AUTORUL SERIEI
STÂLPII PĂMÂNTULUI

KEN FOLLETT

PE ARIPI DE VULTUR

„UN ROMAN ABSOLUT ELECTRIZANT ŞI PLIN DE SUSPANS." *SAN FRANCISCO CHRONICLE*

Traducere din limba engleză:
GRAAL SOFT

Editura RAO

2015

KEN FOLLETT

PE ARIPI DE VULTUR

editura rao

„V-am purtat pe aripi de vultur
şi v-am adus aici la Mine."
Exodul 19.4

Distribuția personajelor

Dallas

Ross Perot, președinte al Consiliului de Administrație al Corporației Electronic Data Systems din Dallas, Texas

Merv Stauffer, mâna dreaptă a lui Perot

T.J. Márquez, vicepreședinte al EDS

Tom Walter, director financiar-contabil al EDS

Mitch Hart, fost președinte al EDS, care avea legături bune în Partidul Democrat

Tom Luce, fondator al firmei de avocatură Hughes & Hill din Dallas

Bill Gayden, președinte al EDS World, o filială a EDS

Mort Meyerson, vicepreședinte al EDS

Teheran

Paul Chiapparone, director de țară al Corporației EDS din Iran; Ruthie Chiapparone, soția lui

Bill Gaylord, adjunctul lui Paul; Emily Gaylord, soția lui Bill

Lloyd Briggs, al treilea în ierarhia subordonaților lui Paul

Rich Gallagher, asistentul administrativ al lui Paul; Cathy Gallagher, soția lui Rich; Buffy, pudelul lui Cathy

Paul Bucha, fost director de țară al Corporației EDS din Iran, de curând stabilit în Paris

Bob Young, director de țară al EDS din Kuweit

John Howell, avocat la firma Hughes & Hill

Keane Taylor, director al proiectului „Banca Omran“

Echipa
Colonelul Arthur D. „Taurul“ Simons, comandant
Jay Coburn, secund
Ron Davis, fruntaş
Ralph Boulware, ţintaş
Joe Poché, şofer
Glenn Jackson, şofer
Pat Sculley, responsabil de flanc
Jim Schwebach, responsabil de flanc şi explozibili

Iranienii
Abolhasan, adjunctul lui Lloyd Briggs şi cel mai în vârstă angajat iranian
Majid, asistentul lui Jay Coburn; Fara, fiica lui Majid
Rashid, Seyyed şi „Ciclistul“: ingineri de sistem stagiari
Gholam, ofiţer de achiziţii sub comanda lui Jay Coburn
Hosain Dadgar, judecător de instrucţie
La Ambasada Statelor Unite
William Sullivan, ambasador
Charles Naas, ministru consilier, adjunctul lui Sullivan
Lou Goelz, consul general
Bob Sorenson, oficial al ambasadei
Ali Jordan, iranian angajat de ambasadă
Barry Rosen, ataşat de presă

Istanbul
„Domnul Fish“, agent de turism ingenios
Ilsman, angajat al MIT, echivalentul turcesc al CIA
„Charlie Brown“, traducător

Washington, D.C.

Zbigniew Brzezinski, consilier pe probleme de securitate naţională

Cyrus Vance, secretar de Stat

David Newsom, subsecretar la Departamentul de Stat

Henry Precht, şeful Biroului din Iran din cadrul Departamentului de Stat

Mark Ginsberg, Casa Albă: om de legătură la Departamentul de Stat

Amiralul Tom Moorer, fost preşedinte al Comitetului Șefilor de Stat-Major

MULȚUMIRI

Multe persoane m-au ajutat, au discutat cu mine ore în șir, mi-au răspuns la scrisori, citind și corectând schițele pentru această carte. Pentru răbdarea, sinceritatea și dorința lor de cooperare, le mulțumesc în special următoarelor persoane: Paul și Ruthie Chiapparone, Bill și Emily Gaylord; Jay și Liz Coburn, Joe Poché, Pat și Mary Sculley, Ralph și Mary Boulware, Jim Schwebach, Ron Davis, Glenn Jackson; Bill Gayden, Keane Taylor, Rich și Cathy Gallagher, Paul Bucha, Lloyd Briggs, Bob Young, John Howell, „Rashid“, Toni Dvoranchik, Kathy Marketos; T.J. Márquez, Tom Walter, Tom Luce; Merv Stauffer, care nu precupețește niciun efort ca să fie de ajutor; Margot Perot, Bette Perot; John Carlen, Anita Melton; Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski, Ramsey Clark, Bob Strauss, William Sullivan, Charles Naas, Lou Goelz, Henry Precht, John Stempel; dr. Manuchehr Razmara; Stanley Simons, Bruce Simons, Harry Simons; locotenent-colonelul Charles Krohn de la Pentagon; maiorul Dick Meadows, general-maior Robert McKinnon; dr. Walter Stewart, dr. Harold Kimmerling.

Ca de obicei, m-au ajutat doi cercetători neobosiți, Dan Starer din New York și Caren Meyer din Londra.

De asemenea, m-a ajutat personalul remarcabil de la centrala telefonică din sediul EDS din Dallas.

Peste o sută de ore de interviuri înregistrate au fost transcrise, în special de Sally Walther, Claire Woodward, Linda Huff, Cheryl Hibbitts și Becky DeLuna.

Nu în ultimul rând, îi mulțumesc lui Ross Perot. Fără energia și hotărârea lui uimitoare nu doar această carte, ci și aventura care constituie subiectul ei nu ar fi fost posibile.

PREFAȚĂ

Aceasta este o poveste adevărată despre câțiva oameni care, fiind acuzați de infracțiuni pe care nu le-au comis, au hotărât să-și facă singuri dreptate. Când aventura a luat sfârșit, a avut loc un proces în instanță, iar ei au fost absolviți de toate acuzațiile. Cazul nu face parte din povestea mea de viață, dar, pentru că le-a demonstrat nevinovăția, am inclus detalii din Constatările și Hotărârea Curţii ca o anexă la această carte.

În relatarea faptelor, mi-am asumat două libertăți mărunte în relatarea adevărului. Câteva persoane sunt menționate prin intermediul pseudonimelor sau al poreclelor, de obicei, pentru a le proteja de răzbunarea guvernului din Iran. Numele false sunt: Majid, Fara, Abolhasan, Mr. Fish, Deep Throat, Rashid, The Cycle Man, Mehdi, Malek, Gholam, Seyyed și Charlie Brown.

Toate celelalte nume sunt reale.

În al doilea rând, atunci când oamenii rememorează conversații care au avut loc în urmă cu trei-patru ani, rar își amintesc cuvintele exacte pe care le-au folosit; în plus, conversația din viața reală, cu gesturile, întreruperile și propozițiile ei neterminate, deseori nu are niciun înțeles când este scrisă. Prin urmare, dialogul din această carte este atât refăcut, cât și editat. Cu toate acestea, fiecare

conversație reconstituită a fost arătată cel puțin unuia dintre participanți pentru corectare sau aprobare.

Cu aceste două atuuri, cred că fiecare cuvânt din ceea ce urmează este adevărat. Aceasta nu este o „ficționalizare“ sau un „roman non-ficțiune“. Nu am inventat nimic. Ceea ce veți citi s-a întâmplat cu adevărat.

CAPITOLUL UNU

I

Totul a început în 5 decembrie 1978.

Jay Coburn, director de personal la corporaţia EDS din Iran, stătea foarte preocupat în biroul lui din centrul Teheranului.

Biroul se afla într-o clădire cu trei etaje, din beton, cunoscută sub numele „Bucureşti“ (deoarece era pe o străduţă ce dădea în strada cu acelaşi nume). Coburn era la primul etaj, într-o încăpere mare, după standardele americane. Avea podea din parchet, un birou directorial elegant, din lemn şi o fotografie a Şahului pe perete. Era aşezat cu spatele la fereastră. Prin uşa din sticlă, putea vedea în spaţiul necompartimentat pentru birouri, unde personalul lui stătea la maşinile de scris şi la telefoane. Uşa din sticlă avea perdele, dar Coburn nu le trăgea niciodată.

Era frig. Întotdeauna era frig: mii de iranieni erau în grevă, oraşul avea curent electric cu intermitenţă, iar căldura era oprită timp de mai multe ore în majoritatea zilelor.

Coburn era un bărbat înalt de aproape 1,80 m, cu umeri laţi, şi cântărind aproximativ 90 de kilograme. Pă-

rul lui brun-roşcat era tuns scurt, precum cel al unui om de afaceri, şi atent pieptănat, cu o cărare. Deşi avea doar treizeci şi trei de ani, arăta de parcă ar fi avut aproape patruzeci. La o privire mai atentă, tinereţea i se citea pe faţa deschisă, agreabilă şi zâmbetul binevoitor, dar avea un aer de maturitate timpurie, înfăţişarea unui bărbat care s-a maturizat prea repede.

Toată viaţa purtase pe umeri responsabilitatea: băiat fiind, lucrând pentru florăria tatălui său; la vârsta de douăzeci de ani, ca pilot de elicopter în Vietnam; ca tânăr soţ şi tată; şi în perioada menţionată mai sus, ca director de personal, ţinând în mâinile lui siguranţa a 131 de angajaţi americani şi a 220 de persoane dependente de aceştia, într-un oraş în care violenţa bandelor stăpânea străzile.

În acea zi de decembrie, ca, de altfel, în fiecare zi, el dădea telefoane prin Teheran, încercând să afle unde era vreo încăierare sau unde urma să izbucnească una, şi care erau perspectivele pentru următoarele zile.

Suna la Ambasada Statelor Unite cel puţin o dată pe zi. Ambasada avea un birou de informaţii deservit de personal douăzeci şi patru de ore pe zi. Americanii sunau din diferite zone ale oraşului pentru a raporta demonstraţii sau tulburări ale ordinii publice, iar ambasada răspândea vestea să fie evitat acel cartier. Dar pentru informaţii suplimentare şi sfaturi, Coburn considera că ambasada era aproape inutilă. La şedinţele informative săptămânale, la care participa cu loialitate, i se spunea întotdeauna că americanii ar trebui să stea înăuntru pe cât de mult posibil şi să nu se amestece cu mulţimile orice s-ar întâmpla, dar că Şahul deţinea controlul, iar evacuarea nu era re-

comandată în acea perioadă. Coburn înțelegea problema lor – dacă cei din conducerea Ambasadei Statelor Unite spuneau că Șahul se clătina, acesta, cu siguranță, urma să cadă –, însă erau atât de precauți, încât abia divulgau vreo informație.

Dezamăgită de ambasadă, comunitatea de afaceri din Teheran își întemeiase propria rețea de informații. Cea mai mare corporație americană din oraș era Bell Helicopter, a cărei operațiune în Iran era condusă de către un general maior pensionat, Robert N. Mackinnon. Mackinnon avea un serviciu de informații de primă clasă și distribuia orice informație. De asemenea, Coburn cunoștea doi ofițeri de informații din armata americană cărora le-a dat telefon.

În acea zi orașul era relativ liniștit: nu erau demonstrații majore. Ultima izbucnire a unui scandal serios fusese cu trei zile în urmă, în 2 decembrie, prima zi a grevei generale, când șapte sute de oameni au fost declarați morți în luptele de stradă. Potrivit surselor lui Coburn, era de așteptat ca liniștea să dureze până în 10 decembrie, de Ashura, ziua sfântă a musulmanilor.

Coburn era îngrijorat în legătură cu Ashura. Sărbătoarea musulmană de iarnă nu era deloc precum Crăciunul. O zi de post și de doliu pentru moartea nepotului profetului Husayn, nota dominantă a acestei zile era căința. Se desfășurau ample procesiuni de stradă, în timpul cărora cei mai devotați credincioși se biciuiau pe ei înșiși. În atmosfera aceea, isteria și violența puteau izbucni repede.

În acel an, se temea Coburn, violența ar putea fi îndreptată împotriva americanilor. O serie de incidente

neplăcute îl convinseseră că sentimentul antiamerican creştea rapid. Un bilet i-a fost strecurat pe sub uşă, în care era scris: „Dacă ţii la viaţa şi posesiunile tale, pleacă din Iran". Prieteni de-ai lui primiseră bilete asemănătoare. Artiştii pictaseră cu spray cuvintele „Aici locuiesc americani" pe peretele casei sale. Autobuzul care îi ducea copiii la Şcoala Americană din Teheran fusese atacat cu pietre de către o mulţime de demonstranţi. La alţi angajaţi ai EDS se strigase pe stradă, iar maşinile le-au fost deteriorate. Într-o după-amiază înfiorătoare, iranienii de la Ministerul Sănătăţii şi Protecţiei Sociale – cel mai mare client al EDS – izbucniseră într-o criză de furie, spărgând geamuri şi arzând fotografii de-ale Şahului, în timp ce directorii EDS din clădire s-au baricadat într-un birou până când mulţimea s-a retras.

În anumite privinţe, cea mai sinistră era schimbarea în atitudine a gazdei lui Coburn. La fel ca mulţi alţi americani din Teheran, Coburn închiriase jumătate dintr-o casă pentru două familii: el împreună cu soţia lui locuiau la etaj, iar familia proprietarului locuia la parter. Când a venit familia Coburn, în luna martie a acelui an, proprietarul îi luase sub aripa lui protectoare. Cele două familii s-au împrietenit. Coburn şi cu gazda discutau despre religie: proprietarul i-a dat o traducere în limba engleză a Coranului, iar fata acestuia îi citea tatălui ei din Biblia lui Coburn. Cu toţii mergeau împreună în excursii la ţară la sfârşit de săptămână. Scott, fiul în vârstă de şapte ani al lui Coburn, juca fotbal pe stradă cu băieţii proprietarului. La un sfârşit de săptămână, familia Coburn a avut privilegiul rar de a participa la o nuntă musulmană. Fusese fascinant. Bărbaţii şi femeile au stat separaţi toată

ziua, deci Coburn și Scott au mers cu bărbații, iar soția lui, Liz, și cele trei fiice s-au dus cu femeile, astfel Coburn nu a reușit deloc să vadă mireasa.

După ce a trecut vara, lucrurile s-au schimbat treptat. Excursiile de la sfârșitul săptămânii au încetat. Băieților proprietarului li s-a interzis să se joace cu Scott pe stradă. În cele din urmă, orice legătură între cele două familii a încetat, chiar și în interiorul casei și în curte, iar copiii erau dojeniți doar pentru că vorbeau cu familia Coburn.

Proprietarul nu începuse dintr-odată să-i urască pe americani. Într-o seară a dovedit că mai ținea la familia Coburn. Fusese un incident cu schimburi de focuri pe stradă: unul dintre fiii lui ieșise afară după ce a sunat alarma, iar soldații au tras în băiat în timp ce acesta alerga spre casă și s-a cățărat pe zidul ce împrejmuia curtea. Coburn și Liz au privit întregul incident de pe veranda lor de la etaj, iar Liz era speriată. Proprietarul a urcat să le spună că totul era în regulă. Dar simțea în mod clar că, pentru siguranța familiei sale, nu putea fi *văzut* că era prieten cu americanii: știa încotro bătea vântul. Pentru Coburn, era încă un semn rău.

Coburn auzise, din surse neoficiale, că se vorbea înflăcărat prin moschei și bazare că va începe un război sfânt împotriva americanilor în ziua de Ashura. Mai erau cinci zile până atunci și americanii din Teheran erau totuși surprinzător de calmi.

Coburn și-a amintit când a fost dată alarma: nu le-a tulburat nici măcar jocul de poker de la EDS din fiecare lună. El împreună cu ceilalți jucători, pur și simplu, își aduceau soțiile și copiii, transformau totul într-o petrecere în pijamale și stăteau până dimineața. Se obișnuiseră

cu sunetul armelor. Marea majoritate a luptelor grele se ducea în sectorul sudic, mai vechi, unde era bazarul, şi în zona din jurul universităţii; însă toată lumea auzea schimburi de focuri din când în când. După primele reprize, au devenit, în mod curios, indiferenţi. Dacă vorbea cineva, făcea o pauză, apoi continua când se opreau împuşcăturile, la fel cum ar fi făcut, probabil, în State când trecea pe deasupra un avion cu reacţie. Era ca şi cum nu-şi puteau imagina că focurile de arme ar putea fi îndreptate spre *ei*.

Coburn *nu* era indiferent faţă de împuşcături. Se trăsese spre el destul de mult în timpul tinereţii lui. În Vietnam pilotase atât elicoptere de atac în sprijinul operaţiunilor de la sol, cât şi avioane cu trupe sau provizii, aterizând şi decolând pe câmpurile de luptă. A ucis oameni şi a văzut bărbaţi murind. Pe atunci, armata oferea o Medalie a Aerului pentru fiecare douăzeci şi cinci de ore de zbor în luptă: Coburn s-a întors acasă cu treizeci şi nouă de medalii. A primit şi decoraţii de zbor Crucea Distinsă pentru Zbor, o Stea de Argint şi un glonţ în gambă – cea mai vulnerabilă parte a unui pilot de elicopter. Descoperise, în decursul acelui an, că se putea descurca destul de bine în acţiune, când erau atât de multe de făcut şi nu era timp să fii înspăimântat. Dar, de fiecare dată când se întorcea dintr-o misiune, când se termina totul şi putea reflecta la ce a făcut, genunchii îi tremurau.

Într-un mod ciudat, era recunoscător pentru acea experienţă. S-a maturizat repede şi a obţinut un avantaj în faţa contemporanilor lui în viaţa de afaceri. De asemenea, avea un respect sănătos faţă de sunetul împuşcăturilor.

Totuşi cei mai mulţi colegi ai lui nu simţeau la fel, nici soţiile acestora. Ori de câte ori se discuta evacuarea, ei se opuneau acestei idei. Aveau timp, muncă şi mândrie investite în corporaţia EDS din Iran şi nu doreau să plece de acolo. Soţiile lor transformaseră apartamentele închiriate în adevărate locuinţe de familie şi-şi făceau planuri de Crăciun. Copiii aveau şcolile lor, prietenii lor, bicicletele şi animalele lor de companie. Cu siguranţă, îşi spuneau că primejdia va trece dacă stăteau ascunşi şi rezistau.

Coburn încercase să o convingă pe Liz să se întoarcă împreună cu copiii înapoi în State, nu doar pentru siguranţa lor, ci deoarece s-ar putea să vină vremea când va trebui să evacueze 350 de oameni toţi odată şi va avea nevoie să-i ofere acelei acţiuni întreaga lui atenţie, fără să fie distras de propria nelinişte faţă de familia sa. Liz refuzase să plece.

Oftă când se gândi la Liz. Era nostimă şi ţâfnoasă şi toţi se bucurau de prezenţa ei, dar nu era o bună soţie corporatistă. Conducerea EDS pretindea mult de la directorii săi: dacă era nevoie să lucrezi toată noaptea pentru a termina treaba, lucrai toată noaptea. Liz nu putea suferi acest lucru. În State, când a lucrat ca recrutor, Coburn a fost plecat adesea de acasă de luni până vineri, călătorind peste tot în ţară, iar ea a urât acest lucru. Era fericită în Teheran, pentru că el era acasă în fiecare seară. Dacă el urma să stea acolo, îşi spunea Liz, la fel va face şi ea. Şi copiilor le plăcea în capitala iraniană. Se întâmpla pentru prima dată să locuiască în afara Statelor Unite şi erau intrigaţi de limba diferită şi de cultura Iranului. Kim, de cincisprezece ani, cel mai în vârstă dintre ei, era prea încrezător ca să se îngrijoreze. Kristi, cea de opt ani,

afișa oarecum un aer neliniștit, dar ea era cea emotivă, întotdeauna cea care reacționa cel mai repede în mod exagerat. Atât Scott, în vârstă de șapte ani, cât și Kelly, micuța de patru ani, erau prea mici ca să înțeleagă pericolul pe deplin.

Așadar, stăteau ca toți ceilalți și așteptau ca lucrurile să meargă mai bine – sau mai rău.

Gândurile lui Coburn au fost întrerupte de o lovitură ușoară în ușă, iar Majid intră. Un bărbat scund și îndesat, de aproximativ cincizeci de ani, cu o mustață bogată, cândva înstărit: neamul lui a avut foarte mult pământ și l-a pierdut în urma reformei agrare din anii '60. În acel decembrie din 1978 lucra pentru Coburn ca asistent administrativ, având de-a face cu birocrația. Vorbea fluent limba engleză și era foarte descurcăreț. Coburn îl aprecia mult: Majid s-a străduit foarte mult să fie de ajutor atunci când familia lui Jay a ajuns în Iran.

– Intră, zise Coburn. Ia loc. La ce te gândești?

– E vorba de Fara.

Coburn clătină din cap. Fara era fiica lui Majid și lucra cu tatăl ei: îndatorirea ei era să se asigure că toți angajații americani aveau vize actualizate și permise de muncă.

– Vreo problemă? întrebă Coburn.

– Poliția i-a cerut să ia două pașapoarte americane din dosarele noastre *fără să spună cuiva.*

Coburn se încruntă.

– E vorba de niște pașapoarte anume?

– Ale lui Paul Chiapparone și Bill Gaylord.

Paul era șeful lui Coburn, directorul corporației EDS din Iran. Bill era director adjunct și coordonator

al celui mai mare proiect al lor, contractul cu Ministerul Sănătății.

– Ce naiba se întâmplă? îl iscodi Coburn.

– Fara este în mare pericol, răspunse Majid. A fost instruită să nu dezvăluie nimănui despre acest lucru. A venit la mine pentru sfaturi. Bineînțeles că trebuia să-ți spun, însă mi-e teamă că va avea probleme foarte serioase.

– Stai puțin, să recapitulăm, zise Coburn. Cum s-a întâmplat asta?

– A primit un telefon azi-dimineață de la secția de poliție, Biroul pentru Permise de Ședere, secția americană. I-au cerut să vină la birou. Spuneau că era vorba despre James Nyfler. Ea a crezut că era doar rutină. A ajuns la birou la unsprezece și jumătate și s-a prezentat la directorul secției americane. Mai întâi, el i-a cerut pașaportul domnului Nyfler și permisul de ședere. Ea i-a precizat că domnul Nyfler nu se mai afla în Iran. Apoi el a întrebat de Paul Bucha. Ea i-a răspuns că nici domnul Bucha nu mai era în țară.

– Chiar așa i-a zis?

– Da.

„Bucha *era* în Iran, dar se poate ca Fara să nu fi știut acest lucru, se gândi Coburn. Bucha a locuit aici, a părăsit țara și a venit înapoi, pe scurt: va lua avionul înapoi spre Paris."

Majid continuă:

– Ofițerul a spus apoi: „Presupun că și ceilalți doi au plecat?" Fara a văzut că avea patru dosare pe birou și a întrebat cine erau ceilalți doi. El i-a explicat că era vorba de domnul Chiapparone și de domnul Gaylord. Ea i-a

spus că tocmai a ridicat permisul de şedere al domnului Gaylord mai devreme, în cursul dimineții. Ofițerul i-a zis să ia paşapoartele şi permisele de şedere atât ale domnului Gaylord, cât și ale domnului Chiapparone și să i le aducă lui. Trebuia să facă totul în linişte, fără a stârni panică.

După câteva clipe de tăcere, Majid continuă:

– Ea i-a replicat că nu le poate aduce în acea zi. El a instruit-o să i le aducă mâine-dimineaţă. I-a menţionat că ea este oficial responsabilă de acest lucru şi s-a asigurat că are martori când i-a dat aceste indicații.

– Asta n-are nicio noimă, adăugă Coburn.

– Dacă află că Fara nu i-a ascultat...

– Ne vom gândi la o modalitate să o protejăm, zise Coburn.

Se gândea dacă americanii erau obligați să-şi predea paşapoartele la cerere. El făcuse recent acest lucru, după un accident nesemnificativ de maşină, dar mai târziu i s-a spus că nu era obligat să facă asta.

– Nu au sugerat de ce aveau nevoie de paşapoarte?

– Nu.

Bucha și Nyfler erau predecesorii lui Chiapparone și Gaylord. Era acela un indiciu? Coburn nu ştia.

Jay se ridică.

– Prima decizie pe care trebuie să o luăm este în legătură cu ce va spune Fara la poliție mâine-dimineață, zise el. Voi lua legătura cu Paul Chiapparone şi vorbim după aceea.

La parterul clădirii, Paul Chiapparone stătea în biroul lui. Și el avea o podea din parchet, o masă directorială, o imagine a Șahului pe perete şi foarte multe pe cap.

În vârstă de treizeci şi nouă de ani, Paul era de înălţime medie, cu puţin exces de greutate, în special deoarece îi plăcea mâncarea bună. Cu pielea lui măslinie şi părul des, negru, avea aerul unui italian. Îndatorirea lui era de a construi un sistem complet şi modern de asistenţă socială într-o ţară primitivă. Nu era uşor.

La începutul anilor '70 Iranul avusese un sistem rudimentar de asistenţă socială, însă ineficient în ceea ce privea colectarea contribuţiilor şi atât de uşor de fraudat, încât o persoană putea să obţină beneficii de câteva ori la rând pentru aceeaşi boală. Când Şahul a hotărât să cheltuiască o parte din cei douăzeci de miliarde de dolari ai săi, venituri din petrol, pentru a crea un sistem de ajutor social, EDS a obţinut contractul. EDS rula programele Medicare şi Medicaid pentru mai multe state din SUA, dar în Iran a trebuit să înceapă de la zero. A fost necesar să emită un card de ajutor social fiecăruia dintre cei treizeci şi două de milioane de locuitori ai Iranului, să stabilească deduceri pe salarii, astfel încât salariaţii să-şi poată plăti contribuţiile şi să rezolve cererile pentru unele beneficii. Întregul sistem urma să fie organizat cu ajutorul calculatoarelor – specialitatea corporaţiei EDS.

Diferenţa între instalarea unui sistem de procesare a datelor în Statele Unite şi efectuarea aceleiaşi operaţiuni în Iran era, după cum descoperise Paul, ca diferenţa între a face o prăjitură dintr-un amestec de ingrediente la pachet şi o alta în maniera învechită, cu toate ingredientele originale. Deseori era frustrant. Iranienii nu aveau atitudinea ambiţioasă a directorilor economici americani şi deseori creau probleme în loc să le rezolve. La sediul EDS din Dallas, Texas, nu numai că era de aşteptat ca

oamenii să facă imposibilul, ci, de obicei, orice lucru pe care-l aveai de realizat în ziua curentă trebuia terminat, de fapt, cu o zi în urmă. În Iran totul era imposibil şi, în orice caz, nu era necesar să fie gata până „fardah" – de regulă tradus ca „mâine", în realitate „cândva în viitor".

Paul abordase problemele în singura modalitate pe care o ştia: prin muncă asiduă şi determinare. Nu era un geniu intelectual. Băiat fiind, studiul la şcoală i s-a părut dificil, dar tatăl lui italian, având credința în educație tipică imigrantului, îl presase să studieze și a obținut note bune. Persistența desăvârşită i-a prins bine de atunci încoace. Îşi aduce aminte de zilele de la început la EDS în Statele Unite, în anii '60, când fiecare contract nou putea menține compania sau o putea desființa; iar el a ajutat la transformarea ei într-una dintre cele mai dinamice şi mai de succes corporații din lume. Operațiunea iraniană urma să decurgă la fel, fusese sigur, mai ales când programul de recrutare şi de pregătire al lui Jay Coburn a început să formeze tot mai mulți iranieni capabili de un management profesionist.

Se înşelase în totalitate şi doar în momentele acelea începea să-şi dea seama de ce.

Când el şi familia lui au ajuns în Iran, în august 1977, perioada de succes a petro-dolarului era deja încheiată. Guvernul rămânea fără bani. În acel an, o măsură antiinflație a dus la creșterea şomajului tocmai când o recoltă slabă făcea ca tot mai mulți oameni înfometați de la țară să meargă la oraş. Conducerea tiranică a Şahului era slăbită de politicile pentru drepturile omului ale preşedintelui american Jimmy Carter. Era tocmai timpul pentru tensiuni politice.

Pentru o vreme, Paul nu a luat mult în seamă politica locală. Știa că era un murmur de nemulțumire, dar lucrul acesta era adevărat pentru orice țară din lume, iar Șahul părea că stăpânea bine frâiele puterii, ca orice alt conducător. La fel ca toți ceilalți, Paul a ratat semnificația evenimentelor din prima jumătate a anului 1978.

În 7 ianuarie ziarul *Etelaat* a publicat un atac injurios asupra unui cleric exilat, numit Ayatollahul Khomeini, in articol menționându-se, printre altele, că era homosexual. În ziua următoare, la optzeci de mile de Teheran, în orașul Qom – principalul centru de educație religioasă din țară – studenții indignați de la teologie au organizat un protest sub forma unei greve italiene care a fost oprit în mod sângeros de armată și de poliție. Confruntarea s-a întețit și șaptezeci de oameni au fost uciși în alte două zile de agitație. Clerul a organizat o procesiune în memoria celor morți la patruzeci de zile după aceea, potrivit tradiției islamice. S-au mai produs violențe în timpul acestei procesiuni, iar morții au fost comemorați la alte patruzeci de zile după aceea...

Procesiunile au continuat și au devenit mai mari și mai violente pe parcursul primelor șase luni ale anului.

Ulterior, înțelegând evenimentele, Paul și-a dat seama că numirea acestor marșuri drept „procesiuni funerare" fusese o modalitate de a încălca interdicția Șahului asupra demonstrațiilor politice. Dar, la momentul respectiv, nu avusese vreo bănuială că se pregătea o amplă mișcare politică. Nimeni nu bănuia așa ceva.

În august anul acela, Paul a plecat acasă în State în concediu. (La fel a făcut William Sullivan, ambasadorul Statelor Unite în Iran.) Paul iubea tot felul de sporturi de

apă și a mers la un turneu de pescuit sportiv din Ocean City, New Jersey, cu verişorul lui, Joe Porreca. Soția acestuia, Ruthie, și copiii, Karen şi Ann Marie, erau plecaţi la Chicago ca să-i viziteze pe părinții lui Ruthie. Paul era puțin neliniștit pentru că Ministerul Sănătății încă nu plătise factura EDS pentru luna iunie; însă nu era prima dată când întârziaseră cu vreo plată, iar Paul a lăsat problema în mâinile adjunctului său, Bill Gaylord, şi era destul de încrezător că Bill va rezolva problema plății.

În timpul șederii lui în Statele Unite, veştile din Iran erau rele. A fost declarată starea de asediu în 7 septembrie, iar în ziua următoare peste o sută de oameni au fost uciși de soldaţi în timpul unei demonstrații din Piața Jaleh în inima Teheranului.

Când familia Chiapparone s-a întors în Iran, atmosfera părea diferită. Pentru prima dată, Paul şi Ruthie puteau auzi împuşcăturile pe străzi, noaptea. Erau îngrijorați: dintr-odată și-au dat seama că problemele pentru iranieni însemnau probleme şi pentru *ei*. A fost o serie de greve. Curentul electric era întrerupt în mod continuu, astfel încât luau cina la lumânare, iar Paul îşi purta paltonul în birou pentru a-i ține de cald. Era din ce în ce mai dificil de scos bani de la bancă, de aceea Paul a creat la birou un serviciu de schimbare în bani a cecurilor pentru angajați. Când au început să rămână fără petrol pentru încălzire acasă, Paul a trebuit să umble pe străzi până când a găsit o autocisternă, apoi l-a mituit pe șofer ca să vină la domiciliu și să aprovizioneze.

Problemele lui în afaceri se înrăutățeau. Ministrul Sănătății și Protecției Sociale, dr. Sheikholeslamizadeh, fusese arestat sub incidența articolului 5 din legea

marțială, care îi permitea unui procuror să trimită la închisoare pe oricine fără a oferi vreun motiv. De asemenea, în închisoare se afla și adjunctul ministrului, Reza Neghabat, cu care Paul colaborase strâns. Ministerul încă nu plătise factura pe iunie, nici vreo altă factură de atunci încoace, iar la acea dată îi datora corporației EDS peste patru milioane de dolari.

Timp de două luni, Paul a încercat să obțină banii. Persoanele cu care a avut de-a face înainte au dispărut toate. Înlocuitorii lor, de obicei, nu-i răspundeau la telefoane. Câteodată cineva îi promitea să cerceteze problema și să sune înapoi. După ce aştepta o săptămână apelul care nu venea niciodată, Paul mai telefona o dată, ca să i se spună că persoana cu care a vorbit săptămâna trecută a plecat din minister. Întâlnirile erau stabilite, apoi anulate. Datoria s-a ridicat la suma de 1,4 milioane de dolari pe lună.

În 14 noiembrie, Paul i-a scris dr. Heidargholi Emrani, ministrul adjunct responsabil de Organizația pentru Securitate Socială, prezentând o somație potrivit căreia, dacă ministerul nu plătește în decurs de o lună, EDS va înceta munca. Amenințarea a fost repetată în 4 decembrie de șeful lui Paul, preşedintele EDS World, la o întâlnire personală cu dr. Emrani.

Aceasta s-a întâmplat cu o zi în urmă.

Dacă EDS se retrăgea, întregul sistem iranian de protecție socială urma să se prăbușească. Totuși, devenea din ce în ce mai evident că țara era falită și, pur și simplu, nu-și putea plăti facturile. „Ce va face dr. Emrani acum?", se întreba Paul.

Încă mai reflecta asupra acestui lucru, când Jay Coburn a intrat cu răspunsul.

Cu toate acestea, la început, nu i-a trecut prin minte lui Paul că încercarea de a i se fura paşaportul fusese făcută cu intenţia de a-l ţine pe el, şi implicit corporaţia EDS, în Iran.

Când Coburn i-a adus la cunoştinţă faptele, el a zis:

– Pentru ce naiba au făcut asta?

– Nu ştiu. La fel Majid şi Fara.

Paul s-a uitat la el. Cei doi bărbaţi deveniseră apropiaţi în ultima lună. Faţă de restul angajaţilor, Paul afişa o atitudine curajoasă, dar cu Coburn fusese în stare să închidă uşa şi să spună „Bine, ce crezi cu adevărat?"

Coburn i-a spus:

– Prima întrebare este: ce ştim despre Fara? Ar putea avea probleme.

– Trebuie să le dea un fel de răspuns.

– Un semn de cooperare?

– Ar putea să se întoarcă şi să le spună că Nyfler şi Bucha nu mai sunt locuitori...

– Deja le-a spus asta.

– Ar putea să le ducă vizele lor de ieşire ca dovadă.

– Da, zise Coburn cu suspiciune. Dar acum sunt, de fapt, interesaţi de tine şi de Bill.

– Ar putea afirma că paşapoartele nu sunt ţinute la birou.

– S-ar putea ca ei să ştie că lucrul ăsta nu este adevărat. Se poate ca Fara să le fi dus deja paşapoartele acolo în trecut.

– Să spună că directorii executivi nu trebuie să-şi ţină paşapoartele la birou.

– Asta ar putea să meargă.

– Orice poveste convingătoare cu scopul de a arăta că ea a fost fizic incapabilă de a face ceea ce i-au cerut.

– Bine. Voi discuta această chestiune cu ea şi cu Majid.

Coburn se gândi un moment.

– Știi, Bucha are o rezervare pentru un zbor în afară mâine. Ar putea, pur și simplu, să plece.

– Probabil ar trebui – oricum, ei cred că el nu e aici.

– Și tu ai putea face acelaşi lucru.

Paul se gândi. Poate ar trebui să se retragă. Ce ar face atunci iranienii? Ar putea, pur şi simplu, încerca să rețină pe altcineva.

– Nu, zise el. Dacă noi ne retragem, eu ar trebui să fiu ultimul care pleacă.

– Noi ne retragem? întrebă Coburn.

– Nu știu.

În fiecare zi, de săptămâni întregi, îşi puseseră aceeaşi întrebare. Coburn întocmise un plan de evacuare care putea fi pus în practică imediat.

Paul a tot ezitat, cu degetul pe buton. Știa că şeful lui cel mare, din Dallas, dorea ca el să strige evacuarea, dar aceasta însemna abandonarea proiectului la care lucrase atât de mult în ultimele şaisprezece luni.

– Nu ştiu, repetă el. Voi suna în Dallas.

În noaptea aceea, Coburn era acasă, în pat cu Liz, dormind adânc, când a sunat telefonul.

Îl ridică în întuneric.

– Da?

– Paul la telefon.

– Bună.

Coburn aprinse lumina și se uită la ceasul lui de mână. Era ora două dimineața.

– Vom evacua locul, zise Paul.

– S-a făcut.

Coburn trânti telefonul și se așeză pe marginea patului. Într-un fel, era o ușurare. Urmau două sau trei zile de activitate frenetică, dar măcar știa că oamenii pentru a căror siguranță se îngrijorase atât de mult vor reveni în State, fără a mai putea fi atinși de acești iranieni nebuni.

A parcurs în minte planurile pe care le-a făcut tocmai pentru acest moment. Mai întâi, trebuia să informeze o sută treizeci de familii că vor părăsi țara în următoarele patruzeci și opt de ore. A împărțit orașul în sectoare, cu un lider de echipă pentru fiecare sector: el urma să-i sune pe lideri și era datoria lor să telefoneze familiilor. A conceput broșuri pentru cei evacuați în care li se indica unde să meargă și ce să facă. El trebuia doar să completeze spațiile libere cu date, ore și numerele zborurilor, pentru ca apoi broșurile să fie duplicate și distribuite.

A ales un tânăr inginer de sistem iranian, plin de viață și inventiv, pe nume Rashid, și i-a dat lui sarcina de a avea grijă de casele, mașinile și animalele de companie care vor fi lăsate în urmă de americanii fugari și – în final – de a le expedia bunurile în SUA. A desemnat un grup mic de coordonare pentru a organiza biletele de avion și transportul la aeroport.

În sfârșit, a coordonat o repetiție la scară mică a evacuării cu câteva persoane. Și a funcționat.

Coburn se îmbrăcă şi făcu cafea. Nu putea acţiona cu nimic în următoarele două ore, însă era prea neliniştit şi nerăbdător ca să mai doarmă.

La ora patru dimineaţa le-a telefonat celor şase membri ai grupului de organizare şi le-a spus că se vor întâlni cu el la biroul „Bucureşti" imediat după ce sună alarma pentru încetarea stării de asediu.

Starea de asediu începea la ora nouă în fiecare seară şi se încheia la cinci dimineaţa. Timp de o oră, Coburn stătu aşteptând, fumând, bând foarte multă cafea şi recitindu-şi notiţele.

Când ceasul cu cuc de pe hol bătu ora cinci, el era la uşa de la intrare, pregătit să plece.

Afară era o ceaţă densă. Intră în maşină şi se îndreptă spre clădirea „Bucureşti", mai mult târându-se la douăzeci şi cinci de kilometri pe oră.

La trei străzi distanţă de casa lui, şase soldaţi au apărut brusc din ceaţă şi s-au poziţionat într-un semicerc în faţa maşinii, îndreptându-şi armele spre parbriz.

– Oh, la naiba, zise Coburn.

Unul dintre soldaţi încă îşi încărca arma. Încerca să pună încărcătorul invers şi nu intra. Îl scăpă şi se puse în genunchi, bâjbâind pe jos în jurul lui, căutându-l. Coburn ar fi râs dacă nu ar fi fost speriat.

Un ofiţer strigă la Coburn în limba farsi. Coburn coborî geamul. Îi arătă ofiţerului ceasul de mână şi spuse:

– E trecut de cinci.

Soldaţii vorbiră între ei. Ofiţerul se întoarse şi-i ceru lui Coburn actele de identitate.

Coburn aşteptă nerăbdător. Aceasta ar fi cea mai rea posibilă zi pentru a fi arestat. Ar fi putut crede ofiţerul că ceasul lui Coburn mergea bine şi al lui nu?

În cele din urmă, soldaţii s-au dat la o parte din drum, iar ofiţerul i-a făcut cu mâna lui Coburn că poate rula.

Coburn a răsuflat uşurat şi a condus încet mai departe.

Aşa era în Iran.

II

Grupul de coordonare al lui Coburn a mers la serviciu ca să facă rezervări la avion, să închirieze autobuze, să-i ducă pe oameni la aeroport și să fotocopieze broșurile care trebuiau distribuite. La ora zece dimineaţa, Coburn i-a chemat pe liderii de echipă la biroul „Bucureşti" şi i-a pus în mişcare să le telefoneze celor evacuaţi.

A obţinut rezervări pentru majoritatea dintre ei la o cursă aeriană Pan Am spre Istanbul vineri, 8 decembrie. Ceilalţi – inclusiv Liz Coburn şi cei patru copii – urmau să ia un zbor Lufthansa spre Frankfurt în aceeaşi zi.

De îndată ce rezervările au fost confirmate, doi directori de prim rang de la sediul EDS, Merv Stauffer și T.J. Márquez, au plecat din Dallas spre Istanbul pentru a se întâlni cu evacuații, a-i conduce la hoteluri și a organiza următoarea etapă a zborului lor înapoi acasă.

În timpul zilei s-a făcut o schimbare mică de plan. Paul încă ezita să-şi părăsească munca din Iran. A propus ca un nucleu de personal de aproximativ zece bărbaţi mai în vârstă să rămână în urmă, să menţină biroul funcţionând în gol, în speranţa că Iranul se va linişti, iar corporaţia EDS va fi, în cele din urmă, capabilă să-şi reia munca în mod normal. Cei din Dallas au aprobat. Prin-

tre cei care s-au oferit voluntari să rămână au fost Paul însuşi, adjunctul lui, Bill Gaylord, Jay Coburn şi majoritatea grupului logistic de evacuare al lui Coburn. Două persoane care au ales cu ezitare să rămână au fost Carl și Vickie Commons: Vickie era însărcinată în nouă luni și urma să plece după ce se năştea bebeluşul.

Vineri dimineață, echipa lui Coburn, cu buzunarele pline de bancnote de zece mii de riali (aproximativ 140 de dolari) pentru mită, efectiv a preluat controlul asupra unei secții a Aeroportului Mehrabad din vestul Teheranului. Coburn avea oameni care scriau bilete în spatele tejghelei de la Pan Am, oameni la controlul pașapoartelor, oameni în sala de așteptare şi oameni care rulau bagajele, manevrând echipamentele. Avionul era suprarezervat: șpăgile au garantat că nimeni de la EDS nu va fi lăsat pe dinafară la această cursă.

Au existat în special două momente tensionate. O soție de la EDS cu pașaport australian nu a putut obține o viză de ieşire pentru că birourile guvernamentale iraniene care emiteau vize de ieşire erau toate în grevă. (Soțul și copiii ei aveau paşapoarte americane și, prin urmare, nu aveau nevoie de vize de ieşire.) Când soțul a ajuns la biroul de control al pașapoartelor, el a prezentat paşaportul lui şi ale copiilor la grămadă cu alte șase sau șapte pașapoarte. În timp ce persoana de la pază încerca să le pună în ordine, cei de la EDS care stăteau la rând în spate au început să se împingă în față și să creeze agitație. O parte din echipa lui Coburn s-a adunat în jurul ghişeului punând întrebări cu voce tare și prefăcându-se că se enervează din cauza întârzierii. În

acea confuzie, femeia cu paşaport australian a trecut prin zona de aşteptare fără să fie oprită.

O altă familie din cadrul EDS adoptase un bebeluş iranian şi nu a putut încă să obțină un paşaport pentru copil. Fiind doar de câteva luni, bebeluşul a adormit, stând întins cu fața în jos pe antebrațul mamei. O altă soție de la EDS, Kathy Marketos – despre care se spunea că ar încerca orice o dată în viață – şi-a pus bebeluşul care dormea pe antebraț, şi-a atârnat impermeabilul peste copil şi l-a purtat aşa până la avion.

Cu toate acestea, a durat multe ore până când cineva să urce în avion. Ambele zboruri au fost întârziate. Nu era mâncare de cumpărat la aeroport, iar cei evacuați erau înfometați, astfel încât, chiar înainte de a suna alarma, câțiva din echipa lui Coburn au mers cu maşina prin oraş şi au achiziționat orice au găsit comestibil. Au cumpărat tot ce era pe câteva *kuche* – tarabe la colțul străzii care vindeau bomboane, fructe şi țigări – şi au mers la KFC şi au făcut un târg pentru stocul de chifle. Înapoi la aeroport, împărțind mâncare oamenilor de la EDS în sala de aşteptare, aproape că au fost jefuiți de ceilalți pasageri înfometați care aşteptau aceleaşi zboruri. Pe drumul de întoarcere, spre centru, două persoane din echipă au fost prinse şi arestate pentru că erau afară după ce a sunat alarma, dar soldatul care le-a oprit a fost distras de o altă maşină care a încercat să scape, iar oamenii de la EDS au fugit repede cu maşina în timp ce soldatul trăgea în cealaltă direcție.

Zborul spre Istanbul a plecat chiar după miezul nopții. Zborul spre Frankfurt a decolat a doua zi, cu o întârziere de treizeci şi una de ore.

Coburn şi majoritatea echipei au petrecut noaptea la biroul „Bucureşti". Nu aveau acasă pe nimeni la cine să se întoarcă.

În timp ce Coburn conducea operațiunea de evacuare, Paul încerca să afle cine a vrut să-i confişte paşaportul şi de ce.

Asistentul lui administrativ, Rich Gallagher, era un tânăr american care se pricepea să trateze cu birocrația iraniană. Gallagher era unul dintre cei care se oferise voluntar să rămână în Teheran. Soția lui, Cathy, a rămas şi ea în urmă. Avea un loc de muncă bun în armata americană din Teheran. Familia Gallagher nu dorea să plece. În plus, nu aveau copii pentru care să se îngrijoreze – doar un pudel pe nume Buffy.

În ziua în care Farei i s-a cerut să aducă paşapoartele – 5 decembrie – Gallagher a vizitat Ambasada Statelor Unite cu unul dintre oamenii ale căror paşapoarte fuseseră solicitate: Paul Bucha, care nu mai lucra în Iran, dar s-a întâmplat să fie în oraş într-o vizită.

S-au întâlnit cu consulul general Lou Goelz. Goelz, un consul experimentat, la cincizeci de ani, era un bărbat corpolent, cu început de chelie și o şuviță de păr alb: s-ar fi potrivit în rolul lui Moș Crăciun. Împreună cu Goelz era și un membru iranian al personalului consular, Ali Jordan.

Goelz l-a sfătuit pe Bucha să prindă avionul. Fara spusese la poliție – cu toată inocența – că Bucha nu era în Iran, iar ei păreau că au crezut-o. Existau toate şansele ca Bucha să se poată strecura în afara țării.

Goelz, de asemenea, s-a oferit să ia paşapoartele şi permisele de şedere ale lui Paul şi Bill pentru a le păstra în siguranţă. În felul acesta, dacă poliţia va solicita în mod formal documentele, EDS va putea să le predea ambasadei.

Între timp, Ali Jordan urma să contacteze poliția și să încerce să afle ce naiba se întâmpla. Mai târziu în cursul acelei zile, paşapoartele și documentele au fost predate la ambasadă.

În dimineața următoare, Bucha a luat avionul și a plecat. Gallagher a sunat la ambasadă. Ali Jordan vorbise cu generalul Biglari de la Departamentul de Poliţie din Teheran. Biglari a spus că Paul şi Bill erau reținuți în țară şi vor fi arestați dacă vor încerca să plece.

Gallagher a întrebat de ce.

Erau ținuți ca „martori concreți în anchetă", a înțeles Jordan.

– Ce *anchetă?*

Jordan nu știa.

Paul era confuz, dar şi neliniştit când Gallagher i-a adus la cunoștință toate acestea. El nu fusese implicat într-un accident rutier, nu fusese martor la vreo crimă, nu avea legături cu CIA... Cine sau ce era anchetat? EDS? Sau ancheta era doar o scuză pentru a-i ține pe Paul și Bill în Iran, astfel încât să continue să administreze calculatoarele sistemului de protecţie socială?

Poliția făcuse o singură concesie. Ali Jordan argumentase că poliția era îndreptățită să confişte permisele de şedere, care erau proprietatea guvernului iranian, dar nu și paşapoartele, care erau proprietate a Guvernului Statelor Unite. Generalul Biglari încuviinţă.

A doua zi, Gallagher şi Ali Jordan au mers la secţia de poliţie pentru a-i înmâna documentele lui Biglari. Pe drum, Gallagher l-a întrebat pe Jordan dacă el credea că era vreo şansă ca Paul şi Bill să fie acuzaţi de vreo fărădelege.

– Mă îndoiesc foarte mult, zise Jordan.

La secţia de poliţie, generalul l-a avertizat pe Jordan că ambasada va fi considerată răspunzătoare dacă Paul şi Bill părăsesc ţara prin orice mijloace – cum ar fi un aparat de zbor al armatei americane.

În ziua următoare – 8 decembrie, ziua evacuării – Lou Goelz a sunat la EDS. Aflase, printr-o „sursă" de la Ministerul Justiţiei iranian, că ancheta în care Paul şi Bill se presupunea că erau martori propriu-zişi se baza pe acuzaţii de corupţie împotriva ministrului Sănătăţii, dr. Sheikholeslamizadeh, aflat în închisoare.

I s-a părut o uşurare lui Paul să ştie, în cele din urmă, despre ce era vorba cu adevărat. Putea să le spună bucuros anchetatorilor adevărul: EDS nu dădea mită. Se îndoia că cineva l-a mituit pe ministru. Birocraţii iranieni erau bine cunoscuţi pentru corupţie, dar dr. Sheik – după cum îi spunea Paul pe scurt – părea făcut din alt aluat. Chirurg ortoped prin formare, el avea o minte perspicace şi o capacitate impresionantă de a stăpâni detaliul. În Ministerul Sănătăţii, s-a înconjurat de câţiva tineri tehnocraţi progresişti care au găsit metode de a reduce formalităţile birocratice şi de a rezolva lucrurile. Proiectul EDS era doar parte a planului său ambiţios de a aduce sistemele de sănătate şi protecţie socială iraniene la standarde americane. Paul nu se gândea că dr. Sheik îşi umplea buzunarele cu bani în tot acest timp.

Și nu avea de ce să se teamă – dacă „sursa" lui Goelz spunea adevărul. Dar, oare, spunea adevărul? Dr. Sheik fusese arestat în urmă cu trei luni. Era o coincidență că iranienii, deodată, și-au dat seama că Paul şi Bill erau martori când Paul le-a spus că EDS va pleca din Iran dacă ministerul nu-și plăteşte facturile?

După evacuare, bărbații de la EDS care au rămas s-au mutat în două case şi au locuit acolo, jucând poker, în zilele de 10 și 11 decembrie, zilele sfinte de Ashura. Era o casă cu risc mare și a doua cu risc mic. Atât Paul, cât şi Coburn se aflau în casa cu risc mare. Pentru protecţie, i-au invitat pe „spionii" lui Coburn – cele două legături ale lui cu serviciul secret al armatei – care purtau arme. Nu erau permise arme la masa de poker, deci spionii au fost nevoiți să și le lase pe hol.

Contrar aşteptărilor, Ashura a trecut relativ liniştit: milioane de iranieni au participat la demonstrațiile anti-Șah din toată țara, dar a fost foarte puțină violență.

După Ashura, Paul și Bill au avut din nou în vedere să fugă din țară, însă au trecut printr-o situație şocantă. În prealabil, i-au cerut lui Lou Goelz de la ambasadă să le înapoieze pașapoartele. Goelz a spus că, dacă face acest lucru, va fi obligat să-l informeze pe generalul Biglari. Aceasta ar echivala cu un avertisment la poliție că Paul și Bill încercau să se furişeze afară din țară.

Goelz a insistat că le-a spus celor de la EDS, când a luat pașapoartele, că asta era înțelegerea lui cu poliția; dar trebuie să o fi spus cam încet, deoarece nimeni nu-și amintea.

Paul era furios. *De ce* a trebuit Goelz să facă *vreo* înțelegere cu poliția? Nu avea nicio obligație să le preci-

zeze ce a făcut cu un paşaport american. Nu era datoria lui să ajute poliția să-i rețină pe Paul și Bill în Iran, pentru numele lui Dumnezeu! Ambasada era *acolo să-i ajute pe americani*, nu?

Nu putea Goelz să-şi încalce înțelegerea stupidă şi să înapoieze paşapoartele discret, poate informând poliția câteva zile mai târziu, când Paul şi Bill erau în siguranță acasă? Categoric nu, a zis Goelz. Dacă se certa cu cei de la poliție, aceştia creau probleme pentru toți ceilalți, şi Goelz trebuia să se îngrijoreze de ceilalți douăsprezece mii de americani aflați încă în Iran. Pe deasupra, numele lui Paul şi Bill erau pe „lista pasagerilor care trebuie opriți" păstrată de poliția aeroportului: chiar dacă ar avea toate documentele în ordine, nu ar reuși niciodată să treacă de controlul paşapoartelor.

Când vestea că Paul şi Bill erau, fără îndoială, blocați în Iran a ajuns în Dallas, EDS și avocații corporației s-au apucat serios de treabă. Legăturile lor de la Washington nu erau atât de bune precum ar fi fost într-o perioadă cu administrație republicană, dar tot mai aveau nişte prieteni. Au vorbit cu Bob Strauss, abil în rezolvarea conflictelor, foarte influent la Casa Albă, care întâmplător era texan; amiralul Tom Moorer, un fost preşedinte al Șefilor de Stat-Major Reuniți, care cunoștea numeroși generali activând în guvernul militar al Iranului; și Richard Helms, în trecut director CIA şi fost ambasador al Statelor Unite în Iran. Ca rezultat al presiunii exercitate de ei asupra Departamentului de Stat, ambasadorul Statelor Unite în Teheran, William Sullivan, a adus în discuție cazul lui Paul și Bill la o întâlnire cu prim-ministrul iranian, generalul Azhari.

Nimic din toate acestea nu a avut vreun rezultat.

Cele treizeci de zile pe care Paul le dăduse iranienilor pentru a-și plăti facturile s-au scurs și în 16 decembrie el i-a scris dr. Emrani, încheind în mod oficial contractul. Dar el nu renunțase. Le-a cerut câtorva directori executivi să revină în Teheran, ca semn al disponibilității EDS de a încerca să-și rezolve problemele cu ministerul. Unii dintre directorii care s-au întors, încurajați de pașnica sărbătoare Ashura, și-au adus până și familiile înapoi.

Nici ambasada, nici avocații EDS din Teheran nu fuseseră capabili să afle *cine* ordonase ca Paul și Bill să fie reținuți. A fost Majid, tatăl Farei, cel care, în cele din urmă, a obținut informația de la generalul Biglari. Anchetatorul îl interoga pe magistratul Hosain Dadgar, un funcționar de nivel mediu din biroul procurorului, într-un departament specializat în infracțiuni ale funcționarilor publici și cu o putere foarte extinsă. Dadgar conducea ancheta asupra dr. Sheik, fostul ministru al Sănătății, aflat în închisoare.

Având în vedere că ambasada nu putea convinge iranienii să le permită lui Paul și Bill să părăsească țara, și nedorind să le înapoieze discret pașapoartele, puteau cel puțin să aranjeze ca Dadgar să-i interogheze cât mai curând posibil, astfel încât aceștia să poată merge acasă de Crăciun? Sărbătoarea în speță nu însemna mult pentru iranieni, zise Goelz, dar Anul Nou însemna, deci el va încerca să aranjeze o întâlnire înainte.

În decursul celei de-a doua jumătăți a lunii decembrie, revolta a izbucnit din nou (și primul lucru pe care l-au făcut directorii executivi care s-au întors a fost un plan pentru a doua evacuare). Greva generală continua și

exporturile de petrol – cea mai importantă sursă de venit a guvernului – s-au împotmolit, reducând la zero șansele corporației EDS de a fi plătită. Atât de puțini iranieni veneau la muncă la minister, încât cei de la EDS nu puteau face nimic, iar Paul a trimis jumătate dintre ei acasă în Statele Unite de Crăciun.

Paul și-a făcut bagajele, și-a închis casa și s-a mutat la Hilton, pregătit să revină acasă cu prima ocazie.

Orașul era înțesat cu zvonuri. Jay Coburn le prindea pe majoritatea și i le spunea pe cele mai interesante lui Paul. O veste mai alarmantă decât toate celelalte a venit de la Bunny Fleischaker, o fată din SUA care avea prieteni la Ministerul Justiției. Bunny lucrase pentru EDS în Statele Unite și păstrase legătura în Teheran, deși nu mai era angajata companiei. L-a sunat pe Coburn să-i spună că Ministerul Justiției plănuia să-i aresteze pe Paul și Bill.

Paul a discutat acest lucru cu Coburn. Intra în contradicție cu veștile care le veneau lor de la Ambasada Statelor Unite. Au convenit că recomandarea ambasadei era, cu siguranță, mai bună decât cea a lui Bunny Fleischaker. Au hotărât să nu ia nicio măsură.

Paul a petrecut ziua de Crăciun în liniște, cu câțiva colegi, acasă la Pat Sculley, un tânăr manager de la EDS care se oferise voluntar să revină în Teheran. Soția lui Sculley, Mary, se întorsese și ea și a pregătit cina de Crăciun. Lui Paul îi era dor de Ruthie și de copii.

La două zile după Crăciun au sunat cei de la ambasadă. Reușiseră să stabilească o întâlnire pentru Paul și Bill cu judecătorul de instrucție Hosain Dadgar. Întâlnirea urma să aibă loc în dimineața următoare, în 28 decem-

brie, în clădirea Ministerului Sănătății de pe bulevardul Eisenhower.

Bill Gaylord a intrat în biroul lui Paul puţin după ora nouă, cu o ceaşcă de cafea în mână, îmbrăcat în uniforma EDS: costum de afaceri, cămaşă albă, cravată de culoare sobră, pantofi din piele întoarsă.

Asemeni lui Paul, Bill avea treizeci şi nouă de ani, era de înălțime medie, scund şi îndesat, dar aici se termina asemănarea. Paul avea sprâncene stufoase, de culoare închisă, ochii înfundați în orbite şi un nas mare: dacă purta haine de stradă, era deseori confundat cu un iranian, până când deschidea gura şi vorbea în engleză cu un accent din New York. Bill avea fața rotundă, aplatizată, cu pielea foarte albă: nimeni nu ar fi crezut că nu era englez.

Aveau multe în comun. Amândoi erau catolici, deși Bill era mai devotat. Iubeau mâncarea bună. Și unul, și celălalt s-au pregătit ca ingineri de sistem şi au intrat în corporația EDS la mijlocul anilor '60, Bill în 1965 şi Paul în 1966. Amândoi au avut cariere extraordinare la EDS, dar, cu toate că Paul a fost angajat cu un an mai devreme, îi era superior ca funcție lui Bill. Acesta cunoştea ca în palmă industria de asistență medicală şi era un coordonator de personal de primă clasă, însă nu atât de insistent şi de dinamic precum Paul. Bill era un gânditor profund şi un organizator grijuliu. Paul nu trebuia niciodată să se îngrijoreze despre felul în care Bill va face o prezentare importantă: acesta avea pregătit fiecare cuvânt.

Munceau împreună foarte bine. Când Paul era repezit, Bill îl determina să facă o pauză și să reflecteze. Dacă Bill dorea să-şi planifice ceva în ciuda a numeroase

impedimente, Paul îi spunea doar să înceapă și să-și urmeze calea.

Fuseseră doar cunoștințe în Statele Unite, dar ajunseseră să se cunoască bine în ultimele nouă luni. După ce Bill a ajuns în Teheran, în martie 1976, a locuit în casa familiei Chiapparone până când soția lui, Emily, și copiii au venit și ei. Paul se simțea aproape protector față de el. Era păcat că Bill nu avea decât probleme în Iran.

Bill era mult mai îngrijorat de mișcările de stradă și de împușcături decât majoritatea celorlalți – probabil din cauza faptului că nu era acolo de mult timp sau, poate, din cauză că era un luptător prin natura lui. El a privit și problema pașaportului mai serios decât Paul. La un moment dat chiar a sugerat ca amândoi să ia trenul spre nord-estul Iranului și să treacă granița în URSS, pe motiv că nimeni nu se aștepta ca niște oameni de afaceri americani să fugă prin Uniunea Sovietică.

Și lui Bill îi era foarte dor de Emily și de copii, iar Paul se simțea oarecum responsabil, deoarece el îi ceruse lui Bill să vină în Iran.

Dar lucrurile erau aproape rezolvate. În acea zi urmau să-l întâlnească pe domnul Dadgar și să-și primească pașapoartele înapoi. Bill avea rezervare la avion a doua zi. Emily plănuia o petrecere de bun venit pentru Anul Nou. În curând toate acestea vor părea un vis urât.

Paul îi zâmbi lui Bill.

– Ești pregătit de plecare?

– La orice oră.

– Să-l chemăm pe Abolhasan.

Paul ridică telefonul.

Abolhasan era cel mai în vârstă angajat iranian şi îl sfătuia pe Paul în legătură cu metodele iraniene de a face afaceri. Fiul unui distins avocat, el era căsătorit cu o americancă şi vorbea foarte bine limba engleză. Una dintre îndatoririle lui era să asigure traducerea contractelor corporației EDS în limba farsi. În acea zi va traduce pentru Paul și Bill la întâlnirea lor cu Dadgar.

A intrat imediat în biroul lui Paul şi au plecat împreună toți trei. Nu au luat niciun avocat cu ei. Ținând seamă de cele spuse de ambasadă, această întâlnire era doar o rutină, iar interogarea, neoficială. Să ia avocați cu ei nu doar că ar fi inutil, dar ar atrage duşmănia domnului Dadgar și l-ar determina să suspecteze că Paul și Bill aveau ceva de ascuns. Lui Paul i-ar fi plăcut să fie prezent un membru din personalul de la ambasadă, însă această idee fusese respinsă și de Lou Goelz: nu era procedura normală să se trimită reprezentanți ai ambasadei la o întâlnire ca asta. Totuşi, Goelz îi sfătuise pe Paul și Bill să aducă documente prin care să ateste când au venit în Iran, care erau funcțiile lor oficiale și anvergura responsabilităților lor.

Pe măsură ce maşina îşi croia drum prin traficul de obicei nebunesc din Teheran, Paul se simțea deprimat. Era bucuros că revenea acasă, dar ura să-şi recunoască eşecul. Venise în Iran să consolideze afacerea corporației EDS, și s-a trezit că o demontează. Din orice unghi ar fi analizat, prima afacere riscantă a companiei în străinătate fusese un eșec. Nu era vina lui Paul că guvernul Iranului rămăsese falit, însă asta nu reprezenta o consolare: scuzele nu aduc profit.

Au mers cu maşina în jos pe bulevardul Eisenhower, mărginit de copaci, la fel de lat şi de drept ca orice autostradă americană, şi au intrat în curtea unei clădiri pătrate, de zece etaje, în spatele străzii şi păzită de soldaţi cu arme automate. Aceasta era Organizaţia pentru Securitate Socială din cadrul Ministerului Sănătăţii şi Protecţiei Sociale. Trebuia să fie sediul puterii pentru noul sistem iranian de ajutor social: acolo, guvernul iranian alături de EDS lucrase pentru a construi un sistem de securitate socială. EDS ocupa tot etajul 7. Acolo era biroul lui Bill.

Paul, Bill și Abolhasan și-au arătat legitimațiile și au intrat. Coridoarele erau murdare și slab decorate, iar în clădire era frig: căldura era din nou oprită. Au fost direcționați spre biroul pe care îl folosea domnul Dadgar.

L-au găsit într-o încăpere micuță cu pereții murdari, stând la un vechi birou cenușiu, din oțel. În fața lui, pe birou era un caiet şi un stilou. Pe geam Paul putea vedea centrul de date pe care EDS îl construia alături.

Abolhasan i-a prezentat pe fiecare. Era o femeie iraniană care stătea pe un scaun lângă biroul lui Dadgar: numele ei era doamna Nourbash, traducătoarea lui Dadgar.

Cu toții s-au așezat pe scaune uzate din metal. S-a servit ceai. Dadgar a început să vorbească în farsi. Vocea lui era delicată, dar destul de profundă, iar fața îi era inexpresivă. Paul îl studia în timp ce aştepta traducerea. Dadgar era un bărbat scund şi gras, pe la cincizeci de ani, şi dintr-un oarecare motiv l-a făcut pe Paul să-și amintească de Archie Bunker. Avea un ten închis şi părul îi era pieptănat în față, ca și cum ar fi vrut să ascundă faptul că începea să chelească. Avea mustață şi ochelari şi purta un costum sobru.

Dadgar a terminat de vorbit, iar Abolhasan a spus:

– Te avertizează că are puterea să te aresteze dacă i se pare că răspunsurile tale la întrebările lui sunt nesatisfăcătoare. În cazul în care nu ți-ai dat seama de acest lucru, zice că poți amâna interviul pentru a le da avocaților tăi timp să rezolve cauțiunea.

Paul a fost surprins de această schimbare, însă a evaluat-o repede, ca orice altă decizie de afaceri. „Bine, se gândi el, cel mai rău lucru care se poate întâmpla este ca el să nu ne creadă şi să ne aresteze – dar noi nu suntem criminali, vom ieşi pe cauțiune în douăzeci şi patru de ore. Apoi am putea fi reținuți în țară şi am fi nevoiți să ne întâlnim cu avocaţii noştri şi să rezolvăm lucrurile... ceea ce nu e mai rău decât situaţia în care ne aflăm acum."

Se uită la Bill.

– Ce crezi?

Bill dădu din umeri.

– Goelz zice că întâlnirea asta e rutină. Chestiunea legată de cauțiune sună ca o formalitate – ca şi cum ți-ar citi drepturile.

Paul clătină din cap.

– Și ultimul lucru pe care îl vrem este o amânare.

– Atunci, haide să terminăm cu treaba asta.

Paul se întoarse spre doamna Nourbash.

– Vă rog, spuneți-i domnului Dadgar că niciunul dintre noi nu a comis o infracțiune și niciunul dintre noi nu are vreo cunoștință de cineva care să fi comis o infracțiune, deci suntem încrezători că nu se vor formula acuzaţii împotriva noastră şi am dori să terminăm această discuție astăzi, astfel încât să putem merge acasă în cursul aceleiaşi zile.

Doamna Nourbash a tradus.

Dadgar a replicat că mai întâi dorea să aibă o discuție cu Paul singur. Bill ar trebui să revină într-o oră.

Bill plecă.

Apoi el urcă la biroul lui de la etajul 7. Ridică receptorul, sună la biroul „București" și vorbi cu Lloyd Briggs, numărul trei în ierarhie, după Paul și Bill.

– Dadgar spune că are puterea să ne aresteze, îl înștiință Bill pe Briggs. S-ar putea să fie nevoie să plătim cauțiune. Sună avocații iranieni și află ce înseamnă asta.

– Sigur, zise Briggs. Unde ești?

– În biroul meu de aici, de la minister.

– Vorbim imediat.

Bill închise și așteptă. Ideea de a fi arestat era oarecum ridicolă – în ciuda corupției foarte răspândite în Iranul modern, EDS nu a oferit niciodată mită pentru a obține contracte. Dar, chiar dacă s-ar fi dat mită, Bill nu le-ar fi plătit: sarcina lui era de a livra produsul, nu de a primi comanda.

Briggs a sunat înapoi în câteva minute.

– Nu ai de ce să te îngrijorezi, zise el. Chiar săptămâna trecută unui bărbat acuzat de crimă i s-a stabilit cauțiunea la un milion și jumătate de riali.

Bill făcu un calcul rapid: douăzeci de mii de dolari. EDS putea, probabil, să plătească în bani gheață. Timp de câteva săptămâni ținuseră sume mari de bani, atât din cauza grevelor de la bănci, cât și pentru a fi folosiți în timpul evacuării.

– Cât avem în seiful de la birou?

– Aproximativ şapte milioane de riali, plus cincizeci de mii de dolari.

„Deci, se gândi Bill, chiar dacă suntem arestaţi, vom putea plăti cauţiunea."

– Mulţumesc, spuse el. Asta mă face să mă simt mult mai bine.

La parter, Dadgar scrisese numele complet al lui Paul, data şi locul naşterii, şcolile frecventate, experienţa în calculatoare şi calificările; apoi examinase cu atenţie documentul care îl numea în mod oficial pe Paul director de ţară pentru Corporaţia Electronic Data Systems din Iran. Pe urmă i-a cerut lui Paul să prezinte felul în care EDS şi-a asigurat contractul cu Ministerul Sănătăţii.

Paul respiră adânc.

– Mai întâi, aş dori să subliniez că nu lucram în Iran la momentul în care se negocia şi se semna contractul, deci nu am informaţii directe despre acesta. Totuşi, vă voi relata cum înţeleg eu că s-a desfăşurat procedura.

Doamna Nourbash a tradus, iar Dadgar a clătinat din cap.

Paul a continuat, vorbind încet şi destul de formal pentru a o ajuta pe traducătoare.

– În 1975, un director EDS, Paul Bucha, a aflat că ministerul căuta o companie de procesare de date în domeniul asigurărilor medicale şi al securităţii sociale. A venit în Teheran, a avut întâlniri cu oficialii ministerului şi a stabilit natura şi amploarea proiectului pe care ministerul îl dorea finalizat. I s-a spus că ministerul primise deja propuneri pentru proiect de la Louis Berger&Compania, Marsh&McClennan, ISIRAN şi UNIVAC şi că o a cincea propunere era în curs de prezentare din partea Cap

Gemini Sogeti. El a menționat că EDS era compania de procesare de date de primă importanță în Statele Unite, specializată în exact felul acesta de muncă pentru servicii medicale. El i-a oferit ministerului un studiu preliminar gratuit. Oferta a fost acceptată.

Când a făcut pauză de la traducere, a observat Paul, doamna Nourbash părea că traducea mai puțin decât spusese el; iar ceea ce Dadgar a scris era și mai scurt. A început să vorbească mai încet și să facă pauze mai des.

– Evident că ministerului i-au plăcut propunerile EDS, fiindcă ei ne-au cerut apoi să realizăm un studiu detaliat pentru două sute de mii de dolari. Rezultatele studiului nostru au fost prezentate în octombrie 1975. Ministerul ne-a acceptat propunerea și au început negocierile contractuale. Până în august 1976 s-a încheiat contractul.

– A fost totul la vedere? a întrebat Dadgar prin intermediul doamnei Nourbash.

– Categoric, răspunse Paul. Au mai durat alte trei luni să se treacă prin procesul îndelungat de obținere a tuturor aprobărilor necesare de la multe departamente guvernamentale, inclusiv Curtea Șahului. Niciunul dintre acești pași nu a fost omis. Contractul a intrat în vigoare la sfârșitul anului.

– A avut contractul un preț exorbitant?

– A arătat un profit maxim estimat înainte de plata impozitelor de 20%, ceea ce este în acord cu alte contracte de această magnitudine, atât aici, cât și în alte țări.

– Și-a îndeplinit EDS obligațiile contractuale?

Acesta era un aspect în legătură cu care Paul avea, într-adevăr, cunoștințe direct de la sursă.

– Da, le-am îndeplinit.

– Ați putea oferi dovezi?

– Desigur. Contractul specifică faptul că ar trebui să mă întâlnesc cu oficialii de la minister la anumite intervale pentru a analiza progresul: acele întâlniri au avut loc și ministerul are procesele-verbale ale întâlnirilor la dosar. Contractul formulează o procedură de plângeri pe care să o folosească ministerul dacă EDS nu își îndeplinește obligațiile: acea procedură nu a fost niciodată folosită.

Doamna Nourbash a tradus, însă Dadgar nu a scris nimic. „Mai mult ca sigur că știe toate astea, oricum", se gândi Paul.

Apoi adăugă:

– Priviți pe fereastră. Acolo este centrul nostru de date. Mergeți să-l vedeți. Sunt calculatoare acolo. Atingeți-le. Ele funcționează, produc informații. Citiți listele de date tipărite la imprimantă. Ele sunt *folosite.*

Dadgar își notă ceva pe scurt. Paul se întreba ce intenții avea cu adevărat.

Următoarea întrebare a fost:

– Care este relația dumneavoastră cu grupul Mahvi?

– Când am venit prima dată în Iran ni s-a spus că trebuie să avem parteneri iranieni pentru a face afaceri aici. Cei din grupul Mahvi sunt partenerii noștri. Cu toate acestea, rolul lor principal este de a ne furniza personal iranian. Ne întâlnim cu ei periodic, dar au puțin de-a face cu derularea afacerii noastre.

Dadgar a întrebat de ce doctorul Towliati, un oficial de la minister, figura pe statele de plată EDS. Nu era acesta un conflict de interese?

În sfârşit, iată o întrebare care avea noimă. Paul înțelegea în acel moment felul în care rolul lui Towliati putea părea ilegal. Putea totuşi fi explicat uşor.

– În contractul nostru ne angajăm să furnizăm consultanți experți pentru a ajuta ministerul să utilizeze cât mai bine serviciul pe care îl asigurăm. Dr. Towliati este un asemenea consultant. El are experiență în procesarea de date și este obişnuit atât cu metodele iraniene de a face afaceri, cât şi cu cele americane. Este plătit de EDS mai degrabă decât de minister, fiindcă salariile de la minister sunt prea mici pentru a atrage un om de un asemenea calibru. Cu toate acestea, ministerul este obligat să ne despăgubească pentru salariul lui, după cum este stipulat în contract; deci nu este, *de fapt*, plătit de noi.

Încă o dată Dadgar notă foarte puține. „Putea obține toate aceste informații din dosare, se gândi Paul. Poate că a făcut-o."

Dadgar întrebă:

– Dar de ce Towliati semnează facturi?

– E uşor, replică Paul. Nu semnează şi nu a făcut-o niciodată. Cel mult face următorul lucru: informează ministrul că o anume sarcină de lucru a fost îndeplinită, în cazul în care descrierea acelei sarcini este prea tehnică pentru verificare de către cineva care nu e specialist.

Paul zâmbi.

– El își ia foarte în serios responsabilitatea față de minister – este de departe cel mai dur critic al nostru şi în mod tipic va adresa o mulțime de întrebări grele înainte de a verifica îndeplinirea unei sarcini. Câteodată îmi doresc să-l am în subordinea mea.

Doamna Nourbash a tradus. Paul se gândea: „Ce urmărește Dadgar? Mai întâi întreabă de negocierile legate de contract, care s-au petrecut înainte să fiu eu în funcție; apoi despre grupul Mahvi și dr. Towliati, de parcă ar fi nemaipomenit de importanți. Poate că Dadgar însuși nu știe ce caută – poate doar caută informații, sperând să găsească dovada pentru ceva ilegal. Cât poate dura această farsă?"

Bill era afară pe coridor, cu paltonul pe el ca să nu-i fie frig. Cineva îi adusese un pahar cu ceai și își încălzea mâinile de el în timp ce sorbea. Clădirea era întunecoasă și friguroasă.

Bill a remarcat imediat că Dadgar era diferit de iranianul obișnuit. Era rece, grosolan și neospitalier. Ambasada spusese că Dadgar era „bine intenționat" față de Paul și Bill, dar aceea nu era impresia pe care o avea Bill.

Bill se întreba ce joc juca Dadgar. Încerca să-i intimideze sau se gândea serios să-i aresteze? Oricum ar fi fost, întâlnirea nu decurgea după cum anticipase ambasada. Sfatul lor, de a veni fără avocați sau reprezentanți ai ambasadei, părea în acele clipe greșit: poate că, pur și simplu, nu doreau să se implice. Oricum, Paul și Bill erau pe cont propriu. Nu avea să fie o zi plăcută. Dar la finalul ei vor putea merge acasă.

Privind pe geam, observă că era un oarecare freamăt jos pe bulevardul Eisenhower. Pe o porțiune a străzii, dizidenții opreau mașinile și puneau postere cu Khomeini pe parbrize. Soldații care păzeau clădirea ministerului opreau mașinile și rupeau posterele. În timp ce aștepta, soldații au devenit mai militanți. Au spart farul unei mașini și parbrizul alteia, ca

și cum ar fi vrut să le dea șoferilor o lecție. Apoi au tras un șofer afară din maşină şi l-au pocnit.

Următoarea maşină de care s-au luat a fost un taxi, un taxi portocaliu din Teheran. Trecea pe acolo fără să oprească, ceea ce nu era surprinzător. Dar soldații au părut furioși şi l-au urmărit, trăgând cu armele. Taxiul şi soldații care îl urmăreau au dispărut din fața ochilor lui Bill.

După aceea soldații și-au terminat jocul înverșunat și s-au întors la posturile lor din curtea împrejmuită cu ziduri din fața clădirii ministerului. Incidentul, cu amestecul lui ciudat de copilărie şi brutalitate, părea să rezume ce se petrecea în Iran. Țara se ducea pe apa sâmbetei. Șahul pierduse controlul și rebelii erau hotărâți să-l înlăture sau să-l ucidă. Lui Bill i-a părut rău pentru oamenii din maşini, victime ale împrejurării care nu puteau face nimic decât să spere că lucrurile se vor îmbunătăți. „Dacă iranienii nu mai sunt în siguranță, se gândi el, americanii probabil că sunt într-un pericol şi mai mare. Trebuie să plecăm din această țară."

Doi iranieni se învârteau pe acelaşi coridor, uitându-se la încăierarea de pe Eisenhower. Păreau la fel de îngroziți de ceea ce vedeau precum Bill.

Dimineața s-a transformat în după-amiază. Bill a mai primit ceai şi un sendviş la prânz. Se întreba ce se întâmplă în sala de interogatorii. Nu era surprins că trebuia să aştepte: în Iran „o oră" nu însemna nimic mai precis decât „mai târziu, poate". Însă pe măsură ce trecea ziua, el deveni mai neliniștit. Avea Paul probleme acolo?

Iranienii au stat pe coridor toată după-amiaza, fără a face ceva. Bill se întreba vag cine erau. Nu a vorbit cu ei.

Își dorea ca timpul să treacă mai repede. Avea rezervare la avion a doua zi. Emily și copiii erau în Washington, unde trăiau atât părinții lui Emily, cât și cei ai lui Bill. Plănuiau o mare petrecere pentru el de Anul Nou. Abia aștepta să-i revadă pe toți.

Ar fi trebuit să plece din Iran cu câteva săptămâni în urmă, când au început bombardamentele. Unul dintre oamenii ale căror case au fost bombardate era o fată cu care fusese la liceu în Washington. Era căsătorită cu un diplomat de la Ambasada Statelor Unite. Bill vorbise cu ei despre incident. Nimeni nu fusese rănit, din fericire, dar fusese foarte înspăimântător. „Trebuia să iau în seamă acest episod și să plec atunci", se gândi el.

În cele din urmă, Abolhasan a deschis ușa și a strigat:

– Bill! Intră, te rog.

Bill se uită la ceas. Era ora cinci. Intră.

– E frig, zise el în timp ce se așeză.

– E suficient de cald pe acest scaun, spuse Paul cu un zâmbet forțat.

Bill se uită la fața lui Paul. Părea foarte stânjenit.

Dadgar bău un pahar cu ceai și mâncă un sendviș înainte de a începe să-i pună întrebări lui Bill. Privindu-l, Bill se gândi: „Tipul ăsta încearcă să ne întindă o capcană, astfel încât să nu ne lase să părăsim țara".

Începu interogatoriul. Bill își dădu numele complet, data și locul nașterii, școlile pe care le-a frecventat, calificările și experiența. Fața lui Dadgar era inexpresivă în timp ce adresa întrebările și scria răspunsurile: era ca o mașinărie.

Bill începu să-și dea seama de ce întrevederea cu Paul durase atât de mult. Fiecare întrebare trebuia tradusă din farsi în engleză și fiecare răspuns din engleză în farsi.

Doamna Nourbash făcea traducerea, Abolhasan întrerupând-o cu clarificări şi corecturi.

Dadgar l-a întrebat despre derularea din partea EDS a contractului cu ministerul. Bill a răspuns pe larg şi în detaliu, deşi subiectul era atât complicat, cât și foarte tehnic, şi era destul de sigur că doamna Nourbash nu putea înțelege cu adevărat ce spunea el. Oricum, nimeni nu putea spera să priceapă complexitatea întregului proiect punând o multitudine de întrebări generale. „Ce fel de nebunie este asta, se întrebă el? De ce doreşte Dadgar să stea toată ziua într-o cameră extrem de friguroasă şi să pună întrebări stupide?" Era un fel de ritual persan, hotărî Bill. Dadgar avea nevoie să-şi completeze documentele cu informații goale, să arate că explorase fiecare variantă și să se protejeze pe sine în eventualitatea unei posibile critici pentru că i-a lăsat să plece. În cel mai rău caz, putea să-i rețină în Iran puțin mai mult. Oricum s-ar fi întâmplat, era doar o chestiune de timp.

Atât Dadgar, cât şi doamna Nourbash păreau ostili. Întrevederea se transformă mai mult într-un interogatoriu din sala de judecată. Dadgar a spus că rapoartele EDS asupra progreselor făcute, trimise ministerului, au fost false şi EDS le-a utilizat ca să determine ministerul să plătească pentru munca neefectuată. Bill a subliniat că oficialii de la minister, care erau în măsură să știe, nu au sugerat niciodată că rapoartele nu erau corecte. Dacă EDS nu s-a ridicat la înălțimea cerințelor, care erau nemulțumirile? Dadgar putea cerceta dosarele de la minister.

Dadgar a întrebat de doctorul Towliati, iar când Bill a explicat rolul lui Towliati, doamna Nourbash – vorbind

înainte ca Dadgar să spună ceva care să fie tradus – a replicat că explicația lui Bill nu era adevărată.

Au fost câteva întrebări amestecate, inclusiv o întrebare complet mistificatoare: existau în cadrul EDS angajați greci? Bill a răspuns negativ, întrebând ce avea asta de-a face cu restul lucrurilor. Dadgar părea nerăbdător. Poate că sperase că răspunsurile lui Bill le vor contrazice pe cele ale lui Paul; și în momentul acela, dezamăgit, pur și simplu, se prefăcea că îl lua la întrebări. Interogatoriul lui deveni superficial și grăbit; nu continuă răspunsurile lui Bill cu întrebări suplimentare sau cereri de clarificare și termină interviul după o oră.

Doamna Nourbash zise:

– Acum, vă rog, scrieți-vă numele în dreptul tuturor întrebărilor și răspunsurilor din caietul domnului Dadgar.

– Dar sunt în farsi – nu înțelegem niciun cuvânt! protestă Bill.

„E un șiretlic, se gândi el; vom semna mărturisirea unei crime sau spionaj sau orice altă infracțiune pe care a inventat-o Dadgar."

Abolhasan spuse:

– Mă voi uita peste notițele lui și le voi verifica.

Paul și Bill așteptară în timp ce Abolhasan citi cele scrise în caiet. Părea o verificare foarte fugitivă. Puse caietul jos pe birou.

– Vă sfătuiesc să semnați.

Bill era sigur că nu ar trebui să facă lucrul ăsta, dar nu avea de ales. Dacă dorea să plece acasă, trebuia să semneze.

Se uită la Paul, care ridică din umeri.

– Presupun că mai bine am face-o.

Parcurseră pe rând caietul, scriindu-şi numele în dreptul înfloriturilor de neînţeles în farsi.

Când au terminat, atmosfera din încăpere era tensionată. „Acum, chibzui Bill, trebuie să ne spună că putem pleca, în sfârşit, acasă."

Dadgar a amestecat hârtiile într-un morman ordonat în timp ce a vorbit cu Abolhasan în farsi preţ de câteva minute. Apoi părăsi încăperea. Abolhasan se întoarse spre Paul şi Bill, cu o expresie serioasă a feţei.

Sunteţi arestaţi, zise el.

Lui Bill i se strânse inima în piept. Nu va mai fi niciun avion, nici Emily, nici petrecerea de Anul Nou...

- Cauţiunea s-a stabilit la nouăzeci de milioane de tomani[1], şaizeci pentru Paul şi treizeci pentru Bill.

- Iisuse! exclamă Paul. Nouăzeci de milioane de tomani e...

Abolhasan socoti pe o bucată de hârtie.

- Puţin sub treisprezece milioane de dolari.

- Glumeşti! zise Bill. Treisprezece *milioane?* Cauţiunea pentru un criminal este de douăzeci de *mii.*

Abolhasan spuse:

- Întreabă dacă sunteţi pregătiţi să plătiţi cauţiunea.

Paul râse.

- Spune-i că sunt puţin cam strâmtorat acum, va trebui să merg la bancă.

Abolhasan nu zise nimic.

- Nu are cum să vorbească serios, interveni Paul.

- Este serios, răspunse Abolhasan.

---

[1] Supradiviziune a monedei curente in Iran, rialul, termen derivat din cuvântul mongol tumen = zece mii; 1 toman este egal azi cu 10 riali (n.red.)

Deodată Bill se înfurie la culme – se înfurie pe Dadgar, pe Lou Goelz, pe toată lumea asta nenorocită. Fusese o capcană pentru proşti, iar ei au căzut chiar în ea. Ce să vezi, au venit aici din propria lor voință, doar pentru a respecta o programare făcută de Ambasada Statelor Unite. Nu au făcut nimic greşit şi nimeni nu avea nici cea mai mică dovadă împotriva lor – cu toate astea, mergeau la închisoare, ba chiar mai rău, o închisoare iraniană!

Abolhasan adăugă:

– Aveți dreptul la un apel telefonic fiecare.

Exact ca la emisiunile cu polițiști de la televizor – un telefon, apoi la puşcărie.

Paul ridică telefonul şi formă.

– Lloyd Briggs, vă rog. Paul Chiapparone la telefon... Lloyd? Nu pot pregăti cina în seara asta. Merg la închisoare.

Bill se gândi: „Lui Paul încă nu-i vine să creadă".

Paul ascultă un moment, apoi continuă:

– Ce-ar fi să-l sunăm pe Gayden pentru început?

Bill Gayden, al cărui nume era asemănător cu cel al lui Bill Gaylord, era preşedintele EDS World și șeful direct al lui Paul. „De îndată ce aceste vești ajung în Dallas, medită Bill, acești măscărici iranieni vor vedea ce se întâmplă când EDS se apucă de lucru cu adevărat."

Paul închise și Bill veni la telefon. Formă numărul de la Ambasada Statelor Unite și îl ceru pe consulul general.

– Goelz? Aici Bill Gaylord. Tocmai am fost arestați și cauțiunea a fost stabilită la treisprezece milioane de dolari.

– Cum s-a întâmplat asta?

Bill era furios pe vocea calmă şi calculată a lui Goelz.

– Ai aranjat această întâlnire şi ne-ai spus că putem pleca după aceea!

– Sunt sigur, dacă ați făcut ceva greșit...

– Ce vrei să spui prin *dacă*? strigă Bill.

– Voi trimite pe cineva la închisoare cât de curând posibil, zise Goelz.

Bill închise.

Intrară cei doi iranieni care se învârtiseră toată ziua pe coridor. Bill observă că erau mari și solizi și și-a dat seama că trebuie să fie polițiști îmbrăcați în haine civile.

Abolhasan zise:

– Dadgar a spus că nu va fi necesar să vă punem cătușele.

Paul replică:

– Of, Doamne, mulțumesc.

Bill își aduse aminte deodată de poveștile pe care le-a auzit despre torturarea prizonierilor în închisorile Șahului. Încercă să nu se gândească la asta.

Abolhasan adăugă:

– Vreți să-mi dați mie servietele și portofelele?

I le dădură. Paul își reținu o sută de dolari.

– Știi unde este închisoarea? îl întrebă Paul pe Abolhasan.

– Mergeți la un centru de detenție temporară de la Ministerul Justiției, pe strada Khayyam.

– Du-te repede înapoi la biroul „București" și dă-i lui Lloyd Briggs toate detaliile.

– Sigur.

Unul dintre polițiștii în haine civile ținu ușa deschisă, iar Bill se uită la Paul. Paul dădu din umeri.

Ieșiră. Polițiștii i-au escortat până la parter, apoi într-o mașină mică.

– Presupun că va trebui să stăm în închisoare câteva ore, zise Paul. Cam atât va dura ca ambasada și EDS să-și mobilizeze oamenii și să ne scoată pe cauțiune.

– S-ar putea să fie deja acolo, spuse Bill optimist.

Cel mai zdravăn dintre cei doi polițiști urcă la volan. Colegul lui se așeză lângă el în față. Au ieşit din curte pe bulevardul Eisenhower, conducând cu viteză. Deodată au întors spre o stradă îngustă cu un singur sens, îndreptându-se în direcția greşită la viteză maximă. Bill ținea strâns cu mâna scaunul din fața lui. Au virat încoace și încolo, evitând mașinile şi autobuzele care veneau din sens opus, alți şoferi claxonând și arătându-și pumnii.

Au luat-o spre sud și ușor spre est. Bill se gândea deja la sosirea lor la închisoare. Vor fi acolo oamenii de la EDS sau de la ambasadă pentru a negocia o reducere a cauțiunii, astfel încât ei să poată merge acasă în loc să ajungă într-o celulă? Cu siguranță, oamenii de la ambasadă vor fi indignaţi de ceea ce a făcut Dadgar. Ambasadorul Sullivan va interveni pentru a fi eliberaţi imediat. La urma urmei, era nedrept să trimiți doi americani într-o închisoare iraniană când nu s-a comis nicio infracțiune și apoi să stabileşti cauțiunea la treisprezece milioane de dolari. Întreaga situație era ridicolă.

Cu excepția faptului că el se găsea acolo, stând pe bancheta din spate a acelei mașini, privind în tăcere pe geam și întrebându-se ce se va întâmpla în continuare.

Pe măsură ce se îndreptau mai departe spre sud, ceea ce vedea pe geam îl înspăimânta și mai mult.

În nordul orașului, unde locuiau și munceau americanii, revoltele şi luptele erau încă un fenomen ocazional, dar aici – în clipa aceea își dădea seama Bill – ele, sigur,

au loc fără întrerupere. Carcasele negre ale autobuzelor ardeau mocnit pe străzi. Sute de demonstranți o luaseră razna, țipau și cântau, aprindeau focuri și ridicau baricade. Adolescenții aruncau cocktailuri Molotov – sticle de gazolină cu fitile din cârpe aprinse – în mașini. Țintele lor păreau aleatorii. „S-ar putea să urmăm noi", se gândi Bill. A auzit împușcături, însă era întuneric și nu putea să vadă cine trăgea și înspre cine. Șoferul nu a condus deloc sub viteza maximă. O a doua stradă era blocată de o mulțime de oameni, o baricadă sau o mașină în flăcări: șoferul s-a întors, orb față de toate semnalele din trafic, și a gonit pe străduțele laterale și pe aleile lăturalnice cu o viteză amețitoare, pentru a ocoli obstacolele. „Nu vom ajunge acolo în viață", chibzui Bill. Atinse mătăniile din buzunar.

Părea că dura o veșnicie – apoi, brusc, mașina cea mică viră într-o curte circulară și opri. Fără să vorbească, șoferul cel solid ieși din vehicul și intră în clădire.

Ministerul Justiției era o locație considerabilă, ocupând o întreagă clădire-bloc. Pe întuneric – iluminatul stradal era în totalitate stins – Bill putea distinge ceea ce părea a fi o clădire cu cinci etaje. Șoferul a stat înăuntru timp de zece-cincisprezece minute. Când a ieșit, a urcat din nou la volan și a mers cu mașina în jurul clădirii. Bill a presupus că și-a înregistrat prizonierii la biroul de la intrare.

În spatele clădirii, mașina urcă pe bordură și se opri pe trotuar lângă două porți din oțel prinse într-un perete lung și înalt din cărămidă. Undeva mai departe, în dreapta, unde se termina zidul, se întrezărea profilul vag al unui mic parc sau al unei grădini.

Șoferul coborî. O fereastră cu rol de vizor se deschise într-una dintre porțile din oțel și avu loc o conversație în

farsi. Pe urmă se deschiseră porțile. Șoferul le făcu semn lui Paul și lui Bill să iasă din mașină.

Au intrat pe poartă.

Bill privi în jurul lui. Se aflau într-o curte mică. Observă zece sau cincisprezece soldați de gardă înarmați cu arme automate, împrăștiați prin curte. În fața lui era o parcare circulară cu mașini și camioane staționate. În stânga lui, lângă zidul din cărămidă, era o clădire cu un singur etaj. La dreapta era o altă ușă din oțel.

Șoferul a mers la a doua ușă și a bătut în ea. A urmat un alt schimb de replici în farsi printr-un alt vizor. Apoi ușa s-a deschis, iar Paul și Bill au fost conduși înăuntru.

Se aflau într-o mică zonă de recepție cu un birou și câteva scaune. Bill privi în jurul lui. Nu se aflau acolo nici avocați, nici personal de la ambasadă, nici directori EDS pentru a-l scoate din închisoare.

„Suntem pe cont propriu, se gândi el, și va fi periculos."

Un gardian stătea în spatele biroului cu un pix și o grămadă de hârtii. A întrebat ceva în farsi. Ghicind, Paul a răspuns:

– Paul Chiapparone, și și-a pronunțat numele pe litere.

Completarea formularelor a durat aproape o oră. Un prizonier vorbitor de limbă engleză a fost adus din închisoare, pentru a ajuta cu traducerea. Paul și Bill și-au indicat adresele din Teheran, numerele de telefon și datele de naștere și și-au enumerat bunurile. Li s-au luat banii și i s-a înmânat fiecăruia două mii de riali, aproximativ treizeci de dolari.

Au fost duși într-o încăpere alăturată și li s-a cerut să se dezbrace. Amândoi și-au dat jos hainele până la chiloți. Hainele și ei înșiși au fost percheziționați. Lui Paul i s-a

spus să se îmbrace din nou, dar nu și lui Bill. Era foarte rece: căldura era oprită și acolo. Gol și tremurând, Bill se întreba ce urma să se întâmple. Evident că ei nu erau singurii americani din închisoare. Tot ceea ce citise vreodată sau auzise despre viața de prizonier era îngrozitor. Ce le vor face gărzile lui și lui Paul? Ce le vor face ceilalți prizonieri? Cu siguranță, dintr-un moment în altul, va veni cineva să-l elibereze.

Pot să-mi iau din nou haina? îl întrebă el pe gardian.

Acesta nu înțelese.

- Haina, zise Bill, și mimă cum își pune haina pe el.

Gardianul îi dădu haina.

Puțin mai târziu intră un alt gardian și îi ordonă să se dezbrace.

Au fost duși înapoi în zona de primire. Încă o dată, Bill s-a uitat în jurul lui, așteptând avocați sau prieteni; și din nou a rămas dezamăgit.

Era frig, întunecos și murdar. Erau câteva celule, toate ticsite cu prizonieri, toți iranieni. Duhoarea de urină l-a făcut pe Bill să-și închidă gura și să respire superficial pe nas. Gardianul a deschis ușa celulei numărul 9. Au intrat.

Șaisprezece fețe nebărbierite se holbau la ei, pline de curiozitate. Paul și Bill s-au holbat și ei, îngroziți.

Ușa de la celulă s-a închis în urma lor.

CAPITOLUL DOI

I

Până atunci, viața a fost extrem de bună cu Ross Perot. În dimineața de 28 decembrie 1978, el stătea în cabana lui de la munte, din Vail, Colorado, și era servit cu micul dejun de Holly, bucătăreasa lui.

Cocoțată pe un versant de munte și pe jumătate ascunsă în pădurea de plop, cabana din bârne avea șase dormitoare, cinci băi, o cameră de zi de aproape zece metri pătrați și alta de recuperare după schi, cu un jacuzzi în fața șemineului. Era doar o casă de vacanță.

Ross Perot era bogat.

Începuse la EDS cu o mie de dolari, iar ulterior, acțiunile de la companie, din care deținea peste jumătate, însumau o valoare de câteva sute de milioane de dolari. El era singurul proprietar al Companiei de Petrol și Gaze Petrus, cu rezerve în valoare de sute de milioane. De asemenea, avea îngrozitor de multe proprietăți imobiliare în Dallas. Era greu de calculat exact cât de mulți bani deținea – depindea foarte mult și cum îi numărai –, dar erau, cu siguranță, mai mult de cinci sute de milioane de dolari și, probabil, mai puțin de un miliard.

În romane, oamenii ireal de bogați erau descriși ca lacomi, nebuni după putere, nevrotici, urâți de ceilalți și nefericiți – întotdeauna nefericiți. Perot nu citea multe romane. El era fericit.

Nu considera că banii îl făceau fericit. Credea în acțiunea de a face bani, în afaceri și profit, deoarece acestea au făcut ca America să progreseze; și se bucura de câteva dintre jucăriile pe care le pot cumpăra banii – iahtul de croazieră, bărcile de viteză, elicopterul –, însă să se rezume la bancnote de o sută de dolari nu a fost niciodată ceva la care să viseze cu ochii deschiși. *Visase* să construiască o afacere de succes care să angajeze mii de oameni; dar cel mai mare vis al lui care a devenit realitate se afla chiar în fața ochilor săi. Familia lui alerga de colo până colo în lenjerie de corp termică, pregătindu-se să meargă la schi. Acolo era Ross Junior, în vârstă de douăzeci de ani, iar dacă exista un tânăr mai rafinat în tot statul Texas, Perot nu îl întâlnise încă. Tot acolo, în casa de vacanță, erau cele patru – numărați-le, patru – fiice: Nancy, Suzanne, Carolyne și Catherine. Toate erau sănătoase, istețe și simpatice. Perot le-a spus uneori celor care i-au luat interviuri că își va măsura succesul în viață după reușita copiilor lui. Dacă vor deveni cetățeni buni cu o adâncă preocupare față de alți oameni, el va considera că viața lui are sens. (Reporterul zicea: „La naiba, vă cred, dar dacă scriu lucruri de genul acesta în articol, cititorii vor crede că am fost cumpărat!“ Iar Perot afirma, pur și simplu: „Nu-mi pasă. Eu îți spun adevărul. Tu scrie ce-ți place“.) Și copiii au devenit exact cum își dorea el, până atunci. Faptul că au fost educați în împrejurări de o mare bogăție și privilegiu nu i-a influențat deloc. Era aproape miraculos.

Umblând după copii cu bilete de acces pe pârtie, şosete din lână şi loţiune de protecţie solară, Margot Perot era persoana responsabilă de acest miracol. O femeie frumoasă, iubitoare, inteligentă, elegantă şi o mamă perfectă. Putea, dacă ar fi dorit, să-i ia în căsătorie pe John Kennedy, Paul Newman, prinţul Rainier sau Rockefeller. În schimb, ea s-a îndrăgostit de Ross Perot din Texarkana, Texas; înalt de peste 1,70 m, cu nasul turtit şi nimic altceva în buzunare decât speranţe. Toată viaţa lui, Perot crezuse că era norocos. La vârsta de patruzeci şi opt de ani, putea privi în urmă şi constata că cel mai norocos lucru care i s-a întâmplat vreodată a fost Margot.

Era un bărbat fericit, cu o familie fericită, dar o umbră de întristare a căzut asupra lor la acel Crăciun. Mama lui Perot era pe moarte. Avea cancer osos. În ajunul Crăciunului a căzut în casă. Nu a fost o căzătură grea, însă, deoarece cancerul îi slăbise oasele, şi-a fracturat bazinul şi a trebuit să fie dusă de urgenţă la Spitalul Baylor din centrul Dallasului.

Sora lui Perot, Bett, a petrecut noaptea cu mama lor, apoi, în ziua de Crăciun, Perot, Margot şi cei cinci copii au încărcat cadourile în autoturismul combi şi au mers la spital. Bunica era atât de binedispusă, încât cu toţii s-au bucurat de ziua aceea. Totuşi, nu dorea să-i vadă în ziua următoare: ştia că au planificat să meargă la schi şi a insistat ca ei să se ducă, în ciuda bolii ei. Margot şi copiii au plecat spre Vail în 26 decembrie, dar Perot a rămas acasă.

A urmat o bătălie a voinţelor, aşa cum Perot purtase cu mama lui în copilărie. Lulu May Perot era doar cu câţiva centimetri peste 1,50 m şi subţire, însă nu era mai fragilă decât un sergent din marină. I-a spus că muncise

din greu şi avea şi el nevoie de o vacanţă. El i-a răspuns că nu dorea să o lase singură. În cele din urmă, au intervenit doctorii şi i-au zis că nu-i făcea deloc bine dacă rămânea împotriva voinţei ei. A doua zi, el s-a alăturat familiei lui în Vail. Ea a câştigat, aşa cum făcuse de fiecare dată când el era băiat.

Una dintre disputele lor s-a purtat pe seama unei excursii cu cercetaşii. Fuseseră inundaţii în Texarkana şi cercetaşii plănuiau să-şi stabilească tabăra timp de trei zile în apropierea zonei cu dezastrul şi să participe la munca de ajutorare. Tânărul Perot era hotărât să meargă, dar mama lui ştia că era prea mic – ar fi fost doar o povară pentru conducătorul detaşamentului de cercetaşi. O tot bătea la cap, însă ea îi zâmbea dulce şi-l refuza.

La un moment dat a primit o concesie din partea ei: avea voie să meargă şi să ajute la ridicarea corturilor în prima zi, cu condiţia să se întoarcă seara acasă. Nu era un compromis foarte mare. Dar el era total incapabil de a i se împotrivi. A trebuit doar să-şi imagineze scena când se va întoarce acasă şi să se gândească la cuvintele pe care el le va folosi să-i spună că nu a ascultat-o – iar el ştia că nu putea face acest lucru.

Nu i s-a dat niciodată vreo palmă. Nu-şi aducea aminte nici măcar să se fi strigat la el. Nu se impunea prin teamă. Cu părul ei blond, ochii albaştri şi firea agreabilă, îl ţinea prins pe el – şi pe sora lui, Bette – înlănţuit de iubire. Se uita doar în ochii tăi şi-ţi spunea ce să faci şi, pur şi simplu, nu te lăsa inima să o mâhneşti.

Chiar şi la vârsta de douăzeci şi trei de ani, după ce călătorise în jurul lumii şi s-a întors acasă din nou, ea spunea:

– Cu cine ieşi la întâlnire în seara asta? Unde mergi? La ce oră te întorci?

Iar când se întorcea acasă, întotdeauna trebuia să o sărute de noapte bună. Cert e că la vremea aceea bătăliile lor erau puține şi rare, deoarece principiile ei erau atât de adânc întipărite în mintea lui, încât deveniseră şi ale lui. În prezent ea conducea familia ca şi un monarh constituțional, manevrând mrejele puterii şi validându-i pe cei ce luau decizii.

El moştenise nu doar principiile ei. Era înzestrat și cu voința ei de fier. Și el avea un fel de a privi oamenii în ochi. Se căsătorise cu o femeie care semăna cu mama lui. Blondă, cu ochi albaştri, Margot avea și ea acea fire agreabilă similară cu a lui Lulu May. Dar Margot nu-l domina pe Perot.

Mama fiecărui om moare la un moment dat, iar Lulu May avea optzeci şi doi de ani, însă Perot nu putea fi indiferent față de acest lucru. Ea reprezenta încă o mare parte a vieții lui. Nu îi mai dădea ordine, dar îl încuraja. Ea îl susținuse să fondeze EDS şi fusese contabila companiei în primii ani, precum şi director fondator. El putea discuta problemele firmei cu ea. I-a cerut sfatul în decembrie 1969, în plină campanie a lui de a face publicitate dificultăților prizonierilor de război americani din nordul Vietnamului. El plănuise să zboare spre Hanoi și colegii lui de la EDS i-au atras atenția că, dacă își pune viața în pericol, prețul acțiunilor EDS ar putea scădea. Se confrunta cu o dilemă morală: avea el dreptul de a-i face pe acționari să sufere, chiar și pentru cele mai bune cauze? Îi adresase întrebarea mamei lui. Răspunsul ei a fost lipsit de rezerve.

– Lasă-i să-și vândă acțiunile.

Prizonierii mureau și asta era cu mult mai important decât prețul unei acțiuni EDS.

Era concluzia la care Perot ar fi ajuns de unul singur. Nu avea, într-adevăr, nevoie de ea ca să-i spună ce să facă. Fără ea, el ar fi fost același om și ar fi făcut aceleași lucruri. Avea doar să-i fie dor de ea, atâta tot. Într-adevăr, urma să-i fie foarte mult dor de ea.

Dar el nu era un bărbat care să fie deprimat. În prezent nu putea face nimic pentru ea. În urmă cu doi ani, când ea a făcut infarct, el a întors Dallasul cu susul în jos într-o duminică după-amiază pentru a găsi cel mai bun neurochirurg din oraș și a-l aduce la spital. El a răspuns la o criză prin acțiune. Și dacă nu se putea face nimic, el nu era capabil să-și scoată din minte această problemă, să uite veștile rele și să treacă la următoarea îndatorire. Nu va distruge vacanța familiei plimbându-se pe acolo cu o față tristă. Va participa la distracție și la jocuri și se va bucura de compania soției lui și a copiilor.

Telefonul sună, întrerupându-i gândurile, iar el intră în bucătărie să răspundă.

– Ross Perot, zise el.

– Ross, aici Bill Gayden.

– Bună, Bill.

Gayden era un veteran de la EDS și a intrat în companie în 1967. Din anumite puncte de vedere, el reprezenta comerciantul tipic. Era un bărbat jovial, prieten cu toată lumea. Îi plăceau o glumă, un pahar de băutură, o țigară și un joc de poker. Era un finanțist asemeni unui vrăjitor, foarte bun la achiziții, fuziuni și tranzacții, motiv pentru care Perot îl făcuse președinte al EDS World. Simțul

umorului al lui Gayden era de nestăpânit – el găsea ceva nostim de spus în cele mai serioase situații –, dar în acel moment avea o voce posomorâtă.

– Ross, avem o problemă.

Era o formulare cu înțeles în EDS: *Avem o problemă* însemna veşti rele.

Gayden continuă:

– E vorba de Paul şi Bill.

Perot a ştiut imediat la ce se referea. Felul în care cei doi oameni de bază ai lui din Iran fuseseră împiedicaţi să părăsească țara era de-a dreptul sinistru, şi nu i-a ieşit niciodată din minte, nici în timp ce mama lui era pe moarte.

– Dar trebuie să li se permită să plece din țară azi.

Furia începu ca un mic nod greu în adâncul stomacului.

– Bill, am fost asigurat că vor fi lăsaţi să plece din Iran de îndată ce interviul se termină. Vreau să ştiu cum s-a întâmplat acest lucru.

– I-au aruncat, pur şi simplu, în închisoare.

– Care au fost acuzațiile?

– Nu le-au specificat.

– În baza cărei legi i-au închis?

– Nu au spus.

– Ce vom face să-i scoatem afară?

– Ross, au stabilit cauțiunea la nouăzeci de milioane de tomani. Asta înseamnă douăsprezece milioane, şapte sute cincizeci de dolari.

– Douăsprezece *milioane?*

– Da.

– Cum naiba s-a întâmplat asta?

– Ross, am vorbit la telefon cu Lloyd Briggs timp de jumătate de oră, încercând să înţeleg, şi adevărul este că nici Lloyd nu înţelege.

Perot făcu o pauză. Directorii de la EDS ar fi trebuit să-i dea lui răspunsuri, nu să-i pună întrebări. Gayden nu ar fi fost capabil să-l sune fără să se informeze el însuşi cât se poate de amănunţit. Perot nu va obţine mai multe informaţii decât el în acel moment. Gayden, pur şi simplu, nu ştia.

– Cheamă-l pe Tom Luce la birou, zise Perot. Sună la Departamentul de Stat din Washington. Aceasta are prioritate dincolo de orice altceva. Nu mai vreau să stea în închisoarea aceea niciun afurisit de minut în plus!

Margot îşi ciuli urechile când îl auzi spunând *afurisit*: era cât se poate de neobişnuit din partea lui să înjure, mai ales de faţă cu copiii. Intră în bucătărie cu faţa încremenită. Ochii lui erau albaştri precum Oceanul Arctic şi deopotrivă de reci. Ea cunoştea acea privire. Nu era doar furie: el nu era genul de bărbat care să-şi risipească energia într-o afişare de nervozitate. Era o privire de hotărâre inflexibilă. Însemna că hotărâse să facă ceva şi că va face tot ce-i stă în putere pentru a rezolva acel lucru. Ea văzuse acea hotărâre, acea forţă a lui când l-a cunoscut, la Academia de Marină din Annapolis... chiar să fi trecut douăzeci şi cinci de ani de atunci? Era calitatea care îl distingea de ceilalţi, îl făcea diferit faţă de multitudinea de bărbaţi. Oh, el avea alte calităţi – era isteţ, nostim, putea fermeca păsările din copaci –, dar ceea ce îl făcea *excepţional* era puterea voinţei lui. Când avea acea privire

în ochi, nu îl puteai opri mai mult decât poți opri un tren dintr-o coborâre în pantă.

– Iranienii i-au băgat pe Paul și pe Bill la închisoare, zise el.

Margot se gândi imediat la soțiile lor. Le știa pe amândouă de mulți ani. Ruthie Chiapparone era o fată mică, liniștită, zâmbitoare, cu păr blond, foarte bogat. Avea o înfățișarea vulnerabilă: bărbații doreau să o protejeze. Urma să suporte greu situația. Emily Gaylord era mai dură, cel puțin la suprafață. O femeie subțire, blondă, vioaie și ageră: ar fi vrut să urce în avion și să meargă să-l scoată de Bill din închisoare ea însăși. Diferența dintre cele două femei se vedea pe hainele lor: Ruthie alegea materiale fine și modele plăcute; Emily prefera croielile elegante și culorile vii. Emily suferea în sinea ei.

– Mă întorc în Dallas, adăugă Ross.

– E viscol afară, replică Margot, privind pe fereastră fulgii de zăpadă rotindu-se în vârtejuri pe versantul de munte.

Știa că vorbea în zadar: zăpada și gheața nu-l vor opri. Se gândi în continuare: „Ross nu va putea sta la biroul lui din Dallas mult timp, în vreme ce doi dintre oamenii săi sunt într-o închisoare iraniană. El nu merge în Dallas, ci pleacă în Iran“.

– Iau mașina cu tracțiune integrală, zise el. Pot să prind avionul în Denver.

Margot își reprimă temerile și zâmbi larg.

– Să conduci cu grijă, bine? spuse ea.

Perot stătea aplecat peste volanul unui model GM Suburban, conducând cu atenție. Drumul era înghețat. Zăpada se acumulase de-a lungul marginii de jos a parbrizului, îngustând suprafața pe care funcționau ștergătoarele. Cercetă atent drumul din față. Denver era la 170 de kilometri depărtare de Vail. Îi dădea timp să gândească.

El era încă furios.

Nu era doar faptul că Paul și Bill se aflau în închisoare. Ei erau în închisoare pentru că plecaseră în Iran și s-au dus în Iran pentru că Perot i-a trimis acolo.

Fusese îngrijorat de situația din Iran de câteva luni bune. Într-o zi, după ce a stat toată noaptea treaz să se gândească la asta, a mers la birou și a spus: „Haideți să evacuăm. Dacă nu reușim, tot ce pierdem e prețul a trei sau patru sute de bilete de avion. Faceți lucrul acesta azi".

S-a dovedit a fi una dintre ocaziile rare în care ordinele lui nu au fost îndeplinite. Toată lumea se urnea greu în Dallas și în Teheran. Dar nu putea să-i învinovățească. Lui îi lipsise hotărârea. Dacă el ar fi fost ferm, ei ar fi evacuat în acea zi; însă el nu s-a arătat decis și în ziua următoare au fost solicitate pașapoartele.

Oricum, le datora mult lui Paul și Bill. Simțea o datorie specială, de loialitate față de bărbații care și-au riscat carierele alăturându-se EDS când aceasta era doar o companie tânără făcând eforturi să răzbească. De multe ori, el a găsit omul potrivit, i-a luat interviu, i-a stârnit interesul și i-a oferit locul de muncă, doar pentru a descoperi, în discuțiile cu familia lui, că bărbatul acela hotărâse că EDS era, pur și simplu, o companie prea mică, prea nouă și prea riscantă.

Paul şi Bill nu doar că şi-au asumat riscul – au muncit din răsputeri pentru a se asigura că vor câştiga pariul. Bill proiectase sistemul de calculatoare de bază pentru administrarea programelor Medicare şi Medicaid care, folosite în multe state americane, au reprezentat fundamentul afacerii EDS. Muncise ore în şir, îşi petrecuse săptămâni întregi departe de casă şi şi-a mutat familia peste tot în ţară în acea perioadă. Paul nu a fost mai puţin devotat: când compania avea prea puţini angajaţi şi foarte puţini bani lichizi, el a făcut munca a trei ingineri de sistem. Perot îşi amintea primul contract al companiei în New York cu Pepsico; şi pe Paul mergând pe jos din Manhattan peste podul Brooklyn prin zăpadă, pentru a se strecura dincolo de linia de pichet – deoarece fabrica era în grevă – şi a ajunge la muncă.

Perot le datora lui Paul şi Bill să-i scoată *afară.*

Le datora să convingă Guvernul Statelor Unite să îşi exercite întreaga greutate a influenţei sale pentru a-i convinge pe iranieni.

America solicitase ajutorul lui Perot, o dată; iar el şi-a dat trei ani din viaţă – şi *o mulţime* de bani – în campania pentru prizonierii de război. În acele momente intenţiona să ceară el ajutorul Americii.

S-a întors cu gândul în 1969, când războiul din Vietnam era în toi. Câţiva dintre prietenii lui de la Academia Navală fuseseră ucişi sau capturaţi: Bill Leftwich, un bărbat extraordinar de cald, puternic şi cumsecade, fusese ucis în luptă la vârsta de treizeci şi nouă de ani; Bill Lawrence era prizonier al vietnamezilor din nord. Lui Perot i se părea greu să-şi vadă ţara, cea mai minunată din lume, cum pierdea un război din cauza lipsei de voinţă; şi chiar mai greu să

observe milioane de americani protestând, nu fără justificare, că războiul era greşit şi *nu ar trebui* câştigat. Apoi, într-o zi în 1969, l-a întâlnit pe micul Billy Singleton, un băiat care nu ştia dacă avea sau nu tată. Tatăl lui Billy fusese dat dispărut în Vietnam înainte de a-şi fi văzut măcar fiul: nu avea cum să afle dacă era prizonier sau mort. Era cumplit.

Pentru Perot, sentimentul nu era o emoţie tristă, ci un strigăt de goarnă pentru a face ceva.

A aflat că situaţia tatălui lui Billy nu era unică. Erau multe, poate sute de neveste şi copii care nu ştiau dacă soţii şi taţii lor fuseseră ucişi sau doar capturaţi. Vietnamezii, argumentând că nu erau obligaţi să respecte regulile Convenţiei de la Geneva, deoarece Statele Unite nu au declarat niciodată război, au refuzat să dea publicităţii numele prizonierilor de război.

Chiar mai rău, mulţi dintre prizonieri mureau din cauza brutalităţii şi a neglijenţei. Preşedintele Nixon planifica să „vietnamizeze" războiul şi să-i pună capăt peste trei ani, dar, până atunci, potrivit rapoartelor CIA, jumătate din prizonieri ar fi murit. Chiar dacă tatăl lui Billy Singleton era în viaţă, ar fi putut să nu supravieţuiască pentru a se întoarce acasă.

Perot dorea să facă ceva.

EDS avea legături bune cu Casa Albă în vremea lui Nixon. Perot a mers la Washington şi a vorbit cu Henry Kissinger, consilierul şef pe probleme de politică externă. Şi Kissinger a avut un plan.

Vietnamezii susţineau, cel puţin pentru obiectivele propagandei, că nu aveau niciun conflict cu poporul american – doar cu Guvernul Statelor Unite. Pe deasupra, se

prezentau lumii ca bărbatul cel slab din conflictul David și Goliat. Părea că își prețuiau imaginea lor publică. „Ar putea fi posibil, se gândea Kissinger, să-i facem să se simtă rușinați, astfel încât să treacă la îmbunătățirea tratamentului lor față de prizonieri, și, făcându-le publice numele, printr-o campanie internațională să dea publicității suferințele prizonierilor și ale familiilor acestora."

Campania, fără îndoială, a fost finanțată în secret și trebuia *să pară* că nu avea deloc legătură cu guvernul, chiar dacă în realitate urma să fie îndeaproape monitorizată de o echipă de la Casa Albă și de Departamentul de Stat.

Perot a acceptat provocarea. (El putea rezista la orice, dar nu la o provocare. Profesorul lui din clasa a XI-a, o anume doamnă Duck, și-a dat seama de acest lucru. „E păcat, spusese doamna Duck, că nu ești la fel de deștept ca prietenii tăi." Tânărul Perot a insistat că *era* la fel de deștept ca prietenii lui. „Atunci, de ce au note mai bune decât tine?" Ei erau doar interesați de carte, iar el nu, i-a explicat Perot. „Oricine poate sta acolo să-mi spună că poate să facă ceva, a spus doamna Duck. Dar să ne uităm la catalog: prietenii tăi *pot* să o facă și tu nu poți." Perot a fost total demoralizat. I-a zis că va lua numai note de zece în următoarele șase săptămâni. A luat note de zece curat, nu doar în următoarele zece săptămâni, ci pentru restul vieții lui de licean. Doamna Duck cea cu abilități didactice a descoperit singura modalitate de a-l manipula pe Perot: să-l provoace.)

Acceptând provocarea lui Kissinger, Perot a mers la J. Walter Thompson, cea mai mare agenție de publicitate din lume, și le-a spus ce vrea să facă. Ei s-au oferit să

întocmească un plan al campaniei în următoarele şaizeci de zile şi să arate anumite rezultate într-un an. Perot i-a refuzat: el dorea să înceapă chiar în acea zi şi să vadă rezultatele a doua zi. S-a întors în Dallas şi a întocmit o mică echipă de directori EDS care au început să le telefoneze directorilor de la ziar şi să trimită reclame simple, nesofisticate, pe care le-au scris ei înşişi.

Iar poşta a venit cu camioanele.

Pentru americanii care erau pro-război, tratamentul prizonierilor arăta că vietnamezii erau, de fapt, tipii cei răi; iar pentru cei care erau anti-război, suferinţele îndurate de prizonieri constituiau un motiv în plus pentru a se retrage din Vietnam. Doar protestatarii cei mai dogmatici nu au putut suporta campania. În 1970, FBI-ul i-a spus lui Perot că Viet Congul instruise Panterele Negre să-l ucidă. (La finalul nebunesc al anilor '60, lucrul acesta nu suna deosebit de bizar.) Perot a angajat gărzi de corp. Cum era de aşteptat, câteva săptămâni mai târziu Panterele Negre s-au căţărat pe gardul din jurul proprietăţii de şaptesprezece acri a lui Perot din Dallas. Comandoul a fost fugărit de nişte câini fioroşi. Familia lui Perot, inclusiv încăpăţânata lui mamă, nu dorea să audă că el renunţa la campanie de dragul siguranţei lor.

Cea mai grozavă manevră publicitară a lui a avut loc în decembrie 1969, când a închiriat două avioane şi a încercat să zboare spre Hanoi cu cina de Crăciun pentru prizonierii de război. Bineînţeles că nu i s-a permis să aterizeze, totuşi fiind o perioadă în care nu se publicau foarte multe ştiri, el a creat o responsabilizare internaţională enormă asupra problemei. A cheltuit două milioane de dolari şi a estimat că publicitatea va costa şaizeci de

milioane. Şi un sondaj de opinie Gallup pe care el l-a comandat după aceea a arătat că sentimentele americane față de nord-vietnamezi erau copleşitor de negative.

De-a lungul anului 1970, Perot a folosit metode mai puţin spectaculoase. Comunități mici de pe tot întinsul Statelor Unite erau încurajate să pornească propriile campanii pentru prizonierii de război. Au colectat fonduri ca să-i trimită pe oameni la Paris să exercite presiuni asupra delegației nord-vietnameze de acolo. Au organizat transmisii tv maraton pentru strângerea de fonduri şi au construit cópii după celulele în care trăiau unii prizonieri de război. Au trimis atât de multe scrisori de protest la Hanoi, încât sistemul poştal nord-vietnamez nu a mai făcut față sub presiunea volumului de muncă. Perot a lăsat perplexă țara întreagă, ținând discursuri oriunde era invitat. S-a întâlnit cu diplomați nord-vietnamezi în Laos, a avut la îndemână liste cu oameni de-ai lor ținuți captivi în sud, a primit scrisori de la ei şi le-a filmat condițiile de viață. De asemenea, a luat un asociat Gallup cu el şi împreună au analizat rezultatele sondajului asupra nord-vietnamezilor.

Câteva sau toate aceste măsuri au funcționat. Felul în care erau tratați prizonierii de război americani s-a îmbunătățit, scrisorile şi pachetele au început să ajungă la ei, iar nord-vietnamezii au dat publicității primele nume. Cel mai important, prizonierii au aflat de campanie – de la soldați americani recent capturați –, iar veştile le-au ridicat moralul enorm de mult.

Opt ani mai târziu, conducând spre Denver prin zăpadă, Perot şi-a adus aminte de o altă consecință a campaniei, efect care atunci păruse doar uşor iritant, dar

care ulterior putea fi important și valoros. Publicitatea pentru prizonierii de război însemnase, inevitabil, publicitate pentru Ross Perot. Devenise cunoscut la nivel național. Își aminteau de el pe coridoarele puterii – și în special la Pentagon. Acea comisie de monitorizare de la Washington îl inclusese pe amiralul Tom Moorer, pe atunci președinte al Comitetului Șefilor de Stat-Major; pe Alexander Haig, pe atunci asistentul lui Kissinger și în prezent comandant suprem al Forțelor NATO; William Sullivan, pe atunci secretar de Stat adjunct și în perioada despre care amintim ambasador al Statelor Unite în Iran; și Kissinger însuși.

Acești oameni îl vor ajuta pe Perot să pătrundă în guvern, să afle ce se petrecea și să promoveze rapid nevoia de ajutor. Îl va suna pe Richard Helms, care în trecut a fost atât șeful CIA, cât și ambasador al Statelor Unite la Teheran. Îl va suna pe Kermit Roosevelt, fiul lui Teddy, implicat în lovitura de stat organizată de CIA care l-a repus pe Șah pe tron în 1953...

„Dar dacă nimic dintre toate acestea nu va funcționa?", chibzui el.

Îi stătea în fire să gândească mai mult de un pas înainte. Dacă administrația Carter nu putea sau nu dorea să-l ajute?

„Atunci, medită el, îi voi scăpa eu din închisoare. Cum vom proceda cu așa ceva? Nu am făcut niciodată ceva de genul acesta. De unde să începem? Cine ar putea să ne ajute?"

Se gândi la directorii EDS, Merv Stauffer și T.J. Márquez, și la secretara lui, Sally Walther, care fuseseră organizatori-cheie ai campaniei pentru prizonierii

de război: să facă înțelegeri complexe pe jumătate de mapamond prin telefon era floare la ureche pentru ei, dar... o evadare din închisoare? Și cine ar pune la dispoziție personal pentru o asemenea misiune? Din 1968, recrutorii EDS le dăduseră prioritate veteranilor care luptaseră în Vietnam – o politică începută din motive patriotice și continuată când Perot a descoperit că veteranii deseori erau oameni de afaceri de primă clasă –, dar bărbații care odată fuseseră soldați slabi, în formă, foarte antrenați erau între timp directori informatici supraponderali, fără condiție fizică, mai în largul lor cu un telefon decât cu o armă. Și cine va planifica și va conduce descinderea?

Să găsească cel mai bun om pentru această misiune era specialitatea lui Perot. Deși el era unul dintre cei mai de succes oameni care s-au realizat prin propriile puteri din istoria capitalismului american, nu era cel mai mare expert în calculatoare din lume, nici cel mai mare comerciant, nici măcar cel mai mare administrator de afaceri de pe glob. El făcea doar un lucru extraordinar de bine: alegea omul potrivit, îi dădea resursele, îl motiva, apoi îl lăsa în pace să-și facă datoria.

În timp ce se apropia de Denver, și-a pus această întrebare: „Cine este cel mai mare salvator din lume?"

Atunci, s-a gândit la Bull Simons.

O legendă în armata americană, colonelul Arthur D. „Taurul" Simons a ajuns pe prima pagină a ziarelor în noiembrie 1970, când el și cu echipa lui de comando au atacat lagărul de detenție Son Tay, la douăzeci și șapte de kilometri de Hanoi, într-o încercare de a salva prizonierii de război americani. Atacul s-a dovedit o operațiune curajoasă și bine organizată, dar informațiile de la

serviciile secrete, pe baza cărora fusese totul planificat, au fost greşite: prizonierii fuseseră mutaţi şi nu se mai aflau la Son Tay. Tentativa de salvare a prizonierilor americani a fost în mare parte privită ca un fiasco, ceea ce, în opinia lui Perot, era grosolan de nedrept. Fusese invitat să-i cunoască pe membrii echipei de comando de la Son Tay, pentru a le ridica moralul spunându-le că era cel puţin un cetăţean american recunoscător pentru curajul lor. A petrecut o zi la Fort Bragg din Carolina de Nord – şi l-a cunoscut pe colonelul Simons.

Uitându-se atent prin parbriz, Perot îşi reamintea figura lui Simons pe fundalul norului de fulgi de zăpadă care cădeau în faţa lui: un bărbat masiv, înalt de peste 1,80 m, cu umerii unui taur.

Părul lui alb era tuns scurt, milităreşte, însă sprâncenele sale stufoase erau încă negre. Pe ambele părţi ale nasului mare, două linii adânci îi fugeau în jos pe obraz, până în colţurile gurii, conferindu-i o expresie permanent agresivă. Avea capul mare, urechile la fel, fălcile puternice şi cele mai viguroase mâini pe care Perot le-a văzut vreodată. Omul arăta de parcă fusese sculptat dintr-un singur bloc din granit.

După ce a petrecut o zi cu el, Perot se gândi: „Într-o lume de falsuri, el este personajul original".

În ziua aceea şi în anii care au urmat, Perot a aflat multe despre Simons. Ceea ce îl impresiona cel mai mult era atitudinea oamenilor lui Simons faţă de liderul lor. Îi amintea lui Perot de Vince Lombardi, legendarul antrenor de la echipa de fotbal american Green Bay Packers: le inspira oamenilor lui emoţii variind de la teamă la respect, admiraţie şi iubire. Era o figură

impunătoare şi un căpitan agresiv – înjura mult, şi-i spunea unui soldat: „Fă ce-ţi spun sau îţi voi tăia nenorocitul ăla de cap!“ –, dar lucrul acela în sine nu putea justifica supremaţia pe care o deţinea asupra inimilor soldaţilor sceptici şi căliţi în luptă. Dincolo de exteriorul dur era şi un interior la fel de aspru.

Celor din subordinea lui le plăcea foarte mult să-i stea prin preajmă şi să-i povestească lui Simons. Deşi avea fizicul unui taur, porecla lui nu venea de la acel fapt, ci, potrivit unei legende, de la un joc jucat de Rangers numit Ţarcul Taurului. Se săpa o groapă, adâncă de peste 1,80 m, şi un bărbat intra în ea. Scopul jocului era să se afle de câţi bărbaţi era nevoie pentru a-l scoate afară pe cel din groapă. Simons credea că jocul era prostesc, însă a fost o dată convins să-l joace. În final, s-a recurs la ajutorul a cincisprezece oameni pentru a-l trage afară, iar câţiva dintre ei au petrecut noaptea în spital cu degete şi nasuri rupte şi câteva răni grave de muşcături. După aceea i s-a spus „Taurul“.

Perot a aflat mai târziu că aproape totul din această poveste era exagerat. Simons a jucat jocul de mai multe ori; în general, era nevoie de patru oameni să-l scoată afară; nimeni nu a avut vreodată oase rupte. Simons era, pur şi simplu, genul de bărbat despre care se spuneau legende. Şi-a câştigat loialitatea oamenilor nu prin etalări de bravadă, ci prin talentul său de comandant militar. Era un organizator meticulos, cu o răbdare fără margini, precaut (una dintre lozincile lui era: „Ăsta e un risc pe care nu e nevoie să ni-l asumăm“) şi se mândrea cu faptul că îşi aducea toţi oamenii în viaţă înapoi dintr-o misiune.

În războiul din Vietnam, Simons a condus Operațiunea „Steaua Albă". S-a dus în Laos cu 107 bărbați și a organizat douăsprezece batalioane de oameni din tribu-rile Mao pentru a lupta împotriva vietnamezilor. Unul dintre batalioane a dezertat, trecând în tabăra cealaltă și făcându-i prizonieri pe câțiva dintre Beretele Verzi ale lui Simons. Acesta a luat un elicopter și a aterizat în interiorul taberei unde era batalionul dezertor. Când l-a văzut pe Simons, colonelul din Laos a făcut un pas în față, a stat drepți și a salutat. Simons i-a spus să-i aducă prizonierii imediat sau va comanda un atac aerian și va distruge întregul batalion. Colonelul i-a dat prizonierii. Simons i-a luat cu el, apoi a lansat, oricum, comanda pentru atacul aerian. Simons s-a întors din Laos trei ani mai târziu cu toți cei 107 oameni ai lui. Perot nu a verificat niciodată această legendă – îi plăcea așa cum era ea.

A doua oară când Perot l-a întâlnit pe Simons a fost după război. Perot, efectiv, a luat în stăpânire un hotel din San Francisco și a dat o petrecere la sfârșit de săptămână pentru prizonierii de război care s-au întors, pentru a-i cunoaște pe cei din trupa de comando Son Tay. L-a costat pe Perot un sfert de milion de dolari, dar a fost o petrecere strașnică. Au participat Nancy Reagan, Clint Eastwood și John Wayne. Perot nu avea să uite niciodată întâlnirea dintre John Wayne și Bull Simons. Wayne a dat mâna cu Simons cu ochii în lacrimi și a spus: „Tu *ești* bărbatul pe care eu îl joc în filme".

Înaintea paradei cu benzile de conffeti, Perot i-a cerut lui Simons să le vorbească soldaților lui și să-i avertizeze în legătură cu reacțiile la demonstranți. „San Francisco e sătul de demonstrațiile antirăzboi, zise Perot. Tu nu ți-ai

ales soldații pentru farmecul lor. Dacă unul dintre ei se enervează, ar putea rupe gâtul unui amărât și să regrete mai târziu."

Simons se uită la Perot. Era prima experiență a lui Perot cu privirea de gheață a lui Simons. Te făcea să te simți de parcă ai fi fost cel mai mare prost din istorie; sau să îți dorești să nu fi spus nimic; ori să îți dorești să te înghită pământul.

– Deja am vorbit cu ei, a replicat Simons. Nu va fi nicio problemă.

În acel sfârșit de săptămână și mai târziu Perot a apucat să-l cunoască mai bine pe Simons și a descoperit alte laturi ale personalității lui. Simons știa să fie foarte fermecător, când dorea el să fie. A fermecat-o pe Margot, soția lui Perot, iar copiilor li s-a părut minunat. Când era cu oamenii lui, grăia pe limba soldaților, folosind multe vulgarități, dar era surprinzător de coerent când vorbea la un banchet sau la o conferință de presă. Specializarea lui principală la facultate fusese jurnalismul. Unele dintre gusturile lui erau simple: citea romane western cu nemiluita și-i plăcea ceea ce fiii săi numeau „muzică de supermarket", însă lectura și multă non-ficțiune și avea o curiozitate vie în legătură cu tot felul de lucruri. Putea vorbi despre antichități sau despre istorie cu la fel de multă ușurință cum vorbea despre lupte și arme.

Perot și Simons, două personalități încăpățânate, dominatoare, se înțelegeau oferindu-și unul altuia foarte mult spațiu. Nu au devenit prieteni apropiați. Perot nu l-a strigat niciodată pe Simons după prenume, Art (deși Margo îi spunea așa). Asemeni majorității oamenilor, Perot nu știa niciodată ce gândea Simons, doar dacă

Simons alegea să-i spună acest lucru. Perot își amintea prima lor întâlnire la Fort Bragg. Înainte de a se ridica să și spună discursul, Perot a întrebat-o pe soția lui Simons, Lucille:

- Cum este colonelul cu adevărat?

Ea i-a răspuns:

– Oh, este doar un ursuleț mare din pluş.

Perot a repetat acest lucru în discursul lui. Soldații Son Tay au rămas perplecși. Simons nu a schițat deloc vreun zâmbet.

Perot nu ştia dacă bărbatul acesta inaccesibil se va sinchisi să salveze doi directori EDS dintr-o închisoare persană. Era Simons recunoscător pentru petrecerea din San Francisco? Poate. După banchet, Perot l-a finanțat pe Simons pentru o călătorie în Laos în căutarea unor SADM – Soldaţi Americani Dispăruți în Misiune – care nu se întorseseră cu prizonierii de război. La revenirea lui din Laos, Simons a afirmat față de un grup de directori EDS:

– Perot e un bărbat pe care cu greu îl poți refuza.

În timp ce parca la aeroportul din Denver, Perot se mira dacă, șase ani mai târziu, Simons încă mai era de părere că el era un bărbat pe care cu greu îl putea refuza.

Oricum, acea opțiune era la coada listei. Perot urma să încerce toate celelalte variante mai întâi.

A intrat în terminal, a cumpărat un bilet pentru următorul zbor spre Dallas și a găsit un telefon. A sunat la EDS și a vorbit cu T.J. Márquez, unul dintre directorii seniori de-ai lui, cunoscut drept T.J. mai degrabă decât ca Tom, fiindcă erau atât de mulți Tom la EDS.

– Vreau să mergi să-mi găseşti paşaportul şi să-mi obţii o viză spre Iran.

T.J. i-a răspuns:

– Ross, cred că asta este cea mai rea idee de pe lume.

T.J. avea obiceiul de a discuta până la lăsarea serii dacă îl lăsai.

– Nu voi polemiza cu tine, i-a zis Perot tăios. Eu i-am convins pe Paul şi Bill să meargă acolo şi tot eu îi voi scoate.

Închise telefonul şi se îndreptă spre poarta de îmbarcare. Una peste alta, fusese un Crăciun detestabil.

T.J. era puţin ofensat. Vechi prieten de-al lui Perot, precum şi vicepreşedinte EDS, nu era obişnuit să i se vorbească precum unui băiat de serviciu. Acesta era un defect persistent de-al lui Perot: când era foarte agitat, jignea oamenii şi nu conştientiza vreodată că a făcut acest lucru. Era un om remarcabil, nicidecum un sfânt.

II

Ruthie Chiapparone avusese şi ea un Crăciun groaznic.

Locuia acasă la părinţii ei, o clădire cu două niveluri, veche de optzeci şi cinci de ani, în partea de sud-vest a oraşului Chicago. În graba evacuării din Iran, lăsase în urmă o mare parte din cadourile de Crăciun pe care le cumpărase pentru fiicele sale, Karen, în vârstă de unsprezece ani, şi Ann Marie, de cinci ani; dar, curând după

ce a ajuns în Chicago, a mers la cumpărături cu fratele său, Bill, şi a mai cumpărat altele. Familia ei s-a străduit din răsputeri să-i facă ziua de Crăciun fericită. I-au vizitat sora şi trei fraţi de-ai săi, iar Karen şi Ann Marie au mai primit multe jucării, numai că toată lumea întreba de Paul.

Ruthie avea nevoie de Paul. O femeie gingaşă, plină de ataşament, cu cinci ani mai tânără decât soțul său – ea avea treizeci şi patru de ani –, îl iubea într-o oarecare măsură şi pentru că putea să se sprijine pe umerii lui laţi şi să se simtă în siguranță. Ea fusese întotdeauna protejată. Copil fiind, chiar şi atunci când mama sa era la lucru – suplimentând veniturile tatălui lui Ruthie, şofer de camion –, viitoarea soție a lui Paul mai avea doi fraţi şi o soră mai mare care să aibă grijă de ea.

Când Paul a întâlnit-o pentru prima dată, a ignorat-o.

Ea era secretara unui colonel; Paul lucra la procesarea datelor pentru armată în aceeaşi clădire. Ruthie obişnuia să coboare la cantină ca să cumpere cafea pentru colonel, unii dintre prietenii ei îi cunoșteau pe câțiva ofițeri tineri, ea s-a aşezat să vorbească unui grup de-al lor, iar Paul era acolo şi n-a băgat-o în seamă. Prin urmare, a făcut și ea la fel pentru o vreme, apoi, deodată, el a invitat-o la o întâlnire. Au ieşit împreună timp de un an şi jumătate, iar după aceea s-au căsătorit.

Ruthie nu a vrut să plece în Iran. Spre deosebire de aproape toate soțiile celor de la EDS, care au considerat palpitantă perspectiva mutării într-o altă țară, Ruthie a fost foarte îngrijorată. Nu mai călătorise niciodată în afara Statelor Unite – Hawaii era destinaţia cea mai îndepărtată unde a ajuns –, iar Orientul Mijlociu părea un

loc ciudat și înspăimântător. Paul a dus-o în Iran timp de o săptămână în iunie 1977, sperând că îi va plăcea, însă ea nu era liniștită. În final, a fost de acord să meargă, dar numai pentru că locul de muncă era atât de important pentru el.

Cu toate acestea, până la urmă, i-a plăcut acolo. Iranienii erau drăguți cu ea, comunitatea americană era strâns legată și sociabilă, iar firea liniștită a lui Ruthie i-a permis să trateze cu calm frustrările zilnice ale traiului într-o țară primitivă, cum ar fi lipsa supermarketurilor și dificultatea de a repara mașina de spălat în mai puțin de șase săptămâni.

Plecarea a fost ciudată. Aeroportul era aglomerat, pur și simplu, un număr incredibil de oameni se strânseseră acolo. Îi recunoscuse pe mulți americani, deși mai toți oamenii erau iranieni care fugeau. Se gândise: „Nu vreau să plec în felul acesta – de ce ne dați afară? Ce faceți?" A călătorit cu Emily, soția lui Bill Gaylord. Au făcut escală la Copenhaga, unde au petrecut o noapte foarte friguroasă într-un hotel cu geamuri ce nu se închideau: copiii au fost nevoiți să doarmă cu hainele pe ei. Când s-a întors în State, Ross Perot a chemat-o și au discutat despre problema cu pașaportul. Ruthie nu a înțeles exact ce se întâmpla.

În deprimanta zi de Crăciun – atât de nefiresc să petreci Crăciunul cu copiii și să nu fie și „tati" – Paul a sunat din Teheran.

– Am un cadou pentru tine, i-a spus el.

– Biletul tău de avion? a întrebat ea încrezătoare.

– Nu. Ți-am cumpărat un covoraș.

– Drăguț.

Ea i-a spus că a petrecut ziua cu Pat și cu Mary Sculley. Soția altcuiva a gătit cina de Crăciun şi i-a privit pe copiii altcuiva cum îşi deschideau cadourile.

Două zile mai târziu, ea aflat că Paul şi Bill aveau o întâlnire, în ziua următoare, pentru a vorbi cu omul care îi forța să stea în Iran. Urma ca, după întâlnire, să fie lăsați să plece.

Întâlnirea era în 28 decembrie. Până la amiază, Ruthie se întreba de ce nimeni din Dallas nu a sunat-o încă. Fusul orar al Teheranului era cu opt ore şi jumătate în fața Chicagoului; sigur se terminase întâlnirea? Deja Paul ar trebui să-şi facă valiza și să vină acasă.

Ea a sunat în Dallas și a vorbit cu Jim Nyfeler, un bărbat de la EDS care plecase din Teheran în iunie anul trecut.

– Cum a decurs întâlnirea? l-a întrebat ea.

– Nu a ieșit prea bine, Ruthie...

– Cum adică nu a ieşit prea bine?

– Au fost arestați.

– Au fost arestați? Glumești!

– Ruthie, Bill Gayden vrea să-ți vorbească.

Ruthie a rămas pe recepție. Paul *arestat*? De ce? Pentru ce? De către cine?

Gayden, preşedintele EDS World şi șeful lui Paul, a venit la telefon.

– Bună, Ruthie.

– Bill, ce e cu toată povestea asta?

– Nu înțelegem nici noi, răspunse Gayden. Ambasada de acolo a stabilit întâlnirea în această dimineaţă și trebuia să fie o rutină, nu au fost acuzați de nicio crimă... Apoi, pe la șase şi jumătate ora lor, Paul l-a sunat

pe Lloyd Briggs şi l-a anunţat că erau trimişi la închisoare.

– Paul este la închisoare?

– Ruthie, încearcă să nu te îngrijorezi prea mult. Avem o mulţime de avocaţi care lucrează la acest lucru, vom coopta Departamentul de Stat în acest caz, iar Ross este deja pe drum încoace din Colorado. Suntem siguri că putem îndrepta această situaţie în câteva zile. E doar o chestiune de zile, vorbesc serios.

– Bine, zise Ruthie.

Era uluită. Nu avea niciun sens. Cum putea soţul ei să fie în închisoare? L-a salutat pe Gayden şi a închis.

Ce se întâmpla acolo?

Ultima dată când Emily Gaylord l-a văzut pe soţul ei, Bill, a aruncat cu o farfurie în el. În timp ce stătea în casa surorii sale, Dorothy, din Washington, vorbind cu ea şi cu soţul ei, Tim, despre cum să-l ajute pe Bill să iasă din închisoare, nu putea uita episodul acela când a aruncat farfuria.

Se întâmplase în reşedinţa lor din Teheran. Într-o seară la început de decembrie, Bill a venit acasă şi a spus că Emily şi copiii urmau să se întoarcă în Statele Unite chiar a doua zi.

Bill şi Emily aveau patru copii: Vickie, în vârstă de paisprezece ani, Jackie, de doisprezece, Jenny, de nouă ani, şi Chris, în vârstă de şase ani. Emily acceptase ca ei să fie trimişi înapoi acasă, dar ea dorea să rămână. Era posibil ca să nu poată face nimic pentru a-l ajuta pe Bill, însă cel puţin va avea pe cineva cu care să vorbească.

„Nici nu intră în discuție, i-a zis Bill. Trebuie să pleci mâine." Ruthie Chiapparone urma să fie în același avion. Toate celelalte soții de la EDS și copiii aveau să fie evacuați peste o zi sau două.

S-au certat. Emily a devenit din ce în ce mai furioasă până când, în cele din urmă, nu și-a mai putut exprima frustrarea în cuvinte, așa că a luat o farfurie și a aruncat-o în el.

Era sigură că el nu va uita niciodată acest gest: a fost singura dată în optsprezece ani de căsnicie când ea a explodat în felul acesta. Ea era foarte iritabilă, energică și sensibilă, dar nu violentă.

Molcomul, blândul Bill... era ultimul lucru pe care îl merita...

Când l-a întâlnit prima dată, ea avea doisprezece ani, el paisprezece, iar ea îl ura. El era îndrăgostit de cea mai bună prietenă a ei, Cookie, o fată surprinzător de atrăgătoare, în timp ce el nu vorbea decât despre persoanele cu care se întâlnea Cookie, dacă lui Cookie i-ar plăcea să iasă în oraș sau i se permitea să facă un lucru sau altul... surorile și fratele lui Emily îl plăceau cu adevărat pe Bill. Ea nu putea sta departe de el, deoarece familiile lor mergeau la același club de țară, iar fratele ei juca golf cu Bill. Fratele ei a fost cel care, în cele din urmă, l-a convins pe Bill să o invite la o întâlnire, la mult timp după ce a uitat-o pe Cookie; și, după ani de indiferență reciprocă, ei s-au îndrăgostit nebunește.

Pe atunci, Bill era la colegiu, studiind ingineria aeronautică la aproape 400 de kilometri depărtare în Blacksburg, Victoria, și întorcându-se acasă în vacanțe și ocazional la sfârșit de săptămână. Nu suportau să stea

atât de mult despărțiți, astfel încât, deși Emily avea doar optsprezece ani, au hotărât să se căsătorească.

Au devenit o pereche potrivită. Veneau din medii asemănătoare, familii catolice bogate din Washington, iar personalitatea lui Bill – sensibil, calm, rațional – a completat vivacitatea expresivă a lui Emily. Au trecut prin multe împreună în următorii optsprezece ani. Au pierdut un copil cu leziuni ale creierului, apoi Emily a suferit trei intervenții chirurgicale majore. Problemele lor i-au apropiat mai mult.

Iar în acea perioadă treceau printr-o nouă criză: Bill era în închisoare.

Emily nu îi spusese încă mamei sale. Fratele mamei, unchiul Gus, murise în ziua aceea, iar mama sa era deja foarte supărată. Emily nu putea încă să-i vorbească despre Bill. Dar putea discuta cu Dorothy și Tim.

Cumnatul ei, Tim Rearson, era procuror al Statelor Unite la Departamentul de Justiție și avea legături foarte bune. Tatăl lui Tim fusese asistent administrativ al președintelui John F. Kennedy, iar Tim a lucrat pentru Ted Kennedy. De asemenea, Tim l-a cunoscut personal pe președintele Camerei Reprezentanților, Thomas P. „Bacșiș" O'Neil, și pe senatorul de Maryland, Charles Mathias. Cunoștea problema pașaportului, deoarece Emily i-a povestit despre aceasta când s-a întors la Washington din Teheran, și o discutase cu Ross Perot.

– I-aș putea scrie o scrisoare președintelui Carter și i-aș cere lui Ted Kennedy să o livreze personal, a spus Tim.

Emily încuviință. Era dificil pentru ea să se concentreze. Se întreba ce făcea Bill în acel moment.

Paul şi Bill stăteau, pur şi simplu, în celula nr. 9, înfriguraţi, amorţiţi şi disperaţi să afle ce se va întâmpla în continuare.

Paul se simţea foarte vulnerabil: un american alb într-un costum de afaceri, incapabil să spună mai mult de câteva cuvinte în farsi, faţă în faţă cu câţiva indivizi care arătau ca nişte bătăuşi şi criminali. Deodată şi-a amintit că a citit că bărbaţii erau frecvent violaţi în închisoare şi s-a gândit cu îndârjire cum se va descurca într-o atare situaţie.

Paul s-a uitat la Bill. Faţa lui era albă de tensiune.

Unul dintre puşcăriaşi le-a vorbit în farsi. Paul a zis:

– Vorbeşte cineva de aici engleză?

Dintr-o altă celulă de vizavi, o voce a strigat:

– Eu vorbesc engleza.

A urmat o conversaţie strigată într-o limbă farsi rapidă, apoi interpretul a întrebat la fel de ţipător:

– Ce infracţiune aţi comis?

– Nu am făcut nimic, a răspuns Paul.

– De ce sunteţi acuzaţi?

– De nimic. Suntem doar oameni de afaceri americani obişnuiţi, cu soţii şi copii, şi nu ştim de ce suntem în închisoare.

Această afirmaţie a fost tradusă. Au urmat alte schimburi de replici într-o farsi rapidă, pe urmă traducătorul a spus:

– Cel care vorbeşte cu mine e şeful celulei voastre, pentru că el e acolo de cel mai mult timp.

– Înţelegem, a zis Paul.

– El vă va spune unde să dormiţi.

Tensiunea se reducea pe măsură ce ei vorbeau. Paul cerceta împrejurimile. Zidurile din beton erau zugrăvite în ceva ce odinioară ar fi putut fi portocaliu, dar în acele momente arătau doar murdare. Era un fel de mochetă subțire sau rogojină care acoperea cea mai mare parte a podelei din beton. În jurul celulei tronau şase seturi de paturi suprapuse, îngrămădite câte trei unul peste altul: cel mai de jos era nimic altceva decât o saltea subțire pe podea. Încăperea era luminată de un singur bec cu o lumină difuză şi ventilată de un ventilator în zid care lăsa să intre aerul foarte rece al nopții. Celula era foarte aglomerată.

După un timp, a venit un gardian, a deschis uşa celulei nr. 9 şi le-a făcut semn lui Paul şi Bill să iasă.

„Asta a fost tot, a chibzuit Paul, acum vom fi eliberați. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu trebuie să petrec noaptea într-o celulă îngrozitoare."

L-au urmat pe gardian sus pe scări într-o cămăruță. Acesta a arătat spre pantofii lor.

Ei au înțeles că trebuia să-şi descalțe pantofii.

Gardianul i-a dat fiecăruia o pereche de papuci din plastic.

Paul şi-a dat seama cu amară dezamăgire că nu urma să fie eliberați; *chiar* trebuia să petreacă noaptea în celulă. S-a gândit cu furie la personalul de la ambasadă: ei aranjaseră întâlnirea cu Dadgar, ei l-au sfătuit pe Paul să nu-și ia avocați, ei au spus că Dadgar era „binevoitor". Ross Perot ar spune: „Unii oameni nu pot organiza o înmormântare cu două maşini". Asta era valabil și pentru Ambasada Statelor Unite. Pur şi simplu, erau incompetenți. „Cu siguranță, se gândea Paul, după toate greşelile

pe care le-au făcut, ar trebui să vină aici în seara asta și să încerce să ne scoată afară."

Și-au pus papucii din plastic și l-au urmat pe gardian înapoi la parter.

Ceilalți prizonieri se pregăteau de culcare, stând întinși pe paturi și învelindu-se cu pături subțiri din lână. Șeful celulei, folosind limbajul semnelor, le-a arătat lui Paul și Bill unde să doarmă. Bill era pe patul din mijloc, Paul sub el, având doar o saltea subțire între corpul lui și podea.

S-au culcat. Lumina a rămas aprinsă, dar era atât de difuză, încât abia dacă mai conta. După un timp, Paul nu a mai luat în seamă mirosul, însă nu se putea obișnui cu frigul. Cu podeaua din beton, ventilatorul deschis și lipsa căldurii, era aproape ca și cum ar fi dormit în aer liber. „Ce viață groaznică duc infractorii, medită Paul, fiind nevoiți să îndure asemenea condiții; mă bucur că nu sunt un infractor. O noapte ca asta va fi mai mult decât suficientă."

III

Ross Perot luă un taxi de la aeroportul regional Dallas, Fort Worth, spre sediul central al Corporației EDS de pe Forest Lane nr. 7171. La poarta EDS a coborât geamul pentru ca agenții de pază să-i vadă fața, apoi s-a lăsat din nou în scaun în timp ce mașina șerpuia de-a lungul drumului de aproximativ 400 de metri prin parc. Locul fusese odinioară un club de țară, iar aceste suprafețe, un teren de golf. Sediul central al EDS se contura în față,

o clădire cu birouri de şapte etaje, iar lângă ea, un fort antitornadă conţinând un număr vast de calculatoare cu miile lor de kilometri de bandă magnetică.

Perot a plătit şoferul, a intrat în clădirea de birouri și a luat liftul până la etajul cinci, unde a mers spre biroul din colț al lui Gayden.

Gayden era la biroul lui. Și reuşea întotdeauna să pară neîngrijit, în ciuda codului vestimentar de la EDS. Îşi dăduse jos sacoul. Cravata îi era desfăcută, gulerul răsfrânt al cămăşii era deschis, părul îi era răvăşit şi o ţigară i se clătina în colțul gurii. S-a ridicat când a intrat Perot.

– Ross, cum e mama ta?

– E optimistă, mulțumesc.

– Asta e bine.

Perot se aşeză.

– Acum, cum stăm cu situația lui Paul şi Bill?

Gayden ridică telefonul, spunând:

– Lasă-mă să-l chem pe T.J. înăuntru.

Tastă numărul lui T.J. Márquez şi anunță:

– Ross e aici... Da, în biroul meu.

Închise şi adăugă:

– Coboară imediat. Mmmm... am sunat la Departamentul de Stat. Șeful Biroului Iranian este un bărbat pe nume Henry Precht. La început nu a vrut să mă sune înapoi. În cele din urmă, i-am zis secretarei lui: „Dacă nu mă sună în douăzeci de minute, voi telefona la CBS, și ABC, și NBC şi peste o oră Ross Perot va ţine o conferință de presă în care va declara că avem doi americani în încurcătură în Iran și țara noastră nu vrea să îi ajute". A sunat cinci minute mai târziu.

– Ce a spus?

Gayden oftă.

– Ross, în esență, atitudinea lor este că, din moment ce Paul și Bill sunt în închisoare, trebuie să fi făcut ceva rău.

– Dar ce au ei de gând *să facă?*

– Să contacteze ambasada, să analizeze situația, bla, bla, bla.

– Ei bine, va trebui să punem o bombă sub fundul lui Precht, șuieră Perot nervos. Tom Luce e omul care să facă asta.

Luce, un tânăr avocat agresiv, era fondatorul firmei din Dallas, Hughes&Hill, care se ocupa de majoritatea problemelor juridice ale EDS. Perot a vrut ca el să rămână consilier juridic al EDS cu mulți ani în urmă, în principal din cauză că Ross putea relaționa cu un tânăr care, precum el însuși, părăsise o companie mare pentru a-și începe propria afacere și se chinuia să-și plătească facturile. Hughes&Hill, ca și EDS, se dezvoltase rapid. Perot nu a regretat niciodată că l-a angajat pe Luce.

Gayden continuă:

– Luce este și el pe aici pe la birou.

– Dar Tom Walter?

– Și el.

Walter, un bărbat înalt din Alabama, cu o voce înceată ca melcul, era director financiar-contabil la EDS și, probabil, cel mai inteligent bărbat, dacă ne referim strict la inteligență, din firmă. Perot preciză:

– Vreau ca Walter să meargă să lucreze la cauțiune. Nu intenționez să o plătesc, dar o voi face dacă trebuie. Walter ar trebui să-și dea seama cum vom proceda în

legătură cu plata ei. Putem paria că nu acceptă American Express.

– Bine, se conformă Gayden.

O voce din spate spuse:

– Bună, Ross!

Perot se întoarse şi îl văzu pe T.J. Márquez.

– Bună, Tom.

T.J. era un bărbat înalt şi subţire, de patruzeci de ani, cu o plăcută înfăţişare hispanică: piele măslinie, părul negru, scurt şi creţ, şi un zâmbet larg care lăsa să se vadă dinţii albi. Primul om angajat de Perot vreodată, el era dovada vie că Ross avea o iscusinţă supranaturală de a alege oameni buni. T.J. era vicepreşedinte EDS, iar cota lui personală de acţiuni în companie valora milioane de dolari. „Domnul a fost bun cu noi", obişnuia să spună T.J. Perot ştia că părinţii lui T.J. au făcut eforturi din răsputeri să-l trimită la facultate. Sacrificiile lor fuseseră bine răsplătite. Unul dintre cele mai bune aspecte legate de succesul lui fenomenal la EDS, pentru Perot, fusese să-şi împartă triumful cu oameni precum T.J.

T.J. se aşeză şi vorbi grăbit.

– L-am sunat pe Claude.

Perot clătină din cap. Claude Chappelear era avocatul intern al companiei.

– Claude se înţelege bine cu Matthew Nimetz, consilier al secretarului de Stat, Vance. M-am gândit că, de fapt, Claude ar putea să-l convingă pe Nimetz să discute cu Vance. Nimetz a sunat personal puţin mai târziu, doreşte să ne ajute. Va trimite o telegramă în numele lui Vance către Ambasada Statelor Unite din Teheran cerându-le să

se mobilizeze. Și îi va scrie un mesaj personal lui Vance despre Paul şi Bill.

– Bine.

– I-am telefonat şi amiralului Moorer. Este la curent cu toată această problemă, deoarece noi l-am consultat în legătură cu problema paşaportului. Moorer va vorbi cu Ardeshir Zahedi, care nu este doar ambasadorul iranian la Washington, ci şi cumnatul Șahului, iar acum s-a întors înapoi în Iran – conducând ţara, după spusele unora. Moorer îi va cere lui Zahedi să-i susțină pe Paul și Bill. Chiar acum formulăm o telegramă pentru ca Zahedi să o trimită Ministerului Justiției.

– Cine o formulează?

– Tom Luce.

– Bine.

Perot rezumă:

– Avem secretarul de Stat, şeful Biroului Iranian, ambasada și ambasadorul Iranului, toți lucrează la acest caz. Asta e bine. Acum să discutăm ce altceva putem face.

T.J. spuse:

– Tom Luce și Tom Walter au o întâlnire cu amiralul Moorer la Washington mâine. Moorer, de asemenea, a sugerat să-l sunăm pe Richard Helms – el a fost ambasador în Iran după ce şi-a dat demisia de la CIA.

– Îl voi suna eu pe Helms, zise Perot. Și tot eu îl voi suna pe Al Haig şi Henry Kissinger. Vreau ca voi doi să vă concentrați asupra evacuării tuturor oamenilor noştri din Iran.

Gayden interveni:

– Ross, nu sunt sigur că e necesar...

– Nu vreau s-avem o discuţie, Bill, replică Perot. Haide să rezolvăm treaba. Lloyd Briggs trebuie să rămână acolo şi să se ocupe de problemă – el este şeful, Paul şi Bill fiind în închisoare. Toţi ceilalţi se vor întoarce acasă.

– Nu-i poţi forţa să revină acasă dacă ei nu doresc, preciză Gayden.

– Cine va vrea să rămână?

– Rich Gallagher. Soţia lui...

– Știu. OK. Briggs şi Gallagher rămân. Doar ei.

Perot se ridică.

– Voi începe cu telefoanele alea.

El luă liftul la etajul 7 și intră în biroul secretarei lui. Sally Walther era la biroul său. I-a fost alături de mulţi ani și a fost implicată în campania prizonierilor de război și a partidului din San Francisco. (Se întorsese în acel sfârşit de săptămână cu un soldat Son Tay sub îndrumare, iar căpitanul Udo Walther era soțul ei.) Perot îi spuse:

– Sună-i pe Henry Kissinger, Alexander Haig și Richard Helms.

Plecă spre propriul birou şi se aşeză la masa lui. Biroul, cu pereți lambrisați, mochetă costisitoare și rafturi cu cărți de anticariat, arăta mai degrabă ca o bibliotecă victoriană dintr-o casă englezească de la țară. Era înconjurat de suvenire şi de obiectele lui de artă preferate. Pentru casă, Margot a cumpărat tablouri impresioniste, dar în biroul lui Perot prefera arta americană: picturile originale de Norman Rockwell şi sculpturi din bronz cu Vestul Sălbatic de Frederic Remington. Pe geam putea să vadă pantele vechiului teren de golf.

Perot nu ştia unde ar putea Henry Kissinger să-şi petreacă vacanţa: era posibil să-i ia lui Sally ceva vreme să-l

găsească. Avea deci timp să se gândească ce va spune. Kissinger nu era un prieten apropiat. Era nevoie de toată abilitatea lui de a convinge pentru a-i atrage atenţia lui Kissinger şi, pe durata unei scurte convorbiri telefonice, să-i câştige simpatia.

Telefonul de pe biroul lui sună, era Sally:

– Henry Kissinger pentru tine.

Perot ridică receptorul.

– Ross Perot.

– Vă fac legătura cu Henry Kissinger.

Perot aşteptă.

Kissinger fusese cândva numit cel mai puternic om de pe planetă. Îl cunoştea personal pe Şah. Dar cât de bine îşi va aminti de Ross Perot? Campania pentru prizonierii de război fusese mare, însă proiectele lui Kissinger au fost şi mai mari: pacea în Orientul Mijlociu, apropierea între SUA şi China, terminarea războiului din Vietnam...

– Kissinger la telefon.

Avea o voce profundă, familiară, cu un accent specific, un amestec curios de vocale americane şi consoane germane.

– Dr. Kissinger, aici Ross Perot. Sunt om de afaceri în Dallas, Texas şi...

– La naiba, Ross, ştiu cine eşti, i-a zis Kissinger.

Inima lui Perot tresări. Vocea lui Kissinger era caldă, prietenoasă şi neprotocolară. Asta era grozav! Perot începu să-i spună despre Paul şi Bill: cum au mers de bunăvoie să-l întâlnească pe Dadgar, cum Departamentul de Stat i-a abandonat. L-a asigurat pe Kissinger că erau nevinovaţi şi a subliniat faptul că nu fuseseră acuzaţi de

nicio infracțiune, iar iranienii nu au formulat nici cea mai infimă dovadă împotriva lor.

– Aceştia sunt oamenii mei. Eu i-am trimis acolo şi eu trebuie să-i aduc înapoi, termină el.

– Voi vedea ce pot face, zise Kissinger.

Perot era foarte bucuros.

– Vă sunt foarte recunoscător!

– Trimite-mi un scurt document de informare cu toate detaliile.

– Îl vom expedia azi.

– Ţinem legătura, Ross.

– Vă mulțumesc, domnule.

Legătura se întrerupse.

Perot se simți grozav. Kissinger şi-a amintit de el, a fost prietenos şi dornic să-l ajute. Dorea o hârtie de informare: EDS o putea trimite chiar în acea zi...

Lui Perot îi trecu prin minte un gând. Nu avea idee de unde vorbise Kissinger – putea fi din Londra, Monte Carlo, Mexico...

– Sally?

– Da, domnule?

– Ai aflat *unde* este Kissinger?

– Da, domnule.

Kissinger se afla la New York, în duplexul lui din complexul modern de apartamente River House de pe strada East 52. De pe geam putea vedea râul East.

Şi-a amintit clar de Ross Perot: un diamant neşlefuit. Ajuta în cauze față de care Kissinger era compătimitor, de obicei, cele care aveau de-a face cu prizonierii. În războiul din Vietnam campania lui Perot fusese curajoasă,

deşi câteodată a insistat foarte mult pe lângă Kissinger dincolo de limita a ceea ce se putea face. Iar în acele momente câţiva dintre oamenii lui Perot erau prizonieri.

Kissinger avea convingerea fermă că ei erau inocenţi. Iranul se afla în pragul războiului civil: dreptatea şi procesul necesar instalării ei însemnau prea puţin acolo. Se întreba dacă putea da o mână de ajutor. Dorea să facă lucrul ăsta: era o cauză bună. A hotărât să-l sune pe Ardeshir Zahedi de îndată ce hârtia de informare sosea din Dallas.

Perot se simţi bine după conversaţia cu Kissinger. *La naiba, Ross, ştiu cine eşti.* Cuvintele acelea au valorat mai mult decât banii. Singurul avantaj de a fi faimos era că uneori te ajuta să rezolvi lucruri importante.

Intră T.J.

– Am paşaportul tău, zise el. Deja avea viză de Iran, dar, Ross, nu cred că ar trebui să mergi. Toţi cei care suntem aici putem lucra pentru rezolvarea problemei, dar tu eşti omul-cheie. Ultimul lucru de care avem nevoie este să pierdem legătura cu tine – în Teheran sau, pur şi simplu, într-un avion undeva – acum când trebuie să luăm o hotărâre crucială.

Perot uitase în întregime despre plecarea la Teheran. Tot ceea ce auzise în ultima oră îl încuraja să creadă că nu era necesar.

– S-ar putea să ai dreptate, îi spuse lui T.J. Avem atât de multe lucruri în derulare în privinţa negocierilor – şi doar unul trebuie să funcţioneze. Nu voi merge în Teheran. Deocamdată.

IV

Henry Precht era, probabil, omul cel mai căutat din Washington.

Un funcționar cu vechime la Departamentul de Stat, cu o înclinație spre artă și filosofie și un excentric simț al umorului, el făcuse politică americană în Iran mai mult sau mai puțin de unul singur aproape tot anul 1978, în timp ce superiorii lui – până la președintele Carter – s-au concentrat asupra înțelegerii de la Camp David între Egipt și Israel.

De la începutul lunii noiembrie, când lucrurile începuseră, într-adevăr, să progreseze în Iran, Precht lucrase șapte zile pe săptămână de la opt dimineața la nouă seara. Și blestemații aceia de texani păreau să creadă că el nu avea nimic altceva de făcut decât să vorbească la telefon cu ei.

Problema era următoarea: acea criză din Iran nu era singura luptă pentru putere în legătură cu care trebuia să se îngrijoreze Precht. Mai exista un conflict în desfășurare, în Washington, între secretarul de Stat, Cyrus Vance – șeful lui Precht –, și Zbigniew Brzezinski, consilierul pentru Securitate Națională al președintelui.

Vance credea, asemeni președintelui Carter, că politica externă a SUA trebuia să reflecte moralitatea americană. Poporul american credea în libertate, justiție și democrație, și nu dorea să sprijine tiranii. Șahul Iranului era un tiran. Experții Amnesty International consideraseră că situația drepturilor omului din Iran era cea mai rea din lume, și numeroasele zvonuri despre utilizarea sistematică a torturii de către Șah au fost confirmate de Comisia

Internațională de Juriști. De când CIA l-a pus pe Șah la putere și SUA l-au ținut acolo, un președinte care vorbea mult despre drepturile omului trebuia să întreprindă ceva concret.

În ianuarie 1977, Carter făcuse aluzia că tiranilor li s-ar putea refuza ajutorul american. Președintele nu era hotărât – mai târziu, în decursul acelui an, a vizitat Iranul și a fost excesiv de generos cu laudele față de Șah –, dar Vance credea în abordarea legată de drepturile omului.

Zbigniew Brzezinski nu avea aceeași convingere. Consilierul pentru Securitate Națională se încredea în putere. Șahul era un aliat al Statelor Unite și ar trebui susținut. Bineînțeles, el ar trebui să fie încurajat să nu mai tortureze oamenii, dar nu în prezent. Regimul său era atacat: nu era o perioadă propice ca să fie liberalizat.

– Când va fi vremea potrivită? întreba tabăra lui Vance.

Șahul fusese puternic în marea majoritate a celor douăzeci și cinci de ani de domnie ai săi, însă nu și-a arătat niciodată o prea mare înclinație spre o guvernare moderată. Brzezinski a replicat: „Numiți măcar o guvernare moderată în acea regiune a lumii".

Erau cei din administrația Carter care estimau că, dacă America nu apăra libertatea și democrația, nu avea deloc sens să aibă vreo politică externă. Dar aceea era o perspectivă oarecum extremă, deci ei au apelat la un argument pragmatic: poporul iranian se săturase de Șah și intenționa să scape de el indiferent de ceea ce credeau cei de la Washington.

– Prostii, zicea Brzezinski. Citiți istoria. Revoluțiile se declanșează când conducătorii fac concesii, și eșuează când cei aflați la putere îi distrug pe rebeli cu un pumn

de fier. Armata iraniană, prin forța a patru sute de mii de oameni, poate înăbuși orice revoltă cu ușurință.

Tabăra lui Vance – inclusiv Henry Precht – nu era de acord cu teoria Brzezinski asupra revoluțiilor: tiranii amenințați fac concesii pentru că rebelii sunt puternici, nu viceversa, spuneau ei. Mai important, ei nu credeau că armata iraniană avea un efectiv de patru sute de mii de oameni. Era dificil de obținut cifre. Soldații dezertau într-un ritm care varia în jurul a opt procente pe lună și erau unități întregi care ar fi trecut de partea revoluționarilor în întregime în eventualitatea unui război civil extins.

Cele două tabere de la Washington primeau informațiile din surse diferite. Brzezinski asculta ceea îi spunea Ardeshir Zahedi, cumnatul Șahului și cea mai puternică figură pro-Șah din Iran. Vance asculta de ambasadorul Sullivan. Telegramele lui Sullivan nu erau atât de consecvente pe cât și-ar fi dorit Washingtonul, poate din cauză că situația din Iran era câteodată derutantă, dar, începând din septembrie, tendința generală a rapoartelor lui indica faptul că zilele Șahului erau numărate.

Brzezinski a menționat că Sullivan acționa într-un mod haotic și nu puteai avea încredere în el. Susținătorii lui Vance au afirmat că Brzezinski reacționa la veștile proaste împușcând mesagerul. Consecința era că Statele Unite nu făceau nimic. La un moment dat, Departamentul de Stat a întocmit o telegramă către ambasadorul Sullivan, instruindu-l să-l sfătuiască pe Șah să formeze o coaliție guvernamentală civilă cu un spectru larg de membri. Brzezinski a distrus telegrama.

Altă dată, Brzezinski i-a telefonat Șahului și l-a asigurat că avea sprijinul președintelui Carter; Șahul a cerut

o telegramă de confirmare; Departamentul de Stat nu a trimis telegrama. În frustrarea lor, ambele părți au lăsat să se scurgă informații către presă, astfel încât întreaga lume a știut că politica Washingtonului față de Iran era paralizată de lupte interne.

Date fiind toate aceste evenimente, ultimul lucru de care Precht avea nevoie era o bandă de texani ținându-se scai după el, crezând că ei erau singurii oameni din lume care aveau o problemă.

Pe deasupra, știa exact, așa credea el, de ce EDS se afla în dificultate. La întrebarea dacă EDS era reprezentată de un agent în Iran, i s-a răspuns: „Da – domnul Abolfath Mahvi". Asta explica totul. Mahvi era un cunoscut comisionar din Teheran, poreclit „regele celor cinci procente" pentru tranzacțiile lui din contractele militare. În ciuda legăturilor sale de la nivel înalt, Șahul îl pusese pe o listă neagră de indivizi cărora li se interzisese să facă afaceri în Iran. *Acesta* era motivul pentru care EDS era suspectată de corupție.

Precht va face ce va putea. Va atrage atenția ambasadei din Teheran să cerceteze cazul și, poate, ambasadorul Sullivan ar putea fi capabil să exercite presiune asupra iranienilor să-i elibereze pe Chiapparone și Gaylord. Oricum, era imposibil ca Guvernul Statelor Unite să pună toate celelalte probleme iraniene în plan secund. Ei încercau să sprijine regimul existent, iar aceasta nu era o perioadă pentru a dezechilibra în plus acel regim amenințând cu o ruptură a relațiilor diplomatice din cauza a doi oameni de afaceri închiși, mai ales când mai erau alți douăsprezece mii de cetățeni americani în Iran, de care Departamentul de Stat trebuia să aibă grijă. Era

regretabil, dar va trebui ca Paul Chiapparone și Bill Gaylord să suporte situația neplăcută.

*

Henry Precht era bine intenționat. Cu toate acestea, la începutul implicării sale în cazul lui Paul și Bill – precum Lou Goelz – a făcut o greșeală care inițial i-a colorat în mod eronat atitudinea față de problemă, iar mai târziu l-a făcut defensiv în toate interacțiunile cu EDS. Precht acționa ca și cum investigația în care se presupunea că Paul și Bill erau martori constituia o anchetă judiciară legitimă referitoare la acuzațiile de corupție mai degrabă decât un act nerușinat de șantaj. Goelz, la această presupunere, a hotărât să coopereze cu generalul Biglari. Precht, comițând aceeași greșeală, a refuzat să-i trateze pe Paul și Bill drept americani răpiți în mod penal.

Dacă Abolfath Mahvi era corupt sau nu, reieșea clar că el nu obținuse niciun cent din contractul EDS cu ministerul. Într-adevăr, EDS intrase în încurcătură la început pentru că *a refuzat* să-i ofere lui Mahvi o parte din câștig.

S-a întâmplat în felul următor. Mahvi a ajutat EDS să încheie primul contract mic în Iran, creând un sistem de control de documente pentru Marina Iraniană. EDS, fiind sfătuită că prin lege trebuia să aibă un partener local, i-a promis lui Mahvi o treime din profit. Peste doi ani, când s-a încheiat contractul, EDS i-a plătit lui Mahvi, cum se cuvenea, patru sute de mii de dolari.

Dar, în timp ce se negocia contractul cu ministerul, Mahvi se afla pe lista neagră. Cu toate acestea, când

înțelegerea a fost pe cale de a fi semnată, Mahvi – care la momentul respectiv era *șters* din nou de pe lista neagră – a cerut să fie dat contractul unei societăți pe acțiuni deținută de el și de EDS.

EDS a refuzat. Dacă Mahiv își primise partea din contractul cu marina, nu a făcut nimic pentru înțelegerea cu ministerul.

Mahvi a pretins că asocierea EDS cu el înlesnise drumul pentru contractul cu ministerul prin cele douăzeci și patru de organisme guvernamentale diferite și obligate să-l aprobe. Pe deasupra, spunea el, ajutase la obținerea unei hotărâri fiscale favorabile pentru EDS, scrisă în contract: EDS a primit decizia pentru că Mahvi a petrecut un anumit timp cu ministrul Finanțelor din Monte Carlo.

EDS nu îi ceruse ajutorul și nu credea că el îl oferise. În plus, lui Ross Perot nu-i plăcea felul de „ajutor" oferit, de obicei, în Monte Carlo.

Avocatul iranian al EDS s-a plâns prim-ministrului, iar Mahvi a fost muștruluit pentru cererea de mită. Cu toate acestea, influența lui era atât de extraordinară, încât Ministerul Sănătății nu dorea să semneze contractul dacă EDS nu-l mulțumea pe Mahvi.

EDS a purtat o serie de negocieri furtunoase cu Mahvi. EDS încă refuza categoric să împartă profiturile cu el. În cele din urmă, s-a ajuns la un compromis pentru salvarea reputației: o societate pe acțiuni, cu rol de subcontractant al EDS, va recruta și va angaja tot personalul iranian al EDS. De fapt, compania pe acțiuni nu a câștigat deloc bani, dar lucrul acela s-a văzut mai târziu. La momentul respectiv, Mahvi a acceptat compromisul și s-a semnat contractul cu ministerul.

Deci EDS nu a plătit mită şi guvernul iranian ştia acest lucru; însă Henry Precht nu ştia, nici Lou Goelz. Prin urmare, atitudinea lor faţă de Paul şi Bill era ambiguă. Amândoi au petrecut multe ore încercând să rezolve cazul, dar niciunul dintre ei nu i-a acordat prioritate maximă. Când avocatul combativ al EDS, Tom Luce, a vorbit cu ei ca şi cum erau leneşi sau proşti, sau amândouă, s-au revoltat şi au spus că le va fi mai bine dacă el s-ar retrage.

Precht în Washington şi Goelz în Teheran reprezentau elementele cruciale, de primă importanţă, care aveau de-a face cu cazul. Niciunul dintre ei nu era indolent sau incompetent. Însă amândoi făceau greşeli, şi amândoi au devenit oarecum ostili faţă de EDS şi, în acele câteva prime zile vitale, ei amândoi nu au reuşit să-i ajute pe Paul şi Bill.

CAPITOLUL TREI

I

Un gardian deschise uşa de la celulă, se uită în jur, arătă spre Paul şi Bill şi le făcu semn. Speranțele lui Bill crescură rapid. În sfârșit, vor fi eliberați.

Se ridicară şi-l urmară pe gardian la etaj. Era bine să vezi lumina zilei pe ferestre. Au ieșit pe ușă și au traversat curtea până la clădirea micuţă cu un nivel de lângă poarta de la intrare. Aerul proaspăt avea gust ceresc.

Fusese o noapte groaznică. Bill se întinsese pe salteaua subţire. Moţăia în răstimpuri, tresărind la cea mai fină mişcare a celorlalţi prizonieri și privind îngrijorat în jur în lumina difuză de la becul aprins toată noaptea. Și-a dat seama că era dimineață când un gardian a intrat cu paharele cu ceai şi nişte bucăţi tari de pâine pentru micul dejun. Nu simțea că îi era foame. Îşi spusese rugăciunile.

Și în acele clipe părea că ele îi erau ascultate.

Înăuntrul clădirii cu un singur nivel era o cameră de vizită mobilată cu mese şi scaune simple. Doi indivizi aşteptau. Bill l-a recunoscut pe unul dintre ei: era Ali Jordan, iranianul care lucra cu Lou Goelz la ambasadă. Au dat mâna şi au făcut cunoştinţă cu colegul lui, Bob Sorenson.

– V-am adus nişte lucruri, zise Jordan. Un aparat de ras cu baterie – va trebui să-l folosiţi în comun – şi nişte salopete.

Bill se uită la Paul. Paul se holba la cei doi oameni de la ambasadă, arătând de parcă urma să explodeze.

– Nu aveţi de gând să ne scoateţi de aici? întrebă Paul.

– Mi-e teamă că nu putem face asta.

– La naiba, voi ne-aţi băgat aici!

Bill se aşeză încet, prea deprimat ca să fie nervos.

– Ne pare foarte rău că s-a întâmplat acest lucru, se scuză Jordan. A fost o surpriză totală pentru noi. Ni s-a spus că Dadgar era binevoitor faţă de voi... Ambasada va depune un protest serios.

– Dar ce veţi face ca să ne scoateţi pe noi *de aici?*

– Trebuie să acţionaţi conform cu sistemul legal iranian. Avocaţii voştri...

– Iisuse, exclamă Paul dezgustat.

Jordan adăugă:

– Le-am cerut să vă mute într-o parte mai bună a închisorii.

– Vai, mersi.

Sorenson întrebă:

– Mai aveţi nevoie de altceva?

– Nu am nevoie de nimic, răspunse Paul. Nu plănuiesc să stau aici foarte mult.

Bill completă:

– Aş dori să primesc nişte picături pentru ochi.

– Voi avea grijă să-ţi parvină, promise Sorenson.

Jordan zise:

– Cred că asta e tot deocamdată...

Se uită la gardian.

Bill se ridică.

Jordan vorbi în farsi cu gardianul, care le făcu semn lui Paul și Bill să meargă spre ușă.

L-au urmat pe gardian înapoi prin curte.

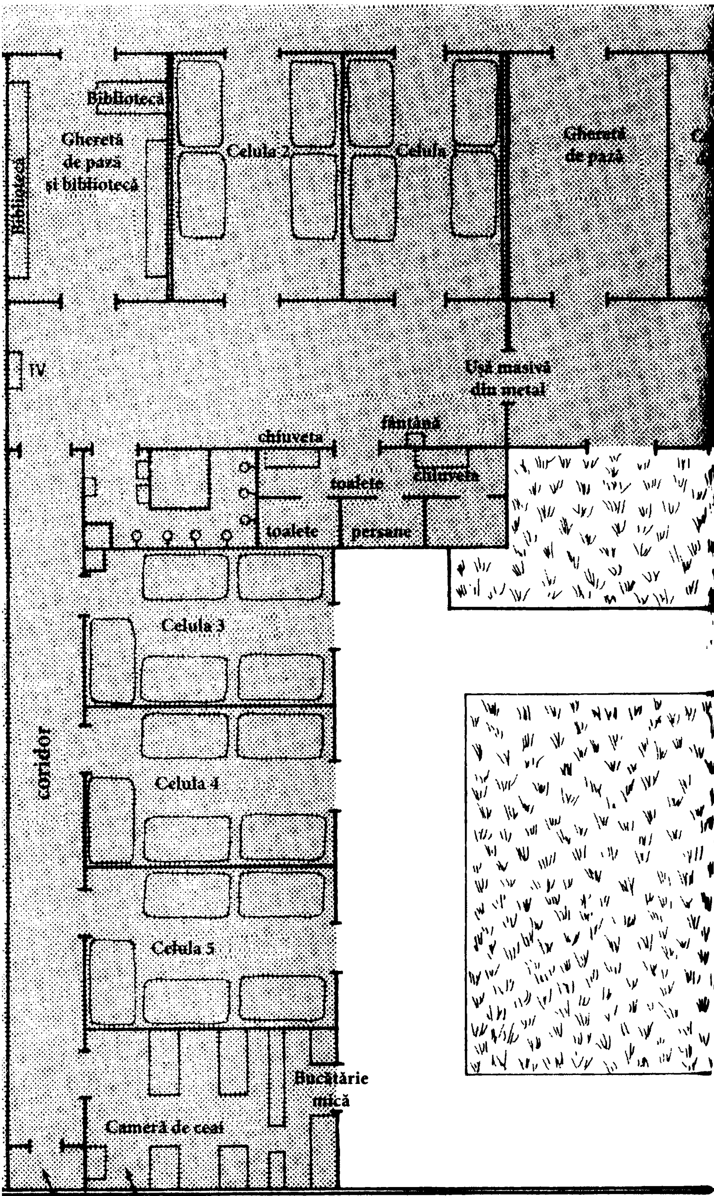
„Jordan și Sorensen fac parte din personalul subsidiar al ambasadei, se gândi Bill. De ce nu a venit Goelz?" Părea că ambasada considera că era datoria EDS să-i scoată de acolo: trimiterea lui Jordan și a lui Sorenson semnifica o modalitate de înștiințare a iranienilor că ambasada era preocupată, dar, în același timp, de a le arăta lui Paul și Bill că nu puteau aștepta prea mult ajutor de la Guvernul Statelor Unite. „Reprezentăm o problemă pe care ambasada vrea s-o ignore", chibzui Bill supărat.

În interiorul clădirii principale, gardianul deschise o ușă pe care nu au mai intrat înainte și au mers din zona de primire până pe un coridor. La dreapta erau trei birouri. În stânga se zăreau ferestre care dădeau spre curte. Au ajuns la altă ușă, confecționată din oțel gros. Gardianul o deschise și îi pofti înăuntru.

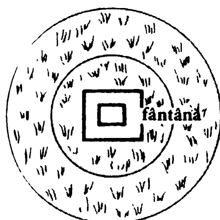
Primul lucru pe care l-a văzut Bill a fost un televizor.

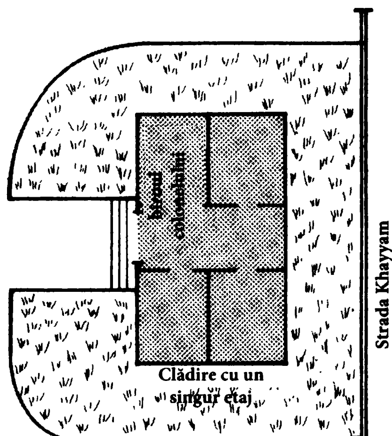
Pe măsură ce privea în jur, începu să se simtă puțin mai bine. Partea aceasta a închisorii era mai civilizată decât pivnița. Era relativ curat și luminos, cu pereți cenușii și mochetă cu aceeași nuanță. Ușile de la celule erau deschise și prizonierii se plimbau în voie. Pe ferestre intra lumina zilei.

Au continuat de-a lungul unui hol cu două celule la dreapta, iar în stânga, ceva ce părea a fi o baie: Bill abia aștepta o ocazie să fie din nou curat după noaptea petrecută jos. Aruncând o privire prin ultima ușă pe dreapta, văzu rafturi cu cărți. Apoi gardianul o coti la stânga și

Bibliotecă
Gheretă
de pază
și bibliotecă
Bibliotecă
Celula 2
Celula
Gheretă
de pază
TV
Ușă masivă
din metal
fântână
chiuveta
toalete
chiuveta
toalete
persane
Celula 3
Celula 4
Celula 5
coridor
Bucătărie
mică
Cameră de ceai
Comisariat
Camera Chattanooga

MINISTERUL JUSTIȚIEI

îi conduse pe un coridor lung și îngust până în ultima celulă.

Acolo au văzut pe cineva pe care îl cunoșteau.

Era Reza Neghabat, ministrul adjunct responsabil de Organizația pentru Asigurări Sociale de la Ministerul Sănătății. Atât Paul, cât și Bill îl cunoșteau bine și lucraseră cu el îndeaproape înainte de arestarea lui în septembrie anul trecut. Și-au dat mâna cu entuziasm. Bill se simțea ușurat să vadă o față familiară și pe cineva care vorbea limba engleză.

Neghabat era uluit.

– De ce sunteți aici?

Paul dădu din umeri.

– Sperăm că dumneavoastră ne-ați putea spune asta.

– Dar de ce sunteți acuzați?

– De nimic, răspunse Paul. Am fost interogați ieri de domnul Dadgar, magistratul care îl cercetează pe fostul dumneavoastră ministru, dr. Sheik. El ne-a arestat. Fără învinuiri, fără acuzații. Ar trebui să fim „martori-cheie" din câte am înțeles.

Bill privi în jurul său. Pe fiecare parte a celulei erau dispuse o grămadă de paturi, câte trei, și încă o pereche lângă fereastră, în total optsprezece paturi. La fel ca în celula de jos, paturile erau prevăzute cu saltele subțiri din cauciuc buretos, patul de jos dintre cele trei nefiind altceva decât o saltea pe podea și pături cenușii din lână. Totuși, acolo unii dintre prizonieri păreau să aibă și cearceafuri. Fereastra, pe partea opusă ușii, dădea într-o curte. Bill putea vedea iarba, florile și copacii, precum și mașinile parcate aparținând, probabil, gardienilor. Putea

vedea, de asemenea, și clădirea joasă, unde tocmai vorbiseră cu Jordan și Sorenson.

Neghabat îi prezentă pe Paul și Bill colegilor de celulă, care păreau prietenoși și mult mai puțin detestabili decât cei de la subsol. Erau câteva paturi libere – celula nu era atât de aglomerată precum cea de jos –, iar Paul și Bill au ocupat paturi de-o parte și de alta a intrării. Al lui Bill era cel din mijloc dintre cele trei, dar Paul era din nou pe podea.

Neghabat le-a arătat împrejurimile. Lângă celula lor se afla o bucătărie, cu mese și scaune, unde prizonierii puteau face ceai și cafea sau, pur și simplu, să stea și să vorbească. Dintr-un motiv anume, era numită Camera Chattanooga. Lângă ea era o fereastră mică în perete la capătul coridorului: un magazin pentru aprovizionare, le-a explicat Neghabat, de unde, din când în când, puteai cumpăra săpun, prosoape și țigări.

Mergând înapoi pe coridorul cel lung, au trecut pe lângă propria lor celulă – Nr. 5 – și încă două celule înainte de a ajunge pe hol, care se întindea la dreapta lor. Camera în care se uitase Bill mai devreme s-a dovedit a fi o combinație de oficiu al gardianului și bibliotecă, având cărți în limba engleză și în farsi. Lângă ea mai erau două celule. Vizavi de aceste celule se afla baia cu chiuvete, dușuri și toalete. Toaletele erau în stil persan – o cădiță de duș cu o gaură de scurgere în mijloc. Bill a aflat că nu era posibil să facă dușul după care tânjise: în mod normal, nu exista apă caldă.

În spatele ușii din oțel, zicea Neghabat, era un mic oficiu folosit de un doctor și un dentist care veneau din când în când. Biblioteca era tot timpul deschisă și

televizorul era pornit toată seara, deşi, desigur, programele erau în farsi. De două ori pe săptămână prizonierii din această secție erau scoşi în curte pentru a face mişcare, mergând în cerc timp de o jumătate de oră. Bărbieritul era obligatoriu: gardienii permiteau ca prizonierii să aibă mustață, dar nu şi barbă.

Pe parcursul acestui tur, s-au mai întâlnit cu încă doi oameni pe care îi cunoşteau. Unul era dr. Towliati, consultantul în prelucrarea datelor din partea ministerului, în legătură cu care îi interogase Dadgar. Celălalt era Hussein Pasha, care fusese finanțistul lui Neghabat la Organizația pentru Securitate Socială.

Paul şi Bill s-au bărbierit cu aparatul electric de ras adus de Sorenson și Jordan. Atunci era amiază şi era vremea pentru prânz. În zidul de la coridor era o nişă protejată de o perdea. De acolo, prizonierii luau un covoraş din linoleum, pe care îl întindeau pe podeaua celulei, şi nişte tacâmuri ieftine. Masa consta în orez înăbuşit cu puțină carne de miel, pâine și iaurt, ceai sau Pepsi-Cola de băut. Au stat cu picioarele încrucişate pe podea ca să mănânce. Pentru Paul şi Bill, ambii gurmanzi, a fost un prânz sărac. Totuşi, Bill a descoperit că avea poftă de mâncare: poate că era datorită mediului mai curat.

După prânz au avut mai mulți vizitatori: avocații lor iranieni. Aceştia nu știau de ce fuseseră arestați, ce se va întâmpla în continuare şi ce puteau să facă pentru a-i ajuta. A fost o conversație nesistematică și deprimantă. Paul și Bill nu aveau, oricum, încredere în ei, deoarece aceşti avocați i-au spus lui Lloyd Briggs că valoarea cauțiunii nu va depăși douăzeci de mii de dolari. Nu s-au întors mai înțelepți sau mai fericiți.

Au petrecut tot restul după-amiezii în Camera Chattanooga, vorbind cu Neghabat, Towliati și Pasha. Paul a descris în detaliu interogatoriul luat de Dadgar. Fiecare dintre iranieni era foarte interesat dacă a fost menționat numele vreunuia dintre ei în timpul interogatoriului. Paul i-a spus doctorului Towliati cum a apărut numele lui în legătură cu un presupus conflict de interese. Towliati a descris cum a fost și el interogat de Dadgar în același fel înainte de a fi aruncat în închisoare. Paul și-a amintit că Dadgar a întrebat despre un memorandum scris de Pasha. Fusese o solicitare de statistici complet de rutină și nimeni nu-și putea da seama ce trebuia să fie special la aceasta.

Neghabat avea o teorie despre motivul pentru care erau ei în închisoare: „Șahul face din noi un țap ispășitor pentru a arăta maselor că, într-adevăr, ia măsuri drastice împotriva corupției, dar el a ales un proiect în care nu există corupție. Nu este nimic împotriva căruia să ia măsuri severe, însă, dacă ne eliberează, va părea laș. În cazul în care s-ar fi uitat, în schimb, la industria construcțiilor, ar fi găsit incredibil de multă corupție..."

Totul era foarte vag. Neghabat făcea doar speculații logice. Paul și Bill doreau lucruri concrete: *cine* a ordonat această măsură drastică, *de ce* și-a vărsat nervii pe Ministerul Sănătății, *ce* fel de corupție era suspectată și *unde* erau informatorii care au denunțat persoanele aflate atunci în închisoare? Neghabat nu era evaziv – el, pur și simplu, nu avea răspunsuri. Ambiguitatea lui era caracteristică persanilor: întrebați un iranian ce a mâncat la micul dejun și zece secunde mai târziu vă va explica filosofia lui de viață.

La ora șase, s-au întors în celulă pentru cină. A fost destul de sumbră – nimic altceva decât rămășițele de la prânz amestecate într-un sos de întins pe pâine și mai mult ceai.

După cină s-au uitat la televizor. Neghabat a tradus știrile. Șahul îi ceruse unui lider al opoziției, Shahpour Bakhtiar, să formeze un guvern civil, înlocuind generalii care conduseseră Iranul începând din noiembrie. Neghabat a explicat că Shahpour era liderul tribului Bakhtiar și că refuzase întotdeauna să aibă ceva de-a face cu regimul Șahului. Cu toate acestea, depindea de Ayatollahul Khomeini dacă guvernul lui Bakhtiar va putea să pună capăt dezordinii.

De asemenea, Șahul a infirmat zvonuri potrivit cărora el pleca din țară.

Bill s-a gândit că lucrul acesta suna încurajator. Cu Bakhtiar drept prim-ministru, Șahul va rămâne în funcție și va asigura stabilitatea, dar rebelii vor avea cel puțin o voce în guvernarea propriei țări.

La ora zece televizorul s-a stins și prizonierii s-au întors în celule. Ceilalți colegi de celulă atârnau prosoape și bucăți de pânză dintr-o parte în cealaltă a patului, pentru a se feri de lumină: acolo, la fel ca la parter, becul era aprins toată noaptea. Neghabat le-a spus lui Paul și Bill că ar putea să-i roage pe vizitatorii lor să le aducă cearceafuri și prosoape.

Bill se înveli în pătura subțire cenușie și se liniști încercând să adoarmă. „Suntem aici de ceva vreme, se gândi el resemnat; trebuie să ne adaptăm la această situație. Soarta noastră este în mâinile altora."

II

Soarta lor era în mâinile lui Ross Perot și în următoarele două zile toate speranțele lui mărețe nu au avut niciun rezultat.

La început veștile fuseseră bune. Kissinger îl sunase înapoi vineri, 29 decembrie, pentru a-i spune că Ardeshir Zahedi îi va elibera pe Paul și Bill. Totuși, Ambasada SUA trebuia mai întâi să aibă două întâlniri: una cu oameni de la Ministerul Justiției, cealaltă cu reprezentanți ai Curții Șahului.

În Teheran, adjunctul ambasadorului american, ministrul consilier Charles Naas, organiza personal acele întâlniri.

În Washington, Henry Precht de la Departamentul de Stat vorbea, de asemenea, cu Ardeshir Zahedi. Cumnatul lui Emily Gaylord, Tim Reardon, discutase cu senatorul Kennedy. Amiralul Moorer își pregătea legăturile cu guvernul militar iranian. Singura dezamăgire la Washington fusese Richard Helms, fostul ambasador al SUA în Teheran: el afirmase senin că vechii lui prieteni nu mai aveau nicio influență.

EDS a consultat trei avocați diferiți. Unul era un american specializat în reprezentarea corporațiilor americane în Teheran. Ceilalți doi erau iranieni: unul avea legături bune cu cercurile pro-Șah, celălalt era apropiat dizidenților. Toți trei fuseseră de acord că felul în care Paul și Bill fuseseră închiși era cât se poate de nelegitim, iar cauțiunea era astronomică. Americanul, John Westberg, afirmase că cea mai ridicată cauțiune de care auzise el în Iran era de o sută de

mii de dolari. Aluzia era că magistratul care i-a trimis pe Paul și Bill la închisoare dădea de bănuit.

În Dallas, directorul financiar Tom Walter, bărbatul din Alabama care vorbea încet, lucra la posibilitatea ca EDS – dacă va fi necesar – să plătească cei 12 750 000 de dolari cauțiune. Avocații îl sfătuiseră că suma respectivă putea fi plătită în trei forme: bani lichizi, o scrisoare de credit scoasă de la o bancă iraniană sau garanție asupra unei proprietăți în Iran. EDS nu deținea o proprietate de o asemenea valoare în Teheran – calculatoarele, de fapt, aparțineau ministerului –, iar băncile iraniene fiind în grevă și țara în harababură, nu era posibil să se trimită treisprezece milioane de dolari bani gheață, deci Walter se ocupa de scrisoarea de credit. T.J. Márquez, a cărui datorie era să reprezinte EDS în cadrul comunității de investiții, îl avertizase pe Perot că s-ar putea să nu fie legal pentru o companie publică să plătească atât de mulți bani la cât se ridica valoarea răscumpărării. Perot a evitat cu abilitate acea problemă: va plăti el banii, personal.

Perot fusese optimist că îi va scoate pe Paul și Bill din închisoare într-unul dintre cele trei moduri – presiune legală, presiune politică sau prin plata cauțiunii.

Apoi au început să curgă veștile rele.

Avocații iranieni au schimbat placa. Unul după altul ei au anunțat că era un caz „politic“, avea „un adânc conținut politic“ și reprezenta o incomodă controversă politică. Lui John Westberg, americanul, i se ceruse de către partenerii lui iranieni să nu se ocupe de caz, deoarece ar aduce firma în dizgrația oamenilor puternici. Evident, asupra magistratului care lua interogatoriile, Hosain Dadgar, *nu* planau suspiciunile.

Avocatul Tom Luce și finanțistul Tom Walter plecaseră la Washington și, însoțiți de amiralul Moorer, vizitaseră Departamentul de Stat. S-au așteptat să stea în jurul mesei cu Henry Precht și să formuleze o campanie agresivă pentru eliberarea lui Paul și Bill. Dar Henry Precht era calm. A dat mâna cu ei – atât, cel puțin, putea face, atunci când au fost însoțiți de un fost președinte al Comitetului Șefilor de Stat-Major –, dar nu a stat cu ei la masa de discuţii. I-a lăsat în grija unui subordonat, care a raportat că niciunul dintre eforturile celor de la Departamentul de Stat nu a avut vreun rezultat pozitiv: nici Ardeshir Zahedi, nici Charlie Naas nu au fost în stare să-i elibereze pe Paul și Bill.

Tom Luce, care nu avea răbdarea lui Iov, a turbat de nervi. Era datoria Departamentului de Stat să-i protejeze pe americani în străinătate, spunea el, și până la momentul respectiv tot ceea ce făcuse statul a fost să-i arunce pe Paul și Bill în închisoare! Nu s-a întâmplat așa, i s-a zis; ceea ce făcuse statul până atunci era cu mult peste datoria sa firească. Dacă americanii din străinătate comiteau infracțiuni, ei se supuneau legilor străine. Îndatoririle Departamentului de Stat nu includeau „extracția“ oamenilor din închisoare. Dar, argumenta Luce, Paul și Bill nu au comis *nicio* infracțiune – erau ținuți ostatici pentru treisprezece milioane de dolari! Își irosea energia. El și Tom Walker s-au întors în Dallas cu mâna goală.

Cu o noapte în urmă Perot sunase la Ambasada Statelor Unite din Teheran și l-a întrebat pe Charles Naas de ce nu i-a întâlnit încă pe oficialii numiți de Kissinger și Zahedi. Răspunsul era simplu: acei oficiali nu i s-au pus la dispoziție lui Naas.

Apoi, a doua zi, Perot l-a sunat din nou pe Kissinger și l-a anunțat de acest lucru. Lui Kissinger îi părea rău: nu credea că mai putea să facă ceva. Totuși, urma să-l sune pe Zahedi și să abordeze din nou problema.

Încă o veste proastă întregea tabloul. Tom Walter încercase să stabilească, împreună cu avocații iranieni, condițiile în care Paul și Bill ar putea fi eliberați. De exemplu, erau forțați să promită că se vor întoarce în Iran pentru întrebări ulterioare dacă situația o cerea, sau puteau fi interogați în afara țării? Nici una, nici alta, i s-a spus: *dacă erau eliberați din închisoare, totuși nu vor fi lăsați să părăsească Iranul.*

Era ajunul Anului Nou. Timp de trei zile, Perot locuise la birou, dormind pe podea și mâncând sendvișuri cu brânză: Nu avea la cine să meargă acasă – Margot și copiii erau încă în Vail – și, din cauza diferenței de fus orar de nouă ore și jumătate între Texas și Iran, telefoanele importante erau deseori date în toiul nopții. Pleca de la birou doar ca să-și viziteze mama, care tocmai ieșise din spital și se recupera la casa ei din Dallas. Chiar și cu ea vorbea despre Paul și Bill – era profund interesată de evoluția evenimentelor.

În seara aceea simțea nevoia de mâncare fierbinte și a hotărât să înfrunte vremea – Dallasul trecea printr-o furtună de zăpadă – și să conducă peste un kilometru și jumătate către un restaurant axat pe meniuri din pește.

Ieși din clădire pe ușa din spate și se urcă la volanul autoturismului său combi. Margot avea un Jaguar, dar Perot prefera mașinile obișnuite.

Se întreba doar cât de multă influență avea Kissinger, în Iran sau oriunde altundeva. Zahedi și orice alte legături

iraniene ale lui Kissinger puteau fi precum prietenii lui Richard Helms – toți în afara zonei de influență, lipsiți de putere. Șahul părea că se ținea cu chiu, cu vai pe poziție.

Pe de altă parte, întregul grup s-ar putea să aibă curând nevoie de prieteni din America și să întâmpine cu bucurie oportunitatea de a-i face lui Kissinger o favoare.

În timp ce mânca, Perot a simțit o mână mare pe umărul lui și o voce adâncă spunându-i:

– Ross, ce faci aici mâncând singur în ajunul Anului Nou?

Se întoarse și-l văzu pe Roger Staubach, fundaș la echipa Dallas Cowboys, absolvent al Academiei Navale și vechi prieten.

– Bună, Roger! Ia loc, te rog.

– Sunt aici cu familia, a zis Staubach. S-a oprit căldura la noi acasă, din cauza furtunii.

– Păi, adu-i aici.

Staubach le făcu semn celor din familia lui, apoi spuse:

– Ce mai face Margot?

– Bine, mulțumesc. E la schi în Vail cu copiii. Eu a trebuit să mă întorc – avem o mare problemă.

Continuă să povestească familiei Staubach totul despre Paul și Bill. Se întoarse cu mașina la birou într-o stare de bună dispoziție. Încă mai era o mână de oameni buni pe lumea asta.

Se gândi din nou la colonelul Simons. Dintre toate planurile pe care le avea pentru a-i scoate pe Paul și Bill, evadarea din închisoare era singura cu timpul de realizare cel mai lung: Simons avea nevoie de o echipă de oameni, o perioadă de antrenament, echipament... Și totuși, Perot nu luase încă nicio măsură în acest sens.

Păruse o posibilitate atât de îndepărtată, o soluție ultimă: în timp ce negocierile se arătau promițătoare, a ținut gândul acesta departe de mintea lui. Încă nu era pregătit să-l sune pe Simons – avea să aștepte să mai încerce încă o dată Kissinger cu Zahedi –, dar, probabil, era ceva ce el putea face ca să se pregătească pentru Simons.

Înapoi la EDS, l-a găsit pe Pat Sculley. Absolvent de West Point, Pat era un bărbat agitat, subțire, copilăros, în vârstă de treizeci și unu de ani. Fusese manager de proiect în Teheran și plecase de acolo odată cu evacuarea din 8 decembrie. Se întorsese după sărbătoarea Ashura, apoi a plecat din nou când au fost arestați Paul și Bill. Sarcina lui în acel moment era să se asigure că americanii rămași în Teheran – Lloyd Briggs, Rich Gallagher și soția lui, Paul și Bill – aveau rezervări la avion în fiecare zi, în eventualitatea în care prizonierii ar fi eliberați.

Împreună cu Sculley era Jay Coburn, care a organizat evacuarea și ulterior, în 22 decembrie, a venit acasă pentru a petrece Crăciunul cu familia lui. Coburn fusese pe punctul de a se întoarce în Teheran când a aflat vestea că Paul și Bill fuseseră arestați, prin urmare, a rămas în Dallas și a supervizat a doua evacuare. Un bărbat liniștit, scund și gras, Coburn zâmbea mult – un zâmbet încet care începea ca o licărire în ochi și deseori se termina într-un râs copios.

Lui Perot îi plăceau amândoi și avea încredere în ei: erau ceea ce el numea vulturi – oameni ambițioși care își foloseau inițiativa, rezolvau treaba, îi ofereau rezultate, nu scuze. Mottoul recrutorilor de la EDS era: „Vulturii nu zboară în stoluri – trebuie să-i găsești câte unul pe rând“. Unul dintre secretele succesului afacerii lui Perot

îl constituia politica lui de a merge și de a căuta asemenea oameni decât să aștepte și să spere că ei vor candida pentru un loc de muncă.

Perot îi spuse lui Sculley:

– Crezi că facem tot ce trebuie pentru Paul și Bill?

Sculley răspunse cu ezitare:

– Nu, nu cred.

Perot clătină din cap. Acestor tineri nu le este niciodată frică să-și exprime ideile în fața șefului lor: iată unul dintre motivele care îi făcea să fie vulturi.

– Ce estimezi că ar trebui să facem?

– Să-i ajutăm să evadeze, răspunse Sculley. Știu că sună ciudat, dar am, într-adevăr, convingerea că dacă nu facem acest lucru, au o mare șansă de a fi uciși acolo.

Perot nu considera că suna ciudat: teama aceea nu i-a dat pace în ultimele trei zile.

– Și eu mă gândesc la același lucru.

Observă surpriza pe chipul lui Sculley.

– Vreau ca voi doi să întocmiți o listă cu oamenii de la EDS care ne-ar putea ajuta să facem acest lucru. Vom avea nevoie de oameni care cunosc Teheranul, au o oarecare experiență militară – de preferință genul de acțiune realizată de Forțele Speciale – și sunt 100% de încredere și loiali.

– Ne apucăm acum de treabă, rosti Sculley entuziasmat.

Telefonul sună, iar Coburn ridică receptorul.

– Bună, Keane! Unde ești?... Așteaptă un minut.

Coburn acoperi receptorul cu mâna și se uită la Perot.

– Keane Taylor e în Frankfurt. Dacă vom face ceva de genul ăsta, el ar trebui să fie în echipă.

Perot încuviinţă din cap. Taylor, un fost sergent în marină, era încă unul dintre vulturii lui. Înalt de aproape 1,90 m şi îmbrăcat elegant, Taylor era oarecum un bărbat uşor de enervat, ceea ce îl făcea ţinta perfectă a farselor. Perot zise:

– Spune-i să se întoarcă la Teheran. Dar nu-i explica de ce.

Un zâmbet se întinse încet pe faţa bătrână şi ridată a lui Coburn.

– N-o să-i placă.

Sculley ajunse dincolo de birou şi schimbă telefonul pe difuzor, astfel încât să audă cu toţii cum Taylor îşi pierdea cumpătul.

Coburn spuse:

– Keane, Ross vrea să te întorci în Iran.

– Pentru ce naiba? întrebă Taylor.

Coburn se uită la Perot, care clătină din cap.

Coburn răspunse:

– Hmmm, sunt multe de făcut, cum ar fi să se pună lucrurile în ordine, administrativ vorbind.

– Spune-i lui Perot că nu mă întorc acolo pentru niciun rahat administrativ!

Sculley începu să râdă.

Coburn preciză:

– Keane, mai e cineva aici care vrea să-ţi vorbească.

Perot interveni:

– Keane, Ross la telefon.

– Oh, hmmm, bună Ross.

– Te trimit înapoi ca să faci *ceva foarte important.*

– Oh.

– Înţelegi ce spun?

S-a lăsat o pauză lungă, apoi Taylor replică:

– Da, domnule.

– Bine.

– Sunt pe drum.

– Cât e ceasul acolo? întrebă Perot.

– Ora șapte dimineața.

Perot se uită la ceasul lui de mână. Indica miezul nopții.

Era începutul anului 1979.

Taylor stătea pe marginea patului în camera lui de hotel din Frankfurt, gândindu-se la soția lui.

Mary era în Pittsburgh cu copiii, Mike şi Dawn, locuind acasă la fratele lui Taylor. El o sunase din Teheran înainte de a pleca şi îi spusese că va veni acasă. Ea a fost foarte fericită să audă acest lucru. Îşi făcuseră planuri pentru viitor: urmau să se întoarcă în Dallas, să-și înscrie copiii la şcoală...

În schimb, în momentul acela trebuia să o sune și să-i spună că, până la urmă, nu va veni acasă.

Va fi îngrijorată.

La naiba, *el* era îngrijorat.

Se gândi la Teheran. El nu muncise la proiectul Ministerului Sănătății, dar fusese responsabil de un contract mai mic, de a computeriza sistemele de contabilitate manuale şi învechite ale Băncii Omran. Într-o zi, în urmă cu vreo trei săptămâni, s-a strâns o mulțime de oameni în fața băncii – Omran era banca Șahului. Taylor își trimisese oamenii acasă. El și cu Glenn Jackson erau ultimii care urmau să plece: au închis clădirea şi au pornit pe jos înspre nord. Când au cotit în strada principală,

au întâlnit mulțimea. În acel moment armata a deschis focul și a tras pe stradă.

Taylor și Jackson s-au ascuns la o intrare a unei case. Cineva a deschis ușa și a strigat la ei să intre. S-au conformat, dar, înainte ca salvatorul lor să poată închide ușa la loc, patru dintre demonstranți au pătruns forțat în casă, urmăriți de cinci soldați.

Taylor şi Jackson au stat lipiți de perete şi i-au urmărit pe soldați, cu bastoanele și puștile lor, cum îi băteau pe demonstranți. Unul dintre rebeli a luat-o la sănătoasa. Două degete aproape că i-au fost smulse din mână, iar sângele a țâșnit pe toată ușa din sticlă. A ieșit, apoi s-a prăbușit pe stradă. Soldații i-au târât pe ceilalți trei demonstranți afară. Unul era plin de sânge, însă conştient. Ceilalți doi erau leşinați sau morți.

Taylor și Jackson au stat înăuntru până când strada a rămas goală. Iranianul care îi salvase le spunea întruna: „Plecați cât se mai poate".

„Și acum, se gândi Taylor, trebuie să-i spun lui Mary că tocmai am fost de acord să mă întorc în toată nebunia aceea. Pentru a face *ceva foarte important.*"

Evident, avea legătură cu Paul şi Bill; şi dacă Perot nu putea vorbi despre această chestiune la telefon, probabil era ceva cel puțin clandestin și, foarte posibil, ilegal.

Într-un fel, Taylor era bucuros, în ciuda fricii sale de mulțimile de oameni. Pe când era încă în Teheran, vorbise la telefon cu soția lui Bill, Emily Gaylord, și îi promisese să nu plece fără Bill. Ordinele din Dallas, că toată lumea în afară de Briggs și Gallagher trebuia să plece, îl forțaseră să-și încalce cuvântul. Între timp, ordinele s-au

schimbat şi, poate, la urma urmei, era posibil să-şi ţină promisiunea faţă de Emily.

„Ei bine, chibzui el, nu pot să mă întorc pe jos, deci aş face bine să găsesc un avion.“ Ridică din nou receptorul.

Jay Coburn şi-a amintit de prima dată când l-a văzut pe Ross Perot în acţiune. Nu va uita acea zi pentru tot restul vieţii lui.

S-a întâmplat în 1971. Coburn fusese angajat la EDS de mai puţin de doi ani. El era recrutor, lucrând în oraşul New York. Scott s-a născut în acel an într-un mic oraş catolic. A fost o naştere normală şi, la început, Scott părea a fi un bebeluş normal, sănătos.

A doua zi după ce s-a născut, când Coburn a mers în vizită, Liz a spus că Scott nu fusese adus să-l hrănească în acea dimineaţă. La momentul respectiv, Coburn nu a băgat de seamă. Câteva minute mai târziu, a intrat o femeie şi a spus:

– Poftiţi pozele cu bebeluşul dumneavoastră.

– Nu-mi aduc aminte să se fi făcut poze, zise Liz.

Femeia i-a arătat fotografiile.

– Nu, acela nu e copilul meu.

Femeia se uită confuză pentru o clipă, apoi adăugă:

– Oh, aşa este, al dumneavoastră este cel care are problema.

Coburn merse să-l vadă pe Scott, în vârstă de o zi, şi a avut un şoc groaznic. Bebeluşul era într-un incubator, respirând foarte greu, cu pielea vânătă, de parcă era o pereche de blugi. Doctorii se consultau în legătură cu el.

Liz deveni aproape isterică și Coburn îi telefonă medicului lor de familie și-l rugă să vină la spital. Apoi așteptă.

Ceva nu se lega. Ce fel de spital era acela unde nu ți se spunea că bebelușul tău nou-născut era pe moarte? Coburn deveni foarte agitat.

Sună în Dallas și ceru să-i vorbească șefului său, Gary Griggs.

– Gary, nu știu de ce te sun, dar nu știu ce să fac.

Și îi explică situația.

– Rămâi la telefon, zise Griggs.

O clipă mai târziu se auzi pe fir o voce necunoscută.

– Jay?

– Da.

– Aici Ross Perot.

Coburn îl întâlnise pe Perot de două sau trei ori, dar nu muncise niciodată direct pentru el. Coburn se mira dacă Perot își va aminti măcar cum arăta: EDS avea peste o mie de angajați la momentul respectiv.

– Bună, Ross.

– Jay, am nevoie de niște informații.

Perot începu să pună întrebări: care era adresa spitalului? Care erau numele doctorilor? Care era diagnosticul dat de aceștia? Pe măsură ce răspundea, Coburn se gândea năucit: „Știe măcar Perot cine sunt?"

– Așteaptă un minut, Jay.

A urmat o tăcere scurtă.

– Îți voi face legătura cu doctorul Urschel, un prieten apropiat de-al meu și un chirurg cardiac de prim rang de aici din Dallas.

Un moment mai târziu Coburn răspundea la mai multe întrebări din partea doctorului.

– Să nu faceți nimic, termină Urschel. Voi vorbi cu doctorii despre această problemă. Dumneavoastră stați doar lângă telefon, astfel încât să putem lua din nou legătura.

– Desigur, domnule, îl asigură Coburn uluit.

Perot reveni pe fir.

– Ai auzit tot ce-a spus doctorul? Ce mai face Liz?

Coburn se gândi: „De unde naiba știe numele soției mele?"

– Nu prea bine, răspunse Coburn. Doctorul ei este aici și i-a dat niște sedative...

În timp ce Perot îl liniștea pe Coburn, dr. Urschel punea în mișcare personalul de la spital. I-a convins să-l mute pe Scott la Centrul Medical Universitar din New York. Peste câteva minute, Scott și Coburn erau în ambulanță în drum spre oraș.

Au rămas blocați în ambuteiajul din tunelul din centru.

Coburn ieși din ambulanță, alergă peste un kilometru și jumătate până la barieră și convinse un oficial să oprească benzile de circulație cu excepția celei pe care se afla ambulanța.

Când au ajuns la Centrul Medical Universitar, zece sau cincisprezece oameni îi așteptau afară. Printre ei, era cel mai important chirurg cardiovascular de pe coasta de est, trimis de urgență din Boston în răstimpul de care a avut nevoie ambulanța ca să ajungă în Manhattan.

În timp ce bebelușul Scott era dus repede în spital, Coburn înmână plicul cu radiografii pe care îl adusese de la celălalt spital. O doctoriță se uită lung la ele.

– Unde sunt celelalte?

– Astea sunt toate, răspunse Coburn.

– Astea sunt toate pe care *le-au făcut?*

Radiografii noi au scos la iveală faptul că, pe lângă gaura pe care o avea în inimă, Scott avea și pneumonie. Când pneumonia a fost tratată, afecțiunea la inimă a putut fi ținută sub control.

Iar Scott a supraviețuit. A devenit un băiețel pe deplin sănătos, care juca fotbal, se cățăra în copaci, se bălăcea în pârâu. Și Coburn a început să înțeleagă felul în care oamenii se raportau la Ross Perot.

Franchețea lui Perot, abilitatea lui de a se concentra îndeaproape asupra unui singur lucru și de a le exclude pe cele care-i distrag atenția până când rezolvă treaba aveau și latura lor dezagreabilă. Putea răni oamenii. La o zi sau două după ce Paul și Bill au fost arestați, el a intrat într-un birou unde Coburn vorbea la telefon cu Lloyd Briggs în Teheran. I s-a părut lui Perot că Jay dădea indicații și Perot a crezut cu tărie că oamenii din sediul central nu ar trebui să dea ordine celor de acolo, de pe câmpul de luptă, care cunoșteau cel mai bine situația. Coburn i-a făcut o morală nemiloasă în fața unei încăperi pline de oameni.

Perot avea alte puncte slabe. Când Coburn a lucrat la Departamentul de Recrutare, în fiecare an compania numea pe cineva „Recrutorul Anului". Numele câștigătorilor erau inscripționate pe o plăcuță. Lista mergea în urmă cu mulți ani și, în timp, unii dintre câștigători au părăsit compania. Când s-a întâmplat acest lucru, Perot a vrut să le șteargă numele de pe plăcuță. Coburn se gândi că lucrul acela era ciudat. „Ce dacă individul a plecat din

companie – ce-i cu asta? A fost «Recrutorul Anului» într-un an, atunci de ce să încerci să schimbi istoria?" Era ca şi cum Perot o lua ca pe o insultă personală faptul că cineva ar vrea să lucreze în altă parte.

Greşelile lui Perot erau la fel cu virtuţile lui. Atitudinea sa neobişnuită faţă de oamenii care părăseau compania era reversul loialităţii sale intense faţă de angajaţi. Asprimea lui insensibilă, ocazională constituia doar o parte a incredibilei energii şi hotărâri fără de care el nu ar fi creat niciodată EDS. Lui Coburn i se părea uşor să treacă peste defectele lui Perot.

Nu trebuia decât să-l privească pe Scott.

– Domnule Perot, strigă Sally, e Henry Kissinger.

Inima lui Perot stătu în loc. Să fi rezolvat Kissinger şi Zahedi problema în ultimele douăzeci şi patru de ore? Sau suna să anunţe că nu a reuşit?

– Ross Perot.

– Rămâneţi pe fir pentru Henry Kissinger, vă rog.

Peste o clipă Perot auzi accentul gutural cunoscut.

– Alo, Ross?

– Da.

Perot îşi ţinu respiraţia.

– Am fost asigurat că oamenii tăi vor fi eliberaţi mâine la ora zece dimineaţa. Ora Teheranului.

Perot respiră cu un lung oftat de uşurare.

– Dr. Kissinger, astea sunt cele mai bune veşti pe care le-am primit de foarte mult timp. Nu am cum să vă mulţumesc îndeajuns.

– Detaliile urmează să fie finalizate azi de către oficialii Ambasadei SUA şi de ministrul de Externe iranian,

dar aceasta este o formalitate: am fost anunțat că oamenii tăi vor fi eliberați.

– Pur și simplu, e grozav. Cu siguranță, suntem recunoscători pentru ajutorul dumneavoastră.

– Cu plăcere.

Era nouă și treizeci de minute dimineața în Teheran, miezul nopții în Dallas. Perot stătea la birou, așteptând. Mai toți colegii lui plecaseră acasă, pentru a mai alterna lucrurile și a dormi în pat, fiind bucuroși că, până când ei se vor fi trezit, Paul și Bill vor fi liberi. Perot stătea la birou pentru a supraveghea lucrurile până la capăt.

În Teheran, Lloyd Briggs stătea în biroul „București", iar unul dintre angajații iranieni era în afara închisorii. De îndată ce apăreau Paul și Bill, iranianul va suna la biroul „București", iar Briggs îi va telefona lui Perot.

De vreme ce era aproape încheiată situația de criză, Perot avea timp să se întrebe unde procedase greșit. O greșeală a ieșit în evidență imediat. Când el a decis, în data de 4 decembrie, să-și evacueze tot personalul din Iran, nu a fost suficient de hotărât și i-a lăsat pe alții să se miște încet și să se împotrivească până când a fost prea târziu.

Dar marea greșeală a fost că făcuse afaceri în Iran, în primul rând. Ulterior și-a dat seama de acest lucru. La momentul respectiv fusese de acord cu oamenii lui de la marketing – și cu mulți alți oameni de afaceri americani – că Iranul bogat în petrol, stabil, orientat spre Vest prezenta oportunități excelente. El nu a perceput tensiunile dincolo de aparențe, nu a știut nimic despre Ayatollahul Khomeini și nu a prevăzut că într-o zi va

exista un președinte suficient de naiv cât să încerce să impună convingerile și standardele americane asupra țării respective din Orientul Mijlociu.

Se uită la ceasul de mână. Trecuseră treizeci de minute de la miezul nopții. Paul și Bill ar trebui să iasă din închisoare chiar în acel moment.

Veștile bune ale lui Kissinger fuseseră confirmate de un telefon de la David Newsom, adjunctul lui Cy Vance de la Departamentul de Stat. Iar Paul și Bill vor ieși exact când trebuie. În schimb, veștile din Iran fuseseră din nou rele în acea zi. Bakhtiar, noul prim-ministru al Șahului, a fost respins de Frontul Național, partidul care era văzut ca opoziția moderată. Șahul a anunțat că era posibil să-și ia o vacanță. William Sullivan, ambasadorul SUA, a sfătuit însoțitorii tuturor americanilor care lucrau în Iran să meargă acasă, iar ambasadele Canadei și Marii Britanii au procedat la fel. Dar greva a închis aeroporturile și sute de femei și copii erau în impas. Cu toate acestea, Paul și Bill nu vor fi în aceeași situație. Perot avusese prieteni buni la Pentagon de când cu campania pentru prizonierii de război: Paul și Bill vor fi scoși din țară cu un avion al Aviației Militare Americane.

La ora unu, Perot telefonă în Teheran. Nu aflase nicio veste. „Ei bine, medită el, toată lumea spune că iranienii nu au simțul timpului."

Ironia întregii situații era că EDS nu a plătit niciodată mită, în Iran sau oriunde altundeva. Perot ura ideea de mită. Codul Etic al EDS era redactat într-o broșură de 12 pagini dată fiecărui angajat nou. Perot însuși a scris-o. „Aveți în vedere faptul că legea federală și legile din majoritatea statelor interzic oferirea de orice este de

valoare unui oficial guvernamental cu intenția de a influența vreun act oficial... Având în vedere că absența unei astfel de intenții este greu de dovedit, nici banii, nici altă valoare nu trebuie date unui oficial federal, de Stat sau aparținând unui guvern străin. O hotărâre că o plată sau un serviciu nu este interzis prin lege nu concluzionează analiza... Este întotdeauna potrivit să se facă investigații complementare în ceea ce privește etica... Ai putea face afaceri cu deplină încredere în cineva care acționează în felul în care vrei tu? Răspunsul trebuie să fie DA." Ultima pagină a broșurii era un formular pe care angajatul trebuia să-l semneze, confirmând faptul că a primit și a citit codul.

Când EDS a mers pentru prima dată în Iran, principiile puritane ale lui Perot au fost întărite de scandalul Lockheed. Daniel J. Haughton, președinte al Lockheed Aircraft Corporation, recunoscuse în fața unui comitet al Senatului faptul că Lockheed a plătit în mod curent milioane de dolari sub formă de șpagă pentru a-și vinde avioanele în străinătate. Declarația lui fusese o manifestare rușinoasă care l-a dezgustat pe Perot: fără a avea astâmpăr pe scaun, Haughton le-a spus celor din comitet că plățile nu erau șpăgi, ci „sprijin bănesc". Prin urmare, Legea privind practicile de corupție externe stipula că era o infracțiune conform legii Statelor Unite să plătești șpagă în țările străine.

Perot l-a chemat la el pe avocatul Tom Luce și l-a făcut personal responsabil pentru a se asigura că EDS nu va plăti niciodată mită. În timpul negocierilor contractului cu Ministerul Sănătății din Iran, Luce i-a ofensat nu doar pe câțiva directori EDS prin meticulozitatea și

stăruința cu care i-a audiat cu privire la corectitudinea negocierilor lor.

Perot nu era avid de afaceri. Deja făcea milioane. Nu avea *nevoie* să se extindă în străinătate. „Dacă trebuie să dai șpăgi pentru a face afaceri acolo, spusese el, de ce nu încetăm, pur și simplu, să mai facem afaceri acolo?"

Principiile lui de afaceri aveau rădăcini adânci. Strămoșii lui erau francezi care au venit în New Orleans și au pus bazele unor puncte comerciale de-a lungul râului Red. Tatăl lui, Gabriel Ross Perot, fusese comerciant de bumbac. Negustoria era periodică, iar Ross Senior a petrecut mult timp cu fiul lui, deseori discutând despre afaceri. „Nu are rost să cumperi bumbac de la un fermier *o dată*, obișnuia el să spună. Trebuie să-l tratezi corect, să-i câștigi încrederea și să dezvolți o legătură cu el, astfel încât el va fi bucuros să-ți vândă bumbacul lui în fiecare an. *Atunci* se poate spune că faci afaceri." Mita, pur și simplu, nu-și avea locul acolo.

La ora unu și treizeci Perot sună din nou la biroul EDS din Teheran. Încă nu aveau nicio veste.

– Sunați la închisoare sau trimiteți pe cineva acolo, zise el. Aflați când vor ieși.

Începea să se simtă agitat.

„Ce-o să facă ei dacă treaba asta nu iese bine? chibzui el. Dacă voi achita cauțiunea, voi cheltui treisprezece milioane de dolari, iar Paul și Bill tot nu vor fi lăsați să plece din Iran. Alte modalități de a-i scoate de acolo folosind sistemul legal se lovesc de obstacolul pus în discuție și de avocații iranieni – cazul este politic, ceea ce pare să însemne că nevinovăția lui Paul și Bill nu schimbă deloc situația." Dar presiunea politică dăduse greș până atunci:

nici Ambasada SUA din Teheran, nici Departamentul de Stat de la Washington nu au putut fi de ajutor; și dacă Henry Kissinger va eșua, acela va fi, cu siguranță, sfârșitul tuturor speranțelor în acea direcție. Ce rămăsese atunci?

Forța.

Sună telefonul. Perot înșfăcă receptorul.

– Ross Perot.

– Aici Lloyd Briggs.

– Au ieșit?

– Nu.

Perot își simți inima strângându-i-se în piept.

– Ce se întâmplă?

– Am sunat la închisoare. Nu au niciun ordin de a-i elibera pe Paul și Bill.

Perot închise ochii. Se întâmplase cel mai grav lucru. Kissinger a eșuat în planurile lui.

Perot oftă.

– Mulțumesc, Lloyd.

– Ce vom face în continuare?

– Nu știu, zise Perot.

Dar el *știa*.

Își luă la revedere de la Briggs și închise telefonul. Nu dorea să recunoască înfrângerea. Un alt principiu de-al tatălui său fusese: „Ai grijă de oamenii care lucrează pentru tine". Perot își amintea cum întreaga lui familie mergea cu mașina aproape douăzeci de kilometri în fiecare duminică pentru a vizita un bătrân negru care obișnuise să le tundă gazonul, doar ca să se asigure că era bine și că avea suficient de mâncare. Tatăl lui Perot angaja oameni de care nu avea nevoie, doar pentru că nu aveau loc de muncă. În fiecare an mașina familiei Perot

mergea la Târgul Districtual plină cu angajați negri, fiecăruia oferindu-i-se câțiva bani de cheltuială și o carte de vizită de-a lui Perot pe care s-o arate dacă cineva le crea probleme. Perot își mai amintea de unul care s-a urcat într-un tren de marfă spre California, iar când a fost arestat pentru vagabondaj, a arătat cartea de vizită a tatălui lui Perot. Șeriful i-a spus: „Nu ne interesează al cui negru ești, te aruncăm în închisoare". Însă el l-a sunat pe Perot Senior, care a trimis prin telegraf taxa pentru biletul de tren, astfel încât bărbatul să se poată întoarce. „Am fost în California și acum îs aici", i-a zis bărbatul când a ajuns în Texarkana; iar Perot Senior i-a oferit din nou un loc de muncă.

Tatăl lui Perot nu știa ce însemnau drepturile civile: acesta era felul în care trebuia să tratezi alte ființe omenești. Perot nu și-a dat seama că părinții lui erau neobișnuiți până când a crescut.

Tatăl lui nu-și abandona angajații în închisoare. Nici Perot nu făcea acest lucru.

Ridică receptorul:

– Faceți-mi legătura cu T.J. Márquez.

Era ora două dimineața, dar T.J. nu a fost surprins: nu era prima dată când Perot îl trezise în toiul nopții, nici nu avea să fie ultima dată.

O voce somnoroasă răspunse:

– Alo?

– Tom, lucrurile nu arată bine.

– De ce?

– Nu au fost eliberați, iar cei de la închisoare spun că nici nu vor fi.

– Oh, *la naiba*.

– Condițiile se înrăutățesc acolo, ai văzut știrile?

– Bineînțeles.

– Crezi că e timpul să apelăm la Simons?

– Da, absolut.

– Ai numărul lui?

– Nu, dar îl pot obține.

– Sună-l, zise Perot.

III

Bull Simons își pierdea mințile.

Se gândea să-și dea foc casei. Era o căsuță veche, cu verandă, din grinzi de lemn și s-ar fi aprins ca un morman de așchii, și așa ar fi terminat cu ea. Locul era un infern pentru el, dar era un infern pe care nu dorea să-l părăsească, deoarece ceea ce-l făcea infernal era amintirea dulce-amăruie a vremurilor când acolo fusese raiul pentru el.

Lucille alesese locul. A văzut că i se făcea reclamă într-o revistă și împreună au venit din Fort Bragg în Carolina de Nord ca să o vadă. La Red Bay, într-o parte săracă a regiunii nord-vestice a Floridei, Panhandle, casa dărăpănată era înconjurată de patruzeci de acri de pădure pentru cherestea brută. Dar în apropiere se afla un lac de doi acri cu biban în el. Lui Lucille i-a plăcut foarte mult.

Aceasta s-a întâmplat în 1971. Era timpul ca Simons să se pensioneze. Fusese colonel de zece ani, iar dacă Raidul Son Tay nu l-a putut promova la gradul de general, nimic altceva nu ar fi putut-o face. Adevărul era că el nu se integra în Clubul Generalului: întotdeauna fusese ofițer în rezervă, niciodată nu a fost la vreo școală militară

de prim rang, cum ar fi West Point, metodele lui erau neconvenţionale şi, în plus, nu se pricepea să meargă la petreceri cu băuturi din Washington şi să fie linguşitor. Ştia că era un soldat al naibii de bun. Şi dacă lucrul acela nu era suficient, atunci Art Simons nu era nici el suficient de bun. Prin urmare, s-a pensionat şi nu regreta acest demers.

Îşi petrecuse cei mai fericiţi ani din viaţă la Red Bay. Toată căsnicia lor, el şi cu Lucille înduraseră perioade de separare, câteodată lungi de un an, fără să se vadă unul pe altul, în timpul plecărilor lui în Vietnam, Laos şi Coreea. Din momentul în care a ieşit la pensie, au fost împreună zi şi noapte, în fiecare zi din an. Simon creştea porci. Nu ştia nimic despre agricultură, dar obţinea informaţiile de care avea nevoie din cărţi şi a făcut singur împrejmuirile pentru animale. Odată ce operaţiunea a fost iniţiată, a descoperit că nu erau multe de făcut decât să hrăneşti porcii şi să te uiţi la ei, aşadar, petrecea foarte mult timp prostindu-se cu cele 150 de arme din colecţie şi, în cele din urmă, a deschis un mic magazin de arme, unde şi le repara pe ale lui şi ale vecinilor lui şi le asigura muniţia. În majoritatea zilelor, el şi Lucille hoinăreau, de mână, prin pădure şi până la lac, unde putea prinde biban. Seara, după cină, mergeau în dormitor, de parcă s-ar fi pregătit pentru o întâlnire; uneori ea venea mai târziu, purtând un capot peste cămaşa de noapte şi o fundă roşie în părul ei negru, şi stătea la el pe genunchi...

Amintiri precum aceasta îi sfâşiau inima.

Chiar şi băieţii păruseră că s-au maturizat, în cele din urmă, în timpul acelor vremuri de aur. Harry, cel mai tânăr, s-a întors într-o zi acasă şi a zis: „Tată, am o

dependență de heroină și de cocaină şi am nevoie de ajutorul tău". Simons știa puțin despre droguri. Fumase marijuana o dată, în cabinetul unui doctor din Panama, înainte de a le ține oamenilor lui o prelegere despre droguri, doar aşa cât să le poată spune că ştia despre ce era vorba; dar tot ceea ce cunoștea despre heroină era că ucidea oamenii. Totuși, a putut să-l ajute pe Harry ținându-l ocupat, în aer liber, construind împrejmuiri pentru porci. A durat ceva timp. De multe ori Harry pleca de acasă în oraș să-și procure droguri, însă întotdeauna se întorcea, iar până la urmă nu s-a mai dus în oraş.

Episodul acesta i-a apropiat din nou pe Simons şi Harry. Simons nu avea să fie vreodată apropiat de Bruce, fiul lui mai mare; dar cel puțin reuşise să nu se mai îngrijoreze de acest băiat. Băiat? Era pe la treizeci de ani şi cam la fel de încăpățânat ca... desigur, tatăl lui. Bruce îl descoperise pe Iisus și era hotărât să convingă tot restul lumii să se întoarcă la Dumnezeu – pornind de la colonelul Simons, care, practic, l-a dat afară. Cu toate acestea, spre deosebire de celelalte elanuri tinereşti ale lui Bruce – droguri, I Ching, comunitățile care promovau viața în natură –, Iisus a rezistat, iar Bruce cel puțin s-a liniştit, având un mod stabil de viață, ca pastor al unei biserici micuțe din nord-vestul înghețat al Canadei.

Oricum, Simons încetase să mai sufere pentru băieții lui. I-a educat cât de bine a putut, pentru vremuri mai bune sau mai rele, iar ei ajunseseră bărbați și trebuiau să-și poarte singuri de grijă. El se ocupa doar de Lucille.

Ea era o femeie înaltă, frumoasă, sculpturală, cu o înclinație pentru pălăriile mari. Arăta al naibii de impresionant la volanul Cadillacului lor negru. Dar, de fapt, ea

era opusul formidabilului. Era blândă, relaxată și adorabilă. Fiică de profesori, avea nevoie de cineva care să ia hotărâri pentru ea, să-l poată urma orbeşte și în care să aibă încredere pe deplin; și a găsit ceea ce căutase în Art Simons. La rândul lui, el îi era devotat. Când s-a pensionat, a calculat că erau căsătoriți de treizeci de ani și în tot acel timp el nu a fost câtuși de puțin interesat de o altă femeie. Doar munca lui, cu mutările în străinătate în interes de serviciu, a intervenit între ei; şi vremea aceea a trecut. I-a spus: „Planurile mele pentru pensie pot fi rezumate într-un singur cuvânt: tu".

Au petrecut împreună şapte ani minunaţi.

Lucille a murit de cancer în 16 martie 1978.

Iar lui Bull Simons i s-a destrămat lumea.

Se spune că fiecare om are un punct vulnerabil. Simons a crezut că regula aceea nu i se aplica și lui. După dispariția soției a știut că se aplica: moartea lui Lucille l-a dărâmat. Ucisese mulți oameni și i-a privit pe mulți cum mureau, dar nu a priceput înțelesul morții până atunci. Timp de treizeci și şapte de ani au fost împreună, iar dintr-odată, *ea, pur şi simplu, nu mai era.*

Fără ea, el nu înţelegea care mai era rostul vieţii. Nimic nu mai avea noimă. El era în vârstă de șaizeci de ani și nu se putea gândi la un singur motiv nenorocit pentru care să mai trăiască încă o zi. Încetă să se mai îngrijească. Mânca hrană rece din conserve şi și-a lăsat părul – care întotdeauna a fost foarte scurt – să crească lung. Hrănea porcii cu religiozitate la 3.45 după-amiaza în fiecare zi, știa foarte bine că nu conta aproape deloc la ce oră din zi hrăneai un porc. A început să adune câinii vagabonzi

și în curând a avut treisprezece, care zgâriau mobila și făceau mizerie pe podea.

Știa că era pe punctul de a-și pierde mințile și doar autodisciplina de fier care i-a stat în caracter atât de mult timp i-a permis să-și păstreze sănătatea mentală. Când s-a gândit prima dată să ardă locul din temelii, intuia că judecata lui nu era echilibrată și și-a promis sieşi că va mai aștepta un an și va vedea cum se va simți atunci.

Știa că fratele lui, Stanley, se îngrijora pentru el. Stan încercase să-l determine să se adune: i-a sugerat să țină niște prelegeri, chiar a încercat să-l convingă să se alăture armatei israeliene. Simons avea descendență evreiască, dar se considera american: nu dorea să plece în Israel. El nu și-a putut aduna forțele. Tot ce putea face era să trăiască de pe o zi pe alta.

Nu avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el – niciodată nu a avut nevoie de aşa ceva. Dimpotrivă, avea nevoie de cineva de care să aibă el grijă. Asta făcuse toată viața lui. A avut grijă de Lucille, de oamenii pe care îi avea în subordine. Nimeni nu-l putea salva din depresie, deoarece rolul lui în viață era să-i salveze pe alții. De aceea se împăcase cu Harry, dar nu și cu Bruce: Harry a venit la el cerându-i să-l salveze de dependența lui de heroină, însă Bruce a venit să-i ofere să-l salveze pe Art Simons apropiindu-l de Dumnezeu. În operațiunile militare, scopul lui Simons fusese întotdeauna să-și aducă toți oamenii înapoi acasă. Raidul Son Tay ar fi fost punctul culminant perfect pentru cariera lui, dacă ar fi fost prizonieri în tabără pentru a-i salva.

Paradoxal, singura modalitate de a-l salva pe Simons era de a-i cere să salveze pe cineva.

S-a întâmplat la ora două dimineața, în 2 ianuarie 1979.

Telefonul l-a trezit din somn.

– Bull Simons?

Vocea era vag cunoscută.

– Mda.

– Sunt T.J. Márquez de la EDS din Dallas.

Simons își aminti: EDS, Ross Perot, campania pentru prizonierii de război, petrecerea din San Francisco...

– Bună, Tom.

– Bull, îmi cer scuze că te trezesc.

– Nu-i nimic. Ce pot face pentru tine?

– Avem doi oameni în închisoare în Iran şi se pare că nu vom putea să-i scoatem prin mijloace convenționale. Ai fi dispus să ne ajuți?

Dacă ar fi *dispus?*

– La naiba, da, zise Simons. Când începem?

CAPITOLUL PATRU

I

Ross Perot ieși cu mașina de la EDS și întoarse la stânga pe Forest Lane, apoi la dreapta pe Autostrada Centrală. Se îndrepta spre Hilton Inn de pe Autostrada Centrală și spre Mockingbird. Era pe punctul de a le cere la șapte bărbați să-și riște viețile.

Sculley și Coburn își făcuseră lista. Numele lor erau în frunte, urmate de încă cinci.

Câți directori americani de corporații din secolul XX le ceruseră la șapte angajați să fie implicați într-o evadare? Probabil niciunul.

În timpul nopții, Coburn și Sculley i-au sunat pe ceilalți cinci, care erau împrăștiați peste tot în Statele Unite, stând cu prietenii și rudele după plecarea lor grăbită din Teheran. Fiecăruia i s-a spus doar că Perot dorea să se întâlnească în aceeași zi cu ei în Dallas. Erau obișnuiți cu telefoanele la miezul nopții și convocări bruște – acela era stilul lui Perot – și au fost cu toții de acord să vină.

Când au ajuns în Dallas, au fost dirijați departe de sediul EDS și trimiși să se cazeze la Hilton Inn. Majoritatea ar fi trebuit să ajungă acolo până în acel moment și să-l aștepte pe Perot.

El se întreba ce vor spune când le va comunica faptul că dorea ca ei să se întoarcă în Teheran și să-i scoată pe Paul și Bill din închisoare.

Erau oameni cumsecade, loiali lui, dar loialitatea față de un angajator nu se extindea în mod normal până la riscarea propriei vieți. Unii dintre ei ar putea crede că întreaga idee a unei salvări prin intermediul violenței era nesăbuită. Alții se vor gândi la soțiile și copiii lor și de dragul lor vor refuza – cât se poate de rezonabil.

„Nu am niciun drept să le cer oamenilor acestora să facă asta, se gândi el. Trebuie să am grijă să nu exercit presiune asupra lor. Fără talentul de negustor astăzi, Perot: doar comunicarea directă. Ei trebuie să înțeleagă că sunt liberi să spună: «Nu, mersi, șefule, nu mă pune la socoteală.» Câți dintre ei se vor oferi voluntari?"

Unul din cinci, aprecie Perot.

Dacă asta era situația, va dura câteva zile să întocmească o echipă și s-ar putea trezi cu oameni care nu cunoșteau Teheranul.

Dacă nu se oferea *niciunul* voluntar?

Trase în parcarea de la Hilton Inn și opri motorul.

Jay Coburn privi în jurul lui. Mai erau încă patru bărbați în cameră: Pat Sculley, Glenn Jackson, Ralph Boulware și Joe Poché. Încă doi erau pe drum: Jim Schwebach venea din Eau Claire, Wisconsin, și Ron Davis, din Columbus, Ohio.

Nu erau duzina de ticăloși.

În costumele lor de afaceri, cu cămăși albe și cravate sobre, cu tunsorile lor scurte și fețele proaspăt bărbierite și bine hrăniți, arătau a ceea ce erau de fapt: directori

americani obișnuiți. Era greu să-i vezi ca pe un comando de mercenari.

Coburn și Sculley făcuseră liste separate, dar acești cinci bărbați fuseseră pe ambele liste. Fiecare a lucrat în Teheran – mai toți au fost în echipa de evacuare a lui Coburn. Fiecare avea fie experiență militară sau vreo aptitudine relevantă. Fiecare era un om în care Coburn avea încredere pe deplin.

În timp ce Sculley îi suna în orele timpurii ale dimineții, Coburn a mers să vadă dosarele individuale ale salariaților și a întocmit o mapă pentru fiecare bărbat, detaliindu-i vârsta, înălțimea, greutatea, starea civilă și cunoștințele despre Teheran. Când au ajuns în Dallas, fiecare dintre ei a completat un alt formular în care își prezenta experiența militară, școlile militare frecventate, pregătirea în ceea ce privește armele și alte abilități speciale. Mapele erau pentru colonelul Simons, care era pe drum dinspre Red Bay. Dar, înainte de a sosi Simons, Perot trebuia să-i întrebe pe acești bărbați dacă erau dornici să se ofere voluntari.

Pentru întâlnirea lui Perot cu ei, Coburn plătise cazarea în trei camere învecinate. Doar camera din mijloc avea să fie folosită: camerele din stânga și din dreapta fuseseră închiriate în semn de precauție împotriva celor care trăgeau cu urechea. Totul era destul de melodramatic.

Coburn îi studia pe ceilalți, întrebându-se ce gândeau. Încă nu li s-a spus despre ce era toată această întâlnire, însă, probabil, ghiciseră.

El nu avea de unde ști ce gândea Joe Poché: nimeni nu putea ști vreodată. Un bărbat scund și tăcut, de treizeci și doi de ani, Poché își ținea emoțiile ascunse. Vocea îi

era întotdeauna scăzută şi echilibrată, iar faţa, în general lipsită de expresie. Activase şase ani în armată și a avut parte de acțiune în calitate de comandant al unei baterii de obuziere în Vietnam. A tras aproape cu fiecare armă pe care o avea armata până la un anume nivel de îndemânare şi-și pierduse timpul prin Vietnam exersând cu o armă de calibrul 45. Petrecuse doi ani cu EDS în Teheran, mai întâi proiectând sistemul de înrolare – programul de calculator care enumera numele persoanelor eligibile pentru a beneficia de asistență medicală – şi mai târziu ca programator responsabil de încărcarea fişierelor ce alcătuiau baza de date pentru întregul sistem. Coburn îl știa un om care gândea logic şi precaut, un om care nu și-ar da consimțământul pentru orice idee sau plan până ce nu l-a analizat din toate unghiurile şi nu s-a gândit la toate consecințele pe îndelete şi cu atenție. Umorul şi intuiția nu se găseau printre atuurile lui: dar inteligența și răbdarea, da.

Ralph Boulware era de departe cu peste zece centimetri mai înalt decât Poché. Unul dintre cei doi bărbați de culoare de pe listă, avea faţa dolofană şi ochii mici, pătrunzători şi vorbea foarte încet. Petrecuse nouă ani în Forțele Aeriene ca tehnician, lucrând la calculatorul complex de bord și la sistemele radar ale bombardierelor. În Teheran, pe o perioadă de numai nouă luni, a început ca manager de pregătire a datelor şi foarte repede a fost promovat în funcția de manager al unui centru de date. Coburn îl știa foarte bine şi îl plăcea foarte mult. În Teheran s-au îmbătat de multe ori. Copiii lor s-au jucat împreună şi soțiile lor au devenit prietene. Boulware își iubea familia, prietenii, locul de muncă, dar iubea și viața. *Îi*

plăcea viața mai mult decât oricui altcuiva la care s-ar fi putut gândi Coburn, cu o excepție posibilă în persoana lui Ross Perot. Boulware era, de asemenea, un nemernic foarte independent. Ca mulți negri de succes, era puțin hipersensibil şi îi plăcea să lămurească faptul că asupra lui nu trebuia să-ți exerciți autoritatea. În Teheran, de Ashura, când a intrat în jocul de poker cu miză mare împreună cu Coburn şi Paul, toți ceilalți au dormit în casă, de siguranță, după cum fusese convenit anterior; însă Boulware nu a făcut asta. Nu a vorbit cu nimeni, nu a anunțat pe nimeni: a plecat, pur şi simplu, acasă. Câteva zile mai târziu a hotărât că munca pe care o făcea nu justifica riscul pentru siguranța lui, așadar, s-a întors în Statele Unite. Nu era un bărbat care să alerge cu haita doar pentru că era o haită: dacă el credea că haita alerga în direcția greşită, pleca de acolo. Era cel mai sceptic din grupul care se aduna la Hilton Inn: dacă cineva avea să trateze cu dispreț ideea unei evadări, Boulware ar fi făcut-o.

Glenn Jackson arăta mai puțin a mercenar decât oricare dintre ei. Un om blând, cu ochelari, nu avea experiență militară, dar era un vânător entuziast și un țintaş expert. Cunoștea Teheranul foarte bine, deoarece a lucrat acolo pentru Bell Helicopter, precum şi pentru EDS. „E un tip atât de deschis, direct și sincer, chibzuia Coburn, încât e greu să ți-l imaginezi implicându-se în minciuna și violența pe care le reprezintă o evadare din închisoare." Jackson era, de asemenea, baptist – ceilalți erau catolici, cu excepția lui Poché care nu-și dezvăluia credința –, iar baptiştii erau faimoși pentru că dădeau cu pumnul în Biblie şi nu în fețele oamenilor. Coburn se întreba cum va reacționa Jackson.

El avea aceeaşi grijă şi în ceea ce-l privea pe Pat Sculley. Acesta avea un trecut bun în domeniul militar – fusese timp de cinci ani în armată, terminând în funcţia de instructor de grăniceri în rangul de căpitan –, dar nu avea experienţă în luptă. Agresiv şi direct în afaceri, el era unul dintre cei mai străluciţi tineri directori de viitor ai EDS. La fel ca şi Coburn, Sculley era un optimist de nestăpânit, însă, în timp ce atitudinile lui Coburn fuseseră temperate de război, Sculley avea naivitatea tinereţii. „Dacă operaţiunea asta devine violentă, se întreba Coburn, va fi Sculley suficient de dur încât să-i facă faţă?"

Dintre cei doi bărbaţi care nu ajunseseră încă, unul era cel mai calificat pentru a participa la o evadare din închisoare, iar celălalt, probabil, cel mai puţin.

Jim Schwebach ştia mai multe despre luptă decât despre calculatoare. Timp de unsprezece ani în armată, servise în cadrul Grupului de Forţe Speciale al cincilea în Vietnam, cu misiuni de comando în care s-a specializat Bull Simons, operaţiuni clandestine în spatele liniilor inamice; şi avea chiar mai multe medalii decât Coburn. Deoarece petrecuse atât de mulţi ani în armată, era încă director de nivel scăzut, în ciuda vârstei lui, de treizeci şi cinci de ani. Fusese inginer de sistem stagiar când a plecat în Teheran, dar era matur şi demn de încredere, iar Coburn l-a numit şef de echipă în timpul evacuării. Deşi măsura doar aproximativ 1,60 m, Schwebach avea ţinuta dreaptă, cu bărbia sus, a multor bărbaţi scunzi şi spiritul neîmblânzit de luptător, care e singura armă de apărare a băiatului celui mai mic din clasă. Indiferent cât era scorul, putea fi 12-0, nouă reprize şi două eliminări, Schwebach ar fi pe marginea băncii de rezerve, ţinându-se strâns şi

încercând să găsească o modalitate de a obține încă o lovitură. Coburn îl admira fiindcă s-a oferit voluntar – dintr-un înalt patriotism – pentru deplasări suplimentare în Vietnam. „În luptă, se gândea Coburn, Schwebach ar fi ultimul individ pe care ai vrea să-l iei prizonier – dacă ai preferințe, te-ai asigura că îl ucizi pe micul nemernic înainte de a-l captura, ți-ar crea atât de multe probleme."

Cu toate acestea, îndrăzneala lui Schwebach nu era vizibilă imediat. El arăta ca orice individ obișnuit. De fapt, abia dacă îl observai. În Teheran a locuit mai departe spre sud decât toți ceilalți, într-un cartier unde nu mai erau alți americani. Și, cu toate acestea, deseori s-a plimbat pe străzi, purtând o geacă veche și ponosită, blugi și o căciulă tricotată, și nu l-a deranjat nimeni niciodată. Se putea pierde într-o mulțime de oameni sau în două – un talent ce i-ar putea fi de folos în cazul unei evadări din închisoare.

Celălalt bărbat care lipsea era Ron Davis. La treizeci de ani, era cel mai tânăr de pe listă. Fiul unui agent de asigurări negru, sărac, David s-a ridicat repede în lumea albă a Americii corporatiste. Puțini oameni care începeau, cum a făcut-o el, în operațiuni progresau în administrarea acelei părți a afacerii care implica direct clientul. Perot era în mod deosebit mândru de Davis: „Progresul în carieră al lui Ron este ca lansarea unei navete spre Lună", spunea el. David dobândise o bună cunoaștere a limbii farsi într-un an și jumătate cât a stat în Teheran, lucrând sub comanda lui Keane Taylor, nu la contractul cu ministerul, ci la un proiect mai mic, separat, de computerizare a Băncii Omran, a Șahului. Davis era vesel, ușuratic, plin de glume, o variantă juvenilă a

lui Richard Pryor, dar fără vulgaritatea acestuia. Coburn credea că el era cel mai sincer dintre bărbații de pe listă. Lui Davis îi venea uşor să se deschidă şi să vorbească despre sentimentele lui şi viața personală. Din acel motiv, Coburn îl considera vulnerabil. Pe de altă parte, poate abilitatea de a vorbi onest despre tine altora era un semn de mare încredere și de forță interioară.

Oricare ar fi fost adevărul despre duritatea emoțională a lui Davis, din punct de vedere fizic, el era călit. Nu avea experiență militară, însă deținea centura neagră la karate. Odată, în Teheran, l-au atacat trei bărbați şi au încercat să-l jefuiască: i-a bătut pe toți în câteva secunde. La fel ca şi abilitatea lui Schwebach de a rămâne inobservabil, faptul că Davis știa karate constituia un talent care ar fi putut deveni util.

Asemeni lui Coburn, toți cei șase bărbați aveau treizeci de ani sau peste. Toți erau căsătoriți. Și toți aveau copii.

Ușa se deschise şi intră Perot.

Dădu mâna, spunând „Ce mai faci?" și „Mă bucur să te văd!" ca şi cum ar fi vorbit foarte serios, şi amintindu-şi de numele soțiilor şi copiilor lor. „E *bun* când vine vorba de oameni", se gândi Coburn.

– Schwebach şi Davis nu au ajuns încă, îi spuse Coburn.

– Bine, zise Perot aşezându-se. Va trebui să mă întâlnesc cu ei mai târziu. Trimite-i la biroul meu de îndată ce sosesc.

Făcu o pauză.

– Le voi spune exact ce vă spun vouă tuturor.

Făcu din nou o pauză, ca şi cum îşi aduna gândurile. Apoi se încruntă şi îi privi cu duritate.

– Am nevoie de voluntari pentru un proiect care ar putea implica pierderea vieţii. În această etapă, nu vă pot spune despre ce e vorba, deşi, probabil, ghiciți. Vreau să vă gândiți cinci, zece minute sau, poate, mai mult, apoi reveniți și vorbiți cu mine câte unul, pe rând. Gândiți-vă *serios*. Dacă alegeţi, *din orice motiv*, să nu vă implicați, puteți doar să menționați lucrul acesta şi nimeni din afara acestei camere nu va şti vreodată. Dacă decideţi să vă oferiți voluntari, vă voi dezvălui mai multe. Acum plecați şi gândiți-vă.

S-au ridicat cu toţii în picioare și, unul câte unul, au părăsit camera.

„Aş putea fi omorât pe Autostrada Centrală", se gândi Joe Poché.

Știa foarte bine care era proiectul periculos: urmau să-i scoată pe Paul şi Bill din închisoare.

A bănuit acest lucru de la ora 2.30 dimineața, când a fost trezit din somn, în casa soacrei lui din San Antonio, de un apel telefonic de la Sculley. Pat, cel mai slab mincinos din lume, i-a spus: „Ross mi-a cerut să te sun. Vrea să vii în Dallas la primele ore ale dimineții ca să începi munca pentru un studiu în Europa".

Poché i-a replicat:

– Pat, de ce naiba mă suni la două și jumătate dimineața ca să-mi spui că Ross vrea ca eu să lucrez la un studiu în Europa?

– E destul de important. Trebuie să ştim când poți veni aici.

„OK, reflectă Poché resemnat, e ceva despre care nu poate vorbi la telefon."

– Primul meu zbor e, probabil, pe la ora șase sau șapte dimineața.

– Foarte bine.

Poché i-a făcut rezervare la avion, apoi s-a întors în pat. În timp ce își programa ceasul deșteptător pentru ora cinci dimineața, i-a spus soției sale:

– Nu știu la ce se referă toată povestea asta, dar îmi doresc ca măcar o dată cineva să fie direct.

De fapt, avea o idee destul de clară despre ce era toată povestea, iar suspiciunile i-au fost confirmate mai târziu în ziua aceea, când Ralph Boulware s-a întâlnit cu el în stația de autobuz de la Coit Road și, în loc să-l ducă la EDS, l-a condus cu mașina la Hilton Inn și a refuzat să spună despre ce era vorba.

Lui Poché îi plăcea să plănuiască totul în cel mai mic detaliu, și avea suficient de mult timp pentru a reflecta asupra ideii de a-i scoate pe Paul și Bill din închisoare. Îl făcea să fie bucuros, al naibii de bucuros. Îi amintea de zilele de demult, când nu erau decât trei mii de oameni în întreaga corporație EDS și au vorbit despre Loialitate. Era cuvântul lor pentru o întreagă serie de atitudini și de credințe despre cum ar trebui să se comporte o companie cu angajații săi. Atâta vreme cât îți ofereai efortul maxim pentru companie, aceasta urma să-ți fie alături în orice împrejurare: când erai bolnav, când aveai probleme personale sau de familie, când intrai în vreun fel de bucluc... Era, oarecum, ca o familie. Poché se simțea bine în legătură cu acest lucru, deși nu vorbea despre un astfel de

sentiment – nu vorbea prea mult despre niciunul dintre sentimentele lui.

EDS se schimbase de atunci. Cu zece mii de oameni în loc de trei mii, atmosfera de familie nu mai putea fi atât de intensă. Nimeni nu mai vorbea despre Loialitate. Dar ea încă se simțea: această întâlnire a dovedit-o. Și, în ciuda faptului că fața lui era la fel de inexpresivă ca oricând, Joe Poché era bucuros. *Bineînțeles* că vor intra acolo și-i vor scoate pe prietenii lor din închisoare. Poché era fericit doar că i se dădea șansa de a face parte din echipă.

Contrar așteptării lui Coburn, Ralph Boulware nu disprețuia ideea unei salvări. Boulware cel sceptic și independent în gândire era la fel de entuziast față de această idee ca toți ceilalți. Și el ghicise ce se petrecea, ajutat, precum Poché, de inabilitatea lui Sculley de a minți convingător.

Boulware și familia lui stăteau cu prietenii în Dallas. De Anul Nou, el nu a făcut nimic deosebit, iar soția l-a întrebat de ce nu mergea la birou. A răspuns că nu avea nimic de făcut acolo. Ea nu a crezut acest lucru. Mary Boulware era singura persoană din lume care îl putea cicăli pe Ralph, și, în final, el s-a dus la birou. Acolo s-a întâlnit cu Sculley.

– Ce se întâmplă? întrebase Boulware.

– Oh, nimic, răspunsese Sculley.

– Ce faci?

– Fac rezervări la avion, în mare parte.

Starea de spirit a lui Sculley părea ciudată. Boulware îl cunoștea foarte bine – în Teheran mergeau cu mașina

împreună dimineața la lucru și instinctul îi spunea că Sculley îi ascundea adevărul.

– Ceva nu e în regulă, zise Boulware. Ce se petrece?

– Nu se petrece nimic, Ralph!

– Ce măsuri iau ei în legătură cu Paul și Bill?

– Acționează pe toate canalele pentru a încerca să-i scoată de acolo. Cauțiunea este de treisprezece milioane de dolari și trebuie să trimitem banii în țară...

– *Prostii.* Întregul sistem guvernamental, întregul sistem judiciar s-a dărâmat acolo. Nu au mai *rămas* canale de legătură. Ce intenționați cu toții să faceți?

– Uite, nu te îngrijora în legătură cu această chestiune.

– N-o să intrați să-i scoateți voi, nu-i așa?

Sculley nu zise nimic.

– Hei, luați-mă și pe mine, propuse Boulware.

– Cum adică să te luăm și pe tine?

– E evident că veți încerca să faceți ceva.

– Ce vrei să insinuezi?

– Haide să nu ne mai jucăm. *Contați și pe mine.*

– Bine.

Pentru el, era o decizie simplă. Paul și Bill erau prietenii lui și putea la fel de bine să fi fost Boulware în închisoare, caz în care ar fi vrut ca prietenii lui să vină și să-l scoată de acolo.

Mai era un factor. Boulware ținea foarte mult la Pat Sculley. La naiba, îl *iubea* pe Sculley. De asemenea, se simțea foarte protector față de el. După părerea lui Boulware, Sculley chiar nu înțelegea că lumea era plină de corupție și crimă, și păcat: el vedea doar ce voia să vadă, un trai îmbelșugat pentru fiecare, un Chevrolet în fața fiecărei case, o lume a iubirii materne și a plăcintei

cu mere. Dacă Sculley avea să fie implicat într-o evadare, ar avea nevoie de Boulware ca să aibă grijă de el. Era un sentiment ciudat să ai prin preajmă un alt bărbat mai mult sau mai puțin de vârsta ta, dar asta era realitatea.

La lucrul acesta se gândea Boulware în ziua de Anul Nou şi simţea la fel şi în acea zi la Hilton Inn. Prin urmare, se întoarse în camera de hotel şi-i spuse lui Perot ce i-a spus şi lui Sculley:

– Treceţi-mă și pe mine la socoteală.

Lui Glenn Jackson nu-i era frică să moară.

Știa ce se întâmpla după moarte și nu avea temeri. Când Domnul voia să-l cheme acasă, desigur, el era pregătit să plece.

Totuşi, era preocupat de familia lui. Membrii ei fuseseră evacuaţi din Iran şi locuiau acasă la mama lui, în partea de est a Texasului. Încă nu avusese timp să înceapă să caute un loc în care să trăiască laolaltă cu toții. Dacă se implica în această acţiune, nu va avea timp să se mobilizeze și să aibă grijă de problemele familiei: vor fi lăsate în grija lui Carolyn. Fiind pe cont propriu cu toate aspectele în speță, ea va trebui să refacă viața familiei în State, să găsească o casă, să-i înscrie pe Cheryl, Cindy și Glenn Junior la şcoală, să cumpere sau să închirieze mobilă...

Carolyn era genul de persoană dependentă de altcineva. Nu îi va fi ușor.

În plus, ea era deja foarte supărată pe el. A venit cu el în Dallas în acea dimineață, dar Sculley i-a spus să o trimită acasă. Nu i s-a permis să se cazeze la Hilton Inn cu soțul ei. Lucrul acela a înfuriat-o.

Dar și Paul, și Bill aveau soții. „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți." Era de două ori scris în Biblie: *Leviticul*, capitolul 19, versetul 18; și *Evanghelia după Matei*, capitolul 19, versetul 19. Jackson se gândi: „Dacă eu aș fi ținut prizonier în închisoare în Teheran, cu siguranță, mi-ar plăcea ca un semen să facă ceva pentru mine".

Astfel s-a oferit voluntar.

Sculley luase hotărârea cu câteva zile în urmă. Înainte ca Perot să înceapă să vorbească despre o operațiune de salvare, Sculley a tot discutat ideea. S-a gândit prima dată la aceasta în ziua în care a zburat cu avionul din Teheran împreună cu Joe Poché și cu Jim Schwebach. Sculley fusese supărat că îi lăsa în urmă pe Paul și Bill, cu atât mai mult cu cât Teheranul devenise, într-un mod tulburător, mult mai violent în ultimele câteva zile. De Crăciun, doi afgani prinși furând în bazar au fost de îndată spânzurați de mulțime; iar un șofer de taxi care a încercat să nu stea la rând într-o stație de benzină a fost împușcat în cap de un soldat. Ce le vor face americanilor odată ce vor începe operațiunea? Abia dacă te puteai gândi la asta.

În avion, Sculley a stat lângă Jim Schwebach. Au căzut de acord că viețile lui Paul și Bill se aflau în pericol. Schwebach, care nu avea experiență în operațiuni clandestine de comando, a fost de acord cu Sculley că ar putea fi posibil ca o mână de americani hotărâți să salveze doi bărbați dintr-o închisoare iraniană.

Așadar, Sculley a rămas surprins și încântat când, peste trei zile, Perot a spus: „Și eu m-am tot gândit la același lucru".

Sculley și-a pus singur numele pe listă.

Nu avea nevoie să se mai gândească.

El s-a oferit voluntar.

De asemenea, Sculley a pus și numele lui Coburn pe listă – fără să-i spună lui Coburn.

Până în acel moment, Coburn cel fără griji, care trăia de pe o zi pe alta, nici măcar nu luase în calcul să fie și el în echipă.

Dar Sculley a avut dreptate: Coburn dorea să meargă.

Jay se gândi: „Lui Liz n-o să-i placă".

Oftă. Erau multe lucruri care nu-i plăceau soției lui zilele acelea.

„Se ținea scai, chibzui el. Ei nu-i plăcea că el era în armată, nici faptul că avea hobby-uri care-l răpeau de lângă ea și, de asemenea, că lucra pentru un șef ce nu ezita să-l sune la orice oră din zi sau din noapte pentru misiuni de lucru speciale."

El nu a trăit niciodată în felul în care dorea ea și era, probabil, prea târziu ca să înceapă atunci. Dacă el merge în Teheran pentru a-i salva pe Paul și Bill, s-ar putea ca Liz să îl urască din cauza asta. Dar dacă nu va merge, el o va urî, probabil, pe ea pentru că l-a forțat să rămână.

„Îmi pare rău, Liz, se gândi el; o luăm de la capăt."

Jim Schwebach sosi mai târziu în cursul după-amiezii, dar auzi același discurs din partea lui Perot.

Schwebach avea un foarte bine dezvoltat simț al datoriei. (Cândva a dorit să devină preot, însă doi ani într-un seminar catolic l-au făcut să i se acrească de religia organizată.) A petrecut unsprezece ani în armată și s-a oferit voluntar în raiduri repetate în Vietnam, din același simț

al datoriei. În Asia a văzut foarte mulți oameni care-şi făceau meseria necorespunzător, iar el ştia că-şi făcea meseria lui bine. A reflectat: „Dacă eu mă retrag, altcineva va face ceea ce fac eu, dar *el* o va face greşit şi, în consecință, un bărbat îşi va pierde brațul, piciorul sau viața. Am fost antrenat să fac acest lucru şi mă pricep, şi le datorez lor să fac mai departe acest lucru".

Simțea la fel în legătură cu misiunea de salvare a lui Paul şi Bill. El era singurul membru al echipei propuse care a mai întreprins, de fapt, genul acesta de lucru înainte. Ei aveau nevoie de el.

Oricum, lui îi plăcea. Era un luptător prin natura lui. Poate acest lucru se datora faptului că avea o înălțime de 1,67 m. Lupta reprezenta talentul lui, acolo se regăsea. Nu a ezitat să se ofere voluntar.

Abia aştepta să înceapă.

Totuși, Ron Davis, al doilea bărbat de culoare de pe listă şi cel mai tânăr dintre ei toți, a ezitat.

A sosit în Dallas devreme în acea dimineață și a fost condus direct la sediul EDS de pe Forest Lane. Nu îl întâlnise niciodată pe Perot, dar a vorbit cu el la telefon din Teheran în timpul evacuării. În acea perioadă, vreme de câteva zile, au ținut o linie telefonică deschisă între Dallas şi Teheran zi şi noapte. Cineva trebuia să doarmă cu telefonul la ureche la capătul firului din Teheran și frecvent acea sarcină îi revenea lui Davis. Odată a sunat Perot însuși.

– Ron, știu că lucrurile stau urât acolo şi, cu siguranță, apreciem faptul că eşti acolo. Te pot ajuta cu ceva?

Davis era surprins. El făcea doar ceea ce făceau și prietenii lui şi nu aştepta mulțumiri speciale. Însă avea o grijă anume:

– Soția mea e însărcinată și nu am văzut-o de ceva vreme, i-a zis el lui Perot. Dacă ați putea ruga pe cineva să o sune și să-i spună că sunt bine şi că voi veni acasă cât de curând posibil, v-aş fi recunoscător.

Davis a fost surprins să afle de la Marva, mai târziu, că Perot nu a pus pe cineva să o sune – a sunat el însuși.

Și când l-a întâlnit pe Perot pentru prima dată, Davis a fost încă o dată impresionat. Perot clătină cordial din cap şi întrebă:

– Bună, Ron, ce mai faci?

Ca și cum ar fi fost prieteni de ani de zile.

Cu toate acestea, ascultând discursul lui Perot despre „pierderea vieții", Davis avu îndoieli. Dorea să ştie mai multe despre misiunea de salvare. Va fi bucuros să-i ajute pe Paul şi Bill, dar avea nevoie să fie asigurat că întregul proiect va fi bine organizat și profesionist.

Perot i-a povestit despre Bull Simons și asta l-a liniştit.

Perot era, pur și simplu, foarte mândru de ei.

Fiecare s-a oferit voluntar.

Stătea în birou. Era întuneric afară. Îl aştepta pe Simons.

Zâmbitorul Jay Coburn; copilărosul Pat Sculley; Joe Poché, omul de fier; Ralph Boulware cel înalt, negru și sceptic; temperatul Glenn Jackson; Jim Schwebach bătăuşul; Ron Davis comicul.

Cu toții erau acolo!

Era recunoscător și mândru deopotrivă, deoarece povara pe care și-au asumat să o poarte pe umeri era mai mult a lui decât a lor.

Din toate punctele de vedere, fusese o zi nemaipomenită. Simons a fost de acord imediat să vină și să ajute. Paul Walker, un bărbat responsabil cu securitatea la EDS, care (întâmplător) a fost în subordinea lui Simons în Laos, a urcat urgent în avion în toiul nopții și a zburat până în Red Bay, pentru a avea grijă de porcii și de câinii lui Simons. Iar șapte directori tineri au renunțat la tot în momentul în care au fost anunțați și au consimțit să plece cu avionul spre Iran și să organizeze o evadare.

În acele momente ei erau pe hol, în sala de consiliu a EDS, așteptându-l pe Simons, care se cazase la Hilton Inn și plecase la cină cu T.J. Márquez și cu Merv Stauffer.

Perot se gândi la Stauffer. Mic și îndesat, cu ochelari, în vârstă de patruzeci de ani, absolvent de studii economice, Stauffer era mâna dreaptă a lui Perot. Avea încă memoria vie a primei lor întâlniri, când el i-a luat interviu lui Stauffer. Absolvent al unui colegiu din Kansas, Merv arăta ca și cum ar fi ieșit dintr-o fermă, cu haina ieftină și pantalonii lui largi. Purtase șosete albe.

În timpul interviului, Perot a explicat, cât putea de politicos, că șosetele albe nu se prea potriveau cu o întâlnire de afaceri.

Numai că șosetele erau singura greșeală pe care a făcut-o Stauffer. El l-a impresionat pe Perot ca fiind un om inteligent, dur, organizat și obișnuit cu munca grea.

Pe măsură ce treceau anii, Perot și-a dat seama că Stauffer mai avea și alte talente folositoare, cum ar fi o memorie a detaliilor uimitoare – ceva ce îi lipsea lui

Perot. El era complet imperturbabil. Cât şi un mare diplomat. Când EDS prelua un contract, deseori însemna cooptarea unui departament existent de procesare de date, cu personalul aferent. Lucrul acesta putea fi dificil: angajații erau, în mod firesc, prudenți, iritabili şi câteodată antipatici. Merv Stauffer – calm, zâmbitor, serviabil, convingător, pe alocuri hotărât – putea să-i facă să-şi recapete încrederea în ei înşişi ca nimeni altcineva.

Începând de la sfârşitul anilor '60, el a lucrat direct cu Perot. Specializarea lui era să ia o idee neclară şi nebunească din imaginația neastâmpărată a lui Perot, să o analizeze în ansamblul ei, să adune bucățile laolaltă şi să o facă să funcționeze. Din când în când ajungea la concluzia că ideea era impracticabilă, iar când *Stauffer* spunea asta, Perot începea să se gândească la faptul că, poate, era nerealizabilă.

Apetitul lui pentru muncă era enorm. Chiar şi în rândul obsedaților de muncă de la etajul 7, Stauffer era excepțional. Pe lângă faptul că punea în practică ceea ce Perot visa cu o noapte înainte, el controla compania imobiliară şi pe cea petrolieră, administra investițiile lui Perot şi îi planifica averea.

Cea mai bună modalitate de a-l ajuta pe Simons, a hotărât Perot, era aceea de a-l da pe mâna lui Merv Stauffer.

Ross se întreba dacă Simons se schimbase. Trecuseră mulți ani de când s-au văzut ultima dată. Ocazia fusese un banchet. Simons i-a spus atunci o poveste.

În timpul Raidului Son Tay, elicopterul lui Simons a aterizat într-un loc greşit. Era un fort foarte asemănător cu lagărul de prizonieri, dar la o depărtare de peste 350 de metri, şi avea o cazarmă plină cu soldați inamici care

dormeau. Treziți de zgomot și de semnalele luminoase, soldații au început să iasă împleticindu-se din cazarmă, somnoroși, pe jumătate îmbrăcați, cu armele asupra lor. Simons stătea în afara ușii, cu o țigară aprinsă în gură. Lângă el era un sergent solid. Pe măsură ce fiecare soldat ieșea pe ușă, vedea incandescența țigării lui Simons și ezita. Simons îl împușca. Sergentul îi azvârlea cadavrul într-o parte, apoi îl aștepta pe următorul.

Perot nu a putut rezista să nu pună întrebarea:

– Câți oameni ai omorât?

– Trebuie să fi fost vreo șaptezeci, optzeci, a răspuns Simons cu o voce prozaică.

Simons fusese un mare soldat, dar în prezent era crescător de porci. Mai era în formă? Avea șaizeci de ani și suferise un infarct chiar înainte de Son Tay. Mai avea mintea ascuțită? Mai era încă un mare conducător de oameni?

El va dori control total asupra operațiunii de salvare, Perot era sigur de asta. Colonelul va acționa în felul lui sau nu va acționa deloc. Lucrul acesta îi convenea foarte bine lui Perot: așa proceda el, angaja cel mai bun om pentru misiunea respectivă, apoi îl lăsa să-și facă treaba. Dar *mai* era Simons cel mai mare salvator din lume?

Auzi voci în biroul exterior. Ajunseseră. Se ridică în picioare, iar Simons intră cu T.J. Márquez și cu Merv Stauffer.

– Colonele Simons, ce mai faci? întrebă jovial Perot.

Niciodată nu-i spunea lui Simons „Taurul" – credea că era răsuflat.

– Bună, Ross, răspunse Simons, dând mâna cu el.

Strângerea de mână a fost fermă. Simons era îmbrăcat ca în fiecare zi, în pantaloni kaki. Gulerul de la cămașă îi era deschis, lăsând să i se vadă mușchii gâtului masiv. Părea mai bătrân: avea mai multe linii pe fața aceea agresivă, mai mult cenușiu în părul tuns scurt, care era, de asemenea, mai lung decât îl văzuse Perot vreodată. Însă „Taurul" părea în formă și călit. Încă avea aceeași voce groasă, înăsprită de tutun, cu o urmă estompată, dar clară a unui accent din New York. Ducea mapele pe care Coburn le întocmise pentru voluntari.

– Așezați-vă, zise Perot. Ați luat cina cu toții?

– Am fost la Dusty's, l-a înștiințat Stauffer.

– Când a fost ultima dată verificată de microfoane această încăpere? întrebă Simons.

Perot zâmbi. Simons era încă abil și voinic. Bun. Îi răspunse:

– Nu a fost niciodată verificată, colonele.

– De acum înainte vreau ca fiecare încăpere pe care o folosim să fie verificată.

Stauffer preciză:

– Mă voi ocupa de asta.

Perot adăugă:

– De orice ai avea nevoie, colonele, doar spune-i lui Merv. Acum să discutăm un minut afaceri. Cu siguranță, apreciem faptul că ai venit aici să ne ajuți, și dorim să-ți oferim o recompensă...

– Nici să nu vă gândiți la asta, replică Simons cu glas aspru.

– Bine...

– Nu vreau plată pentru că salvez americani care au probleme, zise Simons. Nu am primit niciodată vreun premiu pentru asta încă, și nu vreau să încep acum.

Simons era ofensat. Forța nemulțumirii lui umplu încăperea. Perot bătu repede în retragere: Simons era unul dintre foarte puținii oameni față de care afișa precauție.

„Luptătorul cel în vârstă nu s-a schimbat câtuși de puțin“, se gândi Perot.

– Bine. Echipa te așteaptă în camera de consiliu. Văd că ai mapele, însă știu că vei dori să faci propria evaluare a bărbaților. Toți cunosc Teheranul și toți au fie experiență militară, fie vreo aptitudine care ar putea fi eficace, dar, în final, alegerea echipei depinde de tine. Dacă, din orice motiv, nu-ți place de acești oameni, mai chemăm alții. Tu ai comanda aici.

Perot spera ca Simons să nu respingă pe nimeni, însă trebuia să aibă și această posibilitate.

Simons se ridică.

– Să pornim la treabă.

T.J. bătu în retragere după ce Simons și Stauffer plecară. El zise cu o voce scăzută:

– Soția lui a murit.

– Lucille?

Perot nu aflase.

– Îmi pare rău.

– Cancer.

– Cum a suportat, ai idee?

T.J. clătină din cap.

– Rău.

În timp ce T.J. ieși, fiul de douăzeci de ani al lui Perot, Ross Junior, intră. Era normal pentru copiii lui Perot să

treacă pe la birou, dar de data aceasta, când se desfăşura o întâlnire secretă în sala de consiliu, Perot îşi dori ca fiul lui să fi ales alt moment. Ross Junior probabil că l-a văzut pe Simons pe hol. Tânărul l-a cunoscut înainte şi ştia cine era. „Deja, reflectă Perot, şi-a dat seama că singurul motiv pentru care Simons se află aici e acela de a organiza o salvare."

Ross Junior se aşeză şi spuse:

– Bună, tată. Am fost să o văd pe bunica.

– Bine, zise Perot.

Se uită cu drag la singurul lui fiu. Ross Junior era înalt, cu umeri laţi, suplu şi puţin mai arătos decât tatăl lui. Fetele roiau în jurul lui ca muştele: faptul că era moştenitorul unei averi constituia doar una dintre atracţii. El făcea faţă acestei situaţii în felul în care făcea faţă la orice: cu bune maniere ireproşabile şi o maturitate dincolo de vârsta lui.

Perot tatăl continuă:

– Noi doi trebuie să înţelegem clar un lucru. Eu mă aştept să prind vârsta de o sută de ani, dar, dacă mi se întâmplă ceva, vreau să pleci de la colegiu şi să vii acasă și să ai grijă de mama și de surorile tale.

– Așa o să fac, consfinți Ross. Nu te îngrijora.

– Și dacă se întâmplă ceva cu mama ta, vreau să locuiești acasă şi să-ți crești surorile. Știu că îți va fi greu, însă nu aș vrea ca tu să angajezi oameni pentru a face acest lucru. Ele ar avea nevoie *de tine*, un membru al familiei. Mă bazez pe tine că vei locui acasă cu ele și vei avea grijă să fie crescute corespunzător...

– Tată, aș fi făcut exact acest lucru chiar dacă nu l-ai fi adus niciodată în discuție.

– Bine.

Băiatul se ridică să plece. Perot îl conduse până la ușă. Deodată Ross și-a pus brațul în jurul tatălui său și a spus:

– Te iubesc, tată.

Perot îl îmbrățișă și el.

Era surprins să vadă lacrimi în ochii fiului său.

Ross ieși.

Perot se așeză. Nu ar fi trebuit să fie surprins de acele lacrimi: membrii familiei Perot erau apropiați și Ross era un băiat inimos.

Perot nu-și făcuse planuri precise de a pleca în Teheran, dar avea convingerea că, dacă oamenii lui mergeau acolo să-și riște viețile, el nu va rămâne mult în urmă. Ross Junior știa același lucru.

Perot cunoștea faptul că întreaga familie îl susținea. Margot ar putea fi îndreptățită să spună: „În timp ce tu îți riști viața pentru angajații tăi, cum rămâne cu noi?" Numai că ea nu ar afirma așa ceva niciodată. Pe tot parcursul campaniei pentru eliberarea prizonierilor de război, după ce el a mers în Laos și Vietnam, și a încercat să zboare până la Hanoi când familia fusese forțată să se mute cu gărzi de corp, niciodată nu s-au plâns, niciodată nu au întrebat „Cum rămâne cu noi?" Dimpotrivă, l-au încurajat să facă orice considera că îi era datoria.

În timp ce stătea și se gândea, a intrat Nancy, cea mai mare dintre fiicele lui.

– Tati! zise ea.

Era numele de alint pentru tatăl ei.

– Micuța Nan! Intră!

Înconjură biroul și i se așeză pe genunchi.

Perot o adora pe Nancy. În vârstă de optsprezece ani, blondă, micuță, dar puternică, îi amintea de mama lui.

Era hotărâtă și încăpățânată, precum Perot, și, probabil, avea la fel de mult potențial de a fi director executiv ca fratele ei.

– Am venit să-mi iau la revedere – mă întorc în Vanderbilt.

– Ai trecut pe acasă pe la bunica?

– Bineînțeles.

– Bravo.

Era bucuroasă, entuziasmată că se întorcea la școală, uitând tensiunea și discuția despre moarte de acolo, de la etajul 7.

– Ce-ai spune de niște fonduri suplimentare? îl iscodi ea.

Perot zâmbi cu indulgență și-și scoase portofelul. Ca de obicei, nu putea să-i reziste.

Ea își puse banii în buzunar, îl îmbrățișă, îl sărută pe obraz, sări de pe genunchii lui și o zbughi din încăpere fără să afișeze vreo grijă pe lumea asta.

De data aceasta, lui Perot i-au apărut lacrimi în ochi.

„Este ca o reuniune, chibzui Jay Coburn: vechea gașcă din Teheran în camera de consiliu așteptându-l pe Simons, pălăvrăgind despre Iran și evacuare." Acolo se afla Ralph Boulware vorbind cu o viteză uluitoare; Joe Poché stând și reflectând, uitându-se în jur foarte însuflețit, ca un robot îmbufnat; Glenn Jackson spunând ceva despre arme; Jim Schwebach zâmbind într-o parte, acel zâmbet care te făcea să crezi că știa ceva ce tu nu știai; și Pat Sculley vorbind despre Raidul Son Tay. În acele clipe cu toții știau că îl vor întâlni pe legendarul Bull Simons. Când a fost instructor de grăniceri, Sculley a predat faimosul raid al lui Simons și știa totul despre planificarea

meticuloasă, repetițiile nesfârşite și faptul că Simons și-a adus înapoi toți cei cincizeci şi nouă de oameni în viață.

Uşa s-a deschis şi o voce a zis:

– Drepți!

Şi-au împins scaunele în spate şi s-au ridicat în picioare.

Coburn privi în jur.

Intră Ron Davis rânjind cu toată fața lui neagră.

– Afurisit mai ești, Davis! zise Coburn, şi râseră cu toții când şi-au dat seama că fuseseră păcăliți.

Davis se plimbă prin încăpere dând mâna și salutând. Acela era Davis: întotdeauna un clovn.

Coburn se uită la toți și se întreba cum se vor schimba ei când vor înfrunta pericolul fizic. Lupta era o chestiune nostimă, niciodată nu puteai prezice cum îi vor face oamenii față. Bărbatul pe care îl considerai cel mai curajos se prăbușea, iar cel care te aşteptai să fugă era rezistent ca stânca.

Jay nu avea să uite niciodată ce i-a făcut lupta.

Criza a survenit la două luni după ce a sosit în Vietnam. Pilota avioane de sprijin, numite „lunecoase" deoarece nu aveau sisteme de arme. De şase ori pe zi a ieşit din zona de luptă cu o încărcătură plină cu soldați. Fusese o zi bună: niciun foc nu a fost tras asupra elicopterului său.

A șaptea oară a fost diferit. O explozie de foc provenită de la cartuşe de 12,75 mm a lovit aparatul de zbor și a secționat arborele de transmisie de la corpul de rotație din coadă.

Când rotorul principal al unui elicopter se întoarce, corpul acestuia are o tendință naturală de a se întoarce în aceeaşi direcție. Funcția rotorului din coadă este de a

contracara această tendință. Dacă rotorul din coadă se oprește, elicopterul începe să se răsucească.

Imediat după decolare, când aeronava este la doar câțiva metri de sol, pilotul poate să ia măsuri în ceea ce privește pierderea rotorului aterizând din nou înainte ca răsucirea să devină prea rapidă. Mai târziu, când aparatul este la înălțimea de zbor și la viteză normală, bătaia vântului dintr-o parte în alta a fuzelajului este suficient de puternică pentru a împiedica răsturnarea elicopterului. Dar Coburn era la înălțimea de 45 de metri, poziția cea mai rea posibilă, prea înaltă pentru a ateriza repede, nezburând totuși suficient de repede pentru ca mișcarea vântului să stabilizeze fuzelajul.

Procedura standard era o blocare simulată a motorului. Coburn învățase și repetase rutina la școala de pilotaj, și a procedat instinctiv, însă nu a funcționat: elicopterul se învârtea deja prea rapid.

În câteva secunde a fost atât de amețit, încât nu avea idee unde se afla. Nu putea face nimic pentru a amortiza prăbușirea aparatului la aterizare. Elicopterul a coborât pe bechia sa dreaptă (a aflat el după aceea) și una dintre paletele rotorului s-a îndoit în jos, sub forța impactului, spintecând fuzelajul și capul copilotului său, care muri pe loc.

Coburn simți miros de carburant și-și desfăcu centura. Acela a fost momentul când și-a dat seama că era cu susul în jos, deoarece a căzut în cap. Dar a ieșit din elicopter, singura lui leziune fiind câteva vertebre de la gât tasate. Șeful lui de echipaj a supraviețuit și el.

Echipajul a purtat centură, nu însă și cei șapte soldați din spate. Elicopterul nu avea uși, iar forța centrifugă a

mişcării circulare i-a azvârlit în afară de la o înălțime de peste 30 de metri. Cu toții au murit.

Coburn avea treizeci şi trei de ani pe atunci.

Câteva săptămâni mai târziu a primit un glonț în gambă, cea mai vulnerabilă parte a unui pilot de elicopter care stă într-un scaun blindat, însă își lasă partea de jos a picioarelor expusă.

Mai fusese el nervos înainte, dar în acele momente era *turbat de nervi*. Iritat că a fost împuşcat, a mers la comandant şi i-a cerut să-i fie atribuite avioane de luptă, astfel încât să poată ucide câțiva dintre nemernicii aceia care încercau să-l omoare.

Cererea i-a fost îndeplinită.

Acela a fost momentul în care Jay Coburn cel zâmbăreț s-a transformat într-un soldat cerebral, rece, un profesionist. Nu şi-a făcut prieteni apropiați în armată. Dacă cineva din unitate era rănit, Coburn ridica din umeri şi spunea: „Păi, de asta este plătit pentru luptă". A bănuit că ceilalți camarazi ai lui credeau că era puțin bolnav. Lui nu-i păsa. El era fericit să piloteze distrugătoare. De fiecare dată când îşi punea centura de siguranță ştia că urma să meargă să ucidă sau să fie ucis. Curățând zone înaintea trupelor terestre, ştiind că femei, copii şi civili nevinovați erau răniți, Coburn, pur şi simplu, rămânea indiferent și deschidea focul.

Unsprezece ani mai târziu, privind în urmă, se gândea: „Am fost un animal".

Schwebach şi Poché, cei mai liniştiți bărbați din sală, înțelegeau: şi ei fuseseră acolo, ştiau cum a fost. Ceilalți nu ştiau: Sculley, Boulware, Jackson şi Davis. „Dacă evadarea

asta iese rău, se întrebă din nou Coburn, cum se vor descurca?"

Uşa se deschise și intră Simons.

II

În sală se lăsă tăcerea în timp ce Simons se îndreptă spre capul mesei de conferințe.

„E un *mare* nemernic", se gândi Coburn.

T.J. Márquez și Merv Stauffer intrară după Simons și se aşezară lângă uşă.

Simons aruncă o valiză neagră din plastic într-un colț, se lăsă într-un scaun și aprinse o țigaretă.

Era îmbrăcat lejer, într-o cămașă și pantaloni – fără cravată –, iar părul îi era lung pentru cel al unui colonel. „Arată mai mult ca un fermier decât ca un soldat", chibzui Coburn.

Arthur le zise:

– Eu sunt colonelul Simons.

Coburn se aștepta ca el să spună „Eu sunt la comandă, ascultați de mine și faceți ce vă spun, acesta este planul meu".

În schimb, el a început să pună întrebări.

Dorea să știe totul despre Teheran: vremea, traficul, din ce erau construite clădirile, oamenii de pe stradă, numărul de polițiști și cum erau înarmați.

Era interesat de cel mai mic detaliu. Ei i-au răspuns pe rând că toți polițiștii erau înarmați, cu excepția celor de la circulație. Cum se puteau deosebi între ei? După pălăriile lor albe. Ei i-au mai precizat că existau taxiuri

albastre și taxiuri portocalii. Care era diferența? Taxiurile albastre aveau rute prestabilite și percepeau taxe fixe. Cele portocalii mergeau, teoretic, oriunde, dar, de obicei, când se opreau, deja era un pasager înăuntru, iar șoferul întreba încotro te îndreptai. Dacă mergeai în aceeași direcție, puteai intra și observai suma afișată pe aparatul de taxare; apoi când coborai plăteai diferența: sistemul reprezenta o sursă nesfârșită de certuri cu șoferii de taxi.

Simons întrebă unde exact era localizată închisoarea. Merv Stauffer a plecat să găsească hărți cu străzile din Teheran. Cum arăta clădirea? Joe Poché și Ron Davis și-au amintit amândoi că au trecut cu mașina pe lângă ea. Poché făcu o schiță pe un fel de șevalet cu foi.

Coburn s-a dat înapoi și l-a urmărit pe Simons cum proceda. A înțeles că strângerea de informații de la cei din echipă era doar jumătate din ceea ce s-a pornit să facă. Jay fusese recrutor EDS mulți ani și recunoștea o tehnică bună de a obține informații atunci când o vedea. Simons evalua fiecare bărbat în parte, urmărindu-i reacțiile, testându-i simțul practic. Asemeni unui recrutor, el punea multe întrebări deschise, deseori urmate de „De ce?“, oferindu-le astfel oamenilor șansa de a se dezvălui pe sine, de a se lăuda, de a vorbi absurdități sau de a arăta semne de anxietate.

Coburn se întreba dacă Simons îi va respinge pe vreunul dintre ei.

La un moment dat el întrebă:

– Cine e pregătit să moară în timp ce face asta?

Nimeni nu scoase niciun cuvânt.

– Bine, zise Simons. Nu aș lua pe cineva care plănuiește să moară.

Discuția continuă ore întregi. Simons îi puse capăt curând după miezul nopții. Era clar până în momentul respectiv că ei nu știau suficient despre închisoare încât să înceapă conceperea planului pentru o evadare. Coburn a fost delegat să afle mai multe informații peste noapte: urma să dea niște telefoane în Teheran.

Simons zise:

– Poți întreba oamenii despre închisoare fără ca ei să-și dea seama de ce vrei informația respectivă?

– Voi fi discret, îl asigură Coburn.

Simons se întoarse spre Merv Stauffer.

– Vom avea nevoie de un loc sigur unde să ne întâlnim cu toții. Undeva unde nu are legătură cu EDS.

– Ce zici de hotel?

– Pereții sunt subțiri.

Stauffer se gândi un moment.

– Ross are o căsuță pe malul lacului Grapevine, spre aeroportul internațional Dallas–Fort Worth. Nu va fi nimeni acolo la înot sau la pescuit pe vremea asta, cu siguranță.

Simons părea nesigur.

Stauffer propuse:

– Ce-ar fi să vă duc cu mașina acolo dimineață ca să vedeți cum arată?

– OK.

Simons se ridică.

– Am făcut tot ce se poate în această etapă a jocului.

Începură să iasă.

Pe măsură ce plecau, Simons i-a cerut lui Davis să discute cu el în particular.

– Nu ești al naibii de dur, Davis.

Ron Davis se uită fix la Simons cu surprindere.

– Ce te face să crezi că eşti un tip dur? adăugă Simons.

Davis a rămas perplex. Toată seara Simons fusese politicos, rezonabil, cu vorba domoală. Iar în acel moment se comporta ca şi cum voia să se ia la bătaie. Ce se întâmpla?

Davis se gândi la experienţa lui în artele marţiale şi la cei trei tâlhari de care s-a descotorosit în Teheran, dar zise:

– Nu mă consider un tip dur.

Simons se comporta de parcă nu ar fi auzit.

– În fața unui pistol, karatele tale nu-ți sunt câtuși de puţin de folos.

– Presupun că nu...

– Echipa asta nu are nevoie de niciun nemernic negru dur, care e gata de bătaie.

Davis începu să înțeleagă despre ce era vorba. „Păstrează-ți calmul", îşi spuse el în sine.

– Nu m-am oferit voluntar aici pentru că vreau să mă lupt cu oamenii, colonele, eu...

– Atunci, de ce *te-ai oferit* voluntar?

– Fiindcă îi cunosc pe Paul şi Bill, şi pe soţiile și copiii lor, şi vreau să ajut.

Simons clătină din cap cu indiferenţă.

– Ne vedem mâine.

Davis se întrebă dacă asta însemna că a trecut testul.

În după-amiaza zilei următoare, în 3 ianuarie 1979, s-au întâlnit cu toţii la casa de vacanţă a lui Perot de pe malul lacului Grapevine.

Celelalte două sau trei case din apropiere păreau goale, după cum anticipase Merv Stauffer. Reşedinţa

lui Perot era protejată de câţiva acri de pădure sălbatică şi avea gazon care se întindea până pe marginea apei. Era o construcţie compactă din grinzi de lemn, destul de mică – garajul pentru bărcile de mare viteză ale lui Perot era mai mare decât casa.

Uşa era închisă şi nimeni nu s-a gândit să vină cu cheile. Schwebach alese o încuietoare de geam şi le dădu drumul înăuntru.

Casa avea o cameră de zi, două dormitoare, o bucătărie şi o baie. Locul era decorat vesel cu albastru şi alb, cu mobilă necostisitoare.

Bărbaţii se aşezară în jurul camerei de zi, cu hărţile, tabla de scris, markerele magice şi ţigări. Coburn raportă. În decursul nopţii vorbise cu Majid și cu încă doi sau trei oameni din Teheran. Fusese dificil, și anume să încerce să obţină informaţii detaliate despre închisoare şi să se prefacă în acelaşi timp că era doar puțin curios, dar credea că a reușit.

Închisoarea era parte a unui complex al Ministerului Justiției care ocupa o întreagă clădire de blocuri, după cum aflase el. Intrarea în închisoare era prin spatele blocului. Lângă intrare era o curte, separată de stradă doar printr-un gard de peste 3,5 metri din zăbrele de fier. Această curte era zona de exerciții fizice pentru prizonieri. Bineînțeles, era și punctul vulnerabil al închisorii.

Simons a fost de acord.

Atunci, tot ceea ce aveau de făcut era să aștepte o perioadă de exerciții în curte, să sară gardul, să-i ia repede pe Paul şi Bill, să sară gardul împreună şi să iasă din Iran.

Se apucară să stabilească detaliile.

Cum vor sări gardul? Vor folosi scări sau se vor cățăra unii pe umerii celorlalți?

Au hotărât că vor sosi cu o dubă și vor întrebuința capota ca treaptă. A călători cu o dubiță și nu cu mașina prezenta un alt avantaj: nimeni nu putea să vadă înuntru în timp ce conduceau înspre și, mai important, dinspre închisoare.

Joe Poché a fost desemnat şofer, deoarece ştia cel mai bine străzile Teheranului.

Cum se vor descurca însă cu gărzile de la închisoare? Nu voiau să ucidă pe nimeni. Nu aveau nimic de reproşat iranianului de pe stradă sau gărzilor: nu era vina acelor oameni că Paul și Bill erau închişi pe nedrept. Pe deasupra, dacă se comitea vreun omor, tevatura ulterioară va fi mai intensă, făcând fuga din Iran mai riscantă.

Totuşi, gărzile de la închisoare nu vor ezita să-i împuște.

Cea mai bună apărare, a zis Simons, era o combinație de surpriză, şoc şi viteză.

Ei vor avea avantajul surprizei. Timp de câteva secunde gărzile închisorii nu vor înțelege ce se întâmplă.

Apoi salvatorii vor trebui să facă ceva pentru a determina gărzile să se ascundă. Focul de armă va fi cea mai bună soluție. Deoarece va face o explozie puternică și mult zgomot, mai ales pe strada unui oraş: șocul va determina gărzile să reacționeze defensiv în loc să-i atace pe salvatori. Lucrul acesta le-ar mai oferi câteva secunde în plus.

Acționând cu viteză, acele secunde ar putea fi suficiente.

Sau dimpotrivă.

Camera se umplu cu fum de tutun pe măsură ce planul a dobândit o formă. Simons stătea acolo și își fuma în lanț micile țigarete, asculta, punea întrebări, conducea discuția. „Iată o armată foarte democrată", se gândi Coburn. Pe măsură ce se implicau în plan, prietenii lui uitau de soțiile și de copiii lor, de ipoteci, de mașinile lor de tuns iarba și de autoturismele combi; uitau, de asemenea, cât de scandaloasă era ideea de a răpi prizonieri din închisoare. Davis încetă să mai facă pe bufonul, Sculley nu mai păru copilăros, ci deveni foarte rece și chibzuit. Poché dorea să discute totul până în pânzele albe, ca de obicei; Boulware era sceptic, ca întotdeauna.

După-amiaza s-a transformat în seară.

Au hotărât că dubița va opri pe trotuarul de lângă gratiile de fier. Acest fel de parcare nu va fi câtuși de puțin remarcat în Teheran, i-au spus lui Simons. Acesta va sta pe scaunul din față, lângă Poché, cu o armă sub haină. Va sări și se va posta în fața dubiței. Ușa din spate a acesteia se va deschide și va ieși Ralph Boulware, și el cu o armă sub haină.

Până în acel punct, nu părea să se întâmple nimic ieșit din comun.

Cu Simons și Boulware pregătiți să le țină spatele cu focuri de armă, Ron Davis va ieși din dubă, va urca pe capotă, va păși de pe ea pe vârful gardului, apoi va sări în curte. Davis a fost ales pentru acest rol deoarece era cel mai tânăr și cel mai în formă, iar săritura – o cădere de la mai mult de 3,5 m – va fi dificilă.

Coburn îl va urma pe Davis peste gard. El nu era în formă bună, dar fața lui îi era mai cunoscută lui Paul și

Bill decât oricare alta, astfel încât vor şti de îndată ce îl vor vedea că vor fi salvați.

În continuare, Boulware va coborî o scară în curte.

Efectul surprizei ar putea să-i ducă foarte departe, dacă se grăbeau; însă în acest punct, gărzile, cu siguranță, vor reacționa. Simons și Boulware vor trage atunci cu puștile-mitralieră focuri în aer.

Gărzile închisorii se vor trânti la pământ, prizonierii iranieni vor alerga de ici, colo cuprinşi de confuzie şi de spaimă, în vreme ce salvatorii vor fi câștigat câteva secunde în plus.

Dar dacă s-ar ivi vreun amestec *din afara* închisorii, a întrebat Simons – din partea poliției sau a soldaților de pe stradă, a protestatarilor revoluționari sau doar a trecătorilor preocupați de binele public?

Au hotărât că vor fi două gărzi de flancare; câte una la fiecare capăt al străzii. Ei vor sosi cu o maşină cu câteva secunde înaintea furgonetei. Vor fi înarmați cu mitralierele. Sarcina lor era, pur şi simplu, *de a opri* pe oricine intervenea în operațiunea de salvare. Jim Schwebach şi Pat Sculley au fost propuși. Coburn era sigur că Schwebach nu va ezita să împuște oameni dacă era necesar; şi Sculley, deși nu a împuşcat pe nimeni niciodată, devenise atât de surprinzător de rece ca gheața, încât Coburn a presupus că el va fi la fel de nemilos.

Glenn Jackson va conduce maşina: nu se va pune problema ca el, de religie baptistă, să împuşte oameni.

Între timp, în confuzia din curte, Ron Davis va asigura extracția, descurcându-se cu orice fel de gărzi de prin apropiere, în timp ce Coburn îi va scoate pe Paul şi Bill afară din mulțime şi îi va îndemna să urce pe scară.

Ei vor sări de sus de pe gard pe acoperişul dubiței, apoi de acolo jos şi, în sfârşit, vor urca în dubă. Urma Coburn, după aceea Davis.

– Hei, eu îmi asum cel mai mare risc dintre toate, zise Davis. La naiba, eu intru primul şi ies ultimul – expunere maximă.

– Nu mai spune, i-a replicat Boulware. Următoarea întrebare.

Simons va urca în cabina dubei, Boulware va sări în spate şi va închide uşa şi Poché va conduce cu viteză maximă.

Jackson, în maşină, va lua gărzile de pe flancuri, Schwebach şi Sculley vor merge în spatele dubei.

În timpul fugii, Boulware va putea să tragă focuri de armă pe geamul din spate al dubei, iar Simons va acoperi drumul din față. Orice urmărire cu adevărat serioasă va fi rezolvată de Sculley şi Schwebach din maşină.

La un loc prestabilit, vor abandona duba și se vor separa în câteva maşini, apoi se vor îndrepta spre baza aeriană de la Doshen Toppeh, de la periferia orașului. Un avion al Aviației Aeriene a Statelor Unite îi va scoate din Iran: va fi sarcina lui Perot să aranjeze asta oarecum.

La sfârşitul serii, aveau schița unui plan operativ.

Înainte să plece, Simons le-a spus să nu vorbească despre evadare – nici cu soțiile lor, *nici măcar unul cu celălalt* – în afara casei de lângă lac. Fiecare trebuie să se gândească la o poveste de acoperire pentru a explica de ce vor pleca din Statele Unite aproximativ peste o săptămână. Și, adăugă el, uitându-se la scrumierele pline şi la taliile lor voluminoase, fiecare va trebui să își conceapă propriul program de exerciții pentru a fi în formă.

Operațiunea de salvare nu mai era o idee caraghioasă în mintea lui Ross Perot: devenise o acțiune reală.

Jay Coburn a fost singurul care a făcut un efort serios de a-și păcăli soția.

S-a întors la Hilton Inn și a sunat-o pe Liz.

– Bună, iubito.

– Bună, Jay! Unde ești?

– Sunt în Paris.

Joe Poché și-a sunat și el soția de la Hilton.

– Unde ești? l-a întrebat ea.

– Sunt în Dallas.

– Ce faci?

– Lucrez la EDS, desigur.

– Joe, cineva de la EDS din Dallas m-a sunat *pe mine* să mă întrebe unde ești!

Poché și-a dat seama că cineva care nu era la curent cu secretul echipei operațiunii de eliberare încercase să-l localizeze.

– Eu nu lucrez cu tipii ăia, ci direct cu Ross. Cineva a uitat să-i spună altcuiva, asta e tot.

– La ce lucrezi?

– Are legătură cu niște lucruri care trebuie făcute pentru Paul și Bill.

– Oh...

Când Boulware s-a întors acasă la prietenii cu care stătea familia sa, fiicele lui, Stacy Elaine și Kecia Nicole, dormeau. Soția lui l-a întrebat:

– Cum a fost ziua asta pentru tine?

„Am plănuit o evadare din închisoare“, se gândi Boulware. Îi răspunse deci evaziv, având în minte sfatul lui Simons:

– Oh, OK.

Ea îl privi ciudat.

– Ei bine, ce ai făcut?

– Nu prea multe.

– Pentru cineva care nu a făcut *prea multe*, ai fost destul de ocupat. Te-am sunat de două sau trei ori – mi-au spus că ei nu pot da de tine.

– Am fost pe-acolo. Hei, cred c-aș bea o bere.

Mary Boulware era o femeie cordială, deschisă, căreia inducerea în eroare îi era străină. Era, de asemenea, și inteligentă. Dar știa că Ralph avea niște idei ferme despre rolurile de soț și soție. Ideile ar putea fi demodate, însă au funcționat în această căsnicie. Dacă exista vreo zonă în viața lui de afaceri despre care nu voia să-i spună ei, ei bine, ea nu trebuia să insiste.

– O bere, vine imediat...

Jim Schwebach nu a încercat să-și păcălească soția, pe Rachel. Ea deja ghicise. Când Schwebach a primit telefonul inițial de la Pat Sculley, Rachel a întrebat:

– Cine a fost?

– A fost Pat Sculley din Dallas. Vor să merg acolo și să lucrez la un studiu în Europa.

Rachel îl cunoștea pe Jim de aproape douăzeci de ani – începuseră să iasă la întâlniri când el avea șaisprezece ani, iar ea optsprezece – și îi putea citi gândurile.

Ea îi spuse:

– Se întorc acolo pentru a-i scoate pe tipii ăia din închisoare.

Schwebach se simţi neputincios:

– Rachel, nu înțelegi, am ieșit din această linie de afaceri, nu mai fac asemenea lucruri.

– Asta vei face...

Pat Sculley nu putu să-i mintă cu succes nici măcar pe colegii lui, pe soția sa nici nu a încercat. I-a dezvăluit lui Mary totul.

Ross Perot i-a mărturisit lui Margot totul.

Și chiar şi Simons, care nu avea soție care să-l cicălească, a încălcat codul siguranței spunându-i fratelui său, Stanley, din New Jersey...

S-a dovedit la fel de imposibil de ținut secret planul de salvare față de alți directori executivi seniori de la EDS. Primul care şi-a dat seama a fost Keane Taylor, bărbatul înalt, iritabil, bine îmbrăcat, fost puşcaş marin, pe care Perot l-a întors din drum în Frankfurt şi l-a trimis înapoi în Teheran.

Din acea zi de Anul Nou, când Perot spusese: „Te trimit înapoi ca să faci *ceva foarte important*", Taylor fusese sigur că o operațiune secretă era planificată; și nu i-a luat mult timp pentru a-şi da seama cine o superviza.

Într-o zi, într-o convorbire telefonică din Teheran spre Dallas, l-a cerut pe Ralph Boulware.

– Boulware nu e aici, i s-a spus.

– Când se va întoarce?

– Nu suntem siguri.

Taylor, un bărbat care nu tolera niciodată prostia, a ridicat tonul.

– Deci, *unde* s-a dus?

– Nu suntem siguri.

– Ce *vreți* să spuneți că nu sunteți siguri?

– E în vacanță.

Taylor îl cunoscuse pe Boulware cu ani de zile înainte. El a fost cel care i-a oferit lui Boulware prima oportunitate de conducere. Erau parteneri de băut. De multe ori, Taylor stătea la un pahar cu Ralph până la primele ore ale dimineții. În urma unei astfel de escapade, a privit în jur și și-a dat seama că a lui era singura față albă din tot barul de negri. În acele nopți mergeau clătinându-se spre oricare dintre casele lor care era mai aproape, iar soția ghinionistă care îi primea o suna pe cealaltă și-i spunea:

– E în regulă, sunt aici.

Da, Taylor îl cunoștea pe Boulware; și i-a venit greu să creadă că Ralph va merge în vacanță în timp ce Paul şi Bill erau încă în închisoare.

A doua zi a întrebat de Pat Sculley și a primit aceeași minciună.

Boulware *și* Sculley în vacanță în timp ce Paul și Bill erau în închisoare?

Prostii.

În ziua următoare a cerut să-i vorbească lui Coburn.

Aceeași poveste.

Începea să capete sens: Coburn fusese cu Perot când acesta din urmă l-a trimis pe Taylor înapoi în Teheran. Coburn, director de personal, geniu al evacuărilor, ar fi alegerea potrivită pentru a organiza o operațiune secretă.

Taylor şi Rich Gallagher, celălalt bărbat de la EDS care încă se afla în Teheran, au început să facă o listă.

Boulware, Sculley, Coburn, Ron Davis, Jim Schwebach și Joe Poché erau toți „în vacanță".

Grupul acela avea câteva lucruri în comun.

Când Paul Chiapparone a venit prima dată în Teheran a descoperit că operațiunea EDS de acolo nu era organizată după placul lui: fusese prea destinsă, prea informală, prea persană. Contractul cu ministerul nu ținea pasul. Paul a cooptat câţiva oameni pricepuţi, duri, practici, de la EDS şi împreună au repus afacerea pe picioare. Taylor însuşi fusese unul dintre tipii duri ai lui Paul. La fel a fost și Bill Gaylord. Și Coburn, și Sculley, și Boulware, şi toţi tipii care erau „în vacanță".

Celălalt lucru pe care îl aveau în comun era faptul că erau toți membri ai Școlii EDS de Poker de Duminică între Micul Dejun şi Prânz a Romano-Catolicilor din Teheran. Asemeni lui Paul şi Bill, asemeni lui Taylor însuşi, ei erau catolici, cu excepția lui Joe Poché (şi a lui Glenn Jackson, singurul membru al echipei de salvare pe care Taylor nu a reuşit să-l repereze). În fiecare duminică, ei s-au întâlnit la Misiunea Catolică din Teheran. După slujbă, mergeau cu toții acasă la unul dintre ei pentru o gustare înainte de prânz. Și, în timp ce nevestele găteau şi copiii se jucau, bărbații făceau un joc de poker.

Nu era nimic mai bun decât pokerul care să dezvăluie caracterul adevărat al unui bărbat.

Dacă, aşa cum suspectau Taylor şi Gallagher, Perot îi ceruse lui Coburn să formeze o echipă de oameni complet de încredere, atunci Coburn, cu siguranță, i-a cooptat de la şcoala de poker.

– Vacanţă *la naiba*, îi zise Taylor lui Gallagher. Asta este o echipă de recuperare.

Echipa de recuperare s-a întors la casa de lângă lac în dimineața de 4 ianuarie și a parcurs încă o dată planul.

Simons avea o răbdare nesfârşită pentru detalii şi era hotărât să se pregătească pentru orice obstacol posibil pe care și-l putea imagina cineva. A fost ajutat mult de Joe Poché, a cărui tiradă neobosită de întrebări – deşi epuizantă, cel puțin pentru Coburn – a fost, de fapt, foarte creativă şi a dus la numeroase îmbunătățiri ale scenariului de salvare.

Mai întâi, Simons era nemulțumit de aranjamentele pentru protejarea flancurilor echipei de salvare. Ideea ca Schwebach şi Sculley, brusc, dar mortal, *să împuşte,* pur şi simplu, pe oricine încerca să intervină era crudă. Ar fi mai bine să aibă un fel de disensiune, pentru a le distrage atenția vreunor polițiști sau soldați care ar putea fi prin preajmă. Schwebach sugeră incendierea unei maşini mai jos pe strada unde era închisoarea. Simons nu era sigur că asta ar fi de ajuns – el dorea să dinamiteze o întreagă clădire. Oricum, lui Schwebach i s-a dat sarcina de a proiecta o bombă cu ceas.

S-au gândit la o mică măsură de precauție care ar şterge o secundă sau două din timpul în care ei vor fi expuși. Simons va ieși din dubă la o oarecare distanță față de închisoare şi va merge pe jos până la gard. Dacă totul va fi liber, va face un semn cu mâna pentru ca dubița să se apropie.

Un alt element nesigur al planului era chestiunea ieşirii din dubă şi a căţărării pe capota acesteia. Tot efortul de a sări şi de a se urca le va lua câteva secunde preţioase. Iar Paul și Bill, după multe săptămâni în închisoare, vor fi suficient de pregătiți pentru a se urca pe o scară şi a sări de pe capota unei dube?

Au fost studiate tot felul de soluții – o scară în plus, o saltea pe jos, mânere de prindere pe capotă –, dar, în final, echipa a venit cu o rezolvare simplă: vor tăia o gaură în capota dubei și vor intra și ieși pe acolo. Un alt mic rafinament, în cazul celor care trebuiau să sară jos din nou prin orificiu, era o saltea pe jos în dubă, pentru a le amortiza căderea.

Drumul de întoarcere le va oferi timp pentru a-și schimba înfățișările. În Teheran ei plănuiau să poarte blugi și haine de stradă și au început astfel cu toții să-și lase barbă și mustață, pentru a ieși mai puțin în evidență acolo; însă în dubă vor duce cu ei costume de afaceri și aparate electrice de ras și, înainte de a schimba duba cu mașinile, se vor rade cu toții și își vor schimba hainele.

Ralph Boulware, independent ca întotdeauna, nu dorea să poarte blugi și o haină de stradă înainte. Într-un costum de afaceri, cu o cămașă albă și cravată se simțea confortabil și capabil să se afirme, mai ales în Teheran, unde niște haine bune, occidentale etichetau un bărbat ca fiind un membru al clasei dominante în societate. Simons consimți cu calm: cel mai important lucru, a spus el, era ca fiecare să se simtă confortabil și încrezător în timpul operațiunii.

La baza aeriană Doshen Toppeh, de unde plănuiau ei să plece într-un avion al Aviației Aeriene, existau aparate de zbor și personal atât americane, cât și iraniene. Americanii, bineînțeles, îi vor aștepta, dar dacă paza iraniană de la intrare le va crea dificultăți? Au hotărât că vor avea cu toții cărți de identitate militare false. Unele dintre soțiile directorilor executivi de la EDS lucraseră pentru armată în Teheran și încă mai aveau cărțile lor de

identitate: Merv Stauffer va face rost de una şi o va folosi ca model pentru falsuri.

Coburn observă că pe parcursul întregii acelei discuții Simons era încă foarte retras. Fumându-și țigările în lanț (Boulware i-a spus: „Nu te îngrijora că vei fi împuşcat, vei muri de cancer!"), nu făcea altceva decât să pună întrebări. Planurile erau făcute în cadrul unei discuții la o masă rotundă, fiecare contribuind cu vreo idee, iar deciziile erau luate de comun acord. Însă, cu toate acestea, Coburn a descoperit că îl respecta pe Simons din ce în ce mai mult. Bărbatul acesta știa multe, era inteligent, minuțios și inventiv. De asemenea, avea simțul umorului.

Coburn putea observa că și ceilalți începeau să înțeleagă adevărata valoare a lui Simons. Dacă cineva punea o întrebare prostească, Simons dădea un răspuns tăios. În consecință, ezitau înainte de a pune o întrebare și se gândeau care ar putea fi reacția lui. Astfel, îi determina să gândească la fel cum gândea el.

Odată, în a doua zi la casa de lângă lac, i-au simțit forța deplină a nemulțumirii. A fost, nu în mod surprinzător, Ron Davis cel care l-a înfuriat.

Erau un grup vesel, iar Davis era cel mai nostim dintre ei. Coburn era de acord cu acest lucru: râsul ajuta la diminuarea tensiunii într-o operațiune ca asta. El bănuia că Simons era de aceeaşi părere. Însă, la un moment dat, Davis a mers prea departe.

Simons avea un pachet cu țigări pe podea, lângă scaunul lui, și încă cinci pachete în bucătărie. Începând să-i placă Simons și, după cum îi stătea în fire, nefăcând niciun secret din asta, Davis zise cu o grijă profundă:

– Colonele, fumezi prea multe țigări, sunt rele pentru sănătatea ta.

Drept răspuns, primi acea „privire" a lui Simons, dar ignoră avertismentul.

Câteva minute mai târziu intră în bucătărie și ascunse cele cinci pachete cu țigări în mașina de spălat vase.

După ce Simons termină primul pachet, merse să le caute pe celelalte și nu le găsi. El nu putea lucra fără tutun. Era cât pe ce să urce într-o mașină și să meargă la un magazin, când Davis deschise mașina de spălat vase și spuse:

– Am țigările tale aici.

– Ține-le tu pe alea, la naiba, mormăi Simons și ieși.

Imediat ce reveni cu încă cinci pachete, îi preciză lui Davis:

– Astea sunt ale mele. Să-ți ții mâinile tale nenorocite departe de ele.

Davis se simți ca un copil care fusese pus la colț. A fost prima și ultima farsă pe care i-a făcut-o colonelului Simons.

În timp ce discuția continua, Jim Schwebach stătea pe podea, încercând să facă o bombă.

Ca să introducă ilegal o bombă, sau măcar părțile sale componente prin vama iraniană, ar fi fost periculos – „E un risc pe care nu trebuie să ni-l asumăm", explică Simons –, deci Schwebach trebuia să proiecteze un dispozitiv care putea fi asamblat din componente disponibile imediat în Iran.

S-a renunțat la ideea de a arunca o clădire în aer: era prea ambițioasă și, probabil, va ucide oameni nevinovați. Se vor mulțumi cu o mașină în flăcări ca diversiune.

Schwebach ştia cum să facă „napalm instant" din benzină, fulgi de săpun şi puţin ulei. Cronometrul şi fitilul constituiau cele două probleme ale lui. În State ar fi folosit un cronometru electric legat la motorul unei rachete de jucărie; însă în Teheran posibilităţile îi erau reduse la mecanisme mai primitive. Lui Schwebach îi plăcea provocarea, cât şi să se joace cu orice dispozitiv: hobby-ul lui era un vechi şi urât Oldsmobile Cutlass din 1973 care funcţiona ca un glonţ în afara unei arme.

La început el a experimentat pe un cronometru automat pentru plită, care folosea un percutor ca să lovească un clopot. El ataşă un chibrit din fosfor la percutor şi înlocui o bucată de hârtie abrazivă cu clopotul, pentru a aprinde chibritul. Acesta, la rândul său, va aprinde un fitil mecanic.

Sistemul nu era demn de încredere şi a produs multă veselie în rândul echipei, care făcea glume răutăcioase şi râdea de fiecare dată când chibritul nu reuşea să se aprindă.

În final, Schwebach rămase la cel mai vechi dispozitiv de cronometrare din toate timpurile: o lumânare.

A aprins una pentru a vedea cât de mult îi va lua să ardă 2,5 cm, apoi tăie o altă lumânare la lungimea potrivită timp de cincisprezece minute.

În continuare, a răzuit capetele câtorva chibrituri învechite, din fosfor, şi a măcinat materialul inflamabil într-o pudră. A împachetat-o strâns într-o bucată de folie din aluminiu pentru bucătărie. Pe urmă a fixat folia la baza lumânării. Când lumânarea ardea toată până jos, încălzea folia din aluminiu, iar capetele de chibrituri

mărunțite explodau. Folia era mai subțire la bază, astfel încât explozia avea o direcție descendentă.

Lumânarea, cu fitilul ei primitiv, dar demn de încredere, în centru, era plasată în gâtul unui recipient din plastic de mărimea unei sticle plate, plină cu benzină gelificată[1].

– Aprinzi lumânarea și te îndepărtezi de ea, le-a spus Schwebach când proiectul acesteia a fost terminat. Peste cincisprezece minute vei avea un foc frumușel.

Și orice polițiști, soldați, revoluționari sau trecători – plus, foarte posibil, unele dintre gărzile închisorii – vor avea atenția fixată asupra unui automobil în flăcări la o depărtare de aproape trei sute de metri în sus pe stradă, în timp ce Ron Davis și Jay Coburn săreau gardul în curtea închisorii.

În ziua aceea s-au mutat de la Hilton Inn. Coburn a dormit în casa de lângă lac, iar ceilalți s-au cazat la una dintre reședințele clinicii de sănătate mintală Airport Marina – care este mai aproape de lacul Grapevine –, toți cu excepția lui Ralph Boulware, care a insistat să meargă acasă la familia lui.

În următoarele patru zile s-au antrenat, au cumpărat echipament, au exersat trasul cu arma, repetând evadarea și rafinând și mai mult planul.

Armele puteau fi achiziționate în Teheran, însă singurul fel de muniție permis de Șah erau alicele din plumb. Cu toate acestea, Simons era expert în reîncărcarea muniției, deci au decis să treacă ilegal propria lor muniție în Iran.

---

[1] Benzină în care s-a introdus un agent de gelificare, pentru a-i spori proprietățile incendiare (n.red.)

Problema cu punerea muniției mari în cilindri pentru muniție mică ar fi fost că ar fi obținut mai puține împușcături cu cartușele mai mici. Muniția ar fi avut o forță de impact mai mare, dar s-ar fi răspândit mai puțin. Au hotărât să utilizeze un model de cartuș care va acoperi o suprafață suficient de mare cât să doboare mai mult de un bărbat odată, însă cu o suficientă putere de pătrundere cât să spulbere parbrizul unei mașini care i-ar urmări.

În cazul în care lucrurile deveneau cu adevărat neplăcute, fiecare membru al echipei va purta, de asemenea, un Walther PPK într-un toc. Merv Stauffer l-a rugat pe Bob Snyder, șeful serviciului de securitate de la EDS și un bărbat care știa când să nu pună întrebări, să cumpere armele PPK de la Ray's Sporting Goods din Dallas. Schwebach avea sarcina de a găsi o modalitate pentru a trece armele ilegal în Iran.

Stauffer s-a interesat care aeroporturi din Statele Unite *nu* analizau cu fluoroscopul bagajele la plecare: unul dintre ele era Kennedy.

Schwebach a cumpărat două valize Vuitton, mai adânci decât cele obișnuite, cu colțuri întărite și margini dure. Cu Coburn, Davis și Jackson, a mers la un magazin de articole casnice din lemn din Dallas și au încercat să construiască un compartiment ascuns în valiză.

Schwebach era cât se poate fericit să strecoare arme prin vama iraniană într-o valiză cu fundul fals. „Dacă știi cum lucrează oamenii de la vamă, nu vei fi oprit", zise el. Încrederea nu i-a fost împărtășită de restul echipei. În cazul în care el era oprit, iar armele erau găsite, exista și un plan de rezervă. Va spune că valiza nu era a lui. Se va întoarce în zona de solicitare a bagajului și acolo, cu

siguranță, va fi o altă valiză Vuitton similară cu prima, însă plină cu lucruri personale și fără arme.

Odată ce echipa va ajunge în Teheran, va trebui să comunice cu cei din Dallas prin telefon. Coburn era destul de sigur că iranienii instalau microfoane pe liniile telefonice, astfel încât echipa a pus la punct un cod simplu.

GR însemna A, GS însemna B, GT însemna C, și așa mai departe până la GZ care însemna I; apoi HA însemna J, HB însemna K, până la HR care însemna Z. Numerele de la unu la nouă erau IA până la II: zero era IJ.

Aveau să folosească alfabetul militar, în care lui A i se spune Alfa, B este Bravo, C este Charlie și așa mai departe.

Pentru viteză, doar cuvintele-cheie vor fi codate. Propoziția „El este din partea EDS" va deveni, prin urmare, „El este din partea Golf Victor Golf Uniformă Hotel Kilogram".

Au fost făcute doar trei cópii ale cheii de la cod. Simons i-a dat una lui Merv Stauffer, care va fi omul de legătură al echipei în Dallas. Le-a înmânat pe celelalte două lui Jay Coburn și Pat Sculley, care – deși nimic nu a fost spus în mod formal – apăreau ca locotenenții lui.

Codul va preveni o scurgere accidentală de informații printr-o convorbire normală la telefon, dar – întrucât informaticienii știau mai bine decât oricine – un asemenea cifru simplu din litere putea fi spart de un expert în câteva minute. Așadar, ca o măsură suplimentară de precauție, anumite cuvinte comune aveau grupuri speciale de coduri: Paul era AG, Bill era AH, ambasada americană era GC și Teheran era AU. Perot era întotdeauna menționat drept Președintele, armele erau benzi, închisoarea era

Centrul de Date, Kuweitul era Orașul Petrolului, Istanbul era Stațiunea și atacul asupra închisorii era Planul A. Toată lumea trebuia să memoreze aceste cuvinte speciale din cod.

Dacă i se punea cuiva întrebări despre cod, trebuia să răspundă că era folosit pentru a prescurta mesaje telex.

Numele de cod al întregii operațiuni de salvare era „Operațiunea la Repezeală". De fapt, un acronim: „Să-i ajutăm pe cei doi prieteni ai noştri din Teheran". Simons era încântat de asta.

– Hotfoot[1] a fost folosit de atâtea ori pentru operațiuni, zise el, și aceasta e prima dată când se potrivește.

Au repetat atacul asupra închisorii cel puțin de o sută de ori.

În împrejurimile casei de lângă lac, Schwebach și Davis au bătut în cuie o scândură între doi copaci la înălțimea de aproape patru metri, pentru a reprezenta gardul de la curtea închisorii. Merv Stauffer le-a adus o dubiță împrumutată de la forțele de securitate EDS.

În repetate rânduri, Simons s-a cățărat pe „gard" și a făcut semn cu mâna; Poché a condus dubița și a oprit-o în dreptul gardului; Boulware a coborât din spatele acesteia; Davis s-a urcat pe capotă și a sărit peste gard; Coburn l-a urmat; Boulware s-a urcat pe capotă și a coborât scara în „curte"; „Paul" și „Bill" – cărora le țineau locul Schwebach și Sculley, care nu aveau nevoie să-și repete rolurile de paznici ai flancurilor – au urcat pe scară și au sărit peste gard, urmați de Coburn și apoi de Davis;

---

[1] La repezeală, în grabă, pe fugă (engl.) (n.red.)

toată lumea s-a îngrămădit în dubă; iar Poché s-a îndepărtat cu viteză maximă.

Câteodată ei schimbau rolurile, pentru ca fiecare bărbat să învețe cum să execute sarcina celuilalt. Ei au aranjat în ordinea importanței sarcinile, astfel încât, dacă unul dintre ei era eliminat, rănit sau din oricare alt motiv, ei știau automat cine îi va lua locul. Schwebach și Sculley, jucând rolurile lui Paul și Bill, câteodată se prefăceau bolnavi și era nevoie să fie cărați în sus pe scară și trecuți peste gard.

Avantajul unei bune condiții fizice a devenit evident în timpul repetițiilor. David se putea întoarce peste gard într-o secundă și jumătate, atingând scara de două ori: nimeni altcineva nu o putea face nici pe departe atât de repede.

La un moment dat, Davis a trecut prea repede și a ajuns în mod straniu pe solul înghețat, luxându-și umărul. Leziunea nu a fost serioasă, dar i-a dat lui Simons o idee. Davis va călători spre Teheran cu mâna într-un bandaj, ducând o pungă plină pentru a exersa. Punga va fi încărcată cu cartușe nr. 2, cele pe care au hotărât să le utilizeze.

Simons cronometră operațiunea de salvare, din momentul în care duba se oprea în dreptul gardului până în momentul în care se punea în mișcare. Cu toată lumea înăuntru. În final, ținând seama de cronometrul lui, putea să finalizeze extracția în mai puțin de treizeci de secunde.

Au exersat cu armele Walther PPK la Poligonul Public de Tragere din Garland. I-au spus operatorului de la poligon că erau oameni responsabili cu securitatea din

întreaga țară la un curs în Dallas și că era necesar să-și facă practica înainte să poată merge acasă. El nu i-a crezut, mai ales după ce T.J. Márquez a apărut arătând exact ca o căpetenie mafiotă dintr-un film, cu haina lui neagră și pălăria de aceeași culoare, și a scos zece pistoale Walther PPK și cinci mii de cartușe din portbagajul Lincolnului său negru.

După puțin exercițiu, cu toții puteau să împuște rezonabil de bine, cu excepția lui Davis. Simons sugeră să încerce să împuște stând întins, din moment ce aceasta avea să fie poziția lui când va fi în curte; și a descoperit că se descurca mai bine astfel.

Era extrem de frig afară și s-au îngrămădit într-o baracă mică încercând să se încălzească, în timp ce nu trăgeau – toți, cu excepția lui Simons, care a stat afară toată ziua, de parcă ar fi fost făcut din piatră.

Nu era făcut din piatră: când intră în mașina lui Merv Stauffer la sfârșitul zilei, zise: „Iisuse *Hristoase*, e frig".

Începuse să-i ia peste picior despre cât de sensibili erau. Le spunea că întotdeauna vorbeau despre locul unde vor merge să mănânce și ce vor comanda. Când *lui* îi era foame, el deschidea o conservă. Râdea de cineva care bea tacticos o băutură: „Eu nu mi-am turnat ca să mă uit la ea". La un moment dat le-a arătat cum știa să tragă: fiecare glonț în centrul țintei. Altă dată Coburn l-a văzut fără cămașă: fizicul lui ar fi fost impresionant la un bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr.

Întreaga reprezentație a fost numărul unui tip dur. Ceea ce era ciudat era faptul că niciunul dintre ei nu râdea vreodată. Cu Simons trăiai experiența autentică.

Într-o seară la casa de lângă lac le-a arătat cea mai bună modalitate de a ucide un om repede și silențios.

Dăduse comandă – și Merv Stauffer le achiziționase – de cuțite Gerber pentru fiecare dintre ei, arme scurte, folosite, de obicei, la înjunghiat, cu o lamă îngustă cu două tăișuri.

– E destul de mic, zise Davis, uitându-se la al lui. E suficient de lung?

– Este dacă nu vrei să-l ascuți când iese pe cealaltă parte, răspunse Simons.

Le indică locul exact pe spatele lui Glenn Jackson, unde era localizat rinichiul.

– O singură lovitură, chiar acolo, este letală, preciză el.

– Nu ar țipa? întrebă Davis.

– Doare atât de tare, încât victima nu poate scoate un sunet.

În timp ce Simons făcea demonstrația, intrase Merv Stauffer, însă rămase în pragul ușii, cu gura deschisă, ținând cu ambele brațe câte o pungă de hârtie de la McDonald's. Simons îl văzu și îi spuse:

– Uită-te la tipul ăsta – nu poate scoate un sunet și nimeni nu l-a lovit încă.

Merv râse și începu să împartă mâncarea.

– Știți ce mi-a spus fata de la McDonald's, într-un restaurant complet gol, când am cerut treizeci de hamburgeri și tot atâtea porții de cartofi prăjiți?

– Ce?

– Ceea ce ea spune întotdeauna: Aici sau la pachet?

Simons iubea să lucreze pentru o întreprindere privată.

Una dintre cele mai mari dureri de cap ale lui din armată fuseseră întotdeauna proviziile. Chiar şi în planificarea Raidului Son Tay, o operaţiune în care preşedintele însuşi a fost interesat personal, i s-a părut că trebuia să completeze şase cereri şi să obţină aprobarea de la doisprezece generali de fiecare dată când avea nevoie de un creion nou. Apoi, când toată documentaţia era întocmită, descoperea că obiectele respective nu mai erau în stoc, sau era nevoit să aştepte patru luni până la livrare, sau – în cel mai rău caz – când lucrurile veneau nu funcționau. 22% din capsele percutoare pe care le-a comandat nu au explodat. A încercat să obţină ochelari cu infraroşu pentru soldaţii lui. A aflat că experţii din armată lucraseră şaptesprezece ani încercând să realizeze un model de ochelari cu infraroşu, dar până în 1970 tot ceea ce aveau erau șase prototipuri realizate manual. Apoi a descoperit o marcă britanică foarte bună de ochelari cu infraroşu disponibilă de la corporaţia Armalite la preţul de 49,50 de dolari, iar pe aceia i-au dus soldații Son Tay în Vietnam.

La EDS nu erau formulare de completat și permisiuni de cerut, cel puțin nu în ceea ce-l privea pe Simons: îi spunea lui Merv Stauffer de ce avea nevoie, iar acesta obţinea lucrul respectiv, de obicei în aceeaşi zi. A cerut şi a primit zece pistoale Walther PPK şi zece mii de cartuşe; o selecție de tocuri pentru pistol, atât pentru stângaci, cât şi pentru dreptaci, în diferite stiluri, astfel încât bărbații să poată alege modelul cu care se simțeau cel mai confortabil; echipamente pentru reîncărcarea muniției în cazul armelor de foc de calibrele 12, 16 şi 20 mm; şi haine tipice vremii reci pentru echipă, incluzând paltoane, mănuşi,

cămăşi, şosete şi căciuli groase din lână. Într-o zi a cerut o sută de mii de dolari bani lichizi: două ore mai târziu, T.J. Márquez a sosit la casa de lângă lac cu banii într-un plic.

Era diferit de armată sub alte aspecte. Oamenii lui nu erau soldaţi care să fie intimidaţi pentru a se supune: ci unii dintre cei mai străluciţi directori executivi de corporaţii din Statele Unite. El şi-a dat seama de la început că nu putea prelua comanda. Trebuia să le câştige loialitatea.

Aceşti oameni se vor supune unui ordin dacă vor fi de acord cu el. Dacă nu, îl vor supune discuției. Lucrul acesta era foarte bun în sala de consiliu, însă inutil pe câmpul de bătălie.

Ei erau şi mofturoşi. Prima dată când au vorbit despre incendierea unei maşini în semn de diversiune, cineva a obiectat pe motiv că trecătorii inocenți ar putea fi răniți. Simons i-a tachinat în legătură cu moralitatea lor de cercetaşi, spunând că le era teamă să nu-şi piardă insignele de merit şi numindu-i „Jack Armstrong“, după personajul de la radio prea frumos ca să fie adevărat, care rezolva misterul crimelor şi ajuta femei bătrâne să traverseze strada.

De asemenea, aveau o tendinţă de a uita de seriozitatea acțiunii lor. Erau preponderente glumele și o anume cantitate de veselie zgomotoasă, mai ales din partea tânărului Ron Davis. O doză de umor era utilă pentru o echipă aflată într-o misiune periculoasă, dar câteodată Simons trebuia să-i pună capăt şi să-i aducă înapoi la realitate cu o remarcă ascuțită.

El le dădea toate şansele să se retragă în orice moment. L-a făcut pe Ron Davis să redevină serios şi i-a zis:

– Vei fi primul care va trece peste gard – nu ai vreo rezervă în legătură cu acest lucru?

– Ba da.

– Foarte bine că ai, altfel nu te-aş lua pe tine. Dacă Paul şi Bill nu vin imediat? Dacă îşi dau seama că, îndreptându-se spre gard, vor fi împuşcaţi? Vei rămâne prins acolo şi te vor vedea gardienii. Vei avea probleme serioase.

– Mda.

– Eu am şaizeci de ani. Mi-am trăit viaţa. La naiba, eu nu am nimic de pierdut. Dar tu eşti un bărbat tânăr – şi Marva este însărcinată, nu?

– Da.

– Eşti cu adevărat sigur că vrei să faci asta?

– Da.

I-a influenţat astfel pe toţi. Nu avea niciun sens ca el să le spună *lor* că gândirea lui militară era mai bună decât a lor: trebuia ca ei înşişi să ajungă la acea concluzie. În mod asemănător, manifestarea lui de tip dur era făcută cu intenţia de a le arăta că de atunci înainte lucruri precum să le fie cald, să mănânce, să bea şi să se îngrijoreze de martori inocenţi nu le vor ocupa o mare parte din timp sau din atenţie. Exerciţiile de tras cu arma şi lecţia cu cuţitul au avut, de asemenea, un scop ascuns: ultimul lucru pe care şi-l dorea Simons era să fie ucis cineva în această operaţiune, dar a-i învăţa cum să ucidă le amintea acestor bărbaţi că operaţiunea de salvare reprezenta o chestiune pe viaţă şi pe moarte.

Cel mai important element în campania lui psihologică a fost exersarea continuă a asaltului asupra închisorii. Simons era foarte sigur că închisoarea *nu* era exact așa cum a descris-o Coburn și că planul va trebui modificat. Un atac nu se desfășura *niciodată* întocmai precum în scenariu – după cum știa el mai bine decât majoritatea.

Repetițiile pentru Raidul Son Tay s-au desfășurat în decursul mai multor săptămâni. S-a construit o replică exactă a lagărului de prizonieri din bârne de 3 metri pe 4 și pânză la Baza Aeriană Eglin din Florida. Grozăvia trebuia demontată în fiecare dimineață înainte de răsărit și refăcută din nou noaptea, deoarece satelitul de recunoaștere rusesc Cosmos 355 trecea peste Florida de două ori la fiecare douăzeci și patru de ore. Însă a fost o experiență frumoasă: fiecare nenorocit de copac și de șanț din lagărul închisorii Son Tay au fost reproduse în mărime naturală. Și apoi, după toate aceste repetiții, când au trecut prin experiența reală, unul dintre elicoptere – cel în care se afla Simons – a aterizat în locul greșit.

Simons nu va uita niciodată momentul în care și-a dat seama de greșeală. Elicopterul lui decola din nou, după ce i-a lăsat pe soldați la sol. Un gardian vietnamez luat prin surprindere a apărut din tranșee, iar Simons l-a împușcat în piept. A început să se tragă, s-a înălțat o lumină puternică în aer, pe urmă Simons a conștientizat că nu era înconjurat de clădirile din tabăra Son Tay. „Aduceți nenorocitul ăla de elicopter înapoi aici!“, a strigat el radiooperatorului său. I-a spus unui sergent să aprindă o lumină intermitentă, pentru a marca zona de aterizare.

Știa unde erau: la aproape patru sute de metri de Son Tay, într-un fort marcat pe hărțile secrete drept o școală.

Numai că ea nu era o şcoală, ci o cazarmă. Erau trupe inamice peste tot. Simons şi-a dat seama că greşeala pilotului elicopterului său fusese una norocoasă, deoarece în momentele acelea el putea să lanseze un atac anticipativ și să distrugă o concentrare de trupe inamice care altfel ar fi putut pune în pericol întreaga operaţiune.

Aceea a fost noaptea în care a stat în afara cazărmii şi a împuşcat optzeci de bărbaţi în lenjerie de corp.

Nu, o operaţiune nu decurgea niciodată conform planului. Însă a deveni expert în executarea scenariului era, oricum, doar jumătate din scopul repetiţiilor. Cealaltă jumătate – şi, în cazul bărbaţilor de la EDS, jumătatea importantă – era să înveţe să lucreze împreună ca o echipă. Oh, erau deja grozavi ca o echipă *intelectuală* – dacă îi dai fiecăruia un birou, şi o secretară, şi un telefon, vor computeriza lumea –, dar să lucreze împreună cu mâinile şi corpul lor era diferit. Când au început, în 3 ianuarie, aveau probleme și în a lansa cu echipa o barcă prevăzută cu vâsle. Cinci zile mai târziu erau cu toţii o maşinărie.

Și aceasta era tot ce se putea face în Texas. În continuare trebuia să arunce o privire asupra închisorii reale.

Era vremea să plece în Teheran.

Simons i-a spus lui Stauffer că dorea să-l întâlnească din nou pe Ross Perot.

III

În timp ce echipa de salvare se antrena, preşedintele Carter a primit ultima şansă de a preveni o revoluţie însângerată în Iran.

Şi a ratat-o.

S-a întâmplat în felul următor...

Ambasadorul William Sullivan s-a dus la culcare mulțumit în noaptea de 4 ianuarie, în apartamentul lui privat din cadrul reşedinței spațioase şi moderne din complexul ambasadei din colțul bulevardelor Roosevelt şi Takht-e-Jamshid din Teheran.

Şeful lui Sullivan, secretarul de Stat, Cyrus Vance, fusese ocupat cu negocierile de la Camp David pe tot parcursul lunilor noiembrie şi decembrie, dar ulterior se întorsese în Washington şi se concentra asupra Iranului – şi vai, chiar se vedea acest lucru. Ambiguitatea şi ezitarea se terminaseră. Telegramele conţinând instrucțiunile lui Sullivan deveniseră concise şi hotărâte. Cel mai important, Statele Unite au avut, în cele din urmă, o strategie de a face faţă crizei: urma să se discute cu Ayatollahul Khomeini.

A fost ideea lui Sullivan însuşi. El era sigur că Şahul va trebui în curând să părăsească Iranul şi Khomeini se va întoarce triumfător. Datoria lui, credea el, era să păstreze relaţia Americii cu Iranul prin schimbarea guvernului, astfel încât, când totul era terminat, Iranul să fie încă o fortăreață a influenței americane în Orientul Mijlociu. Modalitatea de a realiza acest lucru era de a ajuta forțele armate iraniene să rămână intacte şi de a continua ajutorul militar american oferit oricărui nou regim.

Sullivan i-a telefonat lui Vance pe linia telefonică securizată şi i-a spus întocmai acest lucru. Statele Unite ar trebui să trimită un emisar la Paris, pentru a se întâlni cu Ayatollahul, a insistat Sullivan. Lui Khomeini ar trebui să

i se spună că principala preocupare a Statelor Unite era să păstreze integritatea teritorială a Iranului și să contracareze influența sovietică; de asemenea, că americanii nu doreau să vadă o luptă plănuită în Iran între armată și revoluționarii islamici; iar acestuia, odată ce Ayatollahul era la putere, Statele Unite îi vor oferi aceeași asistență militară și vânzări de arme pe care i le dăduse și Șahului.

Era un plan îndrăzneț. Vor fi voci care vor acuza Statele Unite de abandonarea unui prieten. Dar Sullivan era sigur că sosise timpul ca americanii să accepte situația cu Șahul așa cum era și să privească spre viitor.

Spre intensa lui satisfacție, Vance a fost de acord.

La fel și Șahul. Obosit, apatic și nemaifiind dispus să verse sânge pentru a rămâne la putere, Șahul nu a făcut nici măcar o scenă de împotrivire.

Vance îl nominalizase, ca emisar al lui la Ayatollah, pe Theodore H. Eliot, un diplomat în vârstă care servise drept consilier economic în Teheran și vorbea fluent farsi. Sullivan era încântat de această alegere.

Ted Eliot era programat să ajungă la Paris peste două zile, în 6 ianuarie.

Într-unul dintre dormitoarele pentru oaspeți de la reședința ambasadorilor, generalul Forțelor Aeriene, Robert „Olandezul“ Huyser, se pregătea, de asemenea, să se culce. Sullivan nu era atât de entuziast de Misiunea Huyser cât era de Misiunea Eliot. „Olandezul“ Huyser, comandantul adjunct (sub comanda lui Haig) al Forțelor SUA în Europa, a ajuns cu o zi în urmă pentru a-i convinge pe generalii iranieni să sprijine noul guvern Bakhtiar de la Teheran. Sullivan îl știa pe Huyser. Era un soldat foarte bun, dar nu și un diplomat venerat. Nu vorbea farsi și

nu cunoştea Iranul. Însă, chiar dacă ar fi fost calificat în mod ideal, misiunea lui ar fi fost fără speranţă. Guvernul Bakhtiar nu reuşise să câştige sprijinul nici măcar al moderaţilor, iar Shahpour Bakhtiar însuşi fusese exclus din partidul centrist Frontul Naţional doar pentru că a acceptat invitaţia Şahului de a forma un guvern. Între timp, armata pe care Huyser încerca în zadar să o treacă în subordinea lui Bakhtiar continua să slăbească, deoarece soldaţii dezertau cu miile şi se alăturau mulţimilor revoluţionare de pe străzi. Cel mai bun lucru la care putea spera Huysar era să ţină armata compactă încă puţin timp, în vreme ce Eliot la Paris aranja întoarcerea paşnică a Ayatollahului.

Dacă funcţiona, avea să fie o mare realizare pentru Sullivan, ceva de care orice diplomat ar fi mândru pentru restul vieţii lui: planul său ar fi consolidat ţara *şi* ar fi salvat vieţi.

În timp ce se pregătea de culcare, era o singură grijă care nu-i dădea pace. Misiunea Eliot, pentru care avea speranţe atât de mari, era o mişcare a Departamentului de Stat, identificată în Washington cu secretarul de Stat, Vance. Misiunea Huyser era ideea lui Zbigniew Brzezinski, consilierul de Securitate Naţională. Animozitatea dintre Vance şi Brzezinski era foarte bine cunoscută. Şi în acel moment Brzezinski, după întâlnirea la nivel înalt din Guadeloupe, pescuia la mare adâncime în Caraibe cu preşedintele Carter. În vreme ce navigau pe marea de un albastru transparent, ce îi şoptea Brzezinski preşedintelui Carter la ureche?

Telefonul l-a trezit pe Sullivan la primele ore ale dimineții. Era ofițerul de serviciu, care suna din camera de comunicații de la subsol din clădirea ambasadei, la câțiva metri depărtare. Sosise o telegramă urgentă de la Washington. Ambasadorul s-ar putea să dorească să o citească imediat.

Sullivan se dădu jos din pat şi traversă peluza până la ambasadă, cuprins de presimțiri rele.

Telegrama preciza că Misiunea Eliot era anulată.

Decizia fusese luată de preşedinte. Comentariile lui Sullivan asupra schimbării de plan *nu* erau bine-venite. A fost instruit să-i spună Șahului că Guvernul Statelor Unite nu mai dorea să întrețină un dialog cu Ayatollahul Khomeini.

Sullivan era distrus.

Acesta era sfârşitul influenţei Americii în Iran. Însemna, de asemenea, faptul că Sullivan, personal, pierduse şansa de a se distinge ca ambasador prin împiedicarea unui război civil sângeros.

I-a trimis un mesaj plin de furie înapoi lui Vance, precizând că preşedintele făcuse o greșeală grosolană și ar trebui să o reconsidere.

Se întoarse înapoi în pat, însă nu putu dormi.

Dimineaţa, o altă telegramă l-a informat că decizia preşedintelui rămânea valabilă.

Obosit, Sullivan urcă dealul spre palat pentru a-l înștiința pe Șah.

Acesta părea retras şi tensionat în acea dimineață. El și Sullivan se aşezară şi băură inevitabila ceaşcă de ceai. Apoi Sullivan i-a spus că preşedintele Carter a anulat Misiunea Eliot.

Șahul a fost supărat.

– Dar *de ce* au anulat-o? întrebă el, agitat.

– Nu știu, îi răspunse Sullivan.

– Și cum se așteaptă să-i influențeze pe acei oameni dacă nici măcar nu vor vorbi cu ei?

– Nu știu.

– Atunci, ce intenționează Washingtonul să facă? întrebă iar Șahul, ridicându-și mâinile cu disperare.

– Nu știu, răspunse Sullivan.

IV

– Ross, asta e o *idioțenie*, zise Tom Luce cu glas tare. Vei distruge compania și te vei distruge pe tine *însuți*.

Perot se uită la avocatul lui. Stăteau în biroul lui Perot. Ușa era închisă.

Luce nu a fost primul care a afirmat acest lucru. În timpul săptămânii, pe măsură ce veștile se răspândeau la etajul 7, câțiva dintre directorii executivi de prim rang ai lui Perot intraseră la el să-i spună că o echipă de salvare era o acțiune nesăbuită și periculoasă, și că ar trebui să renunțe la această idee.

– Nu vă mai îngrijorați, îi liniștise Perot. Concentrați-vă, pur și simplu, la ceea ce aveți de făcut.

Lui Tom Luce îi stătea în fire să fie zgomotos. Având o privire încruntată și agresivă și un aer de tribunal, el își pleda cazul, de parcă l-ar fi ascultat un juriu.

– Vă pot sfătui doar în ceea ce privește situația legală, dar sunt aici să vă spun că misiunea asta de salvare poate cauza probleme mai multe și *mai grave* decât aveți acum.

La naiba, Ross, nu pot face *o listă* cu legile pe care le veți încălca!

– Încearcă, zise Perot.

– Vei avea o armată de mercenari – care este ilegală aici, în Iran şi în fiecare țară prin care va trece echipa. Oriunde merg, oamenii tăi vor fi pasibili de sancțiuni penale şi ai putea avea zece dintre ei în închisoare în loc de doi.

După un scurt respiro, Tom Luce continuă:

– Ba e mai rău decât atât. Oamenii tăi s-ar afla într-o situație mult mai gravă decât a soldaților în luptă – legile internaționale şi convenția de la Geneva, care protejează soldații în uniformă, nu vor proteja echipa de salvare.

Dacă vor fi capturați în Iran... Ross, vor fi *împușcați.* Dacă sunt capturați în orice țară care are un tratat de extrădare cu Iranul, vor fi trimişi înapoi și împușcați. În loc de doi angajați nevinovați în închisoare, ai putea avea opt angajați *vinovați morți.*

Și dacă se întâmplă asta, familiile celor morți s-ar putea să îți devină ostile – e de înțeles, deoarece toată chestia asta va arăta *stupid.* Văduvele vor avea pretenții *uriaşe* din partea EDS în tribunalele americane. Ar putea duce compania la faliment. Gândește-te la zece mii de oameni care ar rămâne fără loc de muncă dacă s-ar întâmpla aşa ceva. Gândește-te la tine, Ross, ți s-ar putea aduce chiar acuzații penale care te-ar putea pune *pe tine* în închisoare!

Perot spuse calm:

– Apreciez sfaturile tale, Tom.

Luce se holbă la el.

– Nu reușesc să te fac să înțelegi, nu?

Perot zâmbi.

– Sigur că reușești. Dar dacă treci prin viață îngrijorându-te de toate lucrurile rele care se pot întâmpla, curând te convingi că e cel mai bine să nu faci nimic.

Adevărul era că Perot știa ceva ce Luce nu cunoștea.

Ross Perot era norocos.

Toată viața lui fusese norocos.

Când era doar un băiat în vârstă de doisprezece ani a fost angajat distribuitor de ziare în cartierul de negri săraci din Texarkana. *Gazeta de Texarkana* costa 25 de cenți pe săptămână în acele vremuri și duminica, atunci când colecta banii, se trezea cu patruzeci sau cincizeci de dolari în portofelul lui. Și în fiecare duminică, undeva de-a lungul traseului, câte un bărbat sărac care își cheltuise plata săptămânală în bar noaptea care trecuse încerca să-i fure banii micuțului Ross. De aceea niciun alt băiat nu distribuia ziare în acel cartier. Cert e că Ross nu era niciodată speriat. El era călare pe cal; încercările nu erau niciodată prea hotărâte; iar el era norocos. Nu și-a pierdut niciodată banii.

Fusese din nou norocos când a fost admis la Academia Navală din Annapolis. Candidații erau obligați să fie sponsorizați de un senator sau un congresmen și, bineînțeles, familia Perot nu avea relațiile potrivite. Oricum, tânărul Ross nu *văzuse* niciodată marea – cel mai îndepărtat loc până unde a călătorit vreodată a fost orașul Dallas, la aproape trei sute de kilometri distanță. Însă era un tânăr în Texarkana numit Josh Morris Junior, care fusese în Annapolis și îi povestise lui Ross totul despre acel loc, iar Ross s-a îndrăgostit de marină fără măcar să

vadă o dată un vas. Prin urmare, le-a tot scris senatorilor cerându-le sponsorizare. A reuşit – după cum urma să o facă de multe ori ulterior în viață – deoarece era prea tâmpit să ştie că era imposibil.

Abia mulți ani mai târziu a aflat cum s-a întâmplat. Într-o zi, în 1949, senatorul W. Lee O'Daniel îşi elibera biroul: era sfârşitul mandatului şi nu intenționa să mai candideze din nou. Un ajutor i-a spus:

– Domnule senator, avem un loc disponibil la Academia Navală.

– Îl vrea cineva? a întrebat senatorul.

– Păi, este un băiat din Texarkana care încearcă de ani de zile...

– Dă-i-l lui, zise senatorul.

În felul în care Perot a auzit povestea, numele lui nu a fost, de fapt, niciodată menționat în timpul conversației.

Fusese norocos încă o dată când a fondat EDS. Fiind vânzător de calculatoare pentru IBM, și-a dat seama că cei ce cumpărau de la el nu utilizau prea bine aparatele pe care le vindea. Procesarea de date era o aptitudine nouă şi specializată. Băncile erau bune la tranzacții bancare, lucrătorii companiilor de asigurări se pricepeau să încheie asigurări, producătorii cunoşteau procesul de fabricație, iar cei de la calculatoare erau buni la procesarea de date. Clientul nu dorea dispozitivul, ci informația rapidă şi ieftină pe care acesta o putea asigura. Totuşi, prea des, clientul petrecea atât de mult timp în noul lui departament de procesare de date şi pentru a învăța cum să folosească dispozitivul, astfel încât calculatorul lui îi cauza probleme şi cheltuială în loc să-l scutească de aşa ceva. Ideea lui Perot a fost să vândă un pachet integral –

un departament complet de procesare de date, cu echipamente, programe și personal. Clientul trebuia doar să spună, într-un limbaj simplu, de ce informații avea nevoie, iar EDS i le oferea. Apoi el putea continua cu domeniul la care se pricepea – tranzacții bancare, asigurări sau producție.

IBM a refuzat ideea lui Perot. Era un concept bun, însă câștigurile erau mici. Din fiecare dolar cheltuit cu procesarea de date, optzeci de cenți erau cheltuiți pe componente ale calculatorului – dispozitivul – și doar douăzeci de cenți pe programe, care reprezentau, de fapt, partea pe care Perot dorea să o vândă. IBM nu voia să alerge după mărunțiș.

Prin urmare, Perot scoase o mie de dolari din economiile lui și-și începu propria afacere. În următorii zece ani, proporțiile s-au schimbat până când partea de programe lua șaptezeci de cenți din fiecare dolar investit în procesarea de date, iar Perot a devenit unul dintre cei mai bogați oameni din lume, care s-a ridicat prin propriile puteri.

Președintele IBM, Tom Watson, l-a întâlnit pe Perot într-un restaurant într-o zi și i-a zis:

– Vreau să știu un singur lucru, Ross. Ai prevăzut că se va schimba proporția?

– Nu, răspunse Perot. Cei douăzeci de cenți mi se păreau destul de buni pentru mine.

Da, el era norocos; dar a trebuit să îi ofere norocului său spațiu pentru a funcționa. Nu avea niciun rost să stea într-un colț și să fie grijuliu. Nu întâlneai niciodată șansa de a fi norocos decât dacă îți asumai riscurile. Toată viața lui, Perot își asumase riscuri.

Acesta se întâmpla doar să fie cel mai mare.

Merv Stauffer intră în birou.

– Gata de plecare? întrebă el.

– Da.

Perot se ridică și cei doi bărbați ieșiră din birou. Au coborât cu liftul și au urcat în mașina lui Stauffer, un Lincoln Versailles cu patru uși nou-nouț. Perot citi plăcuța de identificare de pe tabloul de bord:

– Merv și Helen Stauffer.

Interiorul mașinii duhnea de țigările lui Simons.

– Te așteaptă, zise Stauffer.

– Bine.

Compania petrolieră a lui Perot, Petrus, avea birouri în clădirea alăturată de-a lungul Forest Lane. Merv îl dusese deja pe Simons acolo, apoi venise după Perot. După aceea urma să-l ducă pe Perot înapoi la EDS, iar apoi să se întoarcă după Simons. Scopul acestui exercițiu îl constituia păstrarea secretului: cât mai puțini oameni posibil trebuiau să-i vadă pe Simons și pe Perot împreună.

În ultimele șase zile, în timp ce Simons și echipa de salvare și-au făcut repetițiile pe malul lacului Grapevine, perspectivele unei soluții legale la problema lui Paul și Bill și-au pierdut din întâietate. Kissinger, după ce a eșuat cu Ardeshir Zahedi, nu a mai putut face altceva să ajute. Avocatul Tom Luce fusese ocupat să-i convoace pe fiecare dintre cei douăzeci și patru de congresmeni de Texas, pe ambii senatori de Texas și pe oricine altcineva din Washington care îi va fi răspuns apelurilor; însă ceea ce au făcut cu toții a fost să sune la Departamentul de Stat pentru a afla ce se petrecea, și toate apelurile sfârșeau pe biroul lui Henry Precht.

Directorul financiar-contabil al EDS, Tom Walter, nu găsise încă o bancă disponibilă să trimită o scrisoare de credit de 12 750 000 de dolari. Dificultatea, îi explicase Walter lui Perot, era următoarea: potrivit legii americane, un individ sau o corporație puteau revoca o scrisoare de credit dacă exista dovada că ea a fost semnată sub presiune ilegală, de exemplu șantaj sau răpire. Directorii băncilor estimau răpirea lui Paul și Bill ca o încercare clară de șantaj, ei știau că EDS va putea argumenta, într-un tribunal american, că scrisoarea era lipsită de valabilitate, iar banii nu ar trebui plătiți. Teoretic, lucrul acesta nu ar avea importanță, deoarece până atunci Paul și Bill ar fi acasă, iar banca americană, pur și simplu – și întru totul legal – ar refuza să onoreze scrisoarea de credit când era prezentată pentru decontare de către guvernul iranian. Cu toate acestea, mai toate băncile americane aveau credite mari în sold cu Iranul și teama lor era că iranienii vor plăti cu aceeași monedă deducând 12 750 000 de dolari din ceea ce datorau. Walter căuta în continuare o bancă mare care nu făcea nicio afacere cu Iranul.

Astfel, din nefericire, operațiunea „Hotfoot“ era încă cea mai bună soluție a lui Perot.

Ross l-a lăsat pe Stauffer în parcare și a intrat în clădirea companiei petroliere.

L-a găsit pe Simons în micul birou rezervat pentru Perot. Simons mânca alune și asculta un radio portabil. Perot și-a dat seama că alunele erau prânzul lui, iar radioul era pentru a bruia orice dispozitive de interceptare care ar putea fi ascunse în cameră.

Au dat mâna. Perot a observat că Simons și-a lăsat barbă.

– Cum merg lucrurile? a întrebat el.

– Sunt bine, a răspuns Simons. Bărbații încep să coopereze ca o echipă.

– Acum, zise Perot, îți dai seama că poți respinge orice membru al echipei pe care îl consideri necorespunzător.

În urmă cu două zile, Perot propusese încă un membru al echipei, un bărbat care cunoştea Teheranul şi avea un palmares militar remarcabil, dar Simons l-a refuzat după un scurt interviu, spunând:

– Individul ăla crede în propriile lui prostii.

În plus, Perot se întreba dacă Simons a observat vreun defect, în timpul perioadei de pregătire, la ceilalți. El continuă:

– Tu conduci operațiunea de salvare și...

– Nu e necesar. Nu vreau să resping pe nimeni, replică Simons şi râse domol. Ei sunt de departe cea mai inteligentă echipă cu care am lucrat vreodată şi lucrul acesta creează, într-adevăr, o problemă, deoarece ei cred că ordinele sunt făcute pentru a fi discutate, nu ascultate. Dar învață să-și închidă comutatoarele gândirii când este necesar. Le-am explicat foarte clar că la un moment dat în acest joc discuția se termină şi e necesară supunerea oarbă.

Perot zâmbi.

– Pe deasupra, voi ați realizat mai mult în şase zile decât am realizat eu în şaisprezece ani.

– Nu mai putem face nimic aici în Dallas, zise Simons. Pasul nostru următor este să mergem în Teheran.

Perot clătină din cap. Aceasta ar putea fi ultima lui şansă de a anula operațiunea „Hotfoot". Odată ce echipa

pleacă din Dallas, el ar putea pierde legătura cu ei și nu i-ar mai putea îndruma. Zarurile urmau să fie aruncate.

Ross, asta e o idioțenie. Vei distruge compania și te vei distruge și pe tine însuți.

La naiba, Ross, nu mi-ar fi de ajuns o listă cu legile pe care le vei încălca!

În locul a doi angajați nevinovați în închisoare, ai putea avea opt angajați vinovați morți.

Ei bine, este băiatul acesta din Texarkana care încearcă de ani de zile...

– Când vrei să pleci? îl întrebă Perot pe Simons.

– Mâine.

– Baftă, zise Perot.

CAPITOLUL CINCI

I

În timp ce Simons vorbea cu Perot în Dallas, Pat Sculley – cel mai mare mincinos din lume – se afla în Istanbul, încercând și nereușind să păcălească un turc viclean.

Domnul Fish era un agent de turism „descoperit“ în timpul evacuării din decembrie de către Merv Stauffer și T.J. Márquez. L-au angajat ca să organizeze pregătirile pentru escala evacuaților în Istanbul, și a făcut miracole. Le-a înlesnit rezervări tuturor la Sheraton și a făcut rost de autobuze care să-i ducă de la aeroport la hotel. Când au ajuns, au fost așteptați cu o masă. Ei l-au lăsat să le adune bagajele și să le treacă prin vamă, iar acestea au apărut în fața hotelului ca prin minune. În ziua următoare, copiilor li s-au pus casete cu filme, iar adulții au fost duși în tururi de vizitare a obiectivelor turistice, astfel încât toată lumea să fie ținută ocupată în timp ce își aștepta zborurile pentru New York. Domnul Fish a realizat toate acestea în timp ce majoritatea personalului de la hotel era în grevă. T.J. a aflat mai târziu că doamna Fish făcuse paturile în camerele de hotel. Odată ce biletele de avion ulterioare au fost rezervate, Merv Stauffer a dorit să multiplice o foaie volantă cu instrucțiuni pentru fiecare,

însă xeroxul hotelului era stricat: domnul Fish a adus un electrician să îl repare la ora cinci, duminică dimineața. Domnul Fish putea *pune lucrurile în practică.*

Simons era încă îngrijorat de introducerea ilegală a pistoalelor Walther PPK în Teheran și, când a auzit că domnul Fish a trecut cu bine bagajele evacuaților de vama turcească, el a propus ca tot agentul de turism să fie solicitat pentru a rezolva problema armelor. Sculley plecase în Istanbul în 8 ianuarie.

A doua zi s-a întâlnit cu domnul Fish la cafeneaua de la Sheraton. Domnul Fish era un bărbat mare, gras, aproape de cincizeci de ani, îmbrăcat în haine cenușii. Dar era viclean: Sculley nu-i putea face față.

Sculley i-a spus că EDS avea nevoie de ajutor în două probleme.

– Una, avem nevoie de un aparat de zbor care să intre și să iasă din Iran. A doua, vrem să trecem nişte bagaje prin vamă fără să fie inspectate. Fireşte, vă vom plăti orice sumă rezonabilă pentru ajutorul dumneavoastră în aceste probleme.

Domnul Fish îl privi curios.

– De ce vreți să faceți aceste lucruri?

– Ei bine, avem nişte benzi magnetice pentru sistemele informatice din Teheran, răspunse Sculley. Trebuie să ajungă acolo şi nu ne putem asuma vreun risc. Nu vrem să examineze cineva cu raze X acele benzi sau să facă orice altceva pentru a le deteriora, şi nu putem risca să ne fie confiscate de vreun funcționar vamal mărunt.

– Și pentru aceasta aveți nevoie să închiriați un avion și să treceți bagajele prin vamă nedeschise?

– Da, așa este.

Sculley și-a dat seama că domnul Fish nu credea un cuvânt din ce i-a spus el. Domnul Fish clătină din cap.

– Nu, domnule Sculley. I-am ajutat cu bucurie pe prietenii dumneavoastră înainte, însă eu sunt un agent de turism, nu un contrabandist. Nu voi face acest lucru.

– Dar avionul – ne puteți face rost de unul?

Domnul Fish clătină din nou din cap.

– Va trebui să mergeți în Amman, în Iordania. Compania Arab Wings are zboruri charter de acolo spre Teheran. Aceasta este cea mai bună sugestie pe care o pot da.

Sculley ridică din umeri.

– Bine.

Câteva minute mai târziu îl lăsă pe domnul Fish și urcă în camera lui pentru a suna în Dallas.

Prima lui sarcină în calitate de membru al echipei nu a decurs bine.

Când Simons a primit vestea, a decis să lase pistoalele Walther PPK în Dallas.

I-a explicat raționamentul său lui Coburn.

– Haide să nu punem în pericol întreaga misiune, chiar de la început, când nici măcar nu suntem siguri că avem nevoie de pistoale: e un risc pe care nu trebuie să ni-l asumăm, cel puțin nu încă. Să intrăm în țară și să vedem ce greutăți întâmpinăm acolo. Dacă vom avea nevoie de arme, Schwebach se va întoarce în Dallas să le aducă.

Armele au fost puse în seiful de la EDS, împreună cu o unealtă pe care Simons a comandat-o pentru ștergerea numerelor de serie. (Având în vedere că lucru acela era ilegal, nu avea să fie făcut decât în ultimul moment dacă era necesar.)

Cu toate acestea, vor lua cu ei valiza cu compartiment ascuns și vor efectua un test cu ea goală. Vor lua, de asemenea, cartușe nr. 2 – Davis le va purta în punga lui – și dispozitivul de care Simons avea nevoie pentru reîncărcarea cartușelor – Simons avea să ducă echipamentul respectiv.

Așadar, nu avea sens să meargă prin Istanbul, deci Simons îl trimise pe Sculley la Paris ca să rețină camere de hotel acolo și să facă rezervări echipei pentru un zbor spre Teheran.

Restul echipei a plecat din Dallas, de pe aeroportul Fort Worth Regional, la 11.05 dimineața, în 10 ianuarie, la bordul zborului Braniff nr. 341 spre Miami, de unde au luat zborul National 4 spre Paris.

S-au întâlnit cu Sculley la aeroportul Orly, la galeria de tablouri dintre restaurant și cafenea, în dimineața următoare.

Coburn observă că Sculley era nervos. Și-a dat seama că toată lumea conștientiza aspectele securității. Venind din Statele Unite, deși au fost cu toții în același avion, au călătorit separat, stând despărțiți, fără să lase impresia că se cunoșteau. În Paris, Sculley devenise neliniștit din cauza personalului de la Orly Hilton și suspecta că cineva îi asculta convorbirile telefonice, astfel încât Simons – care oricum nu se simțea niciodată în largul lui în hoteluri – a decis să vorbească la galeria de tablouri.

Sculley a eșuat și în a doua misiune, aceea de a obține rezervări pentru echipă mai departe, dinspre Paris spre Teheran.

– Jumătate din companiile aeriene și-au sistat zborurile spre Iran, din cauza frământărilor politice și a grevei

de la aeroport, zise el. Zborurile existente sunt suprarezervate cu iranieni care încearcă să ajungă acasă. Tot ceea ce am este un zvon că Swissair are un zbor din Zürich.

Se separară în două grupuri. Simons, Coburn, Poché și Boulware vor merge spre Zürich și vor încerca să prindă zborul companiei Swissair. Sculley, Schwebach, Davis și Jackson vor rămâne în Paris. Grupul lui Simons zbură la clasa întâi cu Swissair spre Zürich. Coburn a stat lângă Simons. Au petrecut tot zborul mâncând un prânz nemaipomenit din creveți și friptură. Simons era înnebunit cât de bună era mâncarea. Coburn se amuza, aducându-și aminte ce a spus Simons: „Când ți-e foame, deschizi o conservă".

La aeroportul din Zürich biroul de rezervări pentru zborul spre Teheran era asaltat de iranieni. Echipa a putut obține doar un loc în avion. Care dintre ei ar trebui să meargă? Au hotărât să fie Coburn. El va fi omul responsabil de coordonare. În calitate de director de personal și creierul operațiunii de evacuare, el avea cea mai completă cunoaștere a resurselor EDS din Teheran: 150 de case goale și apartamente, 60 de mașini și jeepuri abandonate, 200 de angajați iranieni – cei în care puteai avea încredere și cei în care nu te puteai încrede – și mâncarea, băutura și uneltele lăsate în urmă de evacuați. Intrând primul în țară, Coburn putea aranja transportul, proviziile și o ascunzătoare pentru restul echipei.

Așadar, Coburn își luă la revedere de la prietenii lui și se urcă în avion, îndreptându-se spre haos, violență și revoluție.

În aceeaşi zi, fără a şti Simons şi echipa de salvare, Ross Perot luă zborul British Airways nr. 172 din New York spre Londra. Şi el, de asemenea, era în drum spre Teheran.

Zborul din Zürich spre Teheran a fost mult prea scurt.

Coburn și-a petrecut timpul neliniștit, parcurgând încă o dată în minte lucrurile pe care trebuia să le facă. Nu putea întocmi o listă: Simons nu permitea să se noteze nimic.

Prima lui datorie era să treacă prin vamă cu valiza având un compartiment ascuns. Nu erau arme în el: dacă valiza ar fi fost inspectată și compartimentul secret descoperit, Coburn ar fi spus că era pentru a transporta echipament fotografic fragil.

În continuare, el trebuia să selecteze câteva case și apartamente abandonate pe care Simons să le ia în considerare ca posibile ascunzători. Apoi trebuia să găsească maşini şi să se asigure că exista o sursă de aprovizionare cu benzină pentru ele.

Povestea lui falsă, pentru a fi spusă lui Keane Taylor, Rich Gallagher și angajații iranieni de la EDS, era că el se ocupa de organizarea transportului pentru bunurile personale ale evacuaților înapoi în Statele Unite. Coburn îi spusese lui Simons că lui Taylor ar trebui să i se divulge secretul: el ar fi un ajutor valoros pentru echipa de salvare. Simons a zis că va lua decizia el însuși, după ce se va întâlni cu Taylor.

Coburn se întreba cum să îl păcălească pe Taylor.

El încă avea nelămuriri vizavi de ora aterizării avionului.

În interiorul terminalului, toți angajații de la aeroport erau în uniforme de armată. Coburn și-a dat seama că în felul acesta aeroportul a fost ținut deschis în ciuda grevei: era condus de cei din armată.

Ridică valiza cu compartimentul fals și trecu prin vamă. Nu l-a oprit nimeni.

Sala de sosiri era o grădină zoologică. Mulțimile de oameni care așteptau erau mai gălăgioase ca oricând. Armata nu conducea aeroportul după regulile militare.

Și-a făcut cu greu loc prin mulțime până la parcarea taxiurilor. Ocoli doi bărbați care păreau că se certau din cauza unui taxi și-l luă pe următorul care venea la rând.

Intrând în oraș, observă foarte mult echipament militar pe drum, mai ales lângă aeroport. Erau mult mai multe tancuri decât fuseseră atunci când el a plecat. Să fi fost acela un semn că Șahul încă deținea controlul? În presă, Șahul vorbea de parcă era încă la putere, dar la fel vorbea și Bakhtiar. De altfel, la fel vorbea și Ayatollahul care tocmai anunțase formarea unui Consiliu al Revoluției Islamice care să preia guvernul, ca și cum el era deja la putere în Teheran în loc să stea într-o vilă în afara Parisului la capătul unei linii telefonice. De fapt, nimeni nu era la putere; și în timp ce acest lucru a îngreunat negocierile pentru eliberarea lui Paul și Bill, probabil, va ajuta echipa de salvare.

Taxiul îl duse la biroul pe care ei îl numeau „București", unde s-a întâlnit cu Keane Taylor. El era responsabil, deoarece Lloyd Briggs plecase la New York pentru a da ultimele instrucțiuni avocaților EDS în persoană. Taylor stătea la biroul lui Paul Chiapparone, într-un costum impecabil cu vestă, de parcă ar fi fost la milioane de

kilometri depărtare de cea mai apropiată revoluție, când, de fapt, se afla în mijlocul ei. A rămas uluit să-l vadă pe Coburn.

– Jay! Când naiba ai ajuns aici?

– Tocmai am ajuns, răspunse Coburn.

– Ce-i cu barba – încerci să fii concediat?

– M-am gândit că ar putea să mă facă să arăt mai puțin american aici.

– Ai mai văzut vreodată un iranian cu barbă roșcată?

– Nu, râse Coburn.

– Deci, pentru ce ai venit?

– Ei bine, evident că nu ne vom aduce oamenii înapoi aici în viitorul apropiat; să supraveghez ca bunurile personale ale fiecăruia să fie trimise înapoi în Statele Unite.

Taylor îi aruncă o privire nostimă, dar nu comentă.

– Unde vei sta?

– Ne-am mutat cu toții la Hyatt Crown Regency, e mai sigur. Ce-ai spune dacă eu aș folosi vechea ta casă?

– Cum zici tu.

– Acum, în legătură cu aceste bunuri personale. Ai plicurile acelea pe care le-a lăsat toată lumea cu cheile de la casă și de la mașină și instrucțiunile pentru evacuarea bunurilor lor?

– Bineînțeles. Am ținut cont de ele. Tot ceea ce oamenii nu vor să fie expediat am vândut – mașini de spălat, uscătoare, frigidere: mă ocup de un garaj cu vânzare continuă aici.

– Îmi poți da plicurile?

– Sigur.

– Care e situația mașinilor?

– Am adunat majoritatea lor. Le-am parcat la o şcoală, nişte iranieni le păzesc, dacă nu cumva le vând.

– Şi benzina?

– Rich a primit patru butoaie de 180 de litri fiecare de la Aviaţia Militară şi le avem pline la subsol.

– Mi s-a părut că miroase a benzină când am intrat.

– Nu aprinde vreun chibrit acolo jos, în întuneric, altfel sărim cu toţii naibii în aer.

– Ce faceţi în legătură cu umplerea butoaielor?

– Folosim două maşini drept rezervoare – un Buick şi un Chevrolet, cu rezervoare de benzină mari, americane. Doi dintre şoferii noştri petrec toată ziua aşteptând la rând la benzină. Când le umplu, se întorc aici, iar noi transferăm benzina în canistre, apoi trimitem maşinile înapoi la pompă. Câteodată poţi cumpăra benzină chiar din faţă. Abordează pe cineva care tocmai şi-a făcut plinul şi oferă-i de zece ori preţul de la pompă pentru benzina din maşina lui. S-a creat o întreagă afacere în jurul staţiilor de benzină.

– Dar păcura pentru case, pentru încălzire?

– Am o sursă, dar îmi cere de zece ori preţul vechi. Cheltuiesc bani ca un marinar beat aici.

– Voi avea nevoie de douăsprezece maşini.

– Douăsprezece maşini, hmmm, Jay?

– Asta am spus.

– Vei avea spaţiu pentru a le ascunde acasă la mine, are o curte mare îngrădită cu ziduri. Ai vrea... dintr-un motiv oarecare... să poţi realimenta maşina fără ca vreunul dintre angajaţii iranieni să te vadă?

– Cu siguranţă.

– Adu doar o maşină cu rezervorul gol la Hyatt şi o voi înlocui cu una plină.

– Câți iranieni mai avem?

– Zece dintre cei mai buni, plus patru şoferi.

– Aş dori o listă cu numele lor.

– Știai că Ross este pe drum încoace?

– La naiba, nu!

Coburn era uimit.

– Tocmai am aflat. Îl aduce pe Bob Young din Kuweit, ca să preia chestiunile astea administrative de la mine, și pe John Howell, ca să lucreze la aspectele legale. Vor ca eu să-l ajut pe John în ceea ce priveşte negocierile și cauțiunea.

– E adevărat.

Coburn se întreba ce era în mintea lui Perot.

– Bine. Mă duc acasă la tine.

– Jay, de ce nu-mi dezvălui ce se întâmplă?

– Nu e nimic ce pot să-ți spun.

– Du-te dracului, Coburn. Vreau să ştiu ce se întâmplă.

– Ai aflat tot ce pot să-ți spun.

– Du-te dracului încă o dată. Aşteaptă să vezi ce maşini primești – vei fi norocos dacă au volan.

– Îmi pare rău.

– Jay...

– Mda?

– Aia e cea mai nostimă valiză pe care am văzut-o vreodată.

– Aşa e, aşa e.

– Știu ce pui la cale, Coburn.

Coburn oftă.

– Să ieşim la o plimbare.

Au ieșit pe stradă, iar Coburn i-a povestit lui Taylor despre echipa de salvare.

A doua zi Coburn şi Taylor au mers să pregătească ascunzătorile.

Casa lui Taylor, la nr. 2 pe strada Aftab, era ideală. Situată în mod convenabil aproape de Hyatt pentru înlocuirea maşinilor, era, de asemenea, în partea armeană a oraşului, care ar putea fi mai puțin ostilă americanilor dacă răscoala se întețea. Avea un telefon funcțional și o rezervă de păcură. Curtea îngrădită de ziduri era suficient de mare pentru a parca șase mașini şi avea o intrare în spate care putea fi folosită drept cale de scăpare dacă un detaşament de poliție venea la ușa din față. Iar proprietarul nu locuia la fața locului.

Folosind harta cu străzile din Teheran de pe peretele din biroul lui Coburn – pe care fusese, de la evacuare, marcat locul fiecărei case EDS din oraș –, au ales încă trei case goale ca ascunzători alternative.

Pe parcursul zilei, pe măsură ce Taylor alimenta maşinile cu benzină, Coburn le conducea una câte una de la biroul „Bucureşti" la case, parcând câte trei maşini la fiecare dintre cele patru locaţii.

Uitându-se din nou la harta lui de pe perete, a încercat să-și aducă aminte care dintre soții lucrase pentru armata americană, deoarece familiile cu privilegii aveau întotdeauna cea mai bună mâncare. A enumerat opt perspective posibile. A doua zi le va vizita şi va lua de acolo mâncare la conservă, hrană uscată și băuturi îmbuteliate pentru ascunzători.

A selectat un al cincilea apartament, dar nu l-a vizitat. Trebuia să fie o locație secretă, o ascunzătoare pentru o urgență serioasă: nimeni nu avea să meargă acolo până în momentul în care trebuia să fie folosită.

În seara aceea, singur în apartamentul lui Taylor, a sunat în Dallas și a cerut cu Merv Stauffer.

Acesta era vesel ca întotdeauna.

– Bună, Jay! Ce mai faci?

– Foarte bine.

– Mă bucur că ai sunat, deoarece am un mesaj pentru tine. Ai un creion?

– Sigur că am.

– Bine. Alb Keith Prost Zero Alb Idiot...

– Merv, îl întrerupse Coburn.

– Da?

– Despre ce naiba vorbești, Merv?

– E vorba de cod, Jay.

– Ce e Honky Keith Goofball?

– H de la Honky, K de la Keith...

– Merv, H este hotel, K este kilogram...

– Oh! exclamă Stauffer. Oh, nu mi-am dat seama că trebuie să folosești anumite cuvinte specifice...

Coburn a început să râdă.

– Ascultă, zise el, roagă pe cineva să-ți dea alfabetul militar data viitoare.

Stauffer râdea în sinea lui.

– Cu siguranță, zise el.

– Bănuiesc că va trebui să ne descurcăm cu propria mea versiune de data asta.

– Bine, du-te.

Coburn notă mesajul codat, apoi – încă folosind codul – i-a trimis lui Stauffer locația lui și numărul de telefon. După ce a închis, a decodat mesajul pe care i-l dăduse Stauffer.

Erau vești bune. Simons și Joe Poché soseau în Teheran a doua zi.

II

Până în 11 ianuarie – ziua în care Coburn a sosit în Teheran și Perot a luat avionul spre Londra – Paul și Bill stătuseră în închisoare exact două săptămâni.

În acest timp au făcut duș o singură dată. Când gărzile știau că era apă caldă, ofereau fiecărei celule cinci minute la dușuri. Modestia era dată uitării în timp ce bărbații se înghesuiau în cabinele de duș pentru luxul de a se mai încălzi și de a fi curați pentru o perioadă de timp. S-au spălat nu numai pe ei înșiși, ci și toate hainele lor.

După o săptămână închisoarea a rămas fără gaz lichefiat pentru gătit, astfel încât mâncarea, pe lângă faptul că era cu amidon și săracă în legume, o primeau rece. Din fericire, li se permitea să-și suplimenteze dieta cu portocale, mere și alune aduse de vizitatori.

În majoritatea serilor electricitatea era oprită timp de o oră sau două, iar atunci prizonierii aprindeau lumânări sau lanterne. Închisoarea era plină cu miniștri adjuncți, contractanți guvernamentali și oameni de afaceri din Teheran. Doi membri ai lanțului de restaurante Curtea Împărătesei erau în celula nr. 5, cu Paul și Bill. Cel mai recent sosit în celula lor era dr. Siazi care lucrase la

Ministerul Sănătății sub conducerea dr. Sheik în calitate de director al departamentului numit Reabilitare. Siazi era psihiatru și își folosea cunoștințele despre mintea omenească pentru a ridica moralul colegilor lui prizonieri. Întotdeauna inventa jocuri și diversiuni ca să anime rutina mohorâtă: a stabilit un ritual de cină prin care toată lumea din celulă trebuia să spună o glumă înainte de a putea mânca. Aflând valoarea cauțiunii lui Paul și Bill, i-a asigurat că vor fi vizitați de Farrah-Fawcett Majors[1], al cărei soț era un biet Bărbat de Șase Milioane de Dolari[2].

Paul a dezvoltat o legătură curios de intensă cu „tatăl" celulei, cel întemnițat de cel mai mult timp acolo și, potrivit tradiției, șeful celulei. Un bărbat mic de statură, spre finalul vârstei mijlocii, făcea puținul pe care îl putea pentru a-i ajuta pe americani, încurajându-i să mănânce și mituind gărzile ca să obțină mici suplimente pentru ei. Știa doar vreo douăsprezece cuvinte în engleză, iar Paul vorbea puțină farsi, dar se descurcau să încropească mici dialoguri. El a aflat că fusese un om de afaceri remarcabil, deținând o firmă de construcții și un hotel în Londra. I-a arătat fotografiile pe care i le adusese Taylor, înfățișându-i pe Karen și Ann Marie, iar bătrânul le-a învățat numele. Din câte știa Paul, ar fi putut fi al naibii de vinovat de orice ar fi fost acuzat; însă grija și căldura pe care le afișa față de străini erau enorm de încurajatoare.

Paul a fost, de asemenea, impresionat de curajul colegilor lui de la EDS din Teheran. Lloyd Briggs, care între

---

[1] Mary Farrah Leni Fawcett a fost o actriță americană (1947–2009) care a devenit cunoscută prin filmul-serial *Îngerii lui Charlie* (n.red.)

[2] *The Six Million Dollar Man* este un serial de televiziune (1947–1978) din SUA (n.red.)

timp plecase la New York; Rich Gallagher, care nu a plecat niciodată; şi Keane Taylor, care s-a întors; toţi îşi riscau vieţile de fiecare dată când conduceau prin mulţimile revoluționare ca să-i viziteze în închisoare. De asemenea, fiecare dintre ei se confrunta cu pericolul că lui Dadgar s-ar putea să-i treacă prin cap să-i aresteze și pe ei ca ostatici adiționali. Paul a fost în mod deosebit recunoscător când a aflat că Bob Young era în drum spre Teheran, deoarece a auzit că soția lui Bob născuse, iar aceasta era o perioadă rea mai ales pentru el ca să se pună în pericol.

La început Paul îşi imaginase că va fi eliberat în orice clipă. Iar în acel moment îşi spunea că va ieşi, fără doar și poate.

Unul dintre colegii lor de celulă fusese eliberat. Era Lucio Randone, un constructor italian angajat de firma de construcții Condotti d'Acqua. Randone s-a întors să-i viziteze, aducând două tablete foarte mari de ciocolată italienească, şi le-a spus lui Paul și Bill că a vorbit cu ambasadorul italian de la Teheran despre ei. Ambasadorul a promis că se va întâlni cu omologul său american şi îi va dezvălui secretul pentru a-i scoate din închisoare.

Dar cea mai mare sursă de optimism a lui Paul era dr. Ahmad Houman, avocatul pe care Briggs l-a reținut pentru a-i înlocui pe avocaţii iranieni care dăduseră sfaturi rele despre cauțiune. Houman i-a vizitat în timpul primei lor săptămâni în închisoare. Au stat în zona de recepție a închisorii – nu, din nu se ştie ce motiv, în camera de vizitare din clădirea joasă de pe partea cealaltă a curții –, iar lui Paul i-a fost teamă că faptul ăsta ar inhiba o discuție deschisă avocat-client; însă Houman nu a fost intimidat de prezența gărzilor din închisoare.

– Dadgar încearcă să își creeze o reputație, a anunțat el.

Asta să fie? Un procuror peste măsură de entuziasmat străduindu-se să-și impresioneze superiorii – sau, poate, revoluționarii – cu vrednicia lui antiamericană?

– Biroul lui Dadgar este foarte puternic, continuă Houman. Dar în acest caz el își taie craca de sub picioare. Nu a avut niciun motiv să vă aresteze, iar cauțiunea este exorbitantă.

Paul a început să se simtă bine datorită prezenței lui Houman. Părea bine informat și încrezător.

– Deci ce intenționezi să faci?

– Strategia mea este să obțin reducerea cauțiunii.

– Cum?

– Mai întâi voi vorbi cu Dadgar. Sper că voi putea să îl fac să vadă cât de exorbitantă este cauțiunea. În cazul în care rămâne intransigent, voi merge la superiorii lui de la Ministerul Justiției și îi voi convinge să îi dea ordin să diminueze cauțiunea.

– Și cât timp te aștepți că va dura asta?

– Poate o săptămână.

Dura mai mult de o săptămână, totuși Houman făcuse progrese. S-a întors în închisoare să-i anunțe că superiorii lui Dadgar de la Ministerul Justiției fuseseră de acord să-l forțeze pe Dadgar să o lase mai moale și să diminueze acea cauțiune la o sumă pe care EDS o putea plăti cu ușurință și repede din fondurile existente curent în Iran. Iradiind dispreț față de Dadgar și încredere în sine, el declamă triumfător că totul se va finaliza într-o a doua întâlnire între Paul, Bill și Dadgar în 11 ianuarie.

Încrezător, Dadgar a venit în acea zi la închisoare după-amiază. Voia să vorbească mai întâi cu Paul singur,

așa cum procedase înainte. Paul era binedispus când gardianul l-a condus dintr-o parte în cealaltă a curții. „Dadgar este doar un procuror foarte entuziasmat, se gândi el, şi tocmai a fost certat de superiorii lui şi trebuie deci să nu mai fie cu nasul pe sus."

Dadgar aştepta, împreună cu aceeași traducătoare alături. Dădu din cap scurt, iar Paul se așeză reflectând că avocatul nu părea foarte umil.

Dadgar vorbi în farsi şi doamna Nourbash traduse:

– Suntem aici să discutăm valoarea cauțiunii tale.

– Bine, zise Paul.

– Domnul Dadgar a primit o scrisoare pe marginea acestui subiect de la oficialii de la Ministerul Sănătății şi Protecției Sociale.

Doamna Nourbash începu să traducă scrisoarea.

Oficialii de la minister cereau ca suma corespunzătoare cauțiunii pentru cei doi americani să fie *crescută* la douăzeci şi trei de milioane de dolari – aproape dublu – pentru a compensa pierderile ministerului de când EDS a întrerupt activitatea informatică.

Paul începu să înțeleagă clar că *nu* va fi eliberat în acea zi.

Scrisoarea era o înscenare. Dadgar l-a manipulat cu grijă pe dr. Houman. Această întâlnire nu era altceva decât o şaradă.

S-a înfuriat la culme.

„*La naiba* cu politețea față de nenorocitul acesta", chibzui el.

Când a terminat de ascultat textul scrisorii, Paul a precizat:

– Acum am eu ceva de spus și vreau să traduceți fiecare cuvânt. E clar?

– Bineînțeles, zise doamna Nourbash.

Paul vorbi tare și clar.

– Mă țineți în închisoare de paisprezece zile. Nu am fost dus în fața unui tribunal. Nu s-au formulat acuzații împotriva mea. Nu puteți include în dosar nicio singură dovadă care să mă implice în vreo infracțiune. Nici măcar nu ați specificat de ce infracțiune aş putea fi acuzat. Sunteți mândru de justiția iraniană?

Spre surpriza lui Paul, intervenția aceasta păru să mai înmoaie puțin privirea de gheață a lui Dadgar.

– Îmi pare rău, zise Dadgar, că trebuie să fiți cel care plăteşte pentru lucrurile pe care compania dumneavoastră le-a făcut greşit.

– Nu, nu, nu, adăugă Paul. *Eu* sunt compania. Eu sunt persoana responsabilă. Dacă a făcut compania ceva în neregulă, eu ar trebui să fiu cel care suferă. Numai că noi nu am făcut nimic greșit. De fapt, am făcut cu mult mai mult decât ceea ce am fost delegați să facem. EDS a obținut acest contract, pentru că noi suntem singura companie din lume capabilă să facem acest fel de lucrare – să creăm un sistem de asigurări sociale total automatizat într-o țară subdezvoltată cu treizeci de milioane de fermieri aflați la limita subzistenței. *Iar noi am reușit.* Sistemul nostru de procesare de date emite carduri de asigurări sociale. Păstrează un registru al depozitelor la bancă în contul ministerului. În fiecare dimineață realizează un rezumat al cererilor de asistență socială întocmite în ziua anterioară. Tipăreşte statele de plată pentru întregul Minister al Sănătății şi Protecției Sociale. Elaborează

rapoarte financiare săptămânale și lunare pentru minister. De ce nu mergeți la minister *ca să vă uitați la listele* de date tipărite de imprimantă? Nu, așteptați un moment, zise el când Dadgar începu să vorbească, nu am terminat.

Dadgar ridică din umeri.

Paul continuă:

– Există dovezi disponibile imediat că EDS și-a îndeplinit contractul. Este la fel de ușor de dovedit că ministerul nu și-a respectat partea sa de înțelegere, adică, nu ne-a plătit de șase luni și în prezent ne datorează undeva la peste zece milioane de dolari. Acum gândiți-vă la minister pentru un moment. De ce nu a plătit EDS? Fiindcă nu are bani. De ce nu are? Amândoi știm că și-a cheltuit întregul buget în primele șapte luni ale anului curent și guvernul nu are fonduri să suplimenteze. S-ar putea la fel de bine să fie o doză de incompetență în unele departamente. Dar aceia care și-au cheltuit peste măsură bugetele? Poate caută o scuză – cineva pe care să dea vina pentru ce nu a mers, un țap ispășitor. Și nu e convenabil că au corporația EDS – o companie capitalistă, o companie americană – chiar acolo, lucrând cu ei? În actuala atmosferă politică, oamenii sunt dornici să audă despre răutatea americanilor, dispuși să creadă că înșelăm Iranul. *Dumneavoastră* nu trebuie să credeți că americanii sunt de vină dacă nu aveți dovezi. Nu e timpul să vă întrebați *de ce* ar trebui să se aducă o serie de acuzații false împotriva mea și a companiei mele? *Nu e timpul să începeți să investigați nenorocitul ăla de minister?*

Femeia traduse ultima propoziție. Paul studie expresia lui Dadgar: înghețase din nou. Zise ceva în farsi.

Doamna Nourbash a tradus.

– Se va întâlni acum cu celălalt.

Paul se uită uluit la ea. Şi-a dat seama că vorbise în zadar. La fel de bine ar fi putut să recite versuri pentru copii. Dadgar era de neclintit.

Paul era profund deprimat. Se întinse pe salteaua lui, uitându-se la pozele cu Karen şi Ann Marie pe care le lipise pe spatele patului de deasupra lui. Îi era foarte dor de fete. Faptul că nu putea să le vadă îl făcea să-şi dea seama că în trecut a considerat că toate acestea i se cuveneau. La fel şi Ruthie. Îşi privi ceasul de pe mână: era miezul nopții în State. Ruthie probabil că dormea, singură într-un pat mare. Cât de bine ar fi să urce în pat lângă ea şi să o țină în brațe. Îşi scoase gândul acesta din minte: pur şi simplu, devenea nefericit fiindu-i milă de sine. Nu trebuia să se îngrijoreze de ele. Erau în afara Iranului, a pericolului, iar el ştia că, orice s-ar întâmpla, Perot va avea grijă de ele. Acesta era lucrul bun în ceea ce-l privea pe Perot. Te solicita foarte mult – Doamne, era, pur și simplu, cel mai exigent angajator pe care îl puteai avea –, dar când aveai nevoie să te bazezi pe el, era ca o stâncă.

Paul își aprinse o țigară. Era răcit. Niciodată nu simțea că îi era cald în închisoare. Era prea deprimat să facă ceva. Nu voia să meargă în Camera Chattanooga și să bea ceai; nu dorea să se uite la ştiri în graiul acela păsăresc de la televizor; nici să joace şah cu Bill. Nu avea de gând să meargă la bibliotecă pentru o carte nouă. Citise *Pasărea spin,* de Colleen McCullough. O considerase o carte foarte sentimentală. Era despre câteva generații de familii, și subiectul lucrării îl făcea să se gândească la propria familie. Personajul principal era un preot, iar

Paul, fiind catolic, a putut să se asocieze cu el. A citit cartea de trei ori. A citit, de asemenea, și *Hawaii*, de James Mitchener, *Aeroport*, de Arthur Hailey, şi *Cartea recordurilor*. Nu mai dorea să citească altă carte pentru tot restul vieții.

Câteodată chibzuia la ce va face când va ieşi, și își lăsa mintea să hoinărească în voie, cu gândul la distracțiile lui preferate, plimbarea cu barca şi pescuitul. Dar lucrul acesta ar putea fi deprimant.

Nu-şi putea aminti vreun moment în viața lui de adult când a găsit cu greu ceva de făcut. El a fost întotdeauna ocupat. La birou avea în mod normal munca pe trei zile asigurată. Niciodată, dar *niciodată* nu a stat întins să fumeze şi să mediteze cum ar putea să se mențină binedispus.

Oricum, lucrul cel mai rău dintre toate era sentimentul de neputință. Deşi fusese întotdeauna angajat, mergând unde îl trimitea șeful lui și făcând ceea ce i se ordona să facă, totuşi a ştiut tot timpul că putea în orice moment să urce într-un avion sau să meargă acasă, să-și dea demisia de la locul de muncă, sau să-și refuze șeful. În cele din urmă, deciziile fuseseră ale lui. În acele momente însă, în închisoare, nu putea să ia propriile hotărâri pentru viața lui. Nici măcar să facă ceva pentru situația dificilă în care a ajuns. Orice altă problemă pe care a avut-o vreodată a fost capabil să o rezolve, să încerce lucruri, *să atace* problema. În celulă, trebuia doar să stea şi să sufere.

Și-a dat seama că nu a știut niciodată înțelesul libertății până nu a pierdut-o.

III

Demonstrația a fost relativ liniștită. Câteva mașini în flăcări, dar altfel nu a fost violentă: demonstranții mărșăluiau în sus și în jos purtând imagini cu Khomeini și punând flori în capetele de tun. Soldații priveau pasivi.

Traficul stagna.

Era 14 ianuarie, a doua zi după ce Simons și Poché au zburat cu avionul. Boulware se întorsese înapoi la Paris și aștepta cu ceilalți patru zborul spre Teheran. Între timp, Simons, Coburn și Poché se îndreptau spre centrul orașului ca să facă o recunoaștere a închisorii.

După câteva minute, Joe Poché opri motorul mașinii și așteptă acolo, tăcut și lipsit de expresie, ca de obicei.

Spre deosebire de el, Simons, care stătea lângă el, era însuflețit.

– Asta este istoria care se desfășoară chiar în fața ochilor noștri! zise el. Foarte puțini oameni reușesc să urmărească în direct o revoluție în desfășurare.

El era un admirator al istoriei, a dedus Coburn, iar revoluțiile erau specialitatea lui. Trecând prin aeroport, când a fost întrebat care îi era ocupația și scopul vizitei, a răspuns că era fermier ieșit la pensie și aceea era singura șansă să poată vedea o revoluție. Și a spus adevărul.

Coburn *nu* era entuziasmat să se afle în mijlocul revoltei populare. Nu-i făcea plăcere să stea într-o mașină mică – aveau un Renault 4 – înconjurat de fanatici musulmani nervoși. În ciuda bărbii lui proaspăt crescute, nu arăta ca un iranian. Nici Poché. Simons, în schimb, arăta ca un iranian: părul îi era mai lung, avea pielea măslinie și nasul mare și îi crescuse barba albă. „Dați-i niște

mărgele de eliberare a stresului şi aşezaţi-l într-un colţ şi nimeni nu va suspecta vreun moment că e american", glumea Poché.

Cert este că mulţimea nu era interesată de americani şi, în cele din urmă, Coburn a devenit suficient de încrezător ca să iasă din maşină şi să meargă la brutărie. A cumpărat pâine *barbari*: lungi, turtite, cu o crustă delicată, care erau coapte proaspăt în fiecare zi şi costau 7 riali – zece cenţi. Asemeni pâinii franţuzeşti, era delicioasă proaspătă, însă râncezea foarte repede. Se mânca, de obicei, cu unt sau cu brânză. Iranul funcţiona cu pâine *barbari* şi ceai.

Au stat să urmărească demonstraţia şi să mestece pâinea până când, în cele din urmă, traficul începu să se pună din nou în mişcare. Poché urmări ruta pe care a trasat-o pe hartă cu o seară înainte. Coburn se mira ce vor găsi când vor ajunge la închisoare. La ordinele lui Simons, se ţinuse departe de centru până atunci. Era prea mult să spere că închisoarea va fi exact cum o descrisese el în urmă cu unsprezece zile pe malul lacului Grapevine: echipa îşi stabilise un plan de atac foarte precis pe baza informaţiilor destul de aproximative. Cât de imprecise, aveau să afle în curând.

Au ajuns la Ministerul Justiţiei şi au ocolit pe strada Khayyam, pe partea laterală a blocului unde era amplasată intrarea închisorii.

Poché conducea încet, dar nu prea lent, pe lângă închisoare.

Simons exclamă:

– Oh, *la naiba!*

Inima lui Coburn stătu în loc.

Închisoarea era radical diferită de imaginea mentală pe care și-o construise.

Intrarea consta în două uși din oțel înalte de aproape 4,5 m. Într-o parte era o clădire cu un singur nivel, cu sârmă ghimpată de-a lungul acoperișului. În cealaltă parte se afla o clădire mai înaltă din piatră cenușie, cu cinci etaje.

Nu erau gratii din fier. Nici curte.

Simons zise:

– Deci unde e afurisita aia de curte pentru exerciții?

Poché conduse mai departe, făcu câteva întoarceri și reveni pe strada Khayyam în direcția opusă.

De data aceasta Coburn nu văzu curtea micuță cu iarbă și pomi, separată de stradă printr-un gard cu grilaje din fier înalte de aproape patru metri; însă, evident, nu avea nicio legătură cu închisoarea, aflată mai departe în sus pe stradă. Cumva, în conversația de la telefon cu Majid, curtea pentru exerciții fizice a închisorii a fost confundată cu această grădină mică.

Poché făcu încă un ocol în jurul clădirii.

Simons analiza în continuare.

– Putem intra acolo, spuse el, dar trebuie să știm de ce dăm odată ce am trecut peste zid. Cineva trebuie să intre și să cerceteze.

– Cine? întrebă Coburn.

– Tu, îi răspunse Simons.

Coburn merse până la intrarea închisorii cu Rich Gallagher și Majid. Acesta din urmă apăsă butonul soneriei și amândoi așteptară.

Coburn devenise „omul din afară“ al echipei de salvare. Deja fusese văzut în biroul „București“ de angajații iranieni, prin urmare, prezența lui în Teheran nu putea fi ținută secretă. Simons și Poché vor sta înăuntru pe cât de mult posibil și se vor ține departe de incinta EDS: nimeni nu trebuia să știe că ei erau acolo. Coburn va fi cel care va merge la Hyatt să-l întâlnească pe Taylor și să schimbe mașinile. Și tot Coburn a fost cel care a intrat în închisoare.

În timp ce aștepta, a revăzut în minte toate aspectele la care Simons i-a spus să fie atent – securitatea, numărul de gărzi, armele, amplasarea locației, locuri de adăpostire, teren înalt; era o listă lungă, iar Simons avea un stil de a te face să fii neliniștit, astfel încât să-ți aduci aminte de fiecare detaliu din indicațiile lui.

O vizieră de control se deschise în ușă. Majid rosti ceva în farsi.

Ușa se deschise, iar cei trei intrară.

Drept în fața lui, Coburn văzu o curte cu un sens giratoriu acoperit cu iarbă și mașini parcate în spate. Dincolo de mașini, se ridica peste curte o clădire înaltă cu cinci etaje. În stânga lui era o clădire cu un etaj pe care o văzuse din stradă, cu sârmă ghimpată pe acoperiș. În dreapta era o altă ușă din oțel.

Coburn purta o haină lungă, joasă și voluminoasă – Taylor a numit-o haina Michelin Man – dedesubtul căreia ar fi putut cu ușurință să fi ascuns vreo armă, dar nu a fost percheziționat de gardian la poartă. „Aș fi putut avea opt arme la mine“, se gândi el. Lucrul acesta era încurajator: securitatea era superficială.

A observat că gardianul de la poartă era înarmat cu un pistol mic.

Cei trei vizitatori au fost conduși în clădirea joasă din stânga. Colonelul răspunzător de închisoare era în camera de vizite împreună cu un alt iranian. Al doilea iranian, îl avertizase asistentul administrativ al lui Paul, Gallagher, pe Coburn, era întotdeauna prezent în timpul vizitelor și vorbea perfect limba engleză: se presupune că se afla acolo ca să tragă cu urechea. Coburn îi spusese lui Majid că nu dorea să fie auzit în timp ce vorbea cu Paul, iar Majid a fost de acord să îl prindă într-o conversație pe cel ce trăgea cu urechea.

Coburn a fost prezentat colonelului. Într-o engleză stricată, bărbatul spuse că îi pare rău pentru Paul și Bill, şi că spera că vor fi eliberați în curând. Părea sincer. Coburn observă că nici colonelul, nici cel ce trăgea cu urechea nu erau înarmați.

Uşa se deschise, iar Paul și Bill intrară.

Amândoi s-au uitat surprinși la Coburn – niciunul dintre ei nu fusese prevenit că el se afla în oraş, iar barba constituia un șoc în plus.

– Ce naiba faci aici? întrebă Bill și zâmbi larg.

Coburn dădu mâna călduros cu amândoi. Paul zise:

– Omule, nu-mi vine să cred că eşti aici.

– Ce face soția mea? întrebă Bill.

– Emily e bine, la fel şi Ruthie, le răspunse Coburn.

Majid începu să vorbească tare în farsi cu colonelul şi cu cel ce trăgea cu urechea. Părea că le relata o poveste complicată şi însoțită de multe gesturi. Rich Gallagher începu să discute cu Bill, în vreme ce Coburn îi spuse lui Paul să se așeze.

Simons hotărâse ca Jay Coburn să-l întrebe pe Paul despre rutina din închisoare şi să-i spună sincer despre planul de salvare. A fost ales Paul şi nu Bill deoarece, în opinia lui Coburn, Paul părea a fi liderul.

– Dacă nu ai ghicit deja, începu Coburn, vă vom scoate pe toți de aici, cu forța dacă este necesar.

– Am ghicit de la început, zise Paul. Nu sunt sigur că e o idee bună.

– Ce?

– Ar putea fi răniți oameni.

– Ascultă, Ross l-a cooptat pe cel mai bun om din lume pentru genul acesta de operațiune şi avem deplină libertate de acțiune...

– Nu sunt sigur că vreau acest lucru.

– Nu ți se cere permisiunea, Paul.

Paul zâmbi.

– OK.

– Acum, am nevoie de nişte informații. Unde faceți mişcare?

– Chiar acolo, în curte.

– Când?

– În fiecare joi.

În acea zi era luni. Următoarea zi de exerciții fizice cădea în 18 ianuarie.

– Cât timp petreceți acolo?

– Cam o oră.

– În ce perioadă a zilei?

– Depinde.

– La naiba.

Coburn făcu un efort să pară relaxat, să evite coborârea vocii în mod vădit sau privirea peste umăr

pentru a vedea dacă cineva ar putea să-l asculte: aceasta trebuia să pară o vizită prietenească normală.

– Câte gărzi sunt în închisoare?

– Vreo douăzeci.

– Toți în uniformă, toți înarmați?

– Toți în uniformă, unii înarmați cu pistoale.

– Fără mitraliere?

– Păi... niciuna dintre gărzile normale nu are pușcă-mitralieră, dar... Vezi, celula noastră este pe partea cealaltă a curții și are o fereastră. Ei bine, dimineața este un grup de aproximativ douăzeci de gărzi diferite, precum un corp de elită, ai putea spune. Au puști-mitralieră și poartă niște coifuri oarecum strălucitoare. Au deșteptarea chiar aici, apoi nu-i mai văd deloc pentru tot restul zilei. Nu știu unde merg.

– Încearcă să afli.

– Mă voi strădui.

– Care e celula ta?

– Când ieși de aici, fereastra este mai mult sau mai puțin în direcția opusă ție. Dacă începi din colțul de la mâna ta dreaptă a curții și numeri spre stânga, e a treia fereastră. Dar ei închid obloanele când sunt vizitatori, ca să nu vedem când intră femei, așa spun ei.

Coburn încuviință din cap, încercând să memoreze totul.

– Trebuie să faceți două lucruri, adăugă el. Unul: o analiză a interiorului închisorii, cu măsurători cât de precise posibil. Mă voi întoarce și voi lua detaliile de la tine, astfel încât să putem schița un plan. Doi: să vă mențineți în formă. Faceți exerciții zilnic. Va trebui să fiți în formă.

– Bine.

– Acum, spuneți-mi rutina voastră zilnică.

– Ei ne trezesc la ora șase, începu Paul.

Coburn se concentră, știind că va trebui să îi repete toate acestea lui Simons. Totuşi, în minte nu-i dădea pace un gând: „Dacă nu ştim la ce oră fac ei exerciții zilnic, cum naiba vom şti când să sărim peste zid?"

– Ora de vizitare e răspunsul, zise Simons.

– Cum aşa? întrebă Coburn.

– Este singura situație în care putem *prezice* că vor ieși din închisoarea propriu-zisă și că vor fi vulnerabili față de o răpire, la un anumit moment.

Coburn clătină din cap. Cei trei stăteau în camera de zi din casa lui Keane Taylor. Era o cameră mare cu un covor persan. Trăseseră trei scaune în mijloc, în jurul unei măsuțe de cafea. Lângă scaunul lui Simons, un mic munte de cenuşă de la țigări se ridica pe covor. Taylor va fi furios.

Coburn se simțea extenuat. Să dai raportul lui Simons era chiar mai chinuitor decât anticipase. Când a fost sigur că spusese totul, Simons se gândea la mai multe întrebări. Când Coburn nu-și putea aminti cu exactitate ceva, Simons îl făcea să se gândească mult până când își amintea. Simons scoase de la el informații pe care nu le înregistrase în mod conștient, doar punându-i întrebările potrivite.

– Dubița și scara – dispare acest scenariu, zise Simons. Punctul lor slab acum este rutina lor haotică. Putem introduce doi oameni acolo ca vizitatori, cu pistoale sau arme Walther sub haine. Paul și Bill vor fi aduși în acea zonă de vizitare. Cei doi oameni ai noştri ar trebui să fie

capabili să îi domine prin forță pe colonel și pe spion fără nicio problemă – și fără să facă suficient zgomot cât să îi alarmeze pe ceilalți din vecinătatea lor. Apoi...

– Apoi ce?

– Asta este problema. Cei patru oameni ar trebui fie să iasă din clădire, să traverseze curtea, să ajungă la poartă, fie să o deschidă sau să se cațere pe ea, să ajungă în stradă, să urce într-o mașină...

– Sună posibil, zise Coburn. Există un singur gardian la poartă.

– Câteva lucruri la acest scenariu mă deranjează, continuă Simons. Unu: ferestrele din clădirea înaltă care au vedere la curte. În timp ce oamenii noștri sunt în curte, oricine se uită pe vreuna dintre ferestre îi va vedea. Doi: garda de elită cu căști strălucitoare și puști-mitralieră. Orice s-ar întâmpla, oamenii noștri trebuie să încetinească la poartă. Dacă un singur gardian cu o pușcă-mitralieră se uită pe una dintre acele ferestre înalte, ar putea să-i împuște pe cei patru unul după altul fără prea mare efort.

– Noi nu știm că gărzile sunt în clădirea înaltă.

– Noi nu știm nici că *nu* sunt.

– Pare un risc minor...

– Nu ne vom asuma *vreun* risc pe care nu trebuie să ni-l asumăm. Trei: traficul în nenorocitul ăsta de oraș este groaznic. Pur și simplu, nu poți vorbi despre a sări într-o mașină și a te îndepărta. Am putea nimeri în mijlocul unei demonstrații la 45 de metri în josul străzii. Nu. Această răpire trebuie să fie *liniștită*. Trebuie să avem *timp*. Cum e colonelul acela, cel care e responsabil de închisoare?

– A fost foarte prietenos, răspunse Coburn. Lăsa impresia că îi pare cu adevărat rău pentru Paul și Bill.

– Mă întreb dacă nu putem lua legătura cu el. Știm măcar ceva despre el?

– Nu.

– Haide să aflăm.

– Îi voi spune lui Majid.

– Colonelul ar trebui să se asigure că nu sunt gărzi prin preajmă la ora de vizitare. Am putea face ca lucrurile să arate bine legându-l sau doborându-l la pământ... Dacă poate fi mituit, putem duce lucrul acesta la bun sfârșit.

– Mă apuc de treabă imediat, zise Coburn.

IV

În 13 ianuarie, Ross Perot decolă din Amman, Iordania, într-un avion Lear de la Arab Wings, compania de avioane de cursă a Liniei Aeriene Iordaniene Regale. Aparatul de zbor s-a îndreptat spre Teheran. În bagajul lui Perot era o geantă din plasă întrețesută conținând jumătate de duzină de casete video de mărime profesională, cele folosite de echipele de televiziune: aceasta era „acoperirea" lui Ross.

În timp ce micuțul avion zbura spre est, pilotul britanic a arătat joncțiunea dintre râurile Tigru și Eufrat. Câteva minute mai târziu avionul a prezentat niște probleme hidraulice și a trebuit să se întoarcă.

Fusese o călătorie nu tocmai normală.

În Londra el i-a ajuns din urmă pe avocatul John Howell şi pe directorul EDS, Bob Young; amândoi încercaseră de zile întregi să prindă un zbor spre Teheran. În cele din urmă, Young a descoperit că Arab Wings avea un zbor, iar cei trei bărbaţi au plecat spre Amman. Sosirea acolo în toiul nopţii a fost o experienţă unică: i se părea lui Perot că toţii tipii răi din Iordania dormeau în aeroport. Au găsit un taxi să îi ducă la hotel. Camera lui John Howell nu avea baie: facilităţile erau chiar acolo, lângă pat. În camera lui Perot, toaleta era atât de aproape de baie, încât trebuia să-şi întindă picioarele în vană când stătea pe toaletă. Şi tot aşa...

Bob Young se gândise la „acoperirea" cu casetele video. Arab Wings transporta în mod regulat în şi din afara Iranului casete video pentru canalul de ştiri NBC. Uneori NBC avea propriul lor angajat care ducea casetele, altă dată le ducea pilotul. În acea zi, deşi conducerea NBC nu ştia, Perot avea să fie omul lor. Purta o jachetă sport, o pălărie mică din stofă ecosez şi nu avea cravată. Oricine se uita la Ross Perot nu trebuia să se uite a doua oară pentru a vedea în el mesagerul obişnuit al NBC cu geanta lui obişnuită din pânză.

Directorii de la Arab Wings fuseseră de acord cu acest şiretlic. Ei au confirmat, de asemenea, că puteau să-l scoată din nou pe Perot afară din ţară cu acest transport de casete video.

Înapoi în Amman, Perot, Howell şi Young plus pilotul s-au îmbarcat într-un alt avion şi au decolat din nou. În timp ce zburau sus, deasupra deşertului, Perot se întreba dacă era cel mai nebun bărbat din lume sau cel mai sănătos la minte.

Existau motive puternice pentru care el nu ar fi trebuit să meargă în Teheran. În primul rând, mulțimile ar putea să-l considere simbolul esențial al capitalismului spoliator american şi să-l linşeze pe loc. Mai plauzibil, Dadgar ar putea afla că el se afla în oraș și să încerce să-l aresteze. Perot nu era sigur că a înțeles motivele lui Dadgar pentru care i-a băgat la închisoare pe Paul și Bill, dar scopurile misterioase ale bărbatului vor fi, cu siguranță, mai bine deservite dacă Perot ar fi în spatele gratiilor. Atunci, Dadgar ar putea stabili cauțiunea la o sută de milioane de dolari și s-ar simți încrezător că ar primi-o dacă, într-adevăr, umbla după bani.

Cert e că negocierile pentru eliberarea lui Paul și Bill erau blocate, iar Perot dorea să meargă la Teheran ca să dea ordine într-o ultimă încercare de a găsi o soluție legitimă înainte ca Simons și echipa să-și riște viețile într-un asalt asupra închisorii.

Fuseseră vremuri în afaceri când EDS era pregătită să admită înfrângerea, însă au obţinut victoria deoarece Perot însuşi insistase să continue încă puțin pe calea deja începută. La asta se referea autoritatea.

Asta şi-a spus el însuşi şi era întru totul adevărat, totuşi exista un alt motiv pentru această călătorie. El, pur și simplu, nu putea rămâne în Dallas, confortabil și în siguranță, în timp ce alți oameni își riscau viețile la indicațiile lui.

El ştia prea bine că dacă ar fi trimis la închisoare în Iran, el, și colegii lui, și compania sa ar avea necazuri mult mai serioase decât aveau atunci. A stat pe gânduri dacă să acționeze prudent și să rămână sau dacă să-și

urmeze cele mai profunde instincte şi să plece? Era o dilemă morală. O discutase şi cu mama lui.

Ea ştia că era pe moarte. Şi ştia că, deşi Perot ar putea să se întoarcă în viaţă şi teafăr după câteva zile, ea ar putea să nu mai fie acolo. Cancerul îi distrugea rapid corpul, dar nu era nimic în neregulă cu mintea sa, iar simţul binelui şi al răului îi era la fel de limpede ca întotdeauna.

– Nu ai de ales, Ross, i-a spus ea. Sunt oamenii tăi. Tu i-ai trimis acolo. Ei nu au făcut nimic greşit. Guvernul nostru nu îi va ajuta. Tu *eşti* responsabil pentru ei. Depinde numai de tine să îi scoţi afară. Trebuie să mergi.

Deci în acest concurs de împrejurări era, simţind că proceda cel puţin corect, dacă nu înţelept.

Avionul Lear a lăsat deşertul în urmă şi a urcat deasupra munţilor din vestul Iranului. Spre deosebire de Simons, Coburn şi Poché, Perot era străin de pericolul fizic. Fusese prea tânăr pentru cel de-al Doilea Război Mondial şi prea bătrân pentru Vietnam, în vreme ce războiul coreean s-a terminat în timp ce stegarul Perot se afla în drum spre Coreea la bordul distrugătorului *USS Sigourney*. Fusese împuşcat doar o singură dată, în timpul campaniei pentru prizonierii de război, când a aterizat într-o junglă din Laos la bordul unui vechi aparat DC3: auzise nişte şuierături, însă nu şi-a dat seama că avionul a fost lovit decât după ce a aterizat. Experienţa lui cea mai înspăimântătoare, din vremurile cu hoţii de pe ruta de distribuire a ziarelor din Texarkana, fusese cu un alt avion deasupra Laosului, când o uşă chiar de lângă scaunul lui a căzut. El dormea. Când s-a trezit, a căutat o secundă după o brichetă înainte de a-şi da seama că se

apleca în afara avionului. Din fericire, era prins cu centura.

În acea zi nu stătea lângă o uşă.

Se uită pe geam şi văzu, într-o depresiune în formă de bol dintre munţi, oraşul Teheran, o întindere urbană de culoarea noroiului punctată cu zgârie-nori albi. Avionul începu să piardă altitudine.

„OK, se gândi Perot, acum coborâm. E timpul să începi să gândeşti şi să-ţi foloseşti capul, Perot."

În vreme ce avionul efectua manevrele de aterizare, se simţea tensionat, extrem de nervos, în alertă: inima îi pompa adrenalină.

Avionul a rulat până la un punct de oprire. Câţiva soldaţi cu mitraliere prinse peste umeri mergeau agale pe pistă.

Perot ieşi. Pilotul deschise cala pentru bagaje şi îi dădu plasa din pânză cu casetele.

Perot şi pilotul traversară pista. I-au urmat Howell şi Young, ducând valizele.

Perot se simţea recunoscător pentru sosirea lui incognito. Se gândi la un prieten norvegian, un Adonis înalt, blond, care se plângea că arăta prea impunător. „Ai noroc, Ross, obişnuia el să spună. Când intri într-o încăpere, nimeni nu te observă. Când oamenii mă văd pe mine, ei se aşteaptă la prea mult – eu nu mă pot ridica la înălţimea aşteptărilor lor." Nimeni nu l-ar lua *pe el* drept un mesager. Dar Perot, cu statura scundă, înfăţişarea familiară şi hainele lui din comerţ, ar putea fi convingător în acest rol.

Intrară în terminal. Perot îşi spuse că armata, care administra aeroportul, şi Ministerul Justiţiei, pentru care

lucra Dadgar, erau două birocraţii guvernamentale separate; iar dacă una dintre ele știa ce făcea cealaltă, sau pe cine căuta, atunci, aceasta ar trebui să fie cea mai eficientă operaţiune din istoria guvernului.

Se îndreptă spre biroul vamal şi îşi arătă paşaportul.

Acesta i-a fost ştampilat și înapoiat.

El merse mai departe.

Nu a fost oprit în vamă.

Pilotul i-a arătat unde să lase plasa pentru casetele de televiziune. Perot le puse jos, apoi își luă la revedere de la pilot.

Se întoarse şi văzu un alt prieten înalt, arătând remarcabil: Keane Taylor. Perot îl admira pe Taylor.

– Bună, Ross. Cum a mers? întrebă Taylor.

– Grozav, răspunse Perot cu un zâmbet. Nu l-au căutat pe americanul cel urât.

Ieşiră din aeroport. Perot spuse:

– Eşti mulțumit că nu te-am trimis înapoi aici pentru vreo prostie administrativă?

– Cu siguranţă, sunt, zise Taylor.

Urcară în maşina lui Taylor. Howell şi Young au intrat în spate.

Când au pornit, Taylor a precizat:

– Voi alege o rută indirectă, ca să evit cea mai puternică mişcare de stradă.

Perot nu a considerat manevra asta drept liniştitoare.

Drumul era mărginit de clădiri din beton înalte, pe jumătate terminate, cu macarale deasupra. Munca părea să se fi oprit. Privind îndeaproape, Perot observă că oamenii locuiau în încăperile nefinalizate. Părea un simbol

potrivit pentru felul în care Șahul încercase să modernizeze Iranul prea devreme.

Taylor vorbea despre mașini. Îngrămădise toate vehiculele de la EDS în curtea unei școli și a angajat niște iranieni să le păzească, însă a descoperit că iranienii erau ocupați să administreze un loc cu mașini uzate și să le vândă.

Perot mai observă că erau cozi lungi la fiecare stație de benzină. Acest lucru i s-a părut ironic într-o țară bogată în petrol. Pe lângă mașini, erau și oameni la rând, cu canistre.

– Ce fac? întrebă Perot. Dacă nu au mașini, la ce le trebuie benzină?

– O vând celui care oferă mai mult, explică Taylor. Sau poți plăti un iranian să stea la rând pentru tine.

Au fost opriți pentru scurt timp de un blocaj rutier. Mergând mai departe, au trecut pe lângă câteva clădiri în flăcări. Foarte mulți civili stăteau în jurul lor cu mitraliere. Scena a fost pașnică vreo doi, trei kilometri, apoi Perot văzu mai multe mașini incendiate, mai multe mitraliere și încă un blocaj rutier. Asemenea priveliști ar fi trebuit să fie înspăimântătoare, dar, cumva, nu erau. I se părea lui Perot că oamenii, pur și simplu, se bucurau că se lăsau liberi în voia schimbării, mai ales că autoritatea de fier a Șahului era, în cele din urmă, relaxată. Cu siguranță, armata nu făcea nimic pentru a menține ordinea, din câte putea observa.

A fost întotdeauna ceva ciudat pentru un turist să vadă violența. Și-a adus aminte când a zburat deasupra Laosului într-un avion ușor și i-a privit pe oameni cum se luptau jos, la sol: s-a simțit liniștit, detașat. A presupus

că lupta era în felul acela: poate fi crâncenă dacă ești în mijlocul ei, însă dacă te afli la cinci minute distanță, nu se întâmplă nimic.

Au condus cu mașina într-un rond uriaș cu un monument în centru, care arăta ca o navă spațială dintr-un viitor îndepărtat, ridicându-se deasupra traficului pe patru picioare extinse, gigantice.

– Ce este *acela?* întrebă Perot.

– Monumentul Shahyad, răspunse Taylor. Este un muzeu în vârf.

Câteva minute mai târziu opriră în curtea închisă din fața hotelului Hyatt Crown Regency.

– Acesta este un hotel nou, preciză Taylor. Tocmai l-au deschis, nenorociții. Oricum, e bun pentru noi: mâncare grozavă, vin, muzică seara în restaurant... Trăim ca regii într-un oraș care se năruie...

Au intrat în hol și au luat liftul.

– Nu trebuie să te înregistrezi, îi spuse Taylor lui Perot. Apartamentul tău este pe numele meu. Nu are sens să-ți fie scris numele undeva.

– Exact.

Ieșiră din lift la etajul 11.

– Avem cu toții camere pe acest palier, zise Taylor și deschise o ușă de la capătul îndepărtat al coridorului.

Perot intră, se uită în jur și zâmbi.

– Ca să vezi...

Camera de zi era enormă. Lângă ea se afla un dormitor mare. Se uită în baie: era suficient de mare pentru o petrecere cu băuturi.

– E în regulă? îl iscodi Taylor cu un zâmbet ștrengăresc.

– Dacă ai vedea camera pe care am avut-o noaptea trecută în Amman, nu te-ai deranja să întrebi.

Taylor îl lăsă să se instaleze.

Perot merse la geam și se uită afară. Apartamentul era în partea din față a hotelului, astfel încât putea privi în jos și vedea curtea închisă. „Sper că aş putea fi avertizat, chibzui el, dacă o trupă de soldați sau o mulțime revoluționară vine după mine. Dar ce aș putea face?"

Hotărî să întocmească o hartă a unui traseu de evacuare de urgență. Își lăsă apartamentul și se plimbă în sus și în jos pe coridor. Erau câteva camere goale cu ușile neîncuiate. La fiecare capăt al coridorului zări câte o ieșire spre o scară. Coborî la etajul dedesubt. Mai erau camere goale, unele fără mobilier sau decorațiuni: hotelul era neterminat, la fel ca multe clădiri din oraş.

„Aş putea coborî pe scara asta, se gândi el, şi dacă i-aş auzi urcând, aş reuşi să-i evit întorcându-mă pe unul dintre coridoare și ascunzându-mă într-o cameră goală. În felul acesta aş ajunge la parter."

Merse pe scări până jos şi cercetă parterul.

Cutreieră prin câteva săli de evenimente care, a presupus el, erau nefolosite în cea mai mare parte a timpului, dacă nu tot timpul. Era un labirint de bucătării cu o mie de ascunzători: în mod deosebit a observat niște recipiente de mâncare goale suficient de mari pentru ca un om scund să intre în ele. Din zona de evenimente, a ajuns la clubul de sănătate din spatele hotelului. Era destul de elegant, cu o saună și o piscină. Deschise ușa din spate şi se trezi afară, în parcarea hotelului. De acolo putea lua o maşină de la EDS şi să dispară în oraş sau să meargă pe jos până la următorul hotel, Evin; sau, pur şi simplu, să

alerge în pădurea de zgârie-nori neterminați care începea de cealaltă parte a parcării.

Intră înapoi în hotel şi luă liftul. În timp ce urca, hotărî să poarte întotdeauna îmbrăcăminte de stradă în Teheran. Îşi adusese cu el pantaloni kaki şi nişte cămăşi în carouri din flanelă și, de asemenea, avea şi echipament de alergat. Nu se putea abține să nu arate american, cu fața lui palidă, bine bărbierită, ochii albaştri şi tunsoarea foarte scurtă; însă dacă ar fi în situația de a fi nevoit să alerge, ar putea cel puțin să se asigure că nu arăta ca un american *important*, cu atât mai puțin proprietarul multimilionar al corporației Electronic Data Systems.

După ce ieşi din lift, căută camera lui Taylor ca să primească instrucțiuni. Dorea să meargă la ambasada americană și să discute cu ambasadorul Sullivan; intenționa, de asemenea, să ajungă la sediul MAAG, Grupul Consultativ pentru Asistență Militară al SUA, și să-i întâlnească pe generalii Huyser și Gast; avea de gând să le stârnească interesul lui Taylor și John Howell ca să îi pună lui Dadgar o bombă sub scaun; voia *să se mişte*, *să meargă*, *să rezolve* această problemă, să-i scoată pe Paul și Bill *afară* și *repede*.

Bătu la uşa lui Taylor şi intră.

– Bine, Keane, spuse el. Zi-mi noutățile.

CAPITOLUL ȘASE

I

John Howell s-a născut în al nouălea minut dintr-a noua oră dintr-a noua zi a celei de-a noua luni a anului 1946, obișnuia mama lui să spună adesea.

Era un bărbat scund, mic, cu un mers săltat. Părul lui fin, castaniu-deschis, începuse să se rărească devreme, avea un ușor strabism, iar vocea îi era slab răgușită, de parcă ar fi avut o răceală permanentă. Vorbea foarte încet și clipea mult.

În vârstă de treizeci și doi de ani, era asociat în firma de avocatură din Dallas a lui Tom Luce. Asemeni multor oameni din jurul lui Ross Perot, Howell a obținut un post de răspundere la o vârstă tânără. Cel mai mare avantaj al lui era rezistența: „John câștigă prin *extenuarea* adversarului", obișnuia să spună Luce. Aproape toate sfârșiturile de săptămână Howell și le petrecea la birou: punea în ordine lucrurile nefinalizate, termina atribuțiile întrerupte de telefoane și se pregătea pentru săptămâna care urma. Devenea frustrat când activitățile de familie îl privau de a șasea zi de lucru. Pe deasupra, deseori lucra până seara târziu și nu ajungea acasă la cină, ceea ce câteodată o făcea nefericită pe soția lui, Angela.

Ca și Perot, Howell era născut în Texarkana. Asemeni lui Perot, era mic de statură și îndrăzneț. Cu toate acestea, în 14 ianuarie la amiază, era speriat. Urma să-l întâlnească pe Dadgar.

În după-amiaza anterioară, imediat după ce a sosit în Teheran, Howell a avut o întrevedere cu Ahmad Houman, noul avocat local al EDS. Dr. Houman l-a sfătuit să *nu* îl întâlnească pe Dadgar, cel puțin nu încă: era perfect posibil ca Dadgar să intenționeze să-i aresteze pe toți americanii de la EDS pe care îi putea găsi, iar aceasta îi putea include și pe avocați.

Howell a descoperit că Houman era impunător. Un bărbat mare, voluminos, pe la șaizeci de ani, bine îmbrăcat, după standardele iraniene, fost președinte al baroului iranian. Deși engleza lui nu era bună – franceza era a doua sa limbă străină –, părea încrezător și bine informat.

Sfaturile lui Houman au coincis cu instinctul lui Howell. Lui Ahmad îi plăcea întotdeauna să se pregătească temeinic pentru orice fel de confruntare. Credea în vechea maximă a avocaților pledanți: niciodată să nu pui o întrebare dacă nu îi știi deja răspunsul.

Sfatul lui Houman a fost întărit de Bunny Fleischaker. O fată din Statele Unite, cu prieteni iranieni la Ministerul Justiției, Bunny l-a avertizat pe Jay Coburn înainte, în decembrie, că Paul și Bill vor fi arestați, însă la vremea respectivă nimeni nu a crezut-o. Evenimentele i-au conferit credibilitate retrospectiv și a fost luată în serios când, la începutul lunii ianuarie, ea l-a sunat pe Rich Gallagher acasă la ora unsprezece într-o seară.

Conversația i-a amintit lui Gallagher de apelurile telefonice din filmul *Toți oamenii președintelui*, în care niște informatori agitați au vorbit cu reporterii de la ziar într-un cod improvizat. Bunny începu cu o întrebare:

– Știi cine este acesta?

– Cred că da, răspunse Gallagher.

– Vi s-a spus despre mine.

– Da.

Ea a explicat că telefoanele de la EDS erau interceptate și conversațiile înregistrate. Motivul pentru care a sunat a fost să spună că era o șansă reală ca Dadgar să aresteze mai mulți directori de la EDS. Ea a recomandat ca ei fie să plece din țară, fie să se mute într-un hotel unde erau mai mulți reporteri de ziar. Lloyd Briggs, care, în calitate de al treilea om ca importanță pentru Paul, părea ținta cea mai plauzibilă pentru Dadgar, părăsise țara – a trebuit, oricum, să se întoarcă în State pentru a pune în temă avocații EDS. Ceilalți, Gallagher și Keane Taylor, se mutaseră la Hyatt.

Dadgar nu a mai arestat alți oameni – deocamdată.

Howell nu mai avea nevoie să fie convins. Urma să nu stea în calea lui Dadgar până când nu va fi sigur de regulile de bază.

Apoi, la opt și treizeci de minute în acea dimineață de ianuarie, Dadgar a făcut o incursiune la biroul „București".

A apărut acolo cu șase anchetatori și a cerut să vadă dosarele EDS. Ascunzându-se într-un birou de la un alt etaj, Howell l-a sunat pe Houman. După o discuție rapidă, el a sfătuit tot personalul de la EDS să coopereze cu Dadgar.

Dadgar dorea să vadă dosarele lui Chiapparone. Dulapul cu acte din biroul secretarei lui Paul era închis şi nimeni nu putea găsi cheia. Bineînţeles că asta l-a făcut pe Dadgar mai interesat să cerceteze dosarele. Keane Taylor rezolvase problema în metoda directă caracteristică lui: a adus o rangă şi a spart dulapul.

Între timp, Howell s-a strecurat afară din clădire, s-a întâlnit cu dr. Houman şi a mers la Ministerul Justiţiei.

Şi lucrul acesta a fost înspăimântător, deoarece el a fost obligat să-şi croiască drum printr-o mulţime recalcitrantă care demonstra, în faţa ministerului, împotriva reţinerii prizonierilor politici.

Howell şi Houman aveau o întâlnire cu dr. Kian, superiorul lui Dadgar.

Howell i-a zis lui Kian că EDS era o companie respectabilă, care nu făcuse nimic greşit şi era dornică să coopereze în orice investigaţie pentru a-şi reabilita numele, dar dorea să-şi scoată angajaţii din închisoare.

Kian a zis că i-a cerut unuia dintre asistenţii lui să îl roage pe Dadgar să treacă la o revizuire a cazului.

Lucrul acesta i s-a părut lui Howell ca fiind nesemnificativ.

I-a replicat lui Kian că dorea să discute despre o reducere a cauţiunii.

Conversaţia a avut loc în farsi, Houman traducând. Ahmad a precizat că dr. Kian nu se opunea în mod inflexibil unei diminuări a cauţiunii. După părerea lui Houman, ar putea să se aştepte ca ea să fie înjumătăţită.

Kian i-a dat lui Howell un bilet prin care îl autoriza să-i viziteze pe Paul şi Bill în închisoare.

Întâlnirea fusese aproape inutilă, se gândi Howell după aceea, dar cel puțin Kian nu l-a arestat.

Când s-a întors în biroul „București" a aflat că nici Dadgar nu a arestat pe nimeni.

Instinctul lui de avocat încă îl avertiza să nu-l întâlnească pe Dadgar; însă în acele momente instinctul respectiv se lupta cu o altă latură a personalității lui, nerăbdarea. Erau perioade în care Howell era obosit de cercetare, pregătire, anticipare, planificare – perioade în care dorea *să treacă mai departe* de o problemă în loc să se gândească la ea. Îi plăcea să preia inițiativa, să aibă opoziția care să reacționeze la el mai degrabă decât invers. Această înclinație era accentuată de prezența în Teheran a lui Ross Perot, întotdeauna treaz primul dimineața, întrebând oamenii ce au realizat cu o zi în urmă, ce sarcini de lucru intenționau să îndeplinească în ziua aceea, mereu prezent în spatele fiecăruia. Așadar, nerăbdarea a reușit să învingă precauția și Howell a hotărât să-l confrunte pe Dadgar.

De aceea era speriat.

Dacă era nefericit, soția lui era și mai nefericită.

Angela Howell nu și-a prea văzut soțul în ultimele două luni. El a petrecut cea mai mare parte din lunile noiembrie și decembrie în Teheran, încercând să convingă ministerul să plătească factura EDS. De când s-a întors în State, a stat la sediul EDS până noaptea târziu, lucrând la problema lui Paul și Bill, când nu dădea o fugă până la New York pentru întâlniri cu avocații iranieni. În 31 decembrie, Howell a sosit acasă la micul dejun, după ce a muncit toată noaptea, la EDS, și i-a găsit pe Angela și pe Michael, bebelușul lor de nouă luni, zgribuliți în fața

focului într-o casă rece și întunecoasă: furtuna de zăpadă cauzase o pană de curent. I-a mutat în apartamentul surorii lui și a fugit din nou la New York.

Angela îndurase cam cât de mult putea suporta, iar când el a anunțat că urma să se întoarcă din nou în Teheran, ea a fost supărată.

– *Știi* ce se petrece acolo, i-a spus ea. *De ce* trebuie să te întorci?

Problema era că el nu avea un răspuns simplu la acea întrebare. Nu era clar ce va face el exact în Teheran. Urma să lucreze la problemă, însă nu știa cum. Dacă ar fi putut spune: „Uite, asta trebuie făcut, și e responsabilitatea mea, iar eu sunt singurul care o poate face“, atunci ea ar fi înțeles.

– John, suntem o familie. Am nevoie de ajutorul tău pentru a avea grijă de toate astea, a zis ea, referindu-se la furtuna de zăpadă, penele de curent, bebeluș.

Nu era genul de cuplu căsătorit care să-și exprime sentimentele strigând unul la celălalt. În ocaziile frecvente când el o supăra pe ea prin faptul că lucra până târziu, lăsând-o să stea singură și să mănânce cina pe care i-o pregătise lui, o anumită răceală a fost reacția cea mai apropiată de o ceartă. Dar lucrul acesta era mai rău decât să nu ajungă la cină: o abandona pe ea și pe copil exact atunci când aveau nevoie de el.

Au purtat o discuție lungă în acea seară. La sfârșit, ea nu era mai fericită, însă se simțea cel puțin resemnată.

O sunase de câteva ori de atunci, din Londra și din Teheran. Ea privea răzmerița la televizor, la știri și se îngrijora pentru el. Ar fi fost și mai îngrijorată dacă ar fi știut ce urma să facă el în zilele acelea.

El își alungă grijile domestice din minte și se duse să-l găsească pe Abolhasan, angajatul iranian mai în vârstă de la EDS. Când Lloyd Briggs plecase la New York, Abolhasan a fost lăsat responsabil de EDS Iran. (Rich Gallagher, singurul american rămas la fața locului, nu era manager.) Apoi Keane Taylor s-a întors și și-a asumat răspunderea generală, iar Abolhasan s-a simțit jignit. Taylor nu era diplomat. (Bill Gayden a inventat expresia sarcastică „Pregătirea antisensibilitate a Corpului pușcașilor marini ai lui Keane".) Fuseseră divergențe. Dar Howell se înțelegea bine cu Abolhasan, care putea traduce nu doar limba farsi, ci și obiceiurile și procedeele persane către angajatorii lui americani.

Dadgar îl cunoștea pe tatăl lui Abolhasan, un distins avocat, și l-a întâlnit pe Abolhasan fiul la interogatoriul lui Paul și Bill, astfel încât în acea dimineață el a fost numit omul de legătură cu investigatorii lui Dadgar și instruit să se asigure că aveau tot ce le trebuia.

Howell îi spuse lui Abolhasan:

– Am decis că ar trebui să mă întâlnesc cu Dadgar. Ce crezi?

– Sigur, zise Abolhasan, care avea o soție americancă și vorbea limba engleză cu un accent american. Nu cred că va fi o problemă.

– Bine. Haide să mergem.

Abolhasan l-a condus pe Howell în sala de conferințe a lui Paul Chiapparone. Dadgar și asistenții lui stăteau în jurul mesei mari, parcurgând arhivele financiare ale EDS. Abolhasan i-a cerut lui Dadgar să intre în camera alăturată, biroul lui Paul; apoi i l-a prezentat pe Howell.

Dadgar a dat mâna ca un om de afaceri.

S-au aşezat în jurul mesei în colţul biroului. Dadgar nu-i părea un monstru lui Howell, ci doar un bărbat obosit, de vârstă mijlocie, care îşi pierdea părul.

Howell începu prin a-i repeta lui Dadgar ceea ce i-a spus şi lui Keane:

– EDS este o companie respectabilă, care nu a făcut nimic greşit şi suntem dispuşi să cooperăm în investigaţia dumneavoastră. Totuşi, nu putem tolera să avem doi directori executivi cu experienţă în închisoare.

Răspunsul lui Dadgar – tradus de către Abolhasan – l-a surprins.

– Dacă nu aţi făcut nimic greşit, de ce nu aţi plătit cauţiunea?

– Nu au nicio legătură cele două, răspunse Howell. Cauţiunea e o garanţie că cineva va apărea la proces, nu o sumă care să fie dată dacă el este vinovat. Cauţiunea este replătită de îndată ce persoana acuzată apare în instanţă, indiferent de verdict.

În timp ce Abolhasan traducea, Howell se întreba dacă termenul „cauţiune" era traducerea corectă în limba engleză pentru orice termen în farsi folosit de Dadgar ca să descrie cei 12 750 000 de dolari pe care el îi cerea. Iar în clipa aceea Howell şi-a amintit de altceva ce putea fi semnificativ. În ziua în care Paul şi Bill au fost arestaţi, el a vorbit la telefon cu Abolhasan, care a raportat că cei 12 750 000 de dolari erau, potrivit spuselor lui Dadgar, suma totală care i s-a plătit corporaţiei EDS până în acel moment de către Ministerul Sănătăţii. Dadgar a argumentat că, de vreme ce contractul a fost acordat în mod corupt, atunci EDS nu era îndreptăţită să primească banii aceia.

(Abolhasan nu le-a tradus această remarcă lui Paul și Bill la momentul respectiv.)

De fapt, EDS a fost plătită cu mult mai mulți bani decât cele treisprezece milioane de dolari, ca atare, remarca nu prea avea sens și Howell nu a ținut cont de ea. Poate că a fost o greșeală: s-ar putea, pur și simplu, ca aritmetica lui Dadgar să fie eronată.

Abolhasan traducea răspunsul lui Dadgar.

– Dacă bărbații sunt inocenți, nu există niciun motiv pentru care ei să nu apară în fața tribunalului, deci nu ați risca nimic dacă ați plăti cauțiunea.

– O corporație americană nu poate face acest lucru, zise Howell.

El nu mințea, însă era intenționat amăgitor.

– EDS este o companie tranzacționată public și, conform legilor americane pentru valorile mobiliare, își poate folosi banii în beneficiul acționarilor săi. Paul și Bill sunt oameni liberi: compania nu poate garanta că ei vor apărea în fața instanței de judecată. În consecință, nu putem cheltui banii companiei în acest fel.

Aceasta a fost poziția inițială de negociere pe care Howell a formulat-o anterior; dar, pe măsură ce Abolhasan traducea, el își putea da seama că făcea o prea sumară impresie asupra lui Dadgar.

– Familiile lor trebuie să aducă banii pentru cauțiune, continuă Hosain Dadgar.

– Chiar acum ele strâng bani în Statele Unite, însă treisprezece milioane de dolari nu intră în discuție. Totuși, dacă ar fi scăzută cauțiunea la o sumă mai rezonabilă, ei s-ar putea să fie în stare să o plătească.

Toate acestea erau minciuni, bineînțeles: Ross Perot urma să plătească banii pentru cauțiune, dacă trebuia, și dacă Tom Walter putea găsi o modalitate de a aduce banii în Iran.

Era rândul lui Dadgar să fie surprins.

– E adevărat că nu ți-ai putut forța oamenii să apară în fața tribunalului?

– Bineînțeles că e adevărat, răspunse Howell. Ce vreți să facem, să-i legăm în lanțuri? Nu suntem forțele de poliție. Vedeți, dumneavoastră rețineți niște *oameni* în închisoare pentru niște presupuse infracțiuni ale unei *corporații*.

Replica lui Dadgar a fost:

– Nu, ei sunt în închisoare pentru ceea ce au făcut personal.

– Ce anume?

– Au obținut bani de la Ministerul Sănătății prin intermediul unor rapoarte de progres false.

– Aceasta, cu siguranță, nu i se poate aplica lui Bill Gaylord, deoarece ministerul nu și-a plătit niciuna dintre facturile prezentate de când el a sosit în Teheran – deci de ce este acuzat?

– El a falsificat rapoarte, iar eu nu intenționez să fiu interogat de dumneavoastră, domnule Howell.

Howell își aminti deodată că Dadgar putea să îl bage la închisoare.

Dadgar continuă:

– Eu derulez o investigație. Când este terminată, fie voi elibera clienții dumneavoastră, fie îi voi da în judecată.

Howell spuse:

– Suntem dornici să cooperăm cu investigaţia dumneavoastră. Între timp, ce putem face pentru a-i elibera pe Paul și Bill?

– Plătiți cauțiunea.

– Şi dacă sunt eliberați pe cauțiune, li se va permite să plece din Iran?

– Nu.

II

Jay Coburn intră pe uşile din sticlă duble, glisante, în holul de la Sheraton. În dreapta lui era lungul birou de înregistrare. În stânga se aflau magazinele de la hotel. În centrul holului trona o canapea.

Potrivit instrucţiunilor primite, el cumpără o copie a revistei *Newsweek* de la standul cu ziare. Se aşeză pe canapea cu fața spre uşă, astfel încât să-i vadă pe cei care intrau şi se prefăcu că citea revista.

Se simțea ca un personaj dintr-un film cu spioni.

Planul de salvare era în expectativă în vreme ce Majid îl cerceta pe colonelul răspunzător de închisoare. Între timp, Coburn îi făcea un serviciu lui Perot.

Avea o întâlnire cu un bărbat poreclit Informatorul din Umbră (după numele personajului ascuns care îi furniza „informaţii de adâncime" reporterului Bob Woodward în *Toți oamenii președintelui*). Acest Informator din Umbră era un consultant de management american care ținea seminarii directorilor corporatiști străini despre cum să facă afaceri cu iranienii. Înainte ca Paul și Bill să fie arestați, Lloyd Briggs l-a cooptat pe Informator

să ajute EDS să determine ministerul să-şi plătească facturile. El l-a sfătuit pe Briggs că EDS avea probleme mari, dar pentru o plată de două milioane şi jumătate de dolari, ei puteau şterge totul cu buretele. La momentul respectiv, EDS a luat peste picior acest sfat: guvernul îi datora bani corporației EDS, nu viceversa; iranienii aveau nevoie să li se șteargă totul cu buretele.

Arestarea îi conferise credibilitate Informatorului (la fel și lui Bunny Fleischaker) și Briggs l-a contactat din nou.

– Ei bine, ei sunt foarte supărați pe tine acum, zise el. Va fi mai dificil ca oricând, dar voi vedea ce pot face.

El a sunat înapoi cu o zi în urmă. A spus că poate rezolva problema. A cerut o întâlnire între patru ochi cu Ross Perot.

Taylor, Howell, Young și Gallagher au fost de acord cu toții ca Perot *sub nicio formă* să nu se expună unei astfel de întâlniri – era îngroziți și de faptul că Informatorul știa că Ross se afla în oraş. Astfel Perot l-a rugat pe Simons dacă îl poate trimite pe Coburn în schimb, iar Simons a consimţit.

Coburn l-a sunat pe Informator și i-a spus că el îl va reprezenta pe Perot.

– Nu, nu, a zis Informatorul, trebuie să fie Perot însuși.

– Atunci, cad toate înțelegerile, replică Jay.

– Bine, bine, bătu în retragere. Informatorul, și-i dădu indicațiile lui Coburn.

Jay trebuia să meargă la o anumită cabină telefonică din zona Vanak, nu departe de casa lui Keane Taylor, la opt seara.

Exact la ora opt telefonul din cabină a sunat. Informatorul i-a spus lui Coburn să meargă la Sheraton, care era în apropiere, şi să stea pe hol, citind *Newsweek*. Se vor întâlni acolo şi se vor identifica unul pe altul după un cod. Informatorul va spune: „Ştiţi unde este bulevardul Pahlavi?“ Era la o stradă distanţă, dar Coburn trebuia să răspundă: „Nu, nu ştiu, sunt nou în oraş“.

De aceea se simţea ca un spion dintr-un film.

La sfatul lui Simons, el purta haina sa lungă până la pământ și voluminoasă, cea pe care Taylor o numea haina Omului Michelin. Scopul era să afle dacă Informatorul îl va percheziţiona. Dacă nu, va putea, la întâlnirile ulterioare, să poarte un microfon sub haină şi să înregistreze conversaţia.

El răsfoi paginile revistei *Newsweek*.

– Știți unde este bulevardul Pahlavi?

Coburn ridică privirea și văzu un bărbat aproximativ de înălţimea şi greutatea lui, pe la patruzeci de ani, cu părul lins, de culoare închisă şi ochelari.

– Nu, nu știu, sunt nou în oraș.

Informatorul privi în jur agitat.

– Să mergem, zise el. Acolo.

Coburn se ridică şi îl urmă în spatele hotelului. Se opriră într-un pasaj întunecos.

– Va trebui să te percheziționez, zise Informatorul.

Coburn ridică mâinile.

– De ce ți-e teamă?

Informatorul râse disprețuitor.

– Voi, oameni buni, aveți *probleme*, răspunse el. Deja ați dat-o în bară o dată, refuzând să-i ascultați pe cei care *cunosc* această țară.

– Cum am dat-o în bară?

– Aveți impresia că aici suntem în Texas. Nu e așa.

– Dar *cum* am dat-o în bară?

– Ați fi putut ieși din chestia asta pentru două milioane și jumătate de dolari. Acum vă va costa șase.

– Care e înțelegerea?

– Un minut. M-ai dezamăgit ultima dată. Asta va fi ultima voastră șansă. De data aceasta, nu poți bate în retragere în ultimul moment.

Lui Coburn începu să-i displacă Informatorul. Tipul era înțelept. Întreaga lui atitudine transmitea mesajul *Sunteți atât de proști, iar eu știu mult mai multe decât voi, e greu pentru mine să cobor la nivelul vostru.*

– Cui îi plătim banii? întrebă Coburn.

– Un cont din Elveția.

– Și de unde știm că vom primi răsplata pentru ceea ce plătim?

Informatorul râse.

– Ascultă, în felul în care merg lucrurile în această țară, nu-ți dai banii până nu sunt livrate bunurile. Iată modalitatea de a rezolva lucrurile aici.

– Bine, deci care este înțelegerea?

– Lloyd Briggs se întâlnește cu mine în Elveția, iar noi deschidem un cont cu un angajament legal scris și semnăm o scrisoare de acord care va fi depusă la bancă. Banii sunt eliberați din cont când Chiapparone și Gaylord ies – ceea ce va fi imediat, dacă mă lași să rezolv această situație.

– Cine primește banii?

Informatorul clătină din cap disprețuitor.

Coburn adăugă:

– Ei bine, de unde ştim noi că ai, într-adevăr, o înțelegere încheiată.

– Uite, eu doar transmit informaţii de la oameni apropiaţi celui care îți pricinuieşte o problemă.

– Adică Dadgar?

– Nu vrei niciodată să înveți, aşa-i?

Pe lângă aflarea scopului Informatorului, Coburn trebuia să efectueze o evaluare personală a bărbatului. Ei bine, deja o făcuse: Informatorul era detestabil.

– Bine, zise Coburn. Ținem legătura.

*

Keane Taylor turnă puțin rom într-un pahar mare, adăugă gheață şi umplu paharul cu Cola. Aceasta era băutura lui obişnuită.

Taylor era un bărbat masiv, înalt de 1,87 m, 95 kg, cu un piept ca un butoi. Jucase fotbal la şcoala de marină. Era atent la hainele lui, la costumele preferate, cu veste cu tăieturi adânci şi cămăşi cu gulerul răsfrânt. Purta ochelari mari cu rame aurii. Avea treizeci şi nouă de ani şi îşi pierdea părul.

Tânărul Taylor fusese un risipitor – retras de la colegiu, retrogradat din gradul de sergent de la Academia de Marină pentru abateri disciplinare –, iar lui încă îi displăcea supravegherea atentă. Prefera să lucreze la sucursala EDS World deoarece biroul principal era foarte departe.

El se afla în acele zile sub o atentă supraveghere. După patru zile în Teheran, Ross Perot era sălbatic.

Taylor avea oroare de sesiunile din fiecare seară de interogatoriu din partea şefului său. După ce el şi Howell

au petrecut ziua alergând prin oraș, înfruntând traficul, demonstrațiile și intransigența oficialităților iraniene, va trebui ca ei să îi explice lui Perot din ce cauză nu au rezolvat absolut nimic.

Pentru a înrăutăți situația, Perot a fost reținut în hotel cea mai mare parte a timpului. Ieșise doar de două ori: o dată la Ambasada Statelor Unite și o dată la Sediul Armatei Statelor Unite. Taylor se asigurase că nimeni nu îi va oferi cheile de la o mașină sau vreo monedă locală, pentru a descuraja vreun impuls pe care l-ar putea avea Perot de a face o plimbare. Dar rezultatul a fost că Ross era ca ursul în cușcă, iar să fii luat la întrebări de el era ca și cum ai intra în cușcă alături de urs.

Cel puțin Taylor nu mai trebuia să simuleze că nu știa despre echipa de salvare. Coburn îl dusese să-l întâlnească pe Simons și au vorbit timp de trei ore – sau, mai precis, Taylor a vorbit: Simons doar punea întrebări. Au stat în camera de zi din casa lui Taylor, cu Simons scăpând scrum din trabuc pe covorul lui Taylor; iar Taylor îi spusese că Iranul era ca un animal cu capul tăiat: capul – ministerele și oficialii – încerca încă să dea ordine, dar corpul – poporul iranian – era aplecat, făcând exact ceea ce dorea. În consecință, presiunea politică nu îi va elibera pe Paul și Bill: va trebui să fie plătită cauțiunea sau să fie ei extrași. Timp de trei ore, Simons nu și-a schimbat câtuși de puțin tonul vocii, nu a oferit nicio opinie, nici măcar nu s-a mișcat o dată din scaunul lui.

Dar era mai ușor să ai de-a face cu gheața comportamentului lui Simons decât cu focul lui Perot. În fiecare dimineață, Perot bătea la ușă în timp ce Taylor se bărbierea. Taylor se trezea puțin mai devreme în fiecare

zi, pentru a se pregăti când venea Perot, însă și Perot se trezea mai devreme în fiecare zi, până când Taylor a început să-şi imagineze că Perot asculta dincolo de ușă toată noaptea, aşteptând să-l prindă bărbierindu-se. Perot era plin de idei care îi veniseră în timpul nopții: noi argumente pentru nevinovăția lui Paul și Bill, noi planuri pentru a-i convinge pe iranieni să-i elibereze. Taylor şi John Howell – cel înalt şi cel scund, precum Batman şi Robin – se îndreptau în mașina lui Batman spre Ministerul Justiției sau Ministerul Sănătății, unde funcționarii îi vor demola ideile lui Perot în câteva secunde. Perot încă folosea o abordare legalistă, rațională, americană şi, după părerea lui Taylor, încă mai avea până să-și dea seama că iranienii nu jucau în concordanță cu acele reguli.

Aceasta nu era tot ce avea Taylor în minte. Soția lui, Mary, și copiii, Mike și Dawn, locuiau cu părinții lui în Pittsburgh. Mama și tatăl lui Taylor erau ambii trecuți de optzeci de ani şi cu sănătatea şubredă. Mama sa avea o boală de inimă. Mary trebuia să se descurce cu asta de una singură. Ea nu s-a plâns, dar el își putea da seama, când vorbea cu ea la telefon, că nu era fericită.

Taylor oftă. Nu putea face față la toate problemele din lume deodată. Și-a turnat băutură până la buza paharului, apoi, ducându-l în mână, a plecat din cameră și a mers în apartamentul lui Perot pentru „baia de sânge" din fiecare seară.

Perot mergea în sus și în jos în camera de zi a apartamentului său, aşteptând să se adune echipa de negociere. Nu făcea nimic util în Teheran și el ştia acest lucru.

Suferise o primire rece la Ambasada Statelor Unite. A fost condus în biroul lui Charles Naas, adjunctul

ambasadorului. Naas a fost amabil, însă i-a relatat lui Perot aceeaşi veche poveste despre cum EDS ar trebui să utilizeze sistemul legal pentru eliberarea lui Paul şi Bill. Perot insistase să aibă o întrevedere cu ambasadorul. Străbătuse jumătate de lume pentru a se întâlni cu Sullivan şi nu intenţiona să plece înainte de a vorbi cu el. În cele din urmă, Sullivan intră, dădu mâna cu Perot şi-i spuse că a fost cât se poate de neînțelept să vină în Iran. Era clar că Perot reprezenta o *problemă* şi Sullivan nu mai voia alte *probleme*. A vorbit o perioadă de timp, dar nu s-a aşezat şi a plecat de îndată ce a putut. Perot nu era obişnuit cu un astfel de tratament. El era, la urma urmei, un american important, şi în circumstanțe normale un diplomat ca Sullivan ar trebui să fie cel puţin bine crescut, dacă nu plin de respect.

Perot s-a întâlnit, de asemenea, cu Lou Goelz, care părea sincer preocupat de Paul și Bill, însă nu a oferit un ajutor concret.

În afara biroului lui Naas s-a întâlnit întâmplător cu câţiva ataşaţi militari care l-au recunoscut. De la campania pentru prizonierii de război Perot a putut întotdeauna conta pe o primire călduroasă din partea armatei americane. Se aşeză să discute cu ataşaţii şi le spuse problema lui. Ei i-au zis sincer că nu îl pot ajuta.

– Iată sfatul meu, uită de ceea ce ai citit în ziar sau de ceea ce declară public Departamentul de Stat, i-a spus unul dintre ei, noi nu avem nicio putere aici, niciun control – vă pierdeți timpul în Ambasada Statelor Unite.

Perot şi-a irosit întotdeauna timpul la Sediul Armatei Statelor Unite. Şeful lui Cathy Gallagher, colonelul Keith Barlow, din fruntea Comandamentului American pentru

Activități de Sprijin din Iran, a trimis o mașină blindată spre Hyatt. Perot a urcat împreună cu Rich Gallagher. Șoferul era iranian: Perot se întreba de partea cui se afla.

S-au întâlnit cu generalul Aviației Militare, Phillip Gast, șeful Grupului Consultativ pentru Asistență Militară al SUA (MAAG) din Iran, și cu generalul „Olandez" Huyser. Perot îl cunoștea puțin pe Huyser și-l știa drept un bărbat puternic, dinamic; dar în zilele acelea arăta epuizat. Perot citise în ziar că Huyser era emisarul președintelui Carter, prezent acolo pentru a convinge armata iraniană să-l sprijine pe comandantul guvernului Bakhtiar; iar Perot a ghicit că Huyser nu avea niciun chef de acea misiune.

Huyser a spus sincer că ar dori să îi ajute pe Paul și Bill, însă în acel moment nu avea nicio influență asupra iranienilor: nu putea oferi nimic în schimb. Chiar dacă ar fi ieșit din închisoare, a adăugat Huyser, ei vor fi în pericol în Iran. Perot le-a explicat că s-a ocupat de acest aspect: Bull Simons era în Teheran pentru a avea grijă de Paul și Bill odată ce ieșeau din închisoare. Huyser a izbucnit în râs și, o clipă mai târziu, Gast a înțeles gluma: ei știau cine era Simons, dar și că el va planifica mai mult decât o misiune pentru a-i dădăci pe cei doi.

Gast s-a oferit să-i furnizeze combustibil lui Simons, atâta tot. Cuvinte călduroase de la militari, cuvinte reci de la ambasadă; puțin sau aproape deloc ajutor din ambele părți. Și nimic în afară de scuze de la Howell și Taylor.

Să stea într-o cameră de hotel toată ziua îl înnebunea pe Perot. În acea zi Cathy Gallagher l-a rugat să aibă grijă de pudelul ei, Buffy. A spus-o de parcă era o onoare – o dovadă a înaltei sale aprecieri față de Perot –, iar el fusese atât de surprins, încât a fost de acord. Stând și uitându-se la

animal, și-a dat seama că asta era o ocupație nostimă pentru liderul unei afaceri internaționale de mare importanță și se mira cum naiba s-a lăsat convins să facă lucrul ăsta. Nu a primit deloc compătimire din partea lui Keane Taylor, care a crezut că era tare nostim. După câteva ore, Cathy s-a întors de la coafor sau de oriunde fusese și a dus câinele înapoi; însă starea lui Perot a rămas înnegurată.

S-a auzit un ciocănit în ușa lui Perot și intră Taylor, ducându-și băutura obișnuită. A fost urmat de John Howell, Rich Gallagher și Bob Young. Cu toții s-au așezat.

– Acum, zise Perot, le-ai spus că vom garanta să-i aducem pe Paul și Bill oriunde s-ar ține interogatoriile în Statele Unite sau în Europa, cu un preaviz de treizeci de zile, în orice moment din următorii doi ani?

– Nu sunt interesați de acea idee, răspunse Howell.

– Ce vrei să spui că nu sunt interesați?

– Îți spun doar ce au spus ei...

– Dar dacă asta este o investigație și nu o încercare de șantaj, tot ceea ce ei au nevoie este să fie siguri că Paul și Bill vor fi disponibili pentru interogatorii.

– Ei sunt deja siguri. Bănuiesc că nu văd niciun motiv să facă schimbări.

Era o situație care te scotea din minți. Părea că nu exista nicio cale de a rezona cu iranienii, nicio modalitate de a ajunge la ei.

– Le-ai sugerat să-i elibereze pe Paul și Bill în custodia Ambasadei Statelor Unite?

– Au refuzat și asta.

– De ce?

– Nu au spus.

– I-ai întrebat?

– Ross, ei nu sunt nevoiți să ofere motive. Ei dețin controlul aici și ei știu acest lucru.

– Dar ei sunt răspunzători pentru siguranța prizonierilor lor.

– E o responsabilitate care nu pare să cântărească prea mult pentru ei.

Taylor interveni:

– Ross, ei nu joacă după regulile noastre. Să vâre doi oameni la închisoare nu este mare lucru pentru ei. Nici siguranța lui Paul și Bill nu e mare lucru...

– Atunci, după ce reguli joacă? Îmi poți spune asta?

S-a auzit o bătaie în ușă și intră Coburn, purtându-și haina Omului Michelin și căciula neagră, tricotată. Perot se lumină la față: poate că avea vești bune.

– Te-ai întâlnit cu Informatorul?

– Sigur că m-am întâlnit, răspunse Coburn dându-și jos căciula.

– Bine, să auzim.

– El spune că îi poate scoate pe Paul și Bill pentru șase milioane de dolari. Banii vor fi plătiți într-un cont în Elveția și puși la dispoziție când Paul și Bill pleacă din Iran.

– La naiba, asta nu e rău, zise Perot. Scăpăm cu cincizeci de cenți în loc de un dolar. După legea Statelor Unite ar fi chiar legal, e o răscumpărare. Ce fel de tip e Informatorul?

– N-am încredere în nenorocitul ăsta, răspunse Coburn.

– De ce?

Coburn dădu din umeri.

– Nu știu, Ross... E schimbător, excentric... Un om de nimic... Nu i-aș da nici șaizeci de cenți să meargă la un

magazin ca să-mi aducă un pachet cu ţigări. Ăsta e instinctul meu.

– Dar ascultă, la ce te aştepţi? adăugă Perot. Aceasta este mită – stâlpii comunităţii nu se implică în asemenea lucruri.

Howell zise:

– Tu *ai spus* asta. Aceasta este mită, rosti el cu o voce chibzuită, guturală, neobişnuit de înflăcărată. Nu-mi place aspectul ăsta.

– Nu-mi *place*, zise Perot. Dar cu toţii mi-aţi spus că iranienii nu joacă după regulile noastre.

– Da, dar *ascultă*, exclamă Howell cu fervoare. Paiul de care m-am agăţat în toată această perioadă este că *noi nu am făcut nimic greşit* şi într-o zi, cumva, undeva, cineva va recunoaşte acest lucru, şi apoi toată această problemă se va evapora... Aş *urî* să renunţ la acel pai.

– Nu ne-a dus prea departe.

– Ross, cred că vom reuşi cu timp şi răbdare. Dar dacă ne implicăm în darea de mită, nu mai avem un caz!

Perot se întoarse spre Coburn.

– Cum *ştim* că Informatorul are stabilită o înţelegere cu Dadgar?

– Nu ştim, răspunse Coburn. Argumentul lui este că nu plătim până nu primim rezultatele, deci ce avem de pierdut?

– Totul, zise Howell. Nu are importanţă ce este legal în Statele Unite, aceasta ne-ar putea pecetlui soarta în Iran.

Taylor preciză:

– Duhneşte. Toată afacerea aceasta duhneşte.

Perot era surprins de reacţiile lor. Şi el ura ideea de mită, dar era pregătit să-şi compromită principiile

pentru a-i scoate pe Paul şi Bill din închisoare. Reputaţia EDS era preţioasă pentru el. De fapt, se împotrivea să lase ca ea să fie asociată cu corupţia, aşa cum era dispus să creadă John Howell; însă Perot ştia ceva ce Howell nu știa: colonelul Simons și echipa de salvare înfruntau riscuri mai grave decât prestigiul companiei.

Perot zise:

– Renumele nostru nu le-au făcut lui Paul şi Bill niciun bine până acum.

– Nu e vorba doar de bunul nostru nume, insistă Howell. Dadgar trebuie să fie destul de sigur până acum că nu suntem vinovaţi de corupţie, dar dacă el ar putea să ne prindă într-o situație cu dare de mită, ar putea totuși să salveze aparențele.

– La asta mă refeream, se gândi cu voce tare Perot. Ar putea fi aceasta o capcană?

– Da!

Era de înțeles. Neputând să obțină vreo dovadă împotriva lui Paul și Bill, Dadgar se va preface față de Informator că el ar putea fi mituit, apoi – când Perot va cădea în capcană – anunța lumii întregi că EDS era, la urma urmei, coruptă. Pe urmă, ei vor fi cu toții închiși împreună cu Paul şi Bill. Și fiind vinovați, vor rămâne acolo.

– De acord, zise Perot cu reticență. Sună-l pe Informator și spune-i „Nu, mulțumesc".

Coburn se ridică.

– Bine.

Fusese încă o zi lipsită de rezultate, se gândi Perot. Iranienii au câștigat pe toate planurile. Ignorau presiunea politică. Mituirea putea înrăutăți lucrurile. Chiar

dacă EDS plătea cauțiunea, Paul şi Bill vor fi reţinuţi în continuare în Iran.

Echipa lui Simons părea totuşi pariul câştigător.

Dar el nu le va spune echipei de negociere acel lucru.

– Bine, spuse el. Vom încerca din nou mâine.

III

Keane Taylor cel înalt și John Howell cel scund, precum Batman și Robin, au încercat din nou în 17 ianuarie. Au mers cu maşina până la clădirea Ministerului Sănătății pe bulevardul Eisenhower, luându-l pe Abolhasan drept traducător şi s-au întâlnit cu Dadgar la ora zece dimineața. Cu Dadgar erau oficialii Organizației pentru Securitate Socială, departamentul ministerului care funcționa cu ajutorul calculatoarelor EDS.

Howell hotărâse să-și abandoneze poziția iniţială de negociere, aceea că EDS nu poate plăti cauțiunea din cauza legii valorilor mobiliare. Era la fel de inutil să soliciți să știi acuzațiile împotriva lui Paul și Bill şi ce dovezi existau: Dadgar putea refuza acea abordare spunând că el încă investiga. Numai că Howell nu avea o nouă strategie care să o înlocuiască pe cea veche. Juca poker fără să aibă cărți în mână. Poate că Dadgar îi va da nişte cărți în acea zi.

Dadgar începu prin a explica faptul că personalul de la Organizația pentru Securitate Socială dorea ca EDS să le predea lor ceea ce era cunoscut drept Centrul de Date 125.

Acest calculator mic, şi-a amintit Howell, administra statele de plată şi pensiile pentru personalul Organizației pentru Securitate Socială. Ceea ce doreau aceşti oameni era să-şi primească salariile, chiar și dacă între timp iranienii, în general, nu îşi primeau beneficiile de asigurări sociale.

Keane Taylor spuse:

– Nu este atât de simplu. O astfel de predare ar fi o operațiune foarte complexă, necesitând foarte mult personal calificat. Bineînțeles, aceştia s-au întors cu toții în Statele Unite.

Dadgar răspunse:

– Atunci, ar trebui să-i aduci înapoi.

– Nu sunt atât de prost, replică Taylor.

„Pregătirea antisensibilitate a Corpului puşcaşilor marini ai lui Taylor funcționează", se gândi Howell.

Dadgar continuă:

– Dacă el vorbeşte aşa, va merge la închisoare.

– La fel cum ar merge şi personalul meu dacă i-aş aduce înapoi în Iran, zise Taylor.

Howell interveni:

– Ați putea da o garanție legală că oamenii care se vor întoarce nu vor fi arestați sau hărțuiți în vreun fel?

– Nu aş putea să vă dau o garanție oficială, răspunse Dadgar. Dar mi-aş putea da cuvântul de onoare.

Howell aruncă o privire neliniștită către Taylor. Acesta nu spuse nimic, însă expresia de pe fața lui spunea că nu va da doi cenți pe cuvântul de onoare al lui Dadgar.

– Desigur că putem avea în vedere modalități prin care să aranjăm predarea, zise Howell.

Dadgar i-a dat, în sfârşit, ceva de la care să pornească negocierea, deşi nu era mult.

– Va trebui să fie şi măsuri de precauţie, fireşte. De exemplu, să certifici faptul că echipamentele ți-au fost încredințate într-o stare bună...

Howell îşi închipuia doar că se confrunta cu o problemă. Dacă centrul de date era dat înapoi, atunci va exista un preţ: eliberarea lui Paul şi a lui Bill.

Dadgar a distrus acea idee prin următoarea propoziţie:

– În fiecare zi se fac noi plângeri împotriva companiei dumneavoastră către investigatorii mei, plângeri care ar justifica mărirea cauțiunii. Totuşi, dacă veți coopera în predarea Centrului de Date nr. 125, pot, în schimb, să ignor noile plângeri şi să nu cresc valoarea cauțiunii.

Taylor spuse:

– La naiba, asta nu e nimic altceva decât șantaj!

Howell îşi dădu seama că Centrul de Date nr. 125 era o chestiune colaterală. Dadgar ridicase problema, fără îndoială că la îndemnul acestor oficiali, însă lui nu îi păsa de ea suficient cât să ofere concesii serioase. Prin urmare, de ce anume îi păsa lui?

Howell se gândi la Lucio Randone, fostul coleg de celulă al lui Paul şi Bill. Oferta de ajutor a lui Randone fusese continuată de directorul de la EDS, Paul Bucha, care a plecat în Italia să discute cu compania lui Randone, Condotti d'Acqua. Bucha i-a adus la cunoştinţă că se construiau blocuri de apartamente de către companie în Teheran când finanțatorii lor iranieni au rămas fără bani. Compania, în mod firesc, a încetat să mai construiască, dar mulţi iranieni deja plătiseră pentru apartamentele în construcție. Dată fiind atmosfera actuală, nu a fost

surprinzător faptul că au fost blamați străinii, și Randone a fost trimis la închisoare ca un țap ispășitor. Compania a găsit o nouă sursă de finanțare și a reluat munca de construire, iar Randone a ieșit din închisoare în același timp, într-o înțelegere de ansamblu aranjată de un avocat iranian, Ali Azmayesh. Bucha, de asemenea, a raportat că italienii tot spuneau: „Aduceți-vă aminte, Iranul va fi întotdeauna Iran, nu se schimbă niciodată". El a înțeles aceste cuvinte ca o aluzie la faptul că mituirea făcea parte din acordul comun. Howell, de asemenea, știa că un canal tradițional pentru plata șpăgii era taxa unui avocat: avocatul ar fi prestat, să spunem, muncă în valoare de o mie de dolari și ar fi plătit mită zece mii de dolari, și atunci, ar fi cerut clientului său unsprezece mii de dolari. Această aluzie la corupție îl făcea pe Howell agitat, în ciuda faptului că el mersese să aibă o întrevedere cu Azmayesh, care l-a sfătuit: „EDS nu are o problemă legală, ci una de afaceri". Dacă EDS ar putea să cadă la o înțelegere de afaceri cu Ministerul Sănătății, Dadgar va pleca. Azmayesh nu a menționat șpaga.

„Toate acestea au început, se gândea Howell, ca o problemă de afaceri: clientul nu a putut plăti, furnizorul a refuzat să mai continue munca. Ar putea fi posibil un compromis, în cadrul căruia EDS să deschidă calculatoarele și ministerul să plătească cel puțin o parte din bani?"

– Ar ajuta dacă EDS și-ar renegocia contractul cu Ministerul Sănătății?

– Asta ar putea fi foarte util, răspunse Dadgar. Nu ar fi o soluție legală la problema noastră, dar ar putea fi o soluție practică. Altfel, ar fi păcat să irosim toată munca efectuată în informatizarea ministerului.

„Interesant, chibzui Howell. Ei vor un sistem modern de asigurări sociale – sau își vor banii înapoi. Trimiterea lui Paul și Bill în închisoare pentru treisprezece milioane de dolari cauțiune este modalitatea lor de a le da celor de la EDS două opțiuni – și doar atât. Discutăm lucrurile pe față, în cele din urmă."

Hotărî să fie insensibil.

– Bineînțeles, nu s-ar pune în discuție să se înceapă negocierile în timp ce Chiapparone și Gaylord sunt încă în închisoare.

Dadgar replică:

– Totuși, dacă vă angajați la negocieri de bună-credință, ministerul mă va suna pe mine, iar acuzațiile ar putea fi schimbate, cauțiunea ar putea fi redusă, și Chiapparone și Gaylord ar putea chiar să fie eliberați pe baza garanțiilor lor personale.

„Nimic nu poate fi mai simplu decât atât, reflectă Howell. EDS are face bine să-i întâlnească pe oficialii Ministerului Sănătății."

De când ministerul iranian a încetat treptat să-și plătească facturile, s-au produs două schimbări în guvern. Dr. Sheikholeslamizadeh, aflat în închisoare, fusese înlocuit cu un general; și apoi, când Bakhtiar a devenit prim-ministru, generalul a fost, la rândul lui, înlocuit cu un nou ministru al Sănătății. Cine, se întreba Howell, era acest tip nou, și cum era el?

– Vă sună domnul Young, de la compania americană EDS, domnule ministru, îl anunță secretara.

Dr. Razmara inspiră adânc.

– Spune-i că oamenii de afaceri americani nu mai pot ridica receptorul ca să-i sune pe miniştrii din guvernul iranian şi să se aştepte să discute cu noi de parcă am fi angajații lor, zise el.

Ridică vocea.

– Zilele acelea s-au terminat!

Apoi ceru dosarul EDS.

Manuchehr Razmara fusese în Paris de Crăciun. Educat în Franța – era cardiolog – şi căsătorit cu o franțuzoaică, el considera Franța a doua lui patrie şi vorbea fluent limba franceză. Era, de asemenea, membru al Consiliului Medical Național Iranian şi prieten cu Shahpour Bakhtiar, iar când Bakhtiar a devenit prim-ministru i-a dat telefon prietenului său, Razmara, în Paris şi i-a cerut să vină acasă pentru a deveni ministru al Sănătății.

Dosarul EDS i-a fost înmânat de dr. Emrani, ministrul adjunct responsabil de Securitatea Socială. Emrani supraviețuise celor două schimbări de guvern: fusese în țară când au început problemele.

Razmara a citit dosarul cu o furie crescândă. Proiectul EDS era nebunesc. Prețul de bază al contractului a fost de patruzeci de milioane de dolari, cu clauze variabile ducându-l la o sumă posibilă de nouăzeci de milioane. Razmara şi-a adus aminte că Iranul avea douăsprezece mii de medici angajați să servească o populație de treizeci şi două de milioane, și că erau şaizeci și patru de mii de sate fără apă la robinet; şi a concluzionat că oricine ar fi fost cei care au semnat contractul cu EDS au fost nebuni sau trădători, sau ambele. Cum a fost *posibil* ca ei să justifice cheltuirea a milioane de dolari pe calculatoare când oamenilor le

lipseau obiectele fundamentale, de primă necesitate în sfera sănătății publice, cum ar fi apa curentă? Putea fi doar o singură explicație: fuseseră mituiți.

Ei bine, aveau să sufere. Emrani pregătise acest dosar pentru instanța specială care judeca funcționarii corupți. Trei oameni erau la închisoare: fostul ministru Sheikholeslamizadeh și doi dintre miniștrii lui adjuncți, Reza Neghabat și Nili Arame. Lucrurile stăteau așa cum trebuia. Vina pentru încurcătura în care erau ar trebui să cadă, în principal, pe iranieni. Cu toate acestea, americanii erau, de asemenea, de vină. Oamenii de afaceri americani și guvernul lor îl încurajaseră pe Șah în planurile sale nebunești și au încasat profitul: așadar, ei trebuiau să sufere. În plus, potrivit dosarului, EDS fusese spectaculos de incompetentă: calculatoarele nu funcționau încă, după doi ani și jumătate, totuși, proiectul de automatizare a perturbat atât de mult departamentul lui Emrani, încât nici sistemele învechite nu mai erau operaționale, cu rezultatul că Emrani nu putea monitoriza cheltuielile departamentului său. În dosar se stipula că asta a fost o cauză principală a cheltuielilor suplimentare din bugetul ministerului.

Razmara a observat că Ambasada Statelor Unite protesta împotriva închiderii celor doi americani, Chiapparone și Gaylord, pentru că nu existau dovezi împotriva lor. Lucrul acesta era tipic americanilor. Bineînțeles că nu exista dovadă: șpăgile nu se plăteau printr-un cec. Ambasada era, de asemenea, preocupată de siguranța celor doi prizonieri. Lui Razmara i s-a părut acest aspect ironic. *El* era preocupat de siguranța *lui*. În fiecare zi când mergea la birou se întreba dacă se va întoarce în viață.

Închise dosarul. Nu avea milă față de EDS sau de directorii săi din închisoare. Chiar dacă el ar fi dorit ca ei să fie eliberați, nu ar fi putut face acest lucru, reflectă ministrul adjunct. Atitudinea antiamericană a oamenilor ajunsese la paroxism. Guvernul din care Razmara făcea parte, regimul Bakhtiar, fusese instalat de către Șah, și membrii lui erau, prin urmare, suspectați în mare măsură de o poziţie pro-americană. Cu țara într-o astfel de criză, orice ministru care s-a preocupat de bunăstarea a doi lachei capitalişti americani lacomi ar fi destituit, dacă nu linşat, şi pe bună dreptate. Razmara își concentră atenția asupra unor lucruri mai importante.

A doua zi, secretara lui spuse:

– Domnul Young, de la compania americană EDS, este aici şi cere să vă vadă.

Aroganța americanilor era exasperantă.

Razmara zise:

– Repetă-i mesajul pe care ți l-am dat ieri, apoi lasă-l cinci minute să iasă din incintă.

IV

Pentru Bill, problema cea mare era timpul.

El era diferit de Paul. Pentru Paul – neliniştit, agresiv, încăpățânat, ambițios –, cel mai rău aspect al faptului că era în închisoare îl constituia neputința. Bill era mai pașnic din fire: accepta că nu putea face nimic decât să se roage, deci se ruga. (Nu își purta religia la vedere: se ruga noaptea târziu, înainte de a merge la culcare sau dimineața devreme, înainte să se trezească ceilalţi.) Ceea ce îl supăra pe Bill era încetineala chinuitoare cu care

trecea timpul. O zi în lumea reală – o zi pentru rezolvarea problemelor, luarea de hotărâri, primirea telefoanelor şi participarea la întâlniri – te făcea să nu simţi deloc timpul: o zi în închisoare era nesfârşită. Bill a întocmit o formulă pentru schimbarea timpului real în timpul din închisoare.

Timpul Real /	*Timpul din închisoare*
1 Secundă =	1 Minut
1 Minut=	1 Oră
1 Oră=	1 Zi
1 Săptămână =	1 Lună
1 Lună =	1 An

Timpul luă această nouă dimensiune pentru Bill după două sau trei săptămâni în închisoare, când înțelese că nu avea să fie vreo rezolvare rapidă a problemei. Spre deosebire de un criminal condamnat, el nu fusese condamnat trei luni sau cinci ani, deci nu obținea niciun confort din faptul că bifa zilele într-un calendar pe perete în semn de numărătoare inversă până la libertate. Nu schimba cu nimic situația numărul de zile care trecuseră: timpul lui rămas în închisoare era nedefinit, prin urmare, nesfârşit.

Colegii lui persani de celulă nu păreau să simtă la fel. Era un contrast cultural revelator: americanii, antrenați să obțină rezultate rapide, erau torturați de aşteptare; iranienii erau mulțumiți să aştepte după *fardah*, mâine, săptămâna viitoare, la un moment dat, în cele din urmă, – aşa cum făcuseră şi în afaceri.

Cu toate acestea, pe măsură ce influența Șahului slăbea, Bill se gândea că a văzut semne de disperare în unele dintre rezultate, și a ajuns să nu aibă încredere în ele. Era atent să nu le spună cine era în oraş din Dallas sau ce progres se făcea în negocierile pentru eliberarea lui: îi era teamă că, abordând şi cea mai puțin eficientă metodă, ei ar fi încercat să facă schimb de informații cu gărzile.

Devenea un prizonier bine adaptat. A învățat să ignore mizeria şi gândacii şi s-a obişnuit cu mâncarea rece, cu amidon şi fără gust. A învățat să trăiască între nişte limite personale strâmte, bine definite, „teritoriul" prizonierului. El a rămas activ.

A găsit modalități prin care să-și umple zilele fără de sfârşit. Citea cărți, îl învăța pe Paul şah, făcea exerciții pe hol, vorbea cu iranienii pentru a prinde fiecare cuvânt de la radio sau de la știrile de la televizor şi se ruga. A făcut o analiză detaliată, în amănunt, a închisorii, măsurând celulele și coridoarele și desenând planuri şi schițe. A ținut un jurnal, înregistrând fiecare eveniment neînsemnat din viața de închisoare, plus tot ceea ce îi spuneau vizitatorii, şi veştile. A folosit inițiale în loc de nume și câteodată a inserat incidente inventate sau versiuni schimbate ale unor incidente reale, astfel încât, dacă jurnalul ar fi fost confiscat sau citit de autoritățile locale, le-ar induce confuzie.

Asemeni prizonierilor de pretutindeni, aştepta cu nerăbdare să primească vizitatori la fel de entuziasmat ca un copil care aştepta Crăciunul. Oamenii de la EDS aduceau hrană destul de bună, haine călduroase, cărți noi şi scrisori de acasă. Într-o zi, Keane Taylor a adus o fotografie a fiului lui Bill, în vârstă de şase ani, Christopher,

stând în fața bradului de Crăciun. Văzându-și băiețelul, chiar și în fotografie, asta i-a dat lui Bill putere: o aluzie puternică la ceea ce el trebuia să spere i-a reînnoit decizia de a rezista și de a nu dispera.

Bill îi scria scrisori lui Emily și i le dădea lui Keane care i le citea ei la telefon. Bill îl cunoștea pe Keane de zece ani și erau foarte apropiați – locuiseră împreună după evacuare. Bill știa că Taylor nu era atât de insensibil precum ar indica reputația lui – jumătate din aceasta era deja un fapt –, totuși, era rușinos să scrii „Te iubesc" știind că, de fapt, Keane va citi aceste cuvinte. Bill a trecut peste rușine, deoarece dorea foarte mult să-i spună lui Emily și copiilor cât de mult îi iubea, doar ca măsură de precauție dacă nu mai apuca altă șansă de a o spune în persoană. Scrisorile erau precum cele scrise de piloți în ajunul unei misiuni periculoase.

Cel mai important dar adus de vizitatori erau știrile. Întâlnirile mult prea scurte din clădirea joasă din cealaltă parte a curții au fost petrecute vorbind despre eforturile variate făcute pentru a-i scoate pe Paul și Bill din închisoare. Lui Bill i se părea că timpul reprezenta factorul-cheie. Mai devreme sau mai târziu, o abordare sau alta trebuia să funcționeze. Din nefericire, pe măsură ce zilele treceau, Iranul intra în declin. Forțele revoluției câștigau amploare. Îi vor scoate din închisoare cei de la EDS pe Paul și Bill înainte de a exploda întreaga țară?

Era din ce în ce mai periculos pentru oamenii de la EDS să vină în sudul orașului, unde era locul de detenție pentru cei doi directori executivi. Paul și Bill nu știau niciodată când va fi următoarea vizită sau dacă va mai fi vreuna. După ce au trecut patru zile, apoi cinci, Bill

se întreba dacă toți ceilalți au plecat înapoi în Statele Unite şi l-au lăsat pe el și pe Paul în urmă. Având în vedere că era o cauţiune imposibil de mare şi străzile din Teheran imposibil de periculoase, s-ar putea ca ei toți să renunţe la Paul şi Bill ca la o cauză pierdută? Ar putea fi forțați, împotriva voinţei lor, să plece pentru a-şi slava viețile. Bill și-a reamintit de retragerea americanilor din Vietnam, cu ultimii oficiali ai ambasadei fiind luați de pe acoperişuri cu elicopterul; și el îşi putea imagina scena repetată la Ambasada Statelor Unite din Teheran.

Din când în când primea noi asigurări în urma unei vizite din partea unui oficial al ambasadei. Și ei își asumau un risc venind, dar nu aduceau niciodată veşti concrete despre eforturile guvernului de a-i ajuta pe Paul și Bill, iar Bill a ajuns la concluzia că Departamentul de Stat era depăşit de situație.

Vizitele din partea dr. Houman, avocatul lor iranian, au fost la început foarte încurajatoare; dar apoi Bill și-a dat seama că, după moda tipic iraniană, Houman promitea mult și făcea puțin. Eșecul întâlnirii cu Dadgar era deznădăjduitor de deprimant. I se părea înspăimântător să vadă cât de ușor Dadgar i-a dejucat planurile lui Houman şi cât de hotărât era Dadgar să-i țină pe Paul şi Bill în închisoare. Bill nu a dormit în acea noapte.

Când se gândi la cauțiune, o estimă că aproape incredibilă. Nimeni nu a plătit vreodată o răscumpărare atât de mare, niciunde în lume. Și-a amintit poveștile de la ştirile tv despre oamenii de afaceri americani răpiţi în America de Sud și reținuţi pentru un milion sau două milioane de dolari. (Ei erau, de obicei, uciși.) Alte răpiri ale unor milionari, politicieni şi celebrități implicaseră

cereri de trei sau patru milioane – niciodată treisprezece. Nimeni nu ar plăti atât de mult pentru Paul și Bill.

Pe deasupra, chiar și o sumă atât de mare de bani nu le-ar cumpăra dreptul de a părăsi țara. Ei, probabil, ar fi ținuți în arest la domiciliu în Teheran în timp ce mulțimile vor prelua controlul. Cauțiunea câteodată părea mai mult o capcană decât o modalitate de a scăpa. Se aflau într-un cerc vicios.

Întreaga experiență era o lecție despre valori. Bill a intuit că se descurca bine și fără casa lui frumoasă, mașinile, mâncarea rafinată și hainele curate. Nu era mare lucru să locuiești într-o cameră murdară, cu gândaci care urcau pe pereți. Tot ceea ce a avut în viață îi fusese luat și a descoperit că singurul lucru de care îi păsa era familia lui. Când analizai lucid situația, doar asta conta cu adevărat: Emily, Vicki, Jackie, Jenny și Chris.

Vizita lui Coburn l-a înveselit puțin. Văzându-l pe Jay în haina aceea mare până în pământ și cu căciula din lână, cu un petic de barbă roșie crescut pe bărbie, Bill a ghicit că el nu era în Teheran pentru a lucra pe canale legale. Coburn a petrecut cea mai mare parte a vizitei sale cu Paul, iar dacă Paul a aflat mai multe, nu i-a transmis aceste informații și lui Bill. Acesta era mulțumit: va afla de îndată ce era necesar să afle.

Dar a doua zi după vizita lui Coburn acolo a venit cu vești proaste. În 16 ianuarie, Șahul a părăsit Iranul.

În mod excepțional, televizorul de pe holul închisorii a fost pornit după-amiază. Paul și Bill, cu toți ceilalți prizonieri, priveau ceremonia restrânsă de la Pavilionul Imperial din portul Mehrabad. Acolo erau Șahul, cu soția sa, trei din cei patru copii ai săi, soacra sa și o mulțime de

curteni. Pentru a-i conduce, se mai aflau acolo şi prim-ministrul Bakhtiar și o mulțime de generali. Bakhtiar a sărutat mâna Șahului şi familia regală a ieşit spre avion.

Oamenii de la minister aflați în închisoare erau posomorâți: aproape toți dintre ei fuseseră prieteni, într-un fel sau altul, cu familia regală sau cercul său apropiat. Și în acel moment protectorii lor plecau: asta însemna, cel puțin, că trebuiau să se resemneze față de o lungă ședere în închisoare. Bill simți că Șahul luase cu el ultima șansă a unui rezultat pro-american în Iran. Ca atare, vor fi mai mult haos și confuzie, mai mult pericol pentru toți americanii din Teheran – și mai puține șanse pentru o eliberare grabnică a lui Paul și Bill.

Curând după ce televiziunea a arătat avionul Șahului decolând, Bill începu să audă un vuiet de fond, produs parcă de o mulțime îndepărtată, din afara închisorii. Zgomotul crescu rapid spre un haos de strigăte, ovaționări și urletele claxoanelor. Televiziunea a arătat sursa vacarmului: o mulțime de sute de mii de iranieni se dezlănțuia pe străzi, țipând: „*Shah raft!*" Șahul a plecat! Paul spuse că îi amintea de Parada din Ziua de Anul Nou din Philadelphia. Toate maşinile conduceau cu farurile aprinse și mai toate claxonau continuu. Mulți șoferi și-au atașat bucățele de materiale la ștergătoarele de parbrize și le-au pornit, astfel încât se puteau mişca dintr-o parte în alta ca nişte purtătoare de drapel mecanice. Tineri triumfători în camioane goneau pe străzi sărbătorind, și peste tot în oraş mulțimile doborau și făceau bucăți statuile Șahului. Bill se întreba ce vor face mulțimile în continuare. În isteria eliberării întregii acestei emoții iraniene înăbușite, vor deveni americanii ținte?

El şi Paul au rămas în celulă pe tot parcursul zilei, încercând să stea retraşi. S-au întins pe paturi, vorbind sporadic. Paul a fumat. Bill încerca să nu se gândească la scenele înspăimântătoare pe care le privise la televizor, dar urletul mulțimii anarhice, strigătul colectiv al triumfului revoluționar, pătrundea prin zidurile închisorii și-i umplea urechile, ca bubuitul tunetului cu o clipă înainte de a lovi trăsnetul.

Două zile mai târziu, în dimineața zile de 18 ianuarie, un gardian a venit în celula nr. 5 şi i-a spus ceva în farsi lui Reza Neghabat, fostul ministru adjunct. Neghabat le-a tradus lui Paul şi Bill:

– Trebuie să vă strângeți lucrurile. Veți fi mutați.

– Unde? întrebă Paul.

– La altă închisoare.

Clopotele de alarmă sunară în mintea lui Bill. La ce fel de închisoare mergeau? Felul acela de închisoare unde oamenii erau torturați şi ucişi? Va fi informată EDS unde pleacă ei sau, pur și simplu, vor dispărea? Locul lor de detenție nu era minunat, dar era cel puțin răul pe care îl cunoșteau.

Gardianul vorbi din nou şi Neghabat traduse:

– Spune să nu fiți îngrijorați, asta este pentru binele vostru.

Dura doar câteva minute să-şi împacheteze periuțele de dinți, aparatul de ras folosit în comun şi puținele haine de rezervă pe care le aveau. Apoi au stat şi au aşteptat – timp de trei ore.

Era înfiorător. Bill se obişnuise cu această închisoare și, în ciuda paranoiei lui ocazionale, de fapt, el avea

încredere în colegii săi de celulă. Se temea că schimbarea va fi spre mai rău.

Paul l-a rugat pe Neghabat să încerce să transmită vestea mutării lor la EDS, poate prin mituirea colonelului răspunzător de închisoare.

Veteranul celulei, bătrânul care fusese atât de preocupat de bunăstarea lor, era supărat că ei plecau. L-a urmărit trist pe Paul cum își dezlipea fotografiile cu Karen și Ann Marie. Din impuls, Paul i-a dat fotografiile bătrânului, care a fost în mod vizibil mişcat și i-a mulțumit până la exagerare.

În cele din urmă, au fost scoşi în curte şi direcționați spre un miniautobuz, împreună cu alți șase prizonieri din diferite părți ale închisorii. Bill se uită în jur la ceilalți, încercând să-și dea seama ce aveau în comun. Unul era francez. Oare toți străinii erau duşi într-o închisoare numai pentru ei, pentru propria lor siguranță? Dar altul era iranianul cel solid care fusese șeful celulei de la parter, unde ei petrecuseră prima noapte în închisoare – un răufăcător obișnuit, presupuse Bill.

În timp ce autobuzul ieșea din curte, Bill vorbi cu francezul.

– Știi unde mergem?

– Eu voi fi eliberat, răspunse francezul.

Inima lui Bill tresăltă. Astea erau veşti bune! Poate că vor fi cu toții eliberați.

Își îndreptă atenția spre scena de pe străzi. Era prima dată în trei săptămâni când vedea lumea de afară. Clădirile guvernamentale de peste tot din jurul Ministerului Justiției erau distruse: mulțimea chiar s-a dezlănțuit. Maşini incendiate și geamuri sparte se zăreau peste tot.

Străzile erau pline cu soldați și tancuri, însă nu făceau nimic, nu mențineau ordinea, nici măcar nu controlau traficul. Lui Bill i se părea doar o chestiune de timp până când guvernul slab al lui Bakhtiar va fi răsturnat.

Ce s-a întâmplat cu oamenii de la EDS – Taylor, Howell, Young, Gallagher și Coburn? Ei nu au venit pe la închisoare de când a plecat Șahul. Au fost forțați să plece, să-și salveze viețile? Într-un fel, Bill era sigur că ei se aflau încă în oraș, încercând în continuare să îl elibereze pe el și pe Paul din închisoare. Începu să spere că transferul acesta fusese aranjat de către ei. Poate, în loc să transporte prizonierii la o altă închisoare, autobuzul va devia de la rută și îi va duce la baza aeriană a Statelor Unite. Cu cât se gândea mai mult la aceasta, cu atât mai mult credea că totul fusese aranjat pentru eliberarea lor. Fără îndoială că oficialii ambasadei americane și-au dat seama, de la plecarea Șahului, că Paul și Bill se aflau într-un pericol serios și, în cele din urmă, au rezolvat cazul cu puțină forță diplomatică reală. Cursa cu autobuzul era un șiretlic, o poveste falsă pentru a-i scoate pe ei din închisoarea Ministerului Justiției fără să trezească suspiciunea oficialilor iranieni ostili precum Dadgar.

Autobuzul se îndrepta spre nord. A trecut prin cartiere cu care Bill era familiarizat și a început să se simtă mai în siguranță pe măsură ce sudul turbulent al orașului rămânea în urma lui.

De asemenea, baza aeriană se afla în nord.

Autobuzul intră într-o piață mai lată dominată de o structură uriașă ca o fortăreață. Bill se uită cu interes la clădire. Zidurile ei erau înalte de 7,6 m și ici-colo aveau turnuri de pază și amplasamente pentru mitraliere.

Piața era plină de femei iraniene în *chador,* robele negre tradiționale, toată făcând un zgomot asurzitor. Era acesta un fel de palat sau moschee? Sau, poate, o bază militară?

Autobuzul s-a apropiat de fortăreață și a încetinit.

„Oh, *nu*“, se gândi el decepționat.

Două uși uriașe din oțel erau poziționate central în față. Spre oroarea lui Bill, autobuzul a mers până aproape și a oprit în fața porții.

Locul acesta îngrozitor era noua închisoare, noul coșmar.

Porțile se deschiseră, iar autobuzul intră.

Nu mergea la baza aeriană, EDS nu aranjase o înțelegere, ambasada nu a acționat și ei nu aveau să fie eliberați.

Autobuzul s-a oprit din nou. Porțile din oțel s-au închis în urma lui și o a doua pereche de porți s-a deschis în față. Autobuzul a intrat și s-a oprit într-un complex masiv presărat cu clădiri. Un gardian a spus ceva în farsi și toți prizonierii s-au ridicat de pe scaune ca să coboare din autobuz.

Bill se simți dezamăgit ca un copil. „Viața e mizerabilă, chibzui el. Ce am făcut să merit acest lucru? Ce am făcut?“

– Nu conduce atât de repede, zise Simons.

Joe Poché întrebă:

– Conduc periculos?

– Nu, doar că nu vreau să încalci vreo lege.

– Ce lege?

– Fii doar atent.

Coburn îi întrerupse:

– Am ajuns.

Poché opri maşina.

Cu toții priviră peste capetele femeilor ciudate în negru şi văzură fortăreața imensă a închisorii Gasr.

– Iisuse Hristoase, exclamă Simons, cu vocea lui profundă, aspră, nuanțată cu o teamă respectuoasă. Uitați-vă la nemernicul ăla.

Cu toții se holbau la zidurile înalte, porțile enorme, turnurile de pază şi amplasamentele pentru mitraliere.

Simons constată:

– Locul acela e mai rău decât Alamo.

Lui Coburn i-a trecut prin minte că mica lor echipă de salvare nu putea ataca locul respectiv, nu fără ajutorul armatei americane. Operațiunea de salvare pe care ei o plănuiseră cu atât de multă minuțiozitate și pe care au repetat-o de atât de multe ori era în acele momente complet irelevantă. Nu mai aveau să se facă modificări sau îmbunătățiri la plan, nici scenarii noi; întreaga idee era moartă.

Au stat pentru un timp în maşină, fiecare cu gândurile lui.

– Cine sunt aceste femei? se miră Coburn cu voce tare.

– Au rude în închisoare, explică Poché.

Coburn auzi un zgomot distinct.

– Ascultați, zise el. Ce *este* acela?

– Femeile, răspunse Poché. Tânguindu-se.

Colonelul Simons se mai uitase cândva în sus la o cetate de necucerit.

Atunci el era căpitanul Simons şi prietenii lui îl numeau Art, nu Bull.

Era octombrie 1944. Art Simons, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, comanda Compania B, Batalionul al Şaselea de Trupe de Elită de Infanterie. Americanii câştigau războiul în Pacific şi erau pe punctul de a ataca Insulele Filipine.

Înaintea forţelor invadatoare ale Statelor Unite, soldaţii de elită din batalionul al şaselea erau deja acolo, creând diversiune şi comiţând masacre în spatele liniilor inamice.

Compania B a aterizat pe Insula Homonhon în golful Leyte şi a aflat că nu erau japonezi pe insulă. Simons a înălţat drapelul SUA pe un arbore în faţa a două sute de băştinaşi docili.

În ziua aceea a venit vestea că garnizoana japoneză din apropierea Insulei Suluan masacra civili. Simons a cerut permisiunea de a pune stăpânire pe Suluan. I-a fost refuzată cererea. Câteva zile mai târziu, a solicitat-o din nou. I s-a spus că nu se puteau lipsi de nicio navă pentru a transporta Compania B pe apă. Simons a cerut apoi permisiunea de a folosi mijloacele de transport ale băştinaşilor. De data aceasta i s-a răspuns pozitiv.

Art a confiscat trei bărci ale băştinaşilor şi unsprezece canoe şi s-a autointitulat Amiralul Flotei. A plecat în larg la ora două dimineaţa cu optzeci de oameni. A izbucnit o furtună, şapte canoe s-au răsturnat, iar flota lui Simons s-a întors la ţărm cu majoritatea soldaţilor înotând.

Au pornit din nou a doua zi. De data aceasta au navigat pe timp de zi şi – având în vedere că avioanele japoneze controlau încă aerul – bărbaţii s-au dezbrăcat,

și-au ascuns uniformele şi echipamentul pe fundul bărcilor, astfel încât să arate ca pescarii băştinaşi. Trucul a funcționat şi Compania B a ajuns pe coasta Insulei Suluan. Simons a recunoscut imediat garnizoana japoneză.

Acela a fost momentul când s-a uitat în sus la o fortăreață de necucerit.

Japonezii îşi aveau garnizoana în capătul de sud al insulei, într-un far de pe vârful unui recif de corali de aproape o sută de metri.

În partea de vest, o potecă ducea până la jumătatea drumului spre stâncă la un şir abrupt de trepte săpate în coral. Întregul şir de scări şi majoritatea potecii se vedeau în totalitate din turnul înalt de aproape douăzeci de metri al farului şi din cele trei clădiri cu fața spre vest de pe platforma farului. Era o poziție defensivă perfectă: doi bărbați ar fi putut să le țină piept la cinci sute pe acel şir de trepte din coral.

Dar exista întotdeauna o cale.

Simons a hotărât să atace dinspre est, escaladând stânca.

Asaltul a început la ora unu dimineața, în 2 noiembrie. Simons împreună cu paisprezece bărbați au stat ghemuiți la baza stâncii, chiar sub garnizoană. Fețele și mâinile lor erau înnegrite: pe cer era o lună strălucitoare și terenul era la fel de deschis ca preria din Iowa. Pentru a păstra tăcerea, comunicau prin semne şi şi-au purtat șosetele peste cizme.

Simons le-a dat semnalul și au început să escaladeze.

Marginile ascuțite ale coralului tăiau în carnea degetelor şi a palmelor lor. În anumite locuri nu existau

puncte de sprijin şi a trebuit să se cațere pe liane alternând mâinile. Erau complet vulnerabili: dacă o santinelă curioasă privea dincolo de platformă, în jos, spre partea de est a stâncii, îi vedea imediat și îi putea doborî unul câte unul: îi împușca destul de ușor.

Erau la mijlocul drumului când tăcerea a fost întreruptă de un zăngănit asurzitor. Patul de pușcă al cuiva se lovise de un con de coral. S-au oprit cu toții și au stat nemişcați întinși pe suprafața stâncii. Simons şi-a ținut respirația şi a aşteptat ca sunetul mitralierei de sus să înceapă masacrul. Acesta nu a venit niciodată.

După zece minute au continuat.

Escaladarea a durat o oră întreagă.

Simons a fost primul în vârf. S-a ghemuit pe platformă, simțindu-se gol în lumina strălucitoare a lunii. Nu se vedea niciun japonez, dar putea auzi voci într-una dintre clădirile joase. Îşi îndreptă puşca spre far.

Ceilalți bărbați au început să ajungă la platformă. Atacul trebuia să înceapă de îndată ce aveau pregătită mitraliera de calibru mare și prevăzută cu suport.

Tocmai când arma a fost scoasă peste marginea stâncii, un soldat japonez somnoros a trecut hoinărind prin fața lor, îndreptându-se spre latrină. Simons i-a făcut semn comandantului de pluton, care l-a împuşcat pe japonez; și astfel a început schimbul de focuri.

Simons se întoarse imediat la mitralieră. Ținea un suport și cutia cu muniție în timp ce artileristul ținea celălalt suport și trăgea. Japonezii luați prin surprindere alergau din clădiri direct în ploaia mortală de gloanțe.

Douăzeci de minute mai târziu totul s-a terminat. Fuseseră uciși cam cincisprezece inamici. Plutonul lui Simons a suferit două accidentări, niciuna fatală. Și fortăreața „de nepătruns" fusese luată.

Întotdeauna exista o cale.

CAPITOLUL ȘAPTE

I

Minibuzul Volkswagen al ambasadei americane își făcea loc pe străzile Teheranului, îndreptându-se spre Piața Gasr. Ross Perot stătea înăuntru. Era 19 ianuarie, a doua zi după ce Paul și Bill au fost mutați, iar Perot mergea să-i viziteze în noua închisoare.

Era o chestiune puțin nebunească.

Toată lumea își dăduse osteneala să-l ascundă pe Perot în Teheran, de teamă că Dadgar – văzând un ostatic cu mult mai valoros decât Paul și Bill – îl va aresta și îl va arunca în închisoare. Cu toate acestea, el se îndrepta spre închisoare din proprie voință, cu pașaportul în buzunar pentru identificare.

Speranțele lui se agățau de inabilitatea notorie a guvernelor de pretutindeni de a-și anunța mâna dreaptă ce face mâna stângă. Ministerul Justiției ar putea să vrea să-l aresteze, dar armata conducea închisorile și ea nu era interesată de el.

Totuși, el își lua precauții. Urma să intre cu un grup de oameni – Rich Gallagher și Jay Coburn erau în autobuz, precum și niște oameni de la ambasadă care mergeau să viziteze o americancă în închisoare – și purta

haine obişnuite. În plus, ducea cu el o cutie din carton cu alimente, cărți și haine călduroase pentru Paul şi Bill.

Nimeni din închisoare nu-i va recunoaşte fața. Va trebui să-şi dea numele când va intra, însă de ce l-ar identifica un funcționar neînsemnat sau un gardian din închisoare? Numele lui ar putea fi pe o listă la aeroport, la secțiile de poliție sau la hoteluri; dar închisoarea, cu siguranță, va fi *ultimul* loc unde Dadgar s-ar aştepta ca Perot să apară.

Oricum, era hotărât să-și asume riscul. Dorea să le ridice moralul lui Paul și Bill şi să le arate că el era dispus să se pună singur în pericol pentru ei. Ar fi singura realizare a călătoriei lui: eforturile sale de a pune în mișcare negocierile nu au avut niciun rezultat.

Autobuzul a intrat în Piața Gasr, iar el a văzut pentru prima dată noua închisoare. Era formidabilă. Nu îşi putea imagina cum Simons și mica lui echipă de salvare puteau în vreun fel să pătrundă acolo.

În piață erau zeci de oameni, majoritatea femei în *chador*, făcând mult zgomot. Autobuzul s-a oprit lângă ușile uriaşe din oțel. Perot avea îndoieli în legătură cu şoferul de autobuz: era iranian, şi știa cine era Perot...

Au ieșit cu toții. Perot a văzut o cameră de televiziune lângă intrarea închisorii.

Inima îi stătu în loc.

Era o echipă *americană*.

Ce naiba căutau ei acolo?

Își ținu capul în jos pe măsură ce îşi făcea loc prin mulțime, ducând cutia din carton. Un gardian privea pe o fereastră mică dintr-un zid din cărămidă de lângă porți. Echipa de televiziune părea să nu-l observe. Un

minut mai târziu o uşă mică într-una dintre porţi se deschise şi vizitatorii păşiră înăuntru.

Uşa se închise cu zgomot în spatele lor.

Perot trecuse punctul dincolo de care nu se putea întoarce.

Continuă să meargă, printr-o a doua pereche de uși din oțel, în complexul închisorii. Era un loc mare, cu străzi între clădiri, şi pui de găină şi curcani alergând în voie. I-a urmat pe ceilalți printr-o uşă într-o cameră de primire.

Îşi arătă paşaportul. Funcționarul indică spre un registru. Perot îşi scoase stiloul și semnă „H.R. Perot", mai mult sau mai puțin lizibil.

Funcționarul îi înapoie pașaportul şi îi făcu semn să treacă.

Avusese dreptate. Nimeni de acolo nu a auzit de Ross Perot. Păşi într-o cameră de așteptare – şi se opri încremenit.

Stând acolo, vorbind cu un iranian în uniformă de general, era cineva care ştia perfect de bine cine era Ross.

Și anume Ramsey Clark, un texan care fusese procurorul general al Statelor Unite sub președintele Lyndon B. Johnson. Perot l-a întâlnit de câteva ori şi o cunoștea foarte bine pe Mimi, sora lui Clark.

Pentru o clipă, Perot rămase nemişcat. „Aceasta explică prezența camerelor de televiziune", se gândi el. Se întrebă dacă putea rămâne în afara privirii lui Clark. „În orice moment acum, chibzui el, Ramsey mă va vedea și-i va spune generalului: «Doamne, aici e Ross Perot de la EDS», și dacă las impresia că încerc să mă ascund, va fi şi mai rău."

Luă o decizie rapidă.

Merse până în dreptul lui Clark, întinse mâna și spuse:

– Bună, Ramsey, ce faci în închisoare?

Clark privi în jos – avea 1,90 m – și râse.

Au dat mâna.

– Ce mai face Mimi?

Perot întrebă înainte ca Ramsey să aibă șansa de a trece la prezentări.

Generalul spunea ceva în farsi unui subaltern.

Clark răspunse:

– Mimi este bine.

– Ei bine, mă bucur să te văd, zise Perot și merse mai departe...

Gura îi era uscată când a ieșit din sala de așteptare și a intrat în complexul închisorii cu Gallagher, Coburn și oamenii ambasadei. Scăpase ca prin urechile acului. Un iranian în uniformă de colonel li s-a alăturat: fusese numit să aibă grijă de ei, preciză Gallagher. Perot se mira ce îi spunea Clark generalului în acele clipe...

Paul era bolnav. Răceala pe care a căpătat-o în prima închisoare îi revenise. Tușea persistent și avea dureri în piept. Nu se putuse încălzi în prima închisoare și în a doua era la fel: de trei săptămâni întregi îi fusese frig. Le ceruse vizitatorilor lui de la EDS să-i aducă lenjerie intimă călduroasă și dintr-un motiv oarecare nu au reușit.

Era, de asemenea, nefericit. El se așteptase cu adevărat ca Jay Coburn și echipa de salvare să atace prin surprindere autobuzul care i-au adus pe el și pe Bill de la Ministerul Justiției, și când autobuzul a intrat în invincibila închisoare Gasr el a fost profund dezamăgit.

Generalul Mohari, şeful închisorii, le explicase lui Paul şi Bill că el conducea toate închisorile din Teheran şi aranjase transferul lor în aceasta pentru propria lor siguranţă. Era puţină consolare: fiind mai puţin vulnerabil în faţa mulţimii, locul acela era şi mai dificil, dacă nu imposibil pentru echipa de salvare ca să-l atace.

Închisoarea Gasr făcea parte dintr-un complex militar mare. În partea de vest a sa era Vechiul Palat Gasr Ghazar, transformat într-o academie de poliţie de tatăl Şahului. Complexul închisorii fusese odată grădinile palatului. În nord se afla un spital militar; în est, o tabără a armatei unde elicopterele decolau şi aterizau toată ziua.

Complexul în sine era delimitat de un zid interior înalt de opt-nouă metri şi de un altul exterior de aproape patru metri. Înăuntru erau cincisprezece sau douăzeci de clădiri separate, inclusiv o brutărie, o moschee şi şase blocuri de celule, unul rezervat femeilor.

Paul şi Bill erau în clădirea nr. 8. Era un bloc cu două etaje într-o curte înconjurată de un gard cu gratii înalte din fier, acoperite cu plasă de sârmă. Mediul nu era rău pentru o închisoare. Erau o fântână în mijlocul curţii, tufe de trandafiri în jurul marginilor laterale şi zece sau cincisprezece pini. Prizonierilor li se permitea să iasă afară în timpul zilei şi puteau juca volei sau ping-pong în curte. Cu toate acestea, nu puteau trece dincolo de poarta curţii, care era supravegheată de un gardian.

Parterul clădirii era un spital mic cu douăzeci şi ceva de pacienţi, majoritatea cazuri cu probleme mentale. Aceştia ţipau mult. Paul şi Bill şi încă o mână de prizonieri se aflau la etajul întâi. Aveau o celulă mare 20/30 m, pe care o împărţeau cu încă un prizonier, un avocat

iranian la cincizeci de ani, care vorbea limba engleză, franceză, dar și farsi. Acesta le-a arătat imagini cu vila lui din Franța. Era și un televizor în celulă.

Meniurile erau pregătite de câțiva dintre prizonieri – plătiți pentru asta de ceilalți – și servite într-o sufragerie separată. Mâncarea era mai bună decât la prima închisoare. Privilegiile suplimentare puteau fi cumpărate și unul dintre ceilalți deținuți, în aparență un bărbat extrem de bogat, avea o cameră privată și mesele îi erau aduse din afară. Rutina zilnică era relaxată: nu erau ore fixe pentru a te trezi sau a merge la culcare.

Cu toate acestea, Paul era profund deprimat. O măsură de confort suplimentar însemna puțin. Ceea ce el dorea era libertatea.

Nu s-a înveselit foarte mult când li s-a spus, în dimineața zilei de 19 ianuarie, că aveau vizitatori.

Era o cameră de vizitare la parterul clădirii nr. 8, dar în acea zi, fără explicații, au fost duși în afara clădirii, pe stradă.

Paul și-a dat seama că se îndreptau spre o clădire cunoscută sub numele Clubul Ofițerilor, localizată într-o mică grădină tropicală cu rațe și păuni. Pe măsură ce se apropiau de locul acela, el a privit în jurul complexului și și-a văzut vizitatorii venind din direcția opusă. Nu i-a venit să-și creadă ochilor.

– Dumnezeule! exclamă el încântat. Este Ross!

Uitând unde se afla, se întoarse să alerge spre Perot: gardianul îl smuci să se întoarcă înapoi.

– Îți vine să crezi? îi spuse el lui Bill. Perot este aici!

Gardianul îl grăbi prin grădină. Paul se tot uita înapoi la Perot, întrebându-se dacă ochii îi jucau feste. A

fost dus într-o cameră mare, circulară, cu mese pentru banchet în jurul exteriorului și pereți acoperiți cu triunghiuri mici de oglindă: era ca o mică sală de bal. Un moment mai târziu, Perot intră cu Gallagher, Coburn și alți câțiva oameni.

Perot zâmbea larg. Paul i-a strâns mâna, apoi l-a îmbrățișat. A fost un moment emoționant. Paul se simțea ca și cum ar fi ascultat imnul Americii, *The Star Spangled Banner*: un fel de fior îi trecea în sus și în jos pe coloană. Era iubit, lumea ținea la el, avea prieteni, aparținea cuiva. Perot a străbătut jumătate de lume și a venit în mijlocul unei revoluții doar ca să-l viziteze.

Perot și cu Bill s-au îmbrățișat și au dat mâna. Bill a spus:

– Ross, ce cauți tu *aici?* Ai venit să ne iei acasă?

– Nu tocmai, răspunse Perot. Nu încă.

Gărzile se adunară în capătul îndepărtat al încăperii să bea ceai. Personalul de la ambasadă care a intrat împreună cu Perot s-a așezat la o altă masă, să discute cu o femeie prizonier.

Perot și-a pus cutia din carton pe o masă.

– E lenjerie gen salopetă pentru tine, îi zise lui Paul. Nu am putut cumpăra vreuna, așa că asta e a mea, și o vreau înapoi, auzi?

– Sigur, zâmbi Paul.

– Ți-am adus și niște cărți, și alimente – unt de arahide, ton și suc și nu mai știu ce.

Luă un teanc de scrisori din buzunar.

– Și corespondența voastră.

Paul aruncă o privire la a lui. Era o scrisoare de la Ruthie. Un alt plic era adresat lui „Chapanoodle". Paul

zâmbi: acela trebuie să fie de la prietenul lui, David Behne, al cărui fiu, Tommy, neputând pronunța „Chiapparone", l-a poreclit pe Paul „Chapanoodle". Puse scrisorile în buzunar pentru a le citi mai târziu și întrebă:

– Ce mai face Ruthie?

– E bine. Am vorbit cu ea la telefon, răspunse Perot. Acum, am atribuit un om fiecărei soții, ca să se asigure că se face tot ce e necesar pentru a avea grijă de ele. Ruthie este în Dallas, stă cu Jim și cu Cathy Nyfeler. E în procesul de a achiziționa o casă, iar Tom Walter se ocupă de toate detaliile legale pentru ea.

Se întoarse spre Bill.

– Emily a mers să o viziteze pe sora ei, Vickie, în Carolina de Nord. Avea nevoie de o pauză. A colaborat cu Tom Reardon la Washington, punând presiune pe Departamentul de Stat. I-a scris lui Rosalynn Carter – știi, ca de la o soție la alta –, încearcă totul. De fapt, cu toții încercăm să facem tot ce se poate...

În timp ce Perot enumera lunga listă de persoane cărora li s-a cerut ajutorul – de la congresmeni din Texas până la Henry Kissinger –, Bill și-a dat seama că scopul principal al vizitei lui Perot era de a le ridica moralul. Era, oarecum, un punct culminant negativ. Pentru un moment, înainte, când l-a văzut pe Perot mergând dintr-o parte în alta a complexului cu ceilalți băieți, cu un zâmbet larg pe chip, Bill s-a gândit: „Uite că a sosit echipa de salvare – în sfârșit, au rezolvat nenorocita asta de treabă, iar Perot vine să ne spună personal". Era dezamăgit. Dar s-a înveselit în timp ce vorbea Perot. Cu scrisorile aduse de acasă și cutia cu bunătăți, Perot era ca Moș

Crăciun; iar prezența lui acolo și zâmbetul mare de pe față simbolizau o sfidare extraordinară față de Dadgar, de mulțime și de tot ce îi amenința.

Bill era îngrijorat în acele momente de moralul lui Emily. Știa instinctiv ce se petrecea în mintea soției lui. Faptul că s-a dus în Carolina de Nord îi sugera că ea renunțase la speranță. Devenise prea mult pentru ea să păstreze o fațadă de normalitate cu copiii acasă la părinții ei. El știa, oarecum, că ea începuse să fumeze din nou. Asta l-ar contraria pe micuțul Chris. Emily renunțase la fumat când a mers la spital să i se extirpe vezica biliară și i-a spus lui Chris atunci că i s-a scos fumătorul. Și el se mira cum de a intrat înapoi.

– Dacă toată operațiunea asta dă greș, spunea Perot, mai avem o altă echipă în oraș care vă va scoate de aici prin alte metode. Veți recunoaște toți membrii echipei, cu excepția unuia, liderul, un bărbat mai în vârstă.

Paul spuse:

– Eu am o problemă cu asta, Ross. De ce ar trebui câțiva oameni să fie mobilizați pentru binele a două persoane?

Bill se întreba doar ce se punea la cale. Va zbura un elicopter deasupra complexului și îi va lua pe sus? Va ataca armata americană zidurile? Era greu de imaginat – dar cu Perot, orice se putea întâmpla.

Coburn îi zise lui Paul:

– Vreau să urmărești și să memorezi toate detaliile pe care le poți întregistra despre complex și rutina din închisoare, exact ca înainte.

Bill se simțea stânjenit cu mustață. Și-o lăsase ca să-l facă să arate mai mult ca un iranian. Directorilor de la

EDS nu li se permitea să aibă mustață sau barbă, numai că el nu se așteptase să-l vadă pe Perot. Era absurd, știa, dar se simțea inconfortabil din cauza ei.

– Îmi cer scuze pentru asta, zise el atingându-și buza de sus. Încerc să fiu greu de remarcat. O voi da jos de îndată ce ies de aici.

– Las-o, rosti Perot cu un zâmbet. Las-o s-o vadă Emily și copiii. Oricum, vom schimba codul vestimentar. Am primit rezultatele sondajului referitor la atitudinea angajaților și, probabil, vom permite mustățile și cămășile colorate.

Bill se uită la Coburn.

– Și barba?

– Fără barbă. Coburn are o scuză foarte specială.

Gărzile au venit să întrerupă buna dispoziție. Perioada de vizitare se încheiase.

Perot concluzionă:

– Nu știm dacă vă vom scoate rapid sau încet. Spuneți-vă vouă înșivă că va fi încet. Dacă vă treziți în fiecare dimineață gândindu-vă că „azi ar putea fi ziua", s-ar putea să fiți foarte dezamăgiți și demoralizați. Pregătiți-vă pentru o ședere lungă și s-ar putea să fiți plăcut surprinși. Însă amintiți-vă întotdeauna: vă *vom* scoate de aici.

Au dat cu toții mâna.

Paul a spus:

– Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru că ai venit, Ross.

Perot zâmbi.

– Pur și simplu, nu pleca fără lenjeria mea.

Ieșiră cu toții din clădire. Oamenii de la EDS au străbătut curtea complexului spre poarta închisorii, Paul,

Bill şi gărzile lor urmărindu-i cu privirea. După ce prietenii săi au dispărut, Bill a fost cuprins de o dorinţă de a pleca, pur şi simplu, cu ei.

„Nu azi, şi-a spus în sinea lui; nu azi."

Perot se întreba dacă va fi lăsat să plece.

Ramsey Clark avusese o oră întreagă să divulge secretul. Ce îi spusese generalului? Va fi un comitet de primire care va aştepta în clădirea administrativă de la intrarea închisorii?

Inima îi bătea mai repede când a intrat în sala de aşteptare. Nu era nicio urmă de general sau de Clark. Pătrunse în zona de primire. Nimeni nu s-a uitat la el.

Cu Coburn şi Gallagher aproape în spatele lui, trecu de prima pereche de uși.

Nimeni nu l-a oprit.

Avea să scape.

Traversă curtea mică și așteptă lângă porţile cele mari.

Ușa cea mică localizată într-una dintre porți era deschisă.

Perot ieşi din închisoare.

Camerele de televiziune erau în continuare acolo.

„Nu am nevoie, se gândi el, mai ales că am ajuns atât de departe, decât de rețelele americane să-mi arate fața..."

Îşi făcu drum prin mulţime până la minibuzul ambasadei şi urcă.

Coburn şi Gallagher urcară cu el, însă oamenii de la ambasadă au rămas în urmă.

Perot stătea în autobuz, uitându-se pe geam. Mulțimea din piață părea răuvoitoare. Strigau în farsi. Perot nu avea nicio idee ce spuneau.

Îşi dorea ca oamenii de la ambasadă să se grăbească.

– Unde *sunt* băieții ăia? întrebă el iritat.

– Vin acum, răspunse Coburn.

– Am crezut că am ieşit cu toții, urcăm în autobuz şi *plecăm*.

Un minut mai târziu, uşa de la închisoare se deschise şi oamenii de la ambasadă ieşiră. Urcară în autobuz. Șoferul a pornit motorul și se puse în mişcare prin Piaţa Gasr.

Perot se relaxă.

Nu ar fi trebuit să se îngrijoreze atât de mult. Ramsey Clark, care era acolo la invitația grupurilor iraniene pentru drepturile omului, nu avea o memorie atât de bună. El a ştiut că fața lui Perot era vag familiară, dar a crezut că era colonelul Frank Borman, preşedintele Eastern Airlines.

II

Emily Gaylord se aşeză să croşeteze un milieu. Îi făcea un nud lui Bill.

Era înapoi acasă la părinții ei în Washington, petrecând o altă zi normală de disperare tăcută. O condusese pe Vicki la liceu cu maşina, apoi s-a întors şi i-a dus pe Jackie, Jenny şi Chris la şcoala elementară. Trecuse pe acasă pe la sora ei, Dorothy, și a vorbit cu ea şi cu soțul ei, Tim Reardon. Tim colabora în continuare cu senatorul

Kennedy și cu congresmenul Tip O'Neill pentru a pune presiune asupra Departamentului de Stat.

Emily devenea obsedată de Dadgar, bărbatul misterios care a avut puterea de a-i trimite soțul la închisoare și de a-l ține acolo. Dorea să-l confrunte pe Dadgar ea însăși și să-l întrebe personal de ce îi făcea ei acest lucru. Chiar i-a cerut lui Tim să încerce să îi obțină pașaport diplomatic, astfel încât să poată merge în Iran și să bată, pur și simplu, la ușa lui Dadgar. Tim i-a spus că era o idee destul de nebunească, iar ea și-a dat seama că avea dreptate; însă ea era disperată să facă ceva, orice, ca să-l aducă pe Bill înapoi.

Așadar, aștepta telefonul zilnic din Dallas. De obicei, erau Ross, T.J. Márquez sau Jim Nyfeler care sunau. După aceea va lua copiii și îi va ajuta puțin cu temele. Apoi nu mai era nimic înainte, decât noaptea în care va dormi iar singură.

Abia recent le dezvăluise părinților lui Bill că el se afla în închisoare. Bill îi ceruse, într-o scrisoare citită la telefon de Keane Taylor, să nu le spună până nu era absolut necesar, deoarece tatăl lui Bill avea o istorie de infarcte și șocul i-ar putea fi periculos. Dar, după trei săptămâni, prefăcătoria a devenit imposibilă, așa că ea le-a dat vestea; iar tatăl lui Bill a fost foarte supărat că a fost păstrat secretul de el pentru atât de mult timp. Câteodată era dificil să știi care era lucrul corect pe care trebuia să-l faci.

Telefonul sună, iar ea înhăță receptorul.

– Alo?

– Emily? Aici Jim Nyfeler.

– Bună, Jim. Care sunt veștile?

– Doar că au fost mutați în altă închisoare.

De ce nu primea *niciodată* veşti bune?

– Nu ai de ce să te îngrijorezi, zise Jim. De fapt, e bine. Vechea închisoare era în sudul oraşului, unde se duc luptele. Aceasta este mai la nord şi mai sigură – vor fi mai în siguranță acolo.

Emily îşi pierdu cumpătul.

– Dar, Jim, strigă ea, mi-ai spus de trei săptămâni că sunt în perfectă siguranță în închisoare, *acum* îmi spui că au fost mutați într-o închisoare nouă şi că vor fi în siguranță!

– Emily...

– Haide, te rog, nu mă minți!

– Emily...

– Zi-mi doar cum stau lucrurile şi fii sincer, bine?

– Emily, nu cred că ei au fost în pericol până acum, dar iranienii iau o măsură de precauție inteligentă, bine?

Emily se simți ruşinată de faptul că s-a enervat pe el.

– Îmi cer scuze, Jim.

– Nu-i nimic.

Au mai vorbit puțin, apoi Emily a închis şi s-a întors la milieu. „Îmi pierd controlul, se gândi ea. Umblu ca în transă, duc copiii la școală, vorbesc cu cei din Dallas, merg noaptea foarte târziu la culcare şi mă trezesc la mijitul zorilor..."

Faptul că şi-a vizitat sora, pe Vickie, timp de câteva zile era o idee bună, însă ea nu avea nevoie cu adevărat de o schimbare de peisaj, ci de Bill.

Era dificil să tot spere. Începu să se gândească la perspectiva cum ar putea fi viața fără Bill. Avea o mătușă care lucra într-un magazin universal Woody's din Washington: poate că ar putea și ea să obțină un loc de

muncă în D.C. Sau putea vorbi cu tatăl său în legătură cu munca de secretariat. Se întreba dacă se va îndrăgosti vreodată de altcineva, în cazul în care Bill ar fi murit în Teheran. Intui că nu.

Își aduse aminte de perioada lor de început. Bill fusese la colegiu și nu mai aveau suficienți bani, totuși au mers înainte și au reușit, deoarece nu puteau suporta să mai fie despărțiți. Mai târziu, pe măsură ce cariera lui Bill a început să ia avânt, au prosperat și treptat au cumpărat mașini mai bune, case mai mari, haine mai scumpe... mai multe *lucruri*. Cât de lipsite de valoare erau acele *lucruri*, se gândi ea în momentul acela; cât de puțin conta dacă era bogată sau săracă. Bill era cel pe care îl dorea, iar el era tot ceea ce avea ea nevoie. El avea să fie întotdeauna suficient pentru ea, suficient cât să o facă fericită.

Dacă avea să se întoarcă vreodată.

Karen Chiapparone spuse:

– Mami, de ce nu sună tati? Întotdeauna sună când e plecat.

– A sunat azi, a mințit Ruthie. E bine.

– De ce a sunat când am fost eu la școală? Aş vrea să vorbesc cu el.

– Draga mea, e dificil să iei legătura din Teheran, liniile sunt atât de ocupate, el, pur și simplu, trebuie să sune când poate.

– Oh.

Karen dispăru să se uite la televizor, iar Ruthie se așeză. Se întuneca afară. I se părea din ce în ce mai dificil să mintă pe toată lumea despre Paul.

De aceea plecase de la Chicago şi a venit în Dallas. Să locuiască împreună cu părinții săi și să țină secretul de ei devenise imposibil. Mama ei ar fi spus:

– De ce Ross şi oamenii de la EDS te tot sună?

– Vor doar să se asigure că suntem bine, îi răspundea Ruthie cu un zâmbet forțat.

– E atât de frumos din partea lui Ross că te sună.

În Dallas putea cel puțin să vorbească deschis cu alți oameni de la EDS. Pe deasupra, odată ce afacerea din Iran era sigur că va fi suspendată, Paul va putea fi găsit la sediul EDS, cel puțin pentru o perioadă de timp, astfel încât oraşul Dallas avea să fie casa lor; iar Karen și Ann Marie trebuiau să meargă la şcoală.

Cu toţii locuiau cu Jim şi Cathy Nyfeler. Cathy era în mod deosebit solidară, deoarece soțul ei fusese pe lista originală de patru bărbați ale căror paşapoarte le-a cerut Dadgar: dacă se întâmpla ca Jim să fie în Iran în acel moment, atunci ar fi în închisoare cu Paul şi Bill. „Rămâi cu noi, îi spusese Cathy; va fi doar pentru o săptămână, poate, apoi Paul se va întoarce." Lucrul acesta s-a întâmplat la începutul lunii ianuarie. De atunci, Ruthie propusese să-şi ia un apartament al ei, dar Cathy nu voia să audă de asta.

Chiar în acele clipe Cathy era la coafor, copiii se uitau la televizor în altă cameră, iar Jim nu venise încă de la lucru, deci Ruthie era singură acasă cu gândurile ei.

Cu ajutorul lui Cathy, ea rămânea ocupată și afișa o atitudine curajoasă. O înscrisese pe Karen la şcoală și îi găsise o grădiniță lui Ann Marie. Ea a ieşit să ia prânzul cu Cathy și alte câteva soții de la EDS – Mary Boulware, Liz Coburn, Mary Sculley, Marva Davis şi Toni Dvoranchik.

Ea îi scria scrisori optimiste, promițătoare lui Paul și asculta răspunsurile lui, cu același ton încurajator, citite la telefon din Teheran. Făcea cumpărături și mergea la dineuri.

A petrecut foarte mult timp căutându-și o casă. Nu cunoștea orașul Dallas foarte bine, dar și-a adus aminte că Paul a spus că Autostrada Centrală era un coșmar, deci a căutat reședințe destul de depărtate de ea. A găsit una care îi plăcea și a decis să o cumpere, astfel încât să existe un cămin adevărat în care Paul să se întoarcă, însă existau probleme legale deoarece el nu era acolo să semneze actele: Tom Walter încerca să rezolve acest lucru.

Ruthie lăsa să pară că lucrurile erau în regulă, dar în interior ea se stingea.

Rar dormea mai mult de o oră pe noapte. Se tot trezea întrebându-se dacă îl va mai vedea vreodată pe Paul. A inccrcat să se gândească ce va face dacă el nu se va întoarce. Presupunea că el va reveni în Chicago și va locui cu mama și tatăl ei pentru o vreme, dar nu permanent. Fără îndoială că ar putea să-și găsească un loc de muncă... Cert e că nu o deranjau aspectul practic al vieții fără un bărbat și faptul că trebuia să aibă grijă de ea însăși: ci ideea de a fi fără Paul, pentru totdeauna. Nu își putea imagina cum ar fi viața dacă el nu ar fi acolo. Ce ar face, de ce i-ar păsa, ce ar dori, ce anume ar putea în vreun fel să o facă fericită? Își dădea seama că ea era complet dependentă de el. Nu putea trăi fără Paul.

A auzit o mașină afară. Acela trebuia să fie Jim, întors acasă de la lucru: poate că avea niște vești.

Un moment mai târziu, intră el.

– Bună, Ruthie. Cathy nu e acasă?

– E la coafor. Ce s-a întâmplat azi?

– Ei bine...

Știa din expresia lui că nu avea nimic bun să-i comunice și încerca să găsească un mod încurajator de a-i spune acest lucru.

– Ei bine, a fost programată o întâlnire pentru a vorbi despre cauțiune, dar iranienii nu au apărut. Mâine...

– Dar *de ce?*

Ruthie se lupta să rămână calmă.

– De ce nu vin când stabilesc aceste întâlniri?

– Știi, câteodată sunt convocați la grevă și oamenii chiar nu pot să se miște prin oraş din cauza... din cauza demonstrațiilor și așa mai departe...

Părea că ea auzise rapoarte ca ăsta de săptămâni întregi. Întotdeauna erau întârzieri, amânări, frustrări.

– Dar, Jim, începu ea, apoi au podidit-o lacrimile și nu le-a mai putut opri. Jim...

Gâtul i se strânse până când nu mai putu vorbi. Se gândi: „Nu-mi vreau decât soțul!"

Jim stătu acolo uitându-se neajutorat și stânjenit. Toată nefericirea pe care Ruthie o ținuse închisă în ea de atât de mult timp dintr-odată s-a revărsat și nu s-a mai putut controla. A izbucnit în lacrimi și a fugit din cameră. S-a grăbit să ajungă în dormitorul ei, s-a aruncat pe pat și a stat acolo plângând cu hohote.

Liz Coburn își sorbi băutura. De cealaltă parte a mesei, soția lui Pat Sculley, Mary, și o altă soție a cuiva de la EDS, care fusese evacuată din Teheran, Toni Dvoranchik. Cele trei femei erau la Recipes, un restaurant pe bulevardul Greenville, în Dallas. Beau Daiquiri de căpșuni.

Soțul lui Toni Dvoranchik era în Dallas. Liz știa că Pat Sculley dispăruse, ca şi Jay, în direcția Europei. Iar Mary Sculley vorbea ca și cum Pat plecase nu doar în Europa, ci în Teheran.

– Pat e în Teheran? întrebă Liz.

– Bănuiesc că sunt toți în Teheran, răspunse Mary.

Liz era îngrozită.

– Jay în Teheran...

Îi venea să plângă. Jay îi spusese că era la Paris. De ce n-a putut să-i dezvăluie adevărul? Pat Sculley i-a zis lui Mary adevărul. Dar Jay era diferit. Unii bărbați jucau poker câteva ore, însă Jay trebuia să joace toată noaptea şi toată ziua următoare. Alți bărbaţi jucau nouă sau optsprezece găuri la golf: Jay juca treizeci şi şase. O mulțime de bărbați aveau locuri de muncă solicitante, dar Jay trebuia să lucreze pentru EDS. Chiar şi în armată, când cei doi nu au fost mai mult decât nişte copii, Jay a trebuit să se ofere voluntar pentru una dintre cele mai periculoase misiuni, aceea de pilot de elicopter. Iar între timp plecase în Teheran în mijlocul unei revoluții. „Acelaşi vechi obicei: a plecat, mă minte, şi el este în pericol. Nu se întoarce, se gândi ea amorțită. Nu va ieşi de acolo în viață."

III

Buna dispoziție a lui Perot trecu în curând. A intrat în închisoare, l-a sfidat pe Dadgar şi i-a înveselit pe Paul şi Bill, dar Dadgar încă deținea toate cărțile. După şase zile în Teheran el a înțeles de ce presiunea politică pe care a manifestat-o în Washington fusese ineficientă:

vechiul regim din Iran lupta pentru supraviețuire și nu avea niciun control. Chiar dacă el ar fi plătit cauțiunea – și multe probleme trebuiau rezolvate înainte ca asta să se întâmple –, Paul și Bill ar fi rămas încă reținuți în Iran. Și planul de salvare al lui Simons era distrus, ruinat de mutarea în noua închisoare. Părea să nu mai existe speranță.

În noaptea aceea, Perot merse să-l vadă pe Simons.

Așteptă până se lăsă întunericul, pentru mai multă siguranță. Purta echipamentul lui de alergat cu teniși și un pardesiu elegant de culoare închisă. Keane Taylor l-a condus cu mașina.

Echipa de salvare se mutase din casa lui Taylor, care se întâlnise cu Dadgar față în față. Hosain a început să examineze dosarele de la EDS și era posibil ca el, se gândise Simons, să scotocească prin casa lui Taylor, căutând documente incriminatorii. Prin urmare, Simons, Coburn și Poché locuiau în casa lui Bill și a lui Toni Dvoranchik, care reveniseră în Dallas. Încă două persoane din echipă au pornit spre Teheran din Paris: Pat Sculley și Jim Schwebach, cei doi bărbați scunzi, dar aducători de moarte care au fost gărzi de flancuri în scenariul de salvare original, în acel moment inutil.

După un aranjament tipic Teheranului, casa lui Dvoranchik era la parterul unei clădiri cu două etaje, cu proprietarul locuind la ultimul. Taylor și echipa de salvare l-au lăsat pe Perot singur cu Simons. Perot se uită prin camera de zi cu dezgust. Nu încăpea îndoială că locul fusese impecabil când Toni Dvoranchik a locuit acolo, dar atunci, găzduind cinci bărbați, dintre care niciunul nu era foarte interesat de menaj, era murdar și distrus și mirosea a trabucurile lui Simons.

Trupul uriaş al lui Simons era prăbuşit într-un fotoliu. Perciunii lui albi erau stufoşi, iar părul îi era lung. Fuma neîntrerupt, ca de obicei; trăgând greu din micul său trabuc şi inhalând cu plăcere.

– Ai văzut noua închisoare, zise Perot.

– Mda, scrâşni Simons.

– Ce părere ai?

– Ideea de a intra în acel loc prin atacul frontal la care ne gândeam noi, pur şi simplu, nu mai merită luată în considerare.

– Asta îmi imaginam şi eu.

– Ceea ce ne lasă o serie de posibilităţi.

„Chiar aşa?", se gândi Perot.

Simons continuă:

– Unu. Înţeleg că sunt maşini parcate în complexul închisorii. Putem găsi o modalitate ca Paul şi Bill să fie scoşi de acolo în portbagajul unui autovehicul. Ca parte a acelui plan, sau ca o alternativă, s-ar putea să mituim sau să-l şantajăm pe acest general care conduce locul.

– Generalul Mohari.

– Exact. Unul dintre angajaţii voştri iranieni ne pregăteşte câteva informaţii esenţiale despre acest bărbat.

– Bine.

– Doi. Echipa de negociere. Dacă ei pot să obţină eliberarea lui Paul şi Bill sub forma arestului la domiciliu, sau ceva de genul acela, îi putem răpi. Aveţi grijă ca Taylor şi tipii ăia să se concentreze asupra ideii cu arestul la domiciliu. Fiţi de acord cu orice condiţii se sinchisesc iranienii să pună, dar scoateţi-i din închisoare. În timp ce ei lucrează la presupusul scenariu că vor fi închişi în casele

lor şi ţinuţi sub supraveghere, noi dezvoltăm un nou scenariu de salvare.

Perot începea să se simtă mai bine. Era o aură de încredere în jurul acestui bărbat masiv. Cu câteva minute în urmă, Perot se simțea aproape neajutorat: în acele clipe însă, Simons enumera cu calm abordări noi ale acestei situaţii, de parcă mutarea în noua închisoare, problemele cu cauțiunea şi prăbuşirea guvernului legitim constituiau dificultăți minore, nu o catastrofă totală.

– Trei, continuă Simons. Aici are loc o revoluție. Asemenea situaţii sunt predictibile. Aceleaşi lucruri se întâmplă de fiecare dată, la naiba. Nu poți spune *când* se vor petrece, doar că *se vor* întâmpla, mai devreme sau mai târziu. Și unul dintre lucrurile care se întâmplă întotdeauna este că mulțimile iau cu asalt închisorile şi îi lasă pe toți afară.

Perot era intrigat.

– E adevărat?

Simons încuviință.

– Acestea sunt cele trei posibilități. Bineînţeles, în acest moment al jocului, nu putem alege una: trebuie să ne pregătim pentru fiecare dintre ele. Oricare dintre cele trei se va întâmpla mai întâi, ne trebuie un plan să-i scoatem pe toţi afară din ţara asta nenorocită de îndată ce Paul şi Bill sunt în mâinile noastre.

– Da.

Perot era îngrijorat de propria plecare: cea a lui Paul și Bill va fi cu mult mai riscantă.

– Am promisiuni de ajutor de la armata americană...

– Sigur, zise Simons. Nu spun că ei sunt nesinceri, dar pot afirma că au priorități mai importante, iar eu nu sunt pregătit să mă bazez foarte mult pe promisiunile lor.

– Bine.

Aceea era o chestiune ce ținea de judecata lui Simons, iar Perot era mulțumit să-l lase cu părerea lui. Simons era, probabil, cel mai calificat bărbat din lume pentru a face această treabă și Perot avea încredere deplină în el.

– Ce pot face?

– Să te întorci în State. Unu la mână, ești în pericol aici. Apoi am nevoie de tine acolo. Șansele sunt, când, în final, vom ieși de aici, să nu fie cu un zbor programat. S-ar putea chiar să nu luăm niciun avion. Va trebui să ne iei de undeva – ar putea fi Irak, Kuweit, Turcia sau Afganistan și asta va necesita organizare. Du-te acasă și fii pregătit.

– Bine.

Perot se ridică. Simons îi făcuse ceea ce Perot le făcea câteodată oamenilor săi: le inspira forța să mai meargă încă un kilometru când jocul părea pierdut.

– Voi pleca mâine.

Perot își făcu rezervare la zborul 200 al British Airways de la Teheran spre Londra prin Kuweit la 10.20 dimineața, în 20 ianuarie, în ziua următoare.

O sună pe Margot și îi ceru să îl aștepte la Londra. Voia câteva zile singur cu ea: s-ar putea să nu mai aibă altă șansă, odată ce operațiunea de salvare începea să se desfășoare.

Se simțiseră bine în Londra în trecut. Aveau să stea la hotelul Savoy. (Lui Margot îi plăcea Claridge, dar lui

Perot nu: dădea căldura prea tare și dacă deschidea geamurile, era ținut treaz de zgomotul traficului toată noaptea pe strada Brook.)

El și Margot vor vedea piese de teatru și concerte, și vor merge la clubul de noapte din Londra preferat al lui Margot, Annabel. Pentru câteva zile, se vor bucura de viață.

Dacă ieșea din Iran.

Pentru a minimaliza perioada de timp pe care va trebui să o petreacă la aeroport, a stat la hotel până în ultima clipă. A sunat la aeroport să afle dacă zborul va pleca la timp și i s-a spus ca așa va fi.

Se prezentă la aeroport cu câteva minute înainte de ora zece.

Rich Gallagher, care l-a însoțit la aeroport, merse să vadă dacă autoritățile plănuiau să-i dea lui Perot bătăi de cap. Gallagher a mai făcut asta înainte. Împreună cu un prieten iranian care lucra pentru Pan Am, a mers până la zona de control a pașapoartelor ducând pașaportul lui Perot. Iranianul a explicat că venea un VIP și a cerut să-i fie verificat pașaportul dinainte. Funcționarul de la ghișeu a frunzărit dosarul cu foi detașabile care conținea lista cu oamenii care trebuiau opriți și a spus că nu vor fi probleme pentru domnul Perot. Gallagher se întoarse cu veștile bune.

Perot rămase temător. Dacă doreau să-l ridice, ar trebui să fie suficient de inteligenți cât să-l mintă pe Gallagher.

Binevoitorul Bill Gayden, președintele EDS World, zbura spre Teheran să preia conducerea echipei de negociere. Gayden mai plecase o dată din Dallas spre Teheran, dar s-a întors la Paris când a auzit de avertizarea lui

Bunny Fleischaker că se vor face mai multe arestări. Aşadar, ca şi Perot, a decis să rişte. Din întâmplare, zborul lui a aterizat în timp ce Perot aştepta să plece şi au avut şansa să vorbească. Gayden avea opt paşapoarte americane aparţinând directorilor executivi de la EDS care arătau vag precum Paul şi Bill.

Perot spuse:

– Am crezut că le aduci paşapoarte false. Nu ai putut găsi o cale?

– Ba da, răspunse Gayden. Dacă ai nevoie de paşaport în grabă, poţi duce toată documentaţia la tribunalul din Dallas, apoi ei pun totul într-un plic şi tu îl duci în New Orleans, unde ei îţi emit paşaportul. Este doar un simplu plic guvernamental lipit cu bandă adezivă, astfel încât îl deschizi în drum spre New Orleans, scoţi fotografiile, le înlocuieşti cu fotografiile lui Paul şi Bill – pe care noi le avem –, resigilezi plicul şi, bingo, ai paşapoartele lui Paul şi Bill cu nume false. Dar este împotriva legii.

– Deci ce ai făcut în schimb?

– Le-am spus tuturor evacuaţilor că îmi trebuie paşapoartele lor, pentru a le expedia bunurile din Teheran. Am primit o sută două paşapoarte şi le-am ales pe cele mai bune opt. Am inventat o scrisoare de la cineva din State către cineva de aici, din Teheran, spunând: „Iată paşapoartele pe care le-aţi cerut pentru noi ca să ne întoarcem, astfel încât să puteţi colabora cu autorităţile de la Imigrări“, doar aşa, ca să am un document ca să le arăt dacă sunt întrebat de ce naiba port cu mine opt paşapoarte.

– Dacă Paul şi Bill vor folosi acele paşapoarte ca să treacă frontiera, oricum vor încălca legea.

– Dacă ajungem atât de departe, şi noi vom încălca legea.

Perot încuviință din cap.

– E logic.

Zborul lui a fost anunțat. Își luă la revedere de la Gayden şi Taylor. Keane l-a condus la aeroport şi urma să-l ducă pe Gayden la Hyatt. Apoi merse mai departe să afle adevărul despre lista cu opriri.

Trecu mai întâi printr-o poartă „Doar pentru pasageri", unde i-a fost verificat tichetul de îmbarcare. Străbătu un coridor până la o cabină, unde a plătit o sumă mică de bani ca taxă de aeroport. Pe urmă, în dreapta lui, a văzut o serie de ghişee pentru controlul paşapoartelor.

Acolo era ținută lista pentru opriri.

La unul dintre ghişee lucra o tânără absorbită de o carte broşată. Perot o abordă. Îi înmână paşaportul şi un formular galben de ieşire. Formularul avea numele lui în partea de sus.

Fata luă formularul, îi deschise paşaportul, îl ştampilă şi i-l dădu înapoi fără să se uite la el. Se întoarse imediat la cartea ei.

Perot merse mai departe spre sala de aşteptare.

Zborul era amânat.

Se aşeză. Stătea ca pe ace. În orice moment fata îşi putea termina cartea, sau, pur şi simplu, să se plictisească de ea, şi ar fi fost posibil să înceapă să confrunte lista cu opriri cu numele de pe formularele galbene. Apoi, îşi imagina el, ar fi venit după el, poliția sau armata, sau investigatorii lui Dadgar, iar el va merge la închisoare şi Margot va fi ca Ruthie şi Emily, neştiind dacă îşi va mai vedea vreodată soțul.

Verifica panoul cu plecările la interval de câteva secunde: pur şi simplu, scria AMÂNAT.

În prima oră a stat pe marginea scaunului.

Apoi a început să se simtă resemnat. Dacă îl vor prinde, asta era, nu putea face nimic. Începu să citească o revistă. În următoarea oră a citit tot ce era în servietă. Pe urmă s-a apucat să discute cu bărbatul care stătea lângă el. Perot a aflat că tipul era un inginer englez care lucra în Iran la un proiect pentru o mare companie britanică. Au vorbit puţin, după aceea au schimbat revistele.

„În câteva ore, se gândi Perot, voi fi într-un frumos apartament de hotel cu Margot – sau, pur și simplu, într-o închisoare iraniană." Își îndepărtă acest gând din minte.

Vremea prânzului a trecut, și după-amiaza s-a scurs și ea. A început să creadă că nu vor veni după el.

Zborul a fost, în cele din urmă, anunţat pentru ora şase.

Perot se ridică. „Dacă vin acum să mă ia..."

Se alătură mulţimii și se apropie de poarta de plecare. S-a făcut o verificare de siguranţă. A fost percheziționat şi lăsat să treacă.

„Aproape că am reuşit", chibzui el în timp ce urca în avion. Stătea între doi oameni graşi pe un loc la clasa a doua – întregul zbor era la clasa a doua. „Cred că am reuşit."

Uşile s-au închis și avionul a început să ruleze pe pistă, a prins viteză şi a decolat.

Reuşise.

Întotdeauna fusese norocos.

Gândurile i s-au întors la Margot. Ea gestiona această criză în felul în care a gestionat și aventurile prizonierilor de

război: înțelegea conceptul de datorie al soțului ei și niciodată nu se plângea. De aceea el putea sta concentrat asupra a ceea ce trebuia să facă, și putea bloca gândurile negative care ofereau o scuză pentru lipsa de activitate. El era norocos să o aibă pe ea. Se gândi la toate lucrurile norocoase care i se întâmplaseră: părinți buni, faptul că a fost admis la Academia de Marină, întâlnirea cu Margot, copiii atât de reușiți, punerea bazelor EDS, cooptarea unor oameni pricepuți care să lucreze pentru el, curajoși ca și voluntarii pe care îi lăsase în Iran...

Se întreba superstițios dacă un om avea o anumită cantitate limitată de noroc în viață. Își vedea norocul ca pe nisipul dintr-o clepsidră, scurgându-se încet, dar sigur. „Ce se întâmplă, medită el, când se scurge tot?"

Avionul coborî spre Kuweit. Era în afara spațiului iranian. Scăpase.

În timp ce aparatul era realimentat cu combustibil, el merse până la ușa deschisă și stătu acolo, inspirând aerul proaspăt și ignorând stewardesa care tot îi cerea să se întoarcă la locul lui. Sufla o briză plăcută peste pistă și era o ușurare să stea departe de oamenii grași care stăteau de-o parte și de alta. Stewardesa, în cele din urmă, renunță și merse să facă altceva. El privi soarele cum apunea. „Norocul, se gândi el; mă întreb cât mi-a mai rămas?"

CAPITOLUL OPT

I

Echipa de salvare din Teheran era compusă din Simons, Coburn, Poché, Sculley şi Schwebach. Simons a decis ca Boulware, Davis şi Jackson să nu vină în Teheran. Ideea de a-i salva pe Paul şi Bill prin atac frontal era abandonată, deci el nu mai avea nevoie de o echipă atât de mare. L-a trimis pe Glenn Jackson în Kuweit pentru a cerceta acel capăt al rutei sudice la ieşirea din Iran. Boulware şi Davis s-au întors în State pentru a aştepta ordine ulterioare.

Majid i-a raportat lui Coburn că generalul Mohari, bărbatul răspunzător de închisoarea Gasr, nu era uşor coruptibil, dar avea două fiice la şcoală în Statele Unite. Echipa a discutat pe scurt despre răpirea fetelor şi forţarea lui Mohari să-i ajute pe Paul şi Bill să scape; însă a respins ideea. (Perot s-a făcut foc şi pară când a aflat că ei *au discutat* măcar acest lucru.) Ideea ca Paul şi Bill să se furişeze afară în portbagajul unei maşini a fost amânată pentru o vreme.

Timp de două sau trei zile ei s-au concentrat pe ce vor face dacă Paul şi Bill vor fi eliberaţi sub arest la domiciliu. Au mers să se uite la casele pe care cei doi bărbaţi le ocupaseră înaintea arestării. Sustragerea lor va fi uşoară dacă Dadgar nu îi va pune pe Paul şi Bill sub supraveghere. Au

hotărât că echipa va folosi două mașini. Prima îi va lua pe Paul și Bill. A doua, urmându-i la o anumită distanță, îi va avea înăuntru pe Sculley și Schwebach, care vor fi responsabili de eliminarea oricui încerca să urmărească primul autovehicul. Încă o dată, cei doi bărbați scunzi și aducători de moarte se vor ocupa de ucideri.

Au mai decis că cele două mașini vor păstra legătura prin unde radio scurte. Coburn l-a sunat pe Merv Stauffer în Dallas și a comandat echipamentul. Boulware avea să ducă stațiile radio de emisie-recepție în Londra: Schwebach și Sculley vor merge în capitala britanică pentru a-l întâlni pe Ross și să le ia. În timp ce se va afla în Londra, cei doi aducători de moarte vor încerca să obțină niște hărți bune ale Iranului, în scopul de a le folosi în timpul operațiunii de salvare din țară, în cazul în care echipa ar trebui să plece pe șosea. (Nu se găseau hărți bune ale țării în Teheran, după cum aflase Clubul Jeep în zilele mai fericite: Gayden a spus că hărțile persane erau la nivelul „ia-o la stânga după cadavrul de cal".)

Simons dorea, de asemenea, să se pregătească pentru a treia posibilitate – că Paul și Bill vor fi eliberați de către o mulțime de oameni care va ataca închisoarea. Ce ar trebui să facă echipa în acea eventualitate? Coburn monitoriza continuu situația din oraș, sunându-și oamenii de legătură din serviciile de spionaj ale armatei americane și câțiva angajați iranieni de încredere: dacă închisoarea ar fi invadată, el ar afla foarte repede. Ce s-ar întâmpla atunci? Cineva ar trebui să-i caute pe Paul și Bill și să-i aducă într-un loc sigur. Dar câțiva americani care merg cu mașina în mijlocul unei răscoale și-ar căuta singuri problemele: Paul și Bill ar fi mai în siguranță dacă s-ar

amesteca neobservați cu mulțimea de prizonieri scăpați. Simons i-a spus lui Coburn să discute cu Paul despre această posibilitate, data următoare când va vizita închisoarea, și să-l sfătuiască să se îndrepte spre hotelul Hyatt.

Cu toate acestea, un iranian ar putea să meargă să-i caute pe Paul și Bill în toiul revoltei. Simons i-a cerut lui Coburn să recomande un angajat iranian de la EDS care cunoștea, într-adevăr, străzile.

Coburn se gândi imediat la Rashid: un tânăr cu pielea de culoare închisă, destul de arătos, în vârstă de douăzeci și trei de ani, dintr-o familie bogată din Teheran. Își finalizase programul de pregătire de la EDS pentru ingineri de sistem. Era inteligent și inventiv și avea foarte mult șarm. Coburn și-a adus aminte de ultima dată când Rashid și-a demonstrat talentul pentru improvizație.

Angajații de la Ministerul Sănătății aflați în grevă parțială au refuzat să introducă datele pentru sistemul de salarizare, însă Rashid a adunat toate informațiile, le-a dus la Banca Omran, a convins pe cineva de acolo să introducă datele în calculator, apoi să ruleze programul în calculatorul ministerului. Problema cu Rashid era că trebuia să-l supraveghezi, deoarece nu consulta niciodată pe nimeni înainte de a-și implementa ideile neconvenționale. Introducerea datelor în felul în care a făcut-o el însemna spargerea grevei și ar fi putut să le creeze mari probleme celor de la EDS – într-adevăr, când Bill a auzit de acest lucru, a fost mai mult îngrijorat decât mulțumit.

Rashid era nervos și impulsiv, iar engleza lui nu era atât de bună, deci avea tendința să plece repede și să-și ducă la îndeplinire planul nebunesc fără să spună nimănui,

tendință care îi enerva pe șefii săi. Oricum, întotdeauna scăpa basma curată. Putea să convingă pe oricine să facă sau să evite un anumit lucru. La aeroport, când trebuia să-i întâmpine sau să-i conducă pe oameni, reușea mereu să treacă de barierele inscripționate „Doar pasagerii", deși nu avea niciodată vreun tichet de îmbarcare, bilet sau pașaport să arate. Coburn îl cunoștea bine și îl plăcea suficient de mult, astfel încât l-a dus acasă de câteva ori să servească cina. De asemenea, Coburn avea încredere deplină în el, mai ales de când cu greva, când Rashid a fost unul dintre informatorii lui Coburn din rândul angajaților iranieni ostili.

Totuși, Simons nu avea încredere în Rashid doar pentru că așa spunea Coburn. La fel cum insistase să-l întâlnească pe Keane Taylor înainte de a-i divulga secretul, tot așa va dori să discute cu Rashid.

Prin urmare, Coburn aranjă o întâlnire.

Când Rashid avea opt ani, a vrut să devină președinte al Statelor Unite.

La douăzeci și trei el a intuit că nu putea deveni niciodată președinte, dar încă dorea să meargă în America și EDS urma să fie biletul lui. Știa că avea talent înnăscut pentru a deveni un mare om de afaceri. Era un student al psihologiei ființei omenești și nu i-a luat mult să înțeleagă mentalitatea oamenilor de la EDS. Ei doreau rezultate, nu scuze. Dacă ți se dădea o sarcină de lucru, era întotdeauna mai bine să faci puțin mai mult decât era de așteptat din partea ta. Dacă, dintr-un motiv oarecare, sarcina de lucru era dificilă, sau chiar imposibilă, era cel mai bine să nu spui asta: ei urau să audă oamenii

plângându-se de probleme. Niciodată nu se spunea: „Nu pot face lucrul acela pentru că..." Întotdeauna spuneai: „Acesta este progresul pe care l-am făcut până acum, şi aceasta este problema la care lucrez chiar acum..." Se întâmpla că atitudinile astea i se potriveau perfect lui Rashid. El se făcuse util pentru EDS şi ştia că era apreciat de companie.

Cea mai mare realizare a lui fusese instalarea terminalelor de calculatoare în birouri, unde personalul iranian era suspicios şi ostil. Atât de puternică era rezistenţa, încât Pat Sculley fusese capabil să facă operaționale doar două pe lună, iar Rashid, pe celelalte optsprezece în două luni. Plănuia să folosească lucrul acesta în interesul său. A formulat o scrisoare către Ross Perot, care – a înțeles el – era şeful EDS, cerându-i să i se permită să-şi termine pregătirea în Dallas. Intenționase să le ceară tuturor directorilor EDS din Teheran să semneze scrisoarea, dar evenimentele l-au luat prin surprindere, aproape toți directorii au fost evacuați, iar EDS-ul din Iran se destrăma în bucăți. Nu a trimis niciodată scrisoarea. Deci avea să se gândească la altceva.

El putea întotdeauna să găsească o soluție. Totul era posibil pentru Rashid, care putea face orice. Chiar ieşise din armată. Într-o perioadă în care mii de tineri iranieni din clasa de mijloc cheltuiau averi ca să dea șpăgi pentru a evita serviciul militar, Rashid, după câteva săptămâni în uniformă, convinsese doctorii că era bolnav incurabil de o boală convulsivă. Camarazii lui și ofițerii care îi erau superiori ştiau că el avea o stare perfectă de sănătate, însă de fiecare dată când îl consulta doctorul, prezenta spasme în mod incontrolabil. A mers în fața unor

comisii medicale și spasmele durau ore întregi – a descoperit că era o chestiune absolut istovitoare. În cele din urmă, atât de mulți doctori au certificat faptul că era bolnav, încât a obținut actele de eliberare. Era nebunesc, ridicol, imposibil, dar să facă imposibilul era practica normală a lui Rashid.

Deci el *știa* că va merge în America. Nu știa *cum*, însă oricum, o planificare grijulie și elaborată nu era stilul lui. El era un bărbat acționând sub impulsul momentului, o persoană care improviza, un oportunist. Șansa lui va veni și el va profita de ea.

Domnul Simons îl interesa. El nu era ca toți ceilalți directori. Ei aveau toți treizeci-patruzeci de ani, dar Simons era mai aproape de șaizeci. Părul lui lung, perciunii albi și nasul mare păreau mai mult iraniene decât americane. În definitiv, el nu propunea imediat orice avea în minte. Oameni precum Sculley și Coburn ar spune: „Aceasta este situația și vreau să faceți acest lucru, și trebuie făcut până mâine-dimineață..." Simons a zis doar: „Haide să mergem la o plimbare".

S-au plimbat pe străzile Teheranului. Rashid s-a trezit vorbind despre familie, despre munca la EDS și opiniile lui despre psihologia ființei omenești. Se puteau auzi împușcături continue, iar străzile forfoteau de oameni care cântau și mărșăluiau. Peste tot se vedeau rămășițele bătăliilor trecute, mașini răsturnate și clădiri incendiate.

– Marxiștii distrug mașinile scumpe și musulmanii devastează magazinele cu băutură, i-a spus Rashid lui Simons.

– De ce se întâmplă acest lucru? l-a întrebat Simons.

– Aceasta este perioada în care iranienii vor să-și dovedească forțele, să-și pună ideile în practică și să-și câştige libertatea.

Au ajuns în Piața Gasr având în față închisoarea. Rashid continuă:

– Sunt mulți iranieni în aceste închisori, pur și simplu, pentru că cer libertate.

Simons arătă spre mulțimea de femei în *chador.*

– Ce fac ele?

– Soţii și fiii lor sunt închişi pe nedrept, aşa că s-au adunat aici, jelind și plângând în fața gărzilor ca să-i lase pe prizonieri să plece.

Simons spuse:

– Ei bine, cred că și eu simt pentru Paul și Bill ceea ce acele femei simt pentru bărbații lor.

– Da, și eu sunt foarte îngrijorat pentru Paul şi Bill.

– Dar ce faci ca să rezolvi situația?

Rashid a fost luat prin surprindere.

– Fac tot ceea ce pot pentru a-i ajuta pe prietenii mei americani, răspunse el.

Se gândi la câini și pisici. Una dintre atribuțiile lui în acel moment era să aibă grijă de animalele de companie lăsate în urmă de cei evacuați de la EDS – incluzând patru câini și douăsprezece pisici. Rashid nu a avut niciodată animale de companie și nu știa cum să se comporte cu câinii mari, agresivi. De fiecare dată când mergea la apartamentul unde erau adăpostiți câinii pentru a-i hrăni, a trebuit să angajeze doi sau trei bărbaţi de pe stradă ca să-l ajute să țină în frâu animalele. De două ori până atunci le-a dus pe toate la aeroport în cuști, auzind că avea să fie un zbor în afară care le-ar accepta; și de

fiecare dată zborul a fost anulat. S-a gândit să-i spună acest lucru lui Simons, însă ştia oarecum că Arthur nu va fi impresionat.

„Simons pune la cale ceva, se gândi Rashid, şi nu este o chestiune de afaceri." Arthur îl impresiona prin faptul că era un bărbat experimentat – puteai observa acest lucru doar uitându-te la faţa lui. Rashid nu credea în experienţă, ci în educaţia obţinută rapid. Revoluţie, nu evoluţie. Lui îi plăceau cărarea din interior, scurtăturile, dezvoltarea accelerată, activităţile suprasolicitante. Simons era diferit. El era un om răbdător, iar Rashid, analizându-i psihologia, a bănuit că răbdarea venea dintr-o voinţă puternică. „În momentul în care va fi pregătit, a chibzuit Rashid, îmi va spune ce doreşte de la mine."

– Ştii ceva despre Revoluţia Franceză? întrebă Simons.

– Puţin.

– Locul acesta îmi aminteşte de Bastilia – un simbol al opresiunii.

„E o comparaţie bună", reflectă Rashid.

Simons continuă:

– Revoluţionarii francezi au luat Bastilia cu asalt şi au eliberat toţi prizonierii.

– Cred că acelaşi lucru se va întâmpla aici. Cel puţin este o posibilitate.

Simons încuviinţă din cap.

– Dacă se întâmplă, cineva ar trebui să fie aici ca să aibă grijă de Paul şi Bill.

– Da. Acela voi fi eu, replică Rashid.

Au stat împreună în Piaţa Gasr, uitându-se la zidurile înalte şi la porţile uriaşe, şi la femeile jelind în robele lor negre. Rashid şi-a amintit principiul său: întotdeauna fă

puțin mai mult decât îți cere EDS. Dacă mulțimile vor ignora închisoarea Gasr? Poate ar trebui să se asigure că nu va fi așa. Mulțimea nu era nimic altceva decât oameni precum Rashid – bărbați iranieni tineri, nemulțumiți, care doreau să-și schimbe viețile. S-ar putea ca el nu doar să se alăture mulțimii, ci chiar să o conducă. Ar fi posibil să lanseze un atac împotriva închisorii. El, Rashid, s-ar putea să-i salveze pe Paul și Bill.

Nimic nu era imposibil.

II

Coburn nu știa tot ce-i trecea prin minte lui Simons în acel moment. Nu a fost informat asupra conversațiilor lui Simons cu Perot și Rashid, iar Arthur nu s-a oferit voluntar cu foarte multe informații. Din ceea ce știa Coburn, cele trei posibilități – trucul cu portbagajul unei mașini, procedura cu arestul la domiciliu și răpirea și asaltul asupra Bastiliei – păreau destul de ambigue. În plus, Simons nu făcea nimic pentru *a pune lucrurile în practică*, însă părea mulțumit să stea pe la locația lui Dvoranchik și să discute scenarii și mai detaliate. Cu toate acestea, niciunul dintre ele nu îl făcea pe Coburn să fie neliniștit. El era, oricum, un optimist; și el – asemeni lui Ross Perot – considera că nu avea sens să dai un sfat prea târziu celui mai mare expert în salvări din lume.

În timp ce cele trei posibilități fierbeau la foc mic, Simons s-a concentrat asupra rutelor de ieșire din Iran, problema pe care Coburn o considera cea mai spinoasă.

Jay căuta modalități prin care să-i scoată pe Paul și Bill afară din țară pe calea aerului. El a scotocit în jurul depozitelor de la aeroport, cochetând cu ideea de a-i trimite pe Paul și Bill sub forma unui transport de mărfuri. A vorbit cu oamenii de la fiecare companie aeriană, încercând să-și creeze legături. În cele din urmă, a avut câteva întâlniri cu șeful de securitate de la Pan Am, spunându-i totul cu excepția numelor lui Paul și Bill. Au discutat despre cum să-i îmbarce pe cei doi fugitivi într-un zbor programat purtând uniforme Pan Am ale echipajului din cabină. Responsabilul de securitate dorea să ajute, dar obligațiile companiei s-au dovedit, în final, a fi o problemă insurmontabilă. Coburn s-a gândit apoi să fure un elicopter. A urmărit îndeaproape o bază de elicoptere în sudul orașului și a hotărât că furtul era posibil. Însă, având în vedere haosul armatei iraniene, a bănuit că aparatele de zbor nu erau întreținute corespunzător și știa că le lipseau piesele de rezervă. Pe deasupra, unele dintre ele ar putea avea combustibil contaminat.

El i-a raportat toate acestea lui Simons, care era deja nesigur în privința aeroporturilor, iar dificultățile descoperite de Coburn i-au întărit prejudecata. Poliția și armata se aflau permanent în preajma aeroporturilor; dacă ceva era în neregulă, nu exista scăpare – aeroporturile erau proiectate astfel încât să-i împiedice pe oameni să rătăcească pe unde nu ar trebui; într-un aeroport trebuia să te lași întotdeauna în voia altora. Mai mult, în acea situație, dușmanul tău cel mai rău puteau fi oamenii care fugeau: erau nevoiți să rămână *foarte* calmi. Coburn se gândi că Paul și Bill aveau nervii tari ca să treacă prin așa ceva, însă i se părea inutil să-i spună asta lui Simons:

acesta trebuia întotdeauna să facă propria apreciere asupra caracterului unui om, doar că nu-i întâlnise niciodată pe Paul și Bill.

Deci, în cele din urmă, echipa s-a concentrat asupra ieșirii pe șosea.

Existau șase modalități.

Înspre nord se întindea URSS, o țară neospitalieră. Spre est era Afganistan, la fel de neospitalier, și Pakistan, a cărui graniță era prea îndepărtată – aproape 1 600 de kilometri, majoritatea străbătând deșertul. Spre sud se afla Golful Persic, cu prietenosul Kuweit la doar 80–160 de kilometri dincolo de apă. Lucrul acesta părea promițător. Spre vest era dezagreabilul Irak; spre nord-vest, prietenoasa Turcie.

Kuweitul și Turcia reprezentau destinațiile pe care le preferau ei.

Simons i-a zis lui Coburn să-i ceară unui angajat iranian de încredere să meargă cu mașina spre sud până la Golful Persic, să afle dacă drumul era practicabil și zona rurală liniștită. Coburn a apelat la Ciclist, numit astfel deoarece cutreiera Teheranul pe o motocicletă. Inginer de sistem stagiar, precum Rashid, Ciclistul avea aproximativ douăzeci și cinci de ani, era scund și cunoștea bine străzile. Învățase engleza la școală în California și putea vorbi cu orice accent american regional – sudic, portorican, oricare. EDS l-a angajat în ciuda faptului că îi lipsea o diplomă de facultate: obținuse note remarcabil de mari la testele de aptitudini. Când angajații iranieni de la EDS s-au alăturat grevei generale, iar Paul și Coburn au convocat o adunare generală ca să discute despre asta cu ei, Ciclistul i-a uimit pe toți vorbind cu vehemență împotriva colegilor lui și în favoarea conducerii. Nu făcea un secret

din sentimentele lui pro-americane, deşi Coburn era foarte sigur că Ciclistul era implicat cu revoluționarii. Intr-o zi i-a cerut lui Keane Taylor o maşină. Taylor i-a oferit una. În următoarea zi a cerut alta. Taylor i-a făcut favorul. Ciclistul, oricum, îşi folosea întotdeauna motocicleta: Taylor şi Coburn erau destul de siguri că maşinile erau pentru revoluționari. Lor nu le păsa: era mai important să le rămână îndatorat Ciclistul.

Astfel, în schimbul unor favoruri din trecut, Ciclistul a mers cu maşina până la Golful Persic.

S-a întors câteva zile mai târziu și le-a spus că totul era posibil dacă aveai suficient de mulţi bani. Puteai merge până la golf și să cumperi sau să închiriezi o maşină.

Nu avea nicio idee ce s-ar întâmpla când ai ajunge în Kuweit.

La acea întrebare a răspuns Glenn Jackson.

Pe lângă faptul că era vânător şi baptist, Glenn Jackson era Omul-Rachetă. Combinația lui de creier de matematician de primă mână şi abilitatea de a rămâne calm în condiții de stres l-au adus la Departamentul de Control al Misiunii de la Centrul NASA pentru Navele Spațiale cu Echipaj din Houston, având funcţia de controlor de trafic. Datoria lui fusese de a proiecta şi de a opera softuri care calculau traiectoriile pentru manevrele din timpul zborului.

Calmul lui Jackson a fost testat în mod serios în ziua de Crăciun, în 1968, în timpul ultimei misiuni la care lucra: explorarea de aproape a Lunii. Când nava spațială a ieşit de pe orbita Lunii, astronautul Jim Lovell a citit până la ultimul lista de numere, numite reziduale, care îi

indicau lui Jackson cât de aproape se menţinea nava de traseul ei planificat. Jackson s-a speriat: numerele erau cu mult în afara limitelor acceptabile de eroare. Așadar, i-a cerut operatorului de la CAPCOM ca astronautul să le citească încă o dată până la capăt, pentru un dublu control. Apoi i-a spus directorului de zbor că, în cazul în care acele numere erau corecte, cei trei astronauţi puteau fi consideraţi morţi: nu era suficient combustibil pentru a corecta o deviere atât de uriașă.

Jackson a cerut ca Lovell să citească numerele a treia oară, extrem de atent. Erau la fel. Pe urmă Lovell a spus: „Oh, stai un minut, le citesc greşit..."

Când numerele reale au ieşit la iveală s-a dovedit că manevra fusese aproape perfectă.

Toate acelea nici nu se comparau cu pătrunderea bruscă într-o închisoare.

Totuși, începea să pară evident că Jackson nu va avea niciodată şansa de a programa o evadare din închisoare. Aștepta de o săptămână când a primit instrucţiuni de la Simons, via Dallas, să meargă în Kuweit.

A zburat spre Kuweit și s-a mutat în casa lui Bob Young. Acesta plecase la Teheran pentru a ajuta echipa de negocieri, iar soţia lui, Kris, și bebelușul ei născut recent se aflau în Statele Unite în vacanţă. Jackson i-a spus lui Malloy Jones, care era manager pe ţară suplinitor în absenţa lui Young, că a venit să ajute cu studiul preliminar pe care EDS îl făcea pentru Banca Centrală a Kuweitului. A muncit puţin pentru a inventa o poveste falsă, apoi a început să cerceteze în jurul lui.

A petrecut ceva timp la aeroport, privindu-i pe ofiţerii de la Imigrări. Erau foarte duri, a aflat el în curând. Sute

de iranieni fără paşapoarte zburau spre Kuweit: erau încătuşaţi şi trimişi cu următorul zbor înapoi. Jackson a tras concluzia că Paul şi Bill nu puteau să zboare în vreun fel spre Kuweit.

Presupunând că puteau să intre cu barca, li se va permite mai târziu *să plece* fără paşapoarte? Jackson a mers să-l întâlnească pe consulul american şi i-a spus că unul dintre copiii lui se pare că şi-a pierdut paşaportul, întrebând care era procedura pentru a înlocui documentul respectiv. În decursul unei discuţii lungi şi divagante, consulul a dezvăluit faptul că cei din Kuweit aveau o modalitate de a verifica, în momentul în care emiteau o viză de ieşire, dacă persoana a intrat în ţară în mod legal.

Aceea era o problemă, dar, poate, nu una de nerezolvat: odată ce vor ajunge în Kuweit, Paul şi Bill vor fi în siguranţă faţă de Dadgar şi, negreşit, Ambasada Statelor Unite le va înapoia paşapoartele. Întrebarea principală era: presupunând că fugarii puteau ajunge în sudul Iranului şi să se îmbarce pe o navă mică, vor fi capabili să acosteze neobservaţi în Kuweit? Jackson a călătorit pe distanţa de aproape o sută de kilometri cât era lungimea coastei Kuweitului, de la graniţa cu Irakul din nord până la cea cu Arabia Saudită în sud. A petrecut multe ore pe plaje, culegând scoici iarna. În mod normal, i s-a spus, patrulele de coastă erau foarte neînsemnate. Însă exodul din Iran schimbase totul. Erau mii de iranieni care doreau să părăsească ţara aproape la fel de intens cum îşi doreau Paul şi Bill, iar acei iranieni, precum Simons, se puteau uita la o hartă şi vedeau Golful Persic în sud cu prietenosul Kuweit dincolo de apă. Garda de coastă din Kuweit era conştientă de acest lucru. Peste tot unde se

uita, Jackson vedea în larg, pe mare, cel puţin o şalupă de patrulare. Şi păreau că opreau *toate* ambarcaţiunile mici.

Prognoza era deprimantă. Jackson l-a sunat pe Merv Stauffer în Dallas şi i-a raportat că ieşirea prin Kuweit nu putea fi luată în considerare.

Astfel a rămas doar Turcia.

Simons preferase Turcia în tot acest timp. Presupunea o distanţă mai scurtă de condus decât Kuweitul. În plus, Simons cunoştea Turcia. El servise acolo în anii '50 ca parte din programul de întrajutorare al armatei americane, în activităţi de antrenare a armatei turceşti. Chiar vorbea puţin limba.

Deci l-a trimis pe Ralph Boulware în Istanbul.

Ralph Boulware a crescut prin baruri. Tatăl lui, Benjamin Russell Boulware, era un negru dur şi independent care avea o serie de mici afaceri: un magazin alimentar, o casă în proprietate, contrabandă, dar în marea majoritate deţinea baruri. Teoria lui Ben Boulware de creştere a copiilor era că, dacă ştia unde se aflau, ştia şi ce făceau, prin urmare, şi-a ţinut băieţii în principal sub privirea lui, ceea ce însemna în bar în majoritatea timpului. Nu a fost o copilărie prea reuşită şi această supraveghere constantă i-a conferit lui Ralph sentimentul că fusese un adult precoce.

Şi-a dat seama că era diferit de alţi băieţi de seama lui când a mers la facultate şi a descoperit că cei de o vârstă cu el se entuziasmau de jocurile de noroc, băutură şi să iasă cu femeile. El ştia deja totul despre cei ce jucau

jocuri de noroc, despre bețivi și târfe. A renunțat la facultate și s-a înrolat în aviația militară.

În nouă ani petrecuți în forțele aeriene americane nu a văzut niciodată acțiune și, în timp ce era destul de bucuros de asta, a rămas cu întrebarea dacă avea aptitudinile necesare pentru a lupta într-un război adevărat. Salvarea lui Paul și Bill s-ar putea să îi ofere șansa de a afla, se gândea el; dar Simons l-a trimis din Paris înapoi în Dallas. Părea că mergea din nou să fie parte din personalul terestru. Pe urmă au venit noi ordine.

Ele au venit prin intermediul lui Merv Stauffer, mâna dreaptă a lui Perot, omul de legătură al lui Simons cu echipa de salvare risipită. Stauffer a mers la magazinul Radio Shack și a cumpărat șase stații de emisie-recepție cu două poziții și cinci canale, zece încărcătoare, o provizie de baterii și un dispozitiv pentru rularea posturilor de radio de pe un aprinzător de trabuc dintr-un tablou de bord. El i-a înmânat echipamentul lui Boulware și i-a spus să-i întâlnească pe Sculley și Schwebach în Londra înainte de a pleca mai departe la Istanbul.

Stauffer, de asemenea, i-a dat patruzeci de mii de dolari bani gheață pentru cheltuieli, mită și uz general.

În noaptea dinainte de plecarea lui Boulware, soția lui a început să-i facă zile amare din cauza banilor. El a scos o mie de dolari din bancă, fără să îi spună ei, înainte de a pleca la Paris – lui îi plăcea să aibă bani gheață cu el – și ea a descoperit ulterior cât de puțin rămăsese în contul lor. Boulware nu dorea să-i explice de ce a luat banii și cum i-a cheltuit. Mary insista că ea avea nevoie de bani. Boulware nu era prea preocupat de acest lucru: ea locuia cu niște prieteni buni, iar el știa că vor avea grijă de ea.

Dar cum Mary nu a fost mulțumită cu refuzul lui – după cum se întâmpla des când ea era cu adevărat hotărâtă – el a decis să o facă pe ea fericită. A mers în dormitor, unde lăsase cutia cu stațiile de emisie-recepție și cei patruzeci de mii de dolari, și a numărat cinci sute. Mary a intrat în timp ce el făcea acest lucru și a văzut ce era în cutie.

Boulware i-a dat cei cinci sute și a întrebat-o:

– Îți ajung?

– Da, răspunse ea.

Se uită la cutie, apoi la soțul ei.

– Nici nu am de gând să întreb, zise ea, apoi ieși.

Boulware plecă a doua zi. S-a întâlnit cu Schwebach și Sculley la Londra, le-a dat cinci dintre cele șase aparate radio, și-a păstrat unul pentru el și a zburat mai departe spre Istanbul.

Odată ajuns acolo, s-a dus de la aeroport direct în biroul domnului Fish, agentul de turism.

Domnul Fish l-a primit într-o încăpere necompartimentată cu alți trei-patru oameni stând în jur.

– Numele meu este Ralph Boulware și lucrez pentru EDS, începu el. Cred că le cunoașteți pe fiicele mele, Stacy Elaine și Kecia Nicole.

Fetele s-au jucat cu fetele domnului Fish în timpul escalei evacuaților în Istanbul.

Domnul Fish nu era foarte cordial.

– Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, adăugă Boulware.

– Bine, vorbiți cu mine.

Boulware privi de jur împrejurul camerei.

– Vreau să discut cu dumneavoastră în particular.

– De ce?

– Veți înțelege când vom vorbi.

– Aceştia sunt partenerii mei. Nu avem secrete aici.

Domnul Fish îi crea dificultăți lui Boulware. Ralph putea intui de ce. Erau două motive. Mai întâi, după tot ceea ce domnul Fish a făcut în timpul evacuării, Don Norsworthy i-a dat bacşiş 150 de dolari, ceea ce era derizoriu, în opinia lui Boulware. („N-am ştiut ce să fac!", spusese Norsworthy. Nota de plată a acestui om era de douăzeci şi şase de mii de dolari. Cât ar fi trebuit să-i dau bacşiş – 10%?")

În al doilea rând, Pat Sculley l-a abordat pe domnul Fish cu o poveste transparentă despre cum să facă în Iran contrabandă cu benzi de calculator. Domnul Fish nu era nici prost, nici infractor, Boulware şi-a dat seama de acest lucru; şi, bineînțeles, el refuzase să aibă ceva de-a face cu aranjamentul lui Sculley.

Așadar, domnul Fish credea că oamenii de la EDS erau (a) nişte ticăloşi ieftini şi (b) nişte amatori care încălcau legea într-un mod periculos.

Cert e că domnul Fish era un mărunt om de afaceri. Boulware înțelegea oamenii de afaceri mărunți – tatăl lui fusese unul. Ei vorbeau două limbi: adresarea directă şi banii gheață. Banii gheață rezolvau problema (a) şi vorba dreaptă, problema (b).

– Bine, haide să începem din nou, zise Boulware. Când EDS a fost aici tu chiar i-ai ajutat pe acei oameni, i-ai tratat frumos pe copii şi ai făcut o înțelegere grozavă pentru noi. Când ei au plecat, s-a creat o confuzie dacă să vă arătăm aprecierea noastră sau nu. Suntem stânjeniți că problema asta nu a fost rezolvată cum se cuvine, iar eu trebuie să mă revanşez.

– Nu e mare lucru...

– Ne pare rău, continuă Boulware și-i dădu domnului Fish o mie de dolari în bancnote de o sută.

Încăperea deveni cufundată în liniște.

– Ei bine, mă voi caza la Sheraton, zise Boulware. Poate vorbim mai târziu.

– Vin cu dumneavoastră, replică domnul Fish.

El l-a cazat personal pe Boulware la hotel și s-a asigurat că avea o cameră bună, apoi a convenit să-l întâlnească la cină în seara aceea la cafeneaua hotelului.

„Domnul Fish este un escroc de înaltă clasă“, se gândi Boulware în timp ce despacheta. Bărbatul acesta mai mult ca sigur că trebuia să fie inteligent, să aibă ceea ce părea să fie o afacere foarte prosperă în acea țară săracă și mizerabilă. Experiența evacuaților a arătat că el avea spiritul întreprinzător pentru a face mai mult decât să emită bilete de avion și să înlesnească rezervări la hotel. El dispunea de legăturile potrivite pentru a unge roțile birocrației, judecând după felul în care a trecut bagajele tuturor prin vamă. De asemenea, a ajutat la rezolvarea problemei bebelușului iranian adoptat, fără pașaport. Greșeala EDS a fost să observe că el era un escroc și să treacă cu vederea faptul că era de înaltă clasă – înșelați, poate, de înfățișarea lui neimpresionantă: era destul de gras și îmbrăcat în haine ponosite. Învățând din greșelile lui trecute, Boulware s-a gândit că îl poate ține sub control pe domnul Fish.

În seara aceea la cină, Boulware i-a spus că dorea să meargă spre granița Iran–Turcia, pentru a întâmpina niște oameni care ieșeau.

Domnul Fish era îngrozit.

– Nu înțelegeți, zise el. Locul acela e îngrozitor. Oamenii sunt kurzi și azeri – munteni care nu se supun vreunui guvern. Știți cum locuiesc acolo sus? Prin contrabandă, jaf și crimă. Eu, personal, nu aș îndrăzni să merg acolo. Dacă dumneavoastră, un american, vă duceți acolo, nu vă veți mai întoarce niciodată. Niciodată.

Boulware chibzui că bărbatul, probabil, exagera.

– Trebuie să merg acolo, chiar dacă e periculos, zise el. Pot cumpăra un avion ușor?

Domnul Fish clătină din cap.

– E ilegal în Turcia ca oamenii să dețină avioane.

– Un elicopter?

– Același lucru.

– Bine, pot să închiriez un avion?

– E posibil. Dacă nu este niciun zbor planificat, puteți închiria.

– Sunt zboruri programate spre zona de graniță?

– Nu.

– Bine.

– Oricum, închirierea este atât de neobișnuită, încât veți atrage, cu siguranță, atenția autorităților...

– Nu intenționăm să facem ceva ilegal. În aceeași ordine de idei, nu avem nevoie de deranjul de a fi investigați. Deci haide să rămână stabilită opțiunea închirierii. Aflați de preț și disponibilitate, dar nu faceți niciun fel de rezervare. Între timp, vreau să aflu mai multe despre cum se ajunge acolo pe uscat. Dacă nu vreți să mă escortați, bine, însă poate găsiți pe cineva capabil de asta.

– Voi vedea ce pot să fac.

S-au întâlnit de câteva ori în următoarele câteva zile. Răceala inițială a domnului Fish a dispărut total și

Boulware a simțit că deveneau prieteni. Domnul Fish era vioi și limpede în exprimare. Deși nu era un infractor, ar fi încălcat legea dacă riscurile și recompensele erau direct proporționale, bănuia Boulware. El avea un anume grad de simpatie față de acea atitudine – și el ar încălca legea în circumstanțele potrivite. Domnul Fish era, de asemenea, un interogator perspicace și puțin câte puțin Boulware i-a relatat povestea întreagă. El a recunoscut că Paul și Bill probabil că nu vor avea pașapoarte; dar, odată ce vor fi în Turcia, vor primi altele noi de la cel mai apropiat consulat american. Paul și Bill s-ar putea să aibă probleme la ieșirea din Iran, zise Ralph, și dorea să fie pregătit să treacă granița el însuși, poate într-un aparat de zbor ușor, ca să-i aducă pe ei. Niciuna dintre aceste posibilități nu îl șoca pe domnul Fish la fel de mult ca ideea de a călători într-o țară răufăcătoare.

Cu toate acestea, câteva zile mai târziu, el l-a prezentat pe Boulware unui bărbat care avea rude în rândul bandiților din munți. Domnul Fish i-a șoptit că bărbatul era un răufăcător și că trăda acest lucru, cu siguranță: avea o cicatrice pe față și ochii mici mărgelați. El a spus că îi putea garanta lui Boulware trecerea în siguranță până la graniță și înapoi, iar rudele sale puteau chiar să-l ducă pe Boulware peste graniță în Iran, dacă era necesar.

Boulware a sunat în Dallas și i-a spus lui Merv Stauffer despre plan. Stauffer i-a relatat veștile lui Coburn, în cod; și Coburn i-a zis lui Simons, care a aprobat. „Dacă bărbatul este un răufăcător, a subliniat Simons, noi nu putem avea încredere în el."

Boulware era iritat. Trecuse prin câteva greutăți pentru a aranja acest lucru. Simons își imagina că era ușor

să ajungi la asemenea oameni? Şi dacă doreai să călătoreşti într-o ţară de bandiţi, cine altcineva te-ar putea escorta dacă nu un bandit? Oricum, Simons era şeful şi Boulware nu avea altă opţiune decât să-i ceară domnului Fish să înceapă din nou căutarea unor modalităţi de ieşire din Turcia pentru Paul şi Bill.

Între timp, Sculley şi Schwebach au luat avionul spre Istanbul.

Cei doi bărbaţi aducători de moarte – sau „duo-ul cel mortal", cum au fost botezaţi ironic – se aflau într-un zbor din Londra spre Teheran cu escală în Copenhaga când iranienii şi-au închis din nou aeroportul, astfel încât Sculley şi Schwebach i s-au alăturat lui Boulware în Istanbul. Retraşi în hotel, aşteptând să se întâmple ceva, cei trei au dezvoltat o reacţie claustrofobică. Schwebach a revenit la rolul lui de veteran în Beretele Verzi şi a încercat să îi facă pe toţi să se menţină în formă alergând în sus şi în jos pe scările de la hotel. Boulware a alergat o dată şi apoi a renunţat. Au devenit nerăbdători cu Simons, Coburn şi Poché, care păreau că stăteau în Teheran şi nu făceau nimic: de ce tipii ăia *nu puneau lucrurile în practică?* Pe urmă, Simons i-a trimis pe Sculley şi Schwebach înapoi în State. Au lăsat staţiile radio cu Boulware.

Când domnul Fish le-a văzut i s-a făcut rău. Era cât se poate de ilegal să deţină un transmiţător radio în Turcia, i-a spus el lui Boulware. Chiar şi radiourile normale cu tranzistor trebuia să fie înregistrate la guvern, de teamă că părţile lor componente vor fi folosite ca transmiţătoare pentru terorişti.

– Nu înţelegeţi cât de *ostentativi* sunteţi? îl întrebă el pe Boulware. Faceţi o factură telefonică de două mii de

dolari pe săptămână și plătiți *cu bani gheață*. Nu păreți că sunteți cu afaceri aici. Cu siguranță că servitoarele au văzut stațiile radio și au vorbit despre ele. Până în acest moment probabil că sunteți sub supraveghere. Uitați-vă prietenii din Iran – *voi* veți sfârși în închisoare.

Boulware încuviință să scape de stații. Impedimentul în ceea ce privește răbdarea aparent nesfârșită a lui Simons a fost că întârzierea suplimentară a cauzat probleme noi. Sculley și Schwebach nu se puteau întoarce în Iran, cu toate acestea, nimeni nu avea încă vreun aparat de emisie-recepție. Între timp Simons tot refuza lucruri. Domnul Fish a arătat că erau două treceri la granița dintre Iran și Turcia, una la Sero și cealaltă la Barzagan. Simons alesese Sero. Barzagan era un loc mai mare și mai civilizat, a arătat domnul Fish; toată lumea va fi puțin mai în siguranță acolo. Simons a refuzat.

A fost găsită o nouă escortă pentru a-l duce pe Boulware la graniță. Domnul Fish avea un coleg de afaceri al cărui cumnat făcea parte din MIT, echivalentul turcesc al CIA. Numele acestui polițist secret era Ilsman. Recomandările sale i-ar asigura lui Boulware protecția armatei în țara de răufăcători. Fără asemenea recomandări, a spus domnul Fish, cetățeanul obișnuit era în pericol, nu numai din partea bandiților, ci și a armatei turcești.

Domnul Fish era foarte săritor. În drum spre întâlnirea cu Ilsman, l-a purtat pe Boulware printr-o întreagă procedură de secretizare specifică spionajului, schimbând mașini și trecând într-un autobuz pentru o parte din călătorie, de parcă încerca să-și piardă urma. Boulware nu putea înțelege necesitatea tuturor acestor lucruri dacă intenționau cu adevărat să viziteze un cetățean cât se poate

de cinstit care doar se întâmpla să lucreze în comunitatea serviciilor secrete. Dar Boulware era străin într-o țară străină și trebuia doar să meargă mână în mână cu domnul Fish și să aibă încredere în el.

Au ajuns la o clădire mare cu apartamente, dărăpănată, într-o parte necunoscută a orașului. Curentul electric era întrerupt – ca și în Teheran –, deci i-a luat domnului Fish o perioadă bună de timp să găsească apartamentul potrivit prin întuneric. La început nu a putut obține niciun răspuns. Încercarea lui de a rămâne discret s-a evaporat în acel moment, deoarece a trebuit să bată cu pumnul în ușă cam o jumătate de oră și câțiva locatari ai clădirii au reușit să-i vadă bine pe vizitatori între timp. Boulware doar stătea acolo simțindu-se ca un alb în Harlem. În cele din urmă, a deschis o femeie și au intrat.

Era un apartament mic, mohorât, înghesuit cu mobilă veche și slab iluminat de două lumânări. Ilsman era un bărbat scund de aproximativ vârsta lui Boulware, de treizeci și cinci de ani. Nu își văzuse picioarele de câțiva ani – era *corpolent*. L-a făcut pe Boulware să se gândească la stereotipul sergentului de poliție din filme, cu un costum prea mic, o cămașă transpirată și o cravată șifonată înfășurată în jurul locului unde i-ar fi fost gâtul dacă ar fi avut unul.

S-au așezat și femeia – doamna Ilsman, a presupus Boulware – a servit ceaiul, exact ca în Teheran! Boulware și-a explicat problema, iar domnul Fish traducea. Ilsman era suspicios. L-a interogat pe Boulware despre cei doi americani fugitivi. Cum putea fi Boulware sigur că ei erau nevinovați? De ce nu aveau ei pașapoarte? Ce vor aduce în Turcia? În final, el a părut convins că Boulware

vorbea cinstit cu el şi s-a oferit să-i ducă pe Paul şi Bill de la graniță spre Istanbul pentru opt mii de dolari, prețul total.

Boulware se întreba dacă putea avea încredere în Ilsman. A trece ilegal americani în țară era o distracție nostimă pentru un agent al serviciilor secrete. Și dacă Ilsman făcea parte cu adevărat din MIT, cine era tipul despre care domnul Fish credea că ar putea să-l urmărească pe el și pe Boulware prin oraș?

Poate că Ilsman lucra pe cont propriu. Opt mii de dolari reprezentau bani mulți în Turcia. Era chiar posibil ca Ilsman să le spună superiorilor lui ce făcea. La urma urmei, s-ar putea gândi Ilsman, dacă povestea lui Boulware ar fi adevărată, nu s-ar comite niciun rău dacă ar ajuta; iar dacă Boulware ar minți, cea mai bună modalitate de a afla ce punea el cu adevărat la cale ar fi să-l însoțească la graniță.

Oricum, în acel moment Ilsman părea a fi cel mai bun la care putea avea acces Boulware. A fost de acord cu prețul, iar Ilsman a deschis o sticlă cu whisky.

În timp ce alți membri ai echipei de salvare se agitau în diferite părți ale lumii, Simons şi Coburn mergeau cu mașina pe drumul de la Teheran spre granița turcească.

Cercetarea preliminară era cuvântul de ordine pentru Simons: dorea să cunoască bine fiecare centimetru al drumului de ieșire înainte de a-i trimite pe Paul şi Bill pe el. Cât de multe lupte se duceau în partea aceea a țării? Cât de mult era prezentă poliția? Erau drumurile practicabile iarna? Erau stații de benzină deschise?

De fapt, erau două rute spre Sero, punctul de trecere a frontierei pe care îl alesese el. (El prefera Sero deoarece era un post de frontieră puțin folosit într-un mic sat, deci vor fi puțini oameni și granița va fi păzită ușor, în timp ce Barzagan – alternativa pe care domnul Fish insista să o recomande – avea să fie mai aglomerată.) Cel mai apropiat oraș mare spre Sero era Rezaiyeh. Drept în diagonala drumului de la Teheran la Rezaiyeh era lacul cu același nume, lung de peste 160 de kilometri: trebuia să conduci în jurul lui, fie spre nord sau spre sud. Ruta nordică trecea prin orașe mari și avea drumuri mai bune. Prin urmare, Simons a preferat ruta de sud cu condiția ca drumurile să fie practicabile. În această excursie de recunoaștere, a hotărât el, vor verifica ambele rute, cea nordică la plecare, iar cea sudică la întoarcere.

A hotărât că cel mai bun model de autovehicul pentru această excursie era un Range Roveruri. Nu erau reprezentanțe sau magazine de mașini second-hand deschise în Teheran atunci, deci Coburn i-a dat Ciclistului sarcina de a obține două Range Roveruri. Soluția la această problemă a fost ingenioasă. Și-a făcut un anunț tipărit cu numărul lui de telefon și mesajul: „Dacă vreți să vă vindeți Range Roverul, sunați la acest număr". Apoi s-a plimbat cu motocicleta și a pus o copie sub ștergătoarele de parbriz ale fiecărui Range Rover pe care l-a văzut parcat pe străzi.

A obținut două vehicule cu 20 000 de dolari fiecare și, de asemenea, a cumpărat unelte și componente de rezervă pentru toate reparațiile, în afara celor majore.

Simons și Coburn au luat doi iranieni cu ei: Majid și un verișor de-al acestuia, profesor la un colegiu de

agricultură în Rezaiyeh. Profesorul venise în Teheran pentru a-şi îmbarca soția şi copiii într-un avion spre Statele Unite: faptul că îl ducea înapoi la Rezaiyeh era pretextul lui Simons pentru călătorie.

Au plecat din Teheran dimineața devreme, cu una dintre canistrele lui Keane Taylor, cu peste 180 de litri de benzină în portbagaj. Pentru primii 160 de kilometri, până în localitatea Qazvin, era o autostradă modernă. După Qazvin, şerpuia un drum din asfalt cu două benzi. Coastele dealurilor erau acoperite cu zăpadă, dar drumul în sine era curat. „Dacă este așa tot drumul până la graniță, se gândi Coburn, am putea ajunge acolo într-o zi."

S-au oprit la Zanjan, la 320 de kilometri de Teheran și la distanță egală de Rezaiyeh, și a vorbit cu șeful poliției locale, înrudit cu profesorul. (Coburn nu a prea putut desluși cu adevărat relațiile de familie ale iranienilor: ei păreau să întrebuințeze cuvântul „verișor" destul de lejer.) Partea aceea a țării era liniştită, a zis șeful poliției, dacă vor întâmpina probleme, aceasta s-ar întâmpla în zona Tabriz.

Au condus mai departe toată după-amiaza, pe drumuri de țară înguste, însă bune. După încă 160 de kilometri au intrat în Tabriz. Avea loc o demonstrație, dar nu era deloc genul de conflict cu care se obișnuiseră în Teheran și s-au simțit chiar suficient de siguri cât să facă o plimbare în jurul bazarului.

De-a lungul drumului Simons a vorbit cu Majid şi cu profesorul. Părea o conversație obișnuită și până la momentul respectiv Coburn s-a familiarizat cu tehnica lui Simons. Știa că Jay îi testa pe cei doi pentru a hotărî

dacă putea avea încredere în ei. Deocamdată, prognoza părea bună, întrucât Simons a început să facă aluzii în legătură cu scopul real al excursiei.

Profesorul a spus că zona rurală din jurul Tabrizului era pro-Șah, astfel că, înainte de a merge mai departe, Simons a lipit o fotografie cu Șahul pe parbriz.

Primul semn al unei probleme a venit la câțiva kilometri de Tabriz, unde s-au oprit lângă un baraj rutier. Era o chestiune de amatori, doar două trunchiuri de copac așezate de-a curmezișul drumului într-un asemenea mod, încât mașinile puteau face manevre în jurul lor, dar nu putea trece cu mare viteză. Era păzit de săteni înarmați cu topoare și bâte.

Majid și profesorul au vorbit cu sătenii. Profesorul și-a arătat legitimația de la universitate și a precizat că americanii erau oameni de știință veniți să îl ajute la un proiect de cercetare. Era clar, se gândi Coburn, că echipa de salvare va avea nevoie să aducă iranieni când și dacă făceau excursia cu Paul și Bill, pentru a face față situației într-o asemenea manieră.

Sătenii i-au lăsat să treacă.

Puțin mai târziu, Majid a stopat și i-a făcut semn să se oprească unei mașini venind din direcția opusă. Profesorul a vorbit cu șoferul câteva minute, apoi le-a spus că următorul oraș, Khoy, era anti-Șah. Simons luă poza cu Șahul de pe parbriz și o înlocui cu una a Ayatollahului Khomeini. De atunci încolo, au oprit cu regularitate vehicule care veneau din direcția opusă și schimbau fotografia în concordanță cu politica locală.

La periferia orașului Khoy au dat peste un alt blocaj rutier.

La fel ca primul, părea neoficial şi era păzit de civili; dar, de data aceasta, bărbații în haine zdrențuroase şi băieții din spatele trunchiurilor de copaci țineau în mână arme.

Majid a oprit mașina şi au coborât cu toții.

Spre oroarea lui Coburn, un adolescent a îndreptat o armă spre el.

Coburn împietri.

Arma era un pistol Llama de 9 mm. Băiatul părea să aibă șaisprezece ani. „Probabil că nu a ținut niciodată în mână o armă de foc până azi“, se gândi Coburn. Amatorii cu arme erau *periculoși*. Băiatul ţinea arma atât de strâns, încât articulațiile degetului erau albe.

Coburn era speriat. A fost împuşcat de multe ori, în Vietnam, dar ceea ce îl înspăimânta în acel moment era posibilitatea de a fi ucis în urma unui nenorocit de *accident*.

– Rusnac, zise băiatul. Rusnac.

„Crede că sunt rus“, își dădu seama Coburn.

Poate că era din cauza bărbii roșii stufoase şi a micii căciuli negre din lână.

– Nu, american, zise Coburn.

Băiatul îşi ținea pistolul ridicat.

Coburn se uita mirat la acele articulații albe şi se gândi: „Sper doar că derbedeul nu va *strănuta*“.

Sătenii i-au percheziționat pe Simons, pe Majid şi pe profesor. Coburn, care nu îşi putea lua privirea de la băiat, l-a auzit pe Majid spunând: „Caută arme“. Singura armă pe care o aveau era un cuțit mic pe care Coburn îl purta într-o teacă la spate, sub cămaşă.

Un sătean a început să-l percheziționeze pe Coburn și, în cele din urmă, puștiul își coborî pistolul.

Coburn respiră din nou ușurat.

Apoi se întrebă ce se va întâmpla când vor găsi cuțitul.

Percheziția nu a fost amănunțită, iar cuțitul nu a fost găsit.

Justițiarii au crezut povestea despre proiectul științific.

– Își cer scuze că l-au percheziționat pe bătrân, traduse Majid.

„Bătrânul" era Simons, care arăta ca un țăran iranian mai în vârstă.

– Putem merge mai departe, adăugă Majid.

Urcară din nou în mașină.

La ieșirea din Khoy au luat-o spre sud, au făcut o buclă peste capătul superior al lacului și au condus în jos de-a lungul țărmului vestic până la periferia orașului Rezaiyeh.

Profesorul i-a ghidat prin oraș pe drumuri îndepărtate și nu au văzut niciun blocaj rutier. Călătoria de la Teheran a durat douăsprezece ore și se aflau la o oră distanță de trecerea de frontieră de la Sero.

În seara aceea au luat cu toții cina – *chella kebab*, preparatul iranian din orez și miel – cu gazda profesorului, care se întâmpla să fie un funcționar vamal. Majid l-a descusut ușor pe proprietar de informații și a aflat că era foarte puțină activitate la punctul de frontieră din Sero.

Au petrecut noaptea în casa profesorului, o vilă cu două nivele de la periferia orașului.

Dimineața, Majid și profesorul au condus până la graniță și înapoi. Ei au raportat că nu erau blocaje și drumul era sigur. Apoi Majid a mers în oraș ca să caute o

persoană de legătură de la care putea obține arme de foc, iar Simons și Coburn s-au dus până la graniță.

Au găsit un mic post de frontieră cu doar două gărzi. Avea un depozit vamal, un pod-basculă pentru camioane și un corp de gardă. Drumul era blocat cu un lanț întins între un stâlp pe de o parte și zidul corpului de gardă de cealaltă parte. Dincolo de lanț erau aproximativ două sute de metri de teren al nimănui, apoi un alt post de frontieră, mai mic, de partea turcească.

Au ieșit din mașină să privească în jur. Aerul era curat și înțepător de rece. Simons a arătat cu degetul în cealaltă parte la coasta dealului.

– Vedeți urmele?

Coburn urmări degetul lui Simons. În zăpadă, aproape de punctul de frontieră, se zărea o urmă a unui mic convoi care trecuse granița, cu nerușinare, aproape de gărzi.

Simons a arătat din nou cu degetul, de data aceasta deasupra capetelor lor.

– E ușor să izolăm gărzile.

Coburn privi în sus și văzu un singur fir de telefon coborând dealul de la punctul de frontieră. O tăietură rapidă și gărzile vor fi izolate.

Cei doi coborâră dealul și o porniră pe un drum lateral, nimic altceva decât o cărare de pământ, pe dealuri. După aproximativ doi kilometri, au ajuns într-un sat mic, compus doar din vreo douăsprezece case făcute din lemn și cărămidă nearsă. Vorbind greoi limba turcă, Simons întrebă de lider. Apăru un bărbat de vârstă mijlocie în pantaloni largi, vestă și cu capul acoperit. Coburn

asculta fără să înțeleagă în timp ce Simons vorbea. În cele din urmă, Simons dădu mâna cu liderul şi plecară.

– Despre ce a fost vorba? întrebă Coburn în timp ce ei se îndepărtară.

– I-am spus că vreau să trec granița călare noaptea cu nişte prieteni.

– Ce a zis?

– A spus că poate aranja.

– De unde ai ştiut că oamenii chiar din satul acela erau traficanți?

– Uită-te în jurul tău, zise Simons.

Coburn privi în jur la coastele pustii acoperite cu zăpadă.

– Ce vezi? întrebă Simons.

– Nimic.

– Exact. Aici nu este agricultură, nici industrie. Cum crezi că oamenii aceştia îşi câştigă existența? *Toți* sunt traficanți.

S-au întors la Range Rover și au mers înapoi cu maşina în Rezaiyeh. În seara aceea Simons i-a explicat planul său lui Coburn.

Simons, Coburn, Poché, Paul și Bill vor merge cu maşina de la Teheran la Rezaiyeh în cele două Range Roveruri. Îi vor aduce pe Majid şi pe profesor cu ei ca traducători. În Rezaiyeh vor sta în casa profesorului. Vila era ideală: nimeni altcineva nu mai locuia acolo, era despărțită de alte case și de acolo drumuri liniștite duceau în afara oraşului. Între Teheran şi Rezaiyeh vor fi neînarmați: judecând după ceea ce s-a întâmplat la blocajele rutiere, armele le-ar crea probleme. Totuşi, la Rezaiyeh vor cumpăra arme. Majid îşi făcuse un om de

legătură în oraş, care le va vinde arme automate Browning de calibru 12 pentru şase mii de dolari bucata. Acelaşi bărbat le-ar putea procura, de asemenea, pistoale Llama.

Coburn va trece granița legal într-unul din Range Roveruri şi va lua legătura cu Boulware, care, de asemenea, va avea o maşină, pe partea turcească. Simons, Poché, Paul şi Bill vor trece călare cu traficanții. (De aceea ei aveau nevoie de arme: în cazul în care traficanții hotărau să-i „piardă" în munți.) Pe partea cealaltă îi vor întâlni pe Coburn și Boulware. Vor conduce cu toții spre cel mai apropiat consulat american şi vor obține paşapoarte noi pentru Paul și Bill. Apoi vor lua avionul spre Dallas.

Era un plan bun, se gândi Coburn; iar în acele clipe el şi-a dat seama că Simons avea dreptate să insiste asupra statului Sero mai degrabă decât oraşul Barzagan, deoarece va fi dificil să se strecoare dincolo de graniță într-o zonă mai civilizată, intens populată.

S-au întors la Teheran a doua zi. Au plecat târziu şi au făcut majoritatea călătoriei pe timp de noapte, astfel încât să fie siguri că vor ajunge dimineața, după ce se ridica starea de asediu. Au ales ruta sudică, trecând prin oraşul mic Mahabad. Drumul era o cărare de pământ cu un singur sens prin munți şi aveau parte de cea mai rea vreme posibilă: zăpadă, gheață şi vânturi puternice. Cu toate acestea, drumurile erau practicabile şi Simons era hotărât să folosească ruta asta mai degrabă decât cea nordică pentru operațiunea de salvare.

Dacă vreodată avea să se întâmple.

III

Într-o seară Coburn a mers la Hyatt şi i-a spus lui Keane Taylor că avea nevoie de douăzeci şi cinci de mii de dolari în riali iranieni până în dimineața următoare.

Nu a menționat de ce.

Taylor a primit suma respectivă în bancnote de o sută de la Gayden, apoi a sunat un vânzător de covoare pe care el îl cunoştea în sudul oraşului şi au fost de acord cu un curs de schimb.

Șoferul lui Taylor, Ali, era foarte reticent să îl ducă în centrul oraşului, mai ales la lăsarea întunericului, dar după unele discuții aprinse el a fost de acord.

Au plecat la magazin. Taylor s-a aşezat şi a băut ceai cu vânzătorul de covoare. Au mai intrat doi iranieni: unul a fost prezentat drept bărbatul care va schimba banii lui Taylor, celălalt era garda lui de corp şi arăta ca un bătăuş.

De când cu telefonul lui Taylor, a spus vânzătorul de covoare, rata de schimb s-a schimbat chiar dramatic – în favoarea vânzătorului de covoare.

– Mă simt insultat! exclamă Taylor furios. Nu voi face afaceri cu voi, oameni buni!

– Aceasta este cea mai bună rată de schimb pe care o poți obține, zise omul cu covoarele.

– Pe naiba este!

– E foarte periculos pentru tine să fii în această parte a oraşului, purtând toți banii aceia.

– Nu sunt singur, preciză Taylor. Mă aşteaptă șase oameni.

Îşi termină ceaiul şi se ridică. Ieși încet din magazin şi sări în mașină.

– Ali, haide să plecăm de aici, repede.

Au mers cu mașina spre nord. Taylor l-a îndrumat pe Ali la un alt vânzător de covoare, un evreu iranian cu un magazin lângă palat. Bărbatul tocmai închidea când a intrat Taylor.

– Trebuie să schimb niște dolari în riali, spuse Taylor.

– Vino mâine înapoi, îi zise bărbatul.

– Nu, am nevoie de ei în seara asta.

– De câți?

– Douăzeci și cinci de mii de dolari.

– Nu am nici pe departe atât de mulți.

– Chiar îmi trebuie în seara asta.

– Pentru ce sunt?

– Are de-a face cu Paul și Bill.

Vânzătorul de covoare încuviință din cap. Făcuse afaceri cu câțiva din oamenii de la EDS și știa că Paul și Bill se aflau în închisoare.

– Voi vedea ce pot să fac.

Își chemă fratele din spatele magazinului și îl trimise afară. Apoi își deschise seiful și scoase toți rialii. El și cu Taylor stăteau acolo numărând banii: vânzătorul număra dolarii și Taylor, rialii. Câteva minute mai târziu un puști intră cu mâinile pline de riali și îi trânti pe tejghea. Plecă fără să spună ceva. Taylor își dădu seama că vânzătorul de covoare aduna toți banii lichizi pe care putea pune mâna.

Un tânăr a venit pe un scuter, a parcat afară și a intrat cu o geantă plină cu riali. În timp ce el era în magazin, cineva i-a furat scuterul. Tânărul a azvârlit pe podea geanta cu bani și a fugit după hoț, strigând cât îl ținea gura.

Taylor număra în continuare.

A fost doar o altă zi de făcut afaceri în revoluționarul Teheran.

John Howell se schimba. Cu fiecare zi care trecea, devenea un pic mai puțin avocatul american integru și puțin mai mult negociatorul persan duplicitar. Mai exact, a început să vadă mita într-o lumină diferită.

Mehdi, un contabil iranian care lucrase ocazional pentru EDS, îi explicase lucrurile în felul următor: „În Iran se realizează multe lucruri pe baza prieteniei. Sunt câteva modalități prin care poți deveni prietenul lui Dadgar. Eu aș sta în fața casei lui în fiecare zi până când ar vorbi cu mine. O altă modalitate prin care eu să devin prieten cu el ar fi să-i dau două sute de mii de dolari. Dacă vrei, aș putea aranja ceva de genul acesta pentru tine".

Howell discută această propunere cu ceilalți membri ai echipei de negociere. Presupuneau că Mehdi se oferea să fie el însuși intermediar pentru darea de mită, la fel cum făcuse Informatorul. Dar, de data aceasta, Howell nu s-a grăbit atât de mult să respingă ideea unei înțelegeri corupte pentru libertatea lui Paul și Bill.

Au hotărât să intre în jocul lui Mehdi. S-ar putea să fie în stare să dea în vileag afacerea și să-l discrediteze pe Dadgar. Ca alternativă, ar putea decide și că înțelegerea era serioasă și ar putea plăti. Oricum, ei doreau un semn clar de la Dadgar că putea fi mituit.

Howell și Keane Taylor au avut o serie de întâlniri cu Mehdi. Contabilul era la fel de săritor precum fusese Informatorul și nu îi lăsa pe cei de la EDS să intre în biroul lui în timpul orelor normale de lucru: întotdeauna se întâlnea cu ei dimineața devreme sau noaptea târziu,

sau acasă la el, sau pe alei lăturalnice. Howell îl tot presa să dea un semnal inconfundabil: Dadgar trebuia să vină la întâlnire purtând șosete bizare sau cu cravata invers. Mehdi a propus semnale ambigue, cum ar fi ca Dadgar să le dea americanilor bătăi de cap. La un moment dat, Dadgar chiar le-a dat bătăi de cap, după cum anticipase Mehdi, dar lucrul acela s-ar fi putut întâmpla oricum.

Dadgar nu era singurul care să-i facă zile fripte lui Howell, care vorbea cu Angela la telefon cam la patru-cinci zile și ea dorea să știe când va reveni el acasă. Howell nu știa. Paul și Bill, în mod firesc, îl presau să le dea vești concrete, dar progresul lui era încet și nedefinit, astfel încât nu putea în vreun fel să le dea lor termene-limită. Acest lucru i s-a părut frustrant, iar când Angela a început să-l interogheze pe marginea aceluiași subiect, el a trebuit să își suprime iritarea.

Inițiativa lui Mehdi nu a avut niciun rezultat. Acesta l-a prezentat pe Howell unui avocat care pretindea că îi era apropiat lui Dadgar. Avocatul nu voia mită – doar taxe legale normale. EDS l-a angajat, însă la următoarea întâlnire Dadgar a spus: „Nimeni nu are vreo relație specială cu mine. Dacă cineva încearcă să vă spună altceva, să nu-l credeți".

Howell nu era sigur ce să înțeleagă din toate acestea. Nu fusese nimic fundamentat chiar de la bun început? Sau precauția celor de la EDS l-a înspăimântat pe Dadgar să renunțe la cererea de mită? Nu va afla niciodată.

În 30 ianuarie Dadgar i-a spus lui Howell că era interesat de Abolfath Mahvi, partenerul iranian al EDS. Howell începu să pregătească un dosar despre tranzacțiile EDS cu Mahvi.

Howell credea că Paul și Bill erau întru totul ostatici comerciali. Investigația lui Dadgar asupra corupției ar putea fi reală, dar el știa deja că Paul și Bill erau inocenți, prin urmare, mai mult ca sigur că îi ținea până va primi ordine de sus. Inițial, iranienii au vrut fie sistemul computerizat de asigurări sociale care le fusese promis, fie banii înapoi. Oferirea sistemului de asigurări sociale însemna renegocierea contractului, dar noul guvern nu era interesat de renegociere și, în orice caz, era puțin probabil să rămână la putere suficient de mult pentru a încheia o înțelegere.

Dacă Dadgar nu putea fi mituit, ar fi putut fi convins de nevinovăția lui Paul și Bill, sau i s-ar fi putut ordona de către un superior să-i elibereze în baza unui nou contract între EDS și minister, lui Howell îi rămânea o singură opțiune: plata cauțiunii. Eforturile doctorului Houman de a obține reducerea sumei nu au avut niciun rezultat. Howell se concentra deci asupra modalităților de a trimite cele treisprezece milioane de dolari din Dallas în Teheran.

Aflase, puțin câte puțin, că era o echipă de salvare în Teheran. Era uimit că șeful unei corporații americane ar putea pune în mișcare așa ceva. Era, de asemenea, reasigurat, deoarece dacă el putea doar să-i extragă pe Paul și Bill din închisoare, altcineva rămânea alături pentru a-i scoate din Iran.

Liz Coburn era înnebunită de îngrijorare.

Stătea în mașină cu Toni Dvoranchik și cu soțul ei, Bill. Se îndreptau spre restaurantul Royal Tokyo. Era pe bulevardul Greenville, nu departe de Recipes, locul unde

Liz şi Toni băuseră Daiquiri cu Mary Sculley, iar Mary i-a răvăşit lumea lui Liz spunând: „Bănuiesc că sunt în Teheran".

Din acel moment, Liz trăise într-o teroare constantă și puternică. Jay era totul pentru ea. El era *Captain America*, el era *Superman*, el era întreaga ei viață. Nu-și putea imagina cum ar putea trăi fără el. Gândul de a-l pierde o speria de moarte.

Ea suna în permanență în Teheran, dar nu a putut niciodată să ia legătura cu el. Îl suna pe Merv Stauffer în fiecare zi, spunând: „Când vine Jay acasă? E bine? Va scăpa cu viață?" Merv încerca să o liniștească, însă nu îi dădea vreo informație și astfel ea cerea să-i vorbească lui Ross Perot. Merv îi zicea că nu era posibil. Apoi ea o suna pe mama ei și izbucnea în lacrimi, şi îşi vărsa toată neliniștea, și teama, şi frustrarea la telefon.

Familia Dvoranchik era binevoitoare. Ei încercau să îi abată gândul de la grijile ei.

– Ce ai făcut azi? întrebă Toni.

– Am mers la cumpărături, răspunse Liz.

– Ai cumpărat ceva?

– Da, zise Liz și începu să plângă. Am cumpărat o rochie neagră. Fiindcă Jay nu vine acasă.

În timpul acelor zile de aşteptare, Jay Coburn a aflat foarte multe despre Simons.

Într-o zi, Merv Stauffer a telefonat din Dallas pentru a spune că fiul lui Simons, Harry, sunase îngrijorat acasă la tatăl lui şi a vorbit cu Paul Walker, care avea grijă de fermă. Walker i-a spus că nu ştia unde era Simons și l-a sfătuit să-l sune pe Merv Stauffer la EDS. Stauffer a zis că

Harry era, firește, îngrijorat. Simons l-a sunat pe Harry din Teheran și l-a liniștit.

Pe urmă i-a spus lui Coburn că Harry avusese niște probleme, dar era un băiat bun la suflet. A vorbit despre fiul lui cu un fel de afecțiune resemnată. (Nu a pomenit niciodată de Bruce și abia mult mai târziu Coburn și-a dat seama că Simons avea doi fii.)

Simons vorbea mult despre soția lui decedată, Lucille, și cât de fericiți au fost ei după ce el a ieșit la pensie. Fuseseră foarte apropiați în ultimii ani, a dedus Coburn, iar Simons părea că regreta că i-a luat atât de mult ca să-și dea seama cât de mult o iubea. „Rămâi alături de partenera ta, îl sfătui el pe Coburn. Ea este cea mai importantă persoană din viața ta."

În mod paradoxal, sfatul lui Simons a avut efectul opus asupra lui Coburn. El invidia prietenia pe care au avut-o Simons și Lucille și dorea acea prietenie pentru el însuși; însă era atât de sigur că nu putea să ajungă niciodată la așa ceva cu Liz, încât se întreba dacă nu cumva altcineva ar fi adevăratul său suflet-pereche.

Într-o seară Simons a râs și a spus: „Știi, nu aș face lucrul acesta pentru nimeni altcineva".

Era o remarcă încifrată caracteristică lui Simons. Câteodată, și-a dat seama Coburn, obțineai o explicație, altădată nu. De data aceasta Coburn a primit o explicație: Simons i-a dezvăluit de ce el se simțea îndatorat față de Ross Perot.

Urmările Raidului Son Tay au reprezentat o experiență amară pentru Simons. Deși soldații care au participat la razie nu au adus înapoi niciun prizonier american de război, a fost o încercare curajoasă și Simons se aștepta

ca publicul american să vadă lucrurile astfel. Într-adevăr, argumentase el, la o întâlnire la micul dejun cu secretarul Apărării, Melvin Laird, în favoarea transmiterii ştirilor despre raid către presă, oficialul a declarat: „Aceasta este o operaţiune perfect legitimă. Aceştia sunt prizonieri americani. Iată ceva ce americanii fac în mod tradiţional pentru americani. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ne temem aici?"

În curând a aflat. Presa şi publicul au privit raidul ca pe un eşec şi încă o altă dovadă de incompetenţă din partea serviciilor secrete. Titlul mare de pe prima pagină din ziarul *Washington Post* de a doua zi suna aşa: RAIDUL AMERICAN PENTRU SALVAREA PRIZONIERILOR DE RĂZBOI EŞUEAZĂ. Când senatorul Robert Dole a introdus o rezoluţie care lăuda raidul şi spunea „Unii dintre bărbaţii aceştia zac în închisoare de cinci ani", senatorul Kennedy a replicat: „Şi ei sunt în continuare acolo!"

Simons a mers la Casa Albă ca să primească *Distinguished Service Cross*[1] pentru „eroism extraordinar" din partea preşedintelui Nixon. Restul soldaţilor aveau să fie decoraţi de către secretarul Apărării, Laird. Simons a fost înfuriat când a aflat că peste jumătate dintre oamenii lui urmau să primească nimic altceva decât *Panglica Laudativă a Armatei*, doar puţin mai bună decât o *Panglică pentru Comportare Bună* şi cunoscută soldaţilor drept *Green Weenie*. Furios peste măsură, el ridică receptorul şi ceru să vorbească imediat cu şeful de Stat-Major al Armatei, generalul Westmoreland. A discutat însă cu şeful intermediar, generalul Palmer. Simons i-a relatat despre

[1] Crucea pentru Serviciu Militar Deosebit, distincţie acordată în armata SUA (engl.) (n.red.)

Green Weenie și a spus: „Generale, nu vreau să pun armata într-o situație ridicolă, dar e posibil ca unul dintre oamenii mei să-i îndese o panglică pentru comportare bună domnului Laird în posterior". A obținut ce a vrut. Laird i-a premiat cu patru *Cruci pentru Serviciu Militar Deosebit*, cincizeci de *Stele de Argint* și nicio *Green Weenie*.

Moralul prizonierilor de război a crescut enorm în urma Raidului Son Tay (despre care au auzit de la prizonierii repatriați). Un efect secundar important al raidului a fost faptul că taberele prizonierilor de război – unde mulți captivi fuseseră ținuți permanent în încarcerare izolată – au fost închise și toți americanii au fost aduși în două mari închisori, unde însă nu era suficient spațiu pentru a-i ține separați. Totuși, lumea a etichetat raidul ca un eșec și Simons a simțit că s-a făcut o nedreptate serioasă oamenilor lui.

Dezamăgirea l-a chinuit ani întregi – până când, la un sfârșit de săptămână, Ross Perot a dat o petrecere-mamut în San Francisco, a convins armata să-i adune pe toți soldații care au participat la Raidul Son Tay din întreaga lume și i-a prezentat prizonierilor pe care au încercat ei să-i salveze. În acel sfârșit de săptămână, Simons a simțit că oamenii lui, în cele din urmă, au primit mulțumirile pe care le meritau. Și Ross Perot fusese responsabil.

– De aceea sunt aici, i-a spus Simons lui Coburn. E cât se poate de sigur că nu aș face asta pentru nimeni altcineva.

Gândindu-se la fiul lui, Scott, Cobrun știa exact la ce se referea Simons.

IV

În 22 ianuarie sute de tineri ofițeri *homafaran*[1] – din cadrul Air France – s-au răzvrătit la bazele din Dezful, Hamadan, Isfhan și Mashad și s-au declarat loiali Ayatollahului Khomeini.

Semnificația evenimentului nu a fost evidentă consilierului de Securitate Națională, Zbigniew Brzezinski, care încă se aștepta ca armata iraniană să înăbușe revoluția islamică; nici premierul Shahpour Bakhtiar, care vorbea despre tratarea provocării revoluționare cu un minim de forță; nici Șahului, care în loc să meargă în Statele Unite rezista în Egipt, așteptând să fie chemat înapoi să-și salveze țara în ceasul de cumpănă.

Printre oamenii care i-au văzut, într-adevăr, semnificația au fost ambasadorul William Sullivan și generalul Abbas Gharabaghi, totodată și șeful de Stat-Major iranian.

Sullivan a spus la Washington că ideea unei contralovituri de stat în favoarea Șahului era o absurditate, revoluția urma să aibă succes, iar Statele Unite ar face mai bine să înceapă să se gândească la modul în care va coopera cu noua ordine. În schimb, a primit o replică dură de la Casa Albă, sugerând că el era neloial președintelui. A decis să demisioneze, dar soția lui l-a convins să se răzgândească: avea o responsabilitate față de miile de americani aflați încă în Iran, i-a explicat ea, și cu greu le putea întoarce spatele în acea situație.

Generalul Gharabaghi avea și el în vedere demisia, fiind la rândul lui într-o situație imposibilă. El a depus jurământul de loialitate nu parlamentului sau guvernului

---

[1] Rang de ofițeri în forțele aeriene iraniene în perioada 1968–1988 (n.red.)

din Iran, ci Șahului personal; iar Șahul plecase. Deocamdată Gharabaghi considera că armata datora loialitate Constituției din 1906, însă lucrul acesta însemna foarte puțin în practică. Teoretic, armata trebuia să susțină guvernul Bakhtiar. Gharabaghi se tot întreba de câteva săptămâni dacă putea avea încredere în soldații lui că vor urma ordinele și vor lupta pentru Bakhtiar împotriva forțelor revoluționare. Revolta ofițerilor *homafaran* a arătat că nu putea. El și-a dat seama – așa cum Brzezinski nu o făcuse – că armata nu reprezenta o mașinărie care să fie pornită și oprită după bunul plac, ci niște de oameni care împart aspirațiile, mânia și religia trezirii spirituale a restului țării. Soldații doreau o revoluție la fel de mult ca și civilii. Gharabaghi a concluzionat că el nu își mai putea controla trupele și a decis să demisioneze.

În ziua în care și-a anunțat intenția colegilor lui generali, ambasadorul William Sullivan a fost chemat la biroul prim-ministrului Bakhtiar la ora șase seara. Sullivan auzise, de la generalul american „Olandezul" Huyser, de intenția lui Gharabaghi de a demisiona și el a presupus că despre aceasta dorea Bakhtiar să vorbească.

Bakhtiar i-a făcut semn lui Sullivan să ia loc, spunându-i cu un zâmbet enigmatic: *„Nous serons trois"*. Vom fi trei. Bakhtiar întotdeauna vorbea în limba franceză cu Sullivan.

Câteva minute mai târziu intră generalul Gharabaghi. Bakhtiar a amintit despre dificultățile care vor fi create dacă generalul ar fi demisionat. Gharabaghi începu să răspundă în farsi, dar Bakhtiar l-a forțat să vorbească în limba franceză. Generalul s-a conformat, însă se juca în

același timp cu ceea ce părea a fi un plic în buzunarul lui. Sullivan a presupus că era scrisoarea sa de demisie.

Pe când cei doi iranieni discutau aprins în limba franceză, Bakhtiar se tot întorcea spre ambasadorul american să-l sprijine. În sinea lui, Sullivan credea că Gharabaghi era total îndreptățit să demisioneze, însă ordinele lui de la Casa Albă indicau să încurajeze armata să-l susțină pe Bakhtiar, astfel încât el a argumentat cu încăpățânare, împotriva propriilor convingeri, că Gharabaghi nu ar trebui să demisioneze. După o discuție de o jumătate de oră, generalul a plecat fără să își depună scrisoarea de demisie. Bakhtiar i-a mulțumit din plin lui Sullivan pentru ajutorul său. Iar oficialul american știa că nu va avea niciun efect.

În 24 ianuarie Bakhtiar a închis aeroportul din Teheran, pentru a-l împiedica pe Khomeini să intre în Iran. A fost ca și cum s-ar fi deschis o umbrelă împotriva unui tsunami. Două zile mai târziu soldații au ucis cincisprezece apărători pro-Khomeini în lupte de stradă în Teheran. Peste alte două, Bakhtiar s-a oferit să meargă la Paris pentru discuții cu Ayatollahul. Faptul ca un prim-ministru în funcție să se ofere să viziteze un rebel în exil constituia o recunoaștere fantastică a slăbiciunii și Khomeini a privit-o astfel: a refuzat să vorbească dacă Bakhtiar nu demisiona mai întâi. În 29 ianuarie, treizeci și cinci de oameni au murit în luptele din Teheran și alți cincizeci în restul țării. Ocolindu-și prim-ministrul, Gharabaghi a început tratativele cu rebelii din Teheran și și-a dat consimțământul pentru întoarcerea Ayatollahului. În 30 ianuarie Sullivan a ordonat evacuarea întregului personal neesențial de

la ambasadă și a tuturor subordonaților. În 1 februarie Khomeini a revenit acasă.

Avionul de mare capacitate Air France a aterizat la 9.15 dimineața. Pe Șah l-au întâmpinat două milioane de iranieni. La aeroport, Ayatollahul a făcut prima lui declarație publică. „Îl implor pe Dumnezeu să taie mâinile tuturor străinilor diabolici și ale ajutoarelor lor."

Simons a privit totul la televizor, apoi i-a spus lui Coburn: „Asta este. Oamenii ne vor face un serviciu. Mulțimea va pune stăpânire pe închisoarea aceea".

CAPITOLUL NOUĂ

I

La amiază, în 5 februarie, John Howell era pe punctul de a-i scoate pe Paul și Bill din închisoare.

Dadgar spusese că el va accepta cauțiunea într-una dintre cele trei forme: numerar, o garanție bancară sau un gaj pe proprietate. Banii lichizi ieșeau din discuție. În primul rând, oricine care zbura în orașul anarhic Teheran cu 12 750 000 de dolari într-un geamantan s-ar putea să nu ajungă niciodată în viață în biroul lui Dadgar. În al doilea rând, Dadgar ar putea lua banii, totuși i-ar reține pe Paul și Bill, fie majorând cauțiunea, fie rearestându-i sub un nou pretext. (Tom Walter a sugerat folosirea unor bani falși, însă nimeni nu știa de unde să-i obțină.) Trebuia să existe un *document* care să-i dea lui Dadgar banii și în același timp să le ofere lui Paul și Bill libertatea. În Dallas, Tom Walter a găsit, în cele din urmă, o bancă dispusă să emită o scrisoare de credit pentru cauțiune, dar Howell și Taylor aveau probleme cu identificarea unei bănci iraniene care să o accepte și să emită garanția cerută de Dadgar. Între timp, șeful lui Howell, Tom Luce, s-a gândit la a treia opțiune, un gaj pe proprietate, și a venit cu o idee nebunească și excentrică ce ar fi putut, pur și simplu, să

incargă: să fie oferită drept garanție Ambasada Statelor Unite din Teheran drept cauțiune pentru Paul și Bill.

Departamentul de Stat se detensionase până atunci, dar nu era tocmai pregătit să-și ofere ambasada din Teheran drept garanție pentru cauțiune. Totuși, era pregătit să acorde garanția Guvernului Statelor Unite ale Americii. Lucrul acesta era unic în sine însuși: SUA stând drept garanție pentru doi bărbați din închisoare!

La început, Tom a găsit în Dallas o bancă dornică să emită o scrisoare de credit în favoarea Departamentului de Stat pentru 12 750 000 de dolari. Deoarece tranzacția a avut loc în întregime pe teritoriul Statelor Unite, a fost dusă la bun sfârșit în câteva ore, nu în zile. Imediat ce Departamentul de Stat din Washington a avut scrisoarea, ministrul consilier Charles Naas – adjunctul ambasadorului Sullivan – a trimis o notă diplomatică în care se arăta că Paul și Bill, odată eliberați, se vor pune la dispoziția lui Dadgar pentru interogări, altfel cauțiunea va fi plătită de către ambasadă.

Chiar în acel moment Dadgar era într-o întâlnire cu Lou Goelz, consul general la ambasadă. Howell nu fusese invitat să participe, însă Abolhasan se afla acolo pentru EDS.

Howell a avut o întâlnire preliminară cu Goelz cu o zi în urmă. Împreună au revizuit termenii garanției, cu Goelz citind cuvintele cu vocea lui liniștită, precisă. Goelz se schimba. Cu două luni în urmă Howell a considerat că era înnebunitor de corect: Goelz a fost cel care refuzase să le înapoieze lui Paul și Bill pașapoartele fără să le spună iranienilor. La întrevederea preliminară însă, Goelz părea pregătit să încerce neconvenționalul. Poate

că viața în mijlocul revoluției îl făcuse pe bătrânul băiat să se detensioneze puțin.

Goelz i-a spus lui Howell că decizia de a-i elibera pe Paul și Bill va fi făcută de prim-ministrul Bakhtiar, dar trebuie să fie mai întâi clarificată cu Dadgar. Howell spera că Dadgar nu va crea probleme. Deoarece Goelz nu era genul de om care să bată cu pumnul în masă și să-l forțeze pe Dadgar să se retragă.

S-a auzit o bătaie în ușă și a intrat Abolhasan.

Howell putea intui după expresia feței sale că adjunctul lui Briggs aducea vești rele.

– Ce s-a întâmplat?

– Ne-a refuzat, răspunse Abolhasan.

– De ce?

– Nu vrea să accepte garanția Guvernului Statelor Unite.

– A pomenit vreun motiv?

– Nu se prevede nimic în lege care să stipuleze că el poate accepta lucrul acela drept cauțiune. El trebuie să primească numerar, o garanție bancară...

– Sau un gaj pe proprietate, știu.

Howell se simți paralizat. Fuseseră atât de multe dezamăgiri, atât de multe impasuri, încât nu mai era capabil de resentimente sau de furie.

– Ați amintit ceva despre prim-ministru?

– Da. Goelz i-a spus că îi vom transmite propunerea lui către Bakhtiar.

– Ce a răspuns Dadgar?

– A replicat că e tipic americanilor. Încearcă să rezolve lucrurile prin exercitarea influenței la nivel înalt, fără să aibă în vedere ce se întâmplă la nivelurile de jos. El a mai

Jay Coburn: ținând în mâinile lui siguranța a 131 de angajați într-un oraș în care străzile erau pline de violență

Paul și Bill: cauțiunea lor se ridica la 13 milioane de dolari

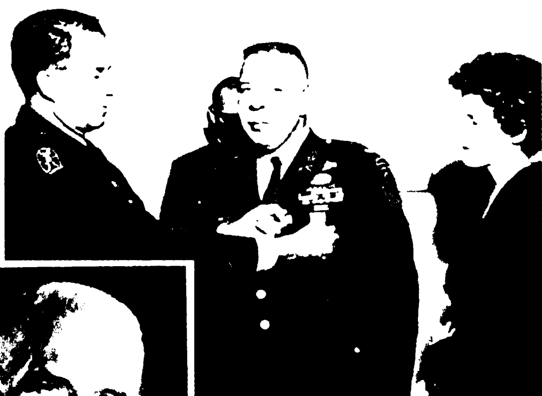

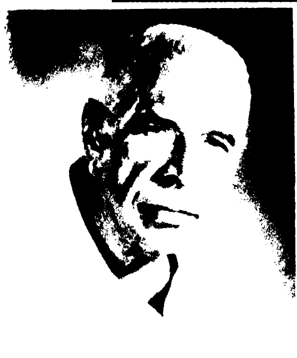
Ross Perot: până atunci, viața a fost bună pentru el

Părinții lui Perot: tatăl iubea glumele, iar mama – ironia fină

Bull Simons. Sus: cu Lucille.
Jos: la petrecerea din San Francisco

Sus: Echipa de la etajul 7. De la stânga la dreapta: blândul Merv Stauffer, agresivul Tom Luce, Tom Walter cel cu vocea joasă și argumentativul T.J. Márquez

Jos: Negociatorii din Teheran. De la stânga: jovialul Bill Gayden, persistentul John Howell și temperamentalul Keane Taylor

Schwebach: explozivul

ulley: cel mai mare
mincinos din lume

Ei nu sunt
Duzina de ticăloși

Boulware: independentul

Davies: karate

Jackson: Omul-Rachetă

Poché: omul de oțel

Sus: Codul.
Jos: Ross Perot și fiul lui

…ări şi fum văzute de
… operişul clădirii
… ureşti".
… an revoluţia a izbucnit
… i, 9 februarie 1979

PE FUGĂ

Keane Taylor, în echipament de vreme rea

Pauză de prânz. De la stânga: Rashid, Simons, Gayden şi Bill

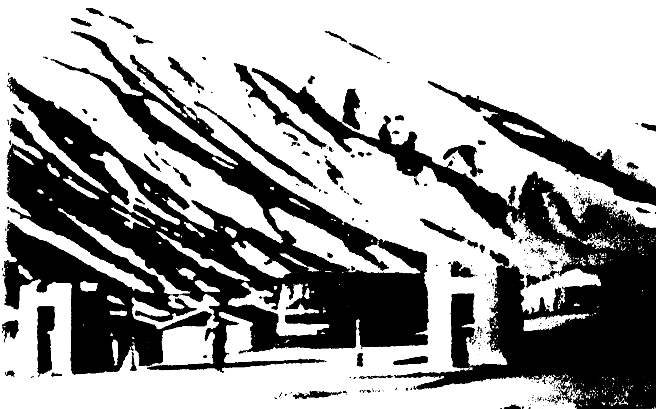

Munții din
nord-vestul Iranului

Davis și Gayden

O imagine frumoasă:
autobuzul la granița
turcească

La bordul „Casei de toleranță persană“

Simons și Boulware

Pilotul John Carlen

Davis, Perot și Gayden

Taylor și Coburn

Vulturii adormiți

imons și Coburn

Paul

Perot

Sculley

DIN NOU ÎMPREUNĂ

Bill şi Emily

Paul și Ruthie

John Howell cu Angela şi bebeluşul Michael

Bob, Molly şi Christine Young

Perot şi Simons spun povestea

Bill cu Emily şi fiicele Vicki şi Jacqueline

spus că dacă superiorilor săi nu le plăcea felul în care el se ocupa de caz, puteau să-l înlocuiască, și va fi foarte fericit, deoarece era obosit din cauza lui.

Howell se încruntă. Ce însemnau toate acestea? Recent concluzionase că ceea ce iranienii doreau cu adevărat erau banii. Și totuși, ulterior i-au refuzat fără ezitare. Era aceasta cu adevărat din cauza problemei tehnice conform căreia legea nu specifica o garanție guvernamentală ca o formă acceptabilă de cauțiune – sau aceea era o scuză? Poate că era adevărat. Cazul EDS a fost întotdeauna sensibil din punct de vedere politic, și de vreme ce s-a întors Ayatollahul, Dadgar ar putea la fel de bine să fie înspăimântat să facă ceva care ar putea fi interpretat ca pro-american. Deformarea regulilor pentru a accepta o formă neconvențională de cauțiune ar putea să-i creeze probleme lui. Ce s-ar întâmpla dacă Howell ar reuși să pună cauțiunea în forma cerută legal? Ar simți atunci Dadgar că și-a acoperit spatele și i-ar elibera pe Paul și Bill? Sau ar inventa o altă scuză?

Exista o singură modalitate de a afla.

În săptămâna în care Ayatollahul s-a întors în Iran, Paul și Bill au cerut un preot.

Răceala lui Paul părea că se transformase în bronșită. El solicitase să-l vadă doctorul închisorii. Deși acesta nu vorbea limba engleză, Paul nu avea nicio problemă în a-și explica problema: el tușea, iar medicul încuviința.

Lui Paul i s-au dat niște medicamente despre care el presupunea că erau penicilină și o sticlă cu sirop de tuse. Gustul siropului era izbitor de familiar, ceea ce i-a trezit o amintire bruscă și puternică: și-a adus aminte de el când

era băiețel, iar mama lui îi turna în lingură un sirop lipicios dintr-o sticlă învechită şi i-l dădea. Acesta era exact acelaşi lucru. I-a potolit tusea, dar deja i-au fost afectaţi câțiva muşchi din piept și suferea de o durere ascuțită de fiecare dată când respira adânc.

Avea o scrisoare de la Ruthie pe care o citea și o recitea. Era o misivă obişnuită, plină de noutăți. Karen era la o şcoală nouă şi avea nişte probleme cu adaptarea. Lucrul acesta era normal: de fiecare dată când schimba școlile, Karen se îmbolnăvea de stomac în primele două zile. Ann Marie, fiica mai mică a lui Paul, era mult mai indiferentă. Ruthie încă îi spunea mamei sale că Paul se va întoarce acasă în câteva săptămâni, însă povestea devenea neplauzibilă, deoarece acel termen-limită de două săptămâni se extinsese la două luni. Era în procesul de achiziționare a unei case şi Tom Walter o ajuta cu procedurile legale. Prin orice stări emoționale trecea Ruthie, nu şi le exprima în scrisoare.

Keane Taylor era cel mai frecvent vizitator al închisorii. De fiecare dată când venea, îi dădea lui Paul un pachet cu țigări cu cincizeci sau o sută de dolari îndoiți înăuntru. Paul şi Bill puteau folosi banii pentru a cumpăra privilegii speciale, cum ar fi un duș. În timpul unei vizite, gardianul a părăsit încăperea pentru un moment, iar Taylor i-a dat patru mii de dolari.

Cu ocazia altei vizite, Taylor l-a adus pe pastorul Williams, din cadrul Misiunii Catolice unde, în vremuri mai fericite, Paul şi Bill se întâlneau cu membrii Școlii EDS de Poker de Duminică între Micul Dejun şi Prânz a Romano-Catolicilor din Teheran. Williams era în vârstă de optzeci de ani, iar superiorii lui i-au dat permisiunea

de a pleca din Teheran, din cauza pericolului. El a preferat să rămână la post. Felul acesta de lucru nu era nou pentru el, le-a spus lui Paul și Bill: fusese misionar în China pe durata celui de-al Doilea Război Mondial, când au invadat japonezii, și, mai târziu, în timpul revoluției care l-a adus pe Mao Zedong la putere. El însuși fusese închis, deci înțelegea prin ce treceau Paul şi Bill.

Părintele Williams le-a ridicat moralul aproape la fel de mult cum o făcuse Perot. Bill, care era mai evlavios decât Paul, s-a simțit profund întărit de această vizită. I-a dat curajul de a înfrunta viitorul necunoscut. Pastorul Williams le-a acordat iertarea păcatelor înainte de a pleca. Bill încă nu ştia dacă va ieşi în viață din închisoare, dar după întâlnirea cu pastorul se simțea pregătit să înfrunte moartea.

Revoluția a explodat în Iran vineri, 9 februarie 1979.

Pe parcursul a doar o săptămână, Khomeini a distrus ceea ce rămăsese din guvernul legitim. El a făcut apel la armată să se revolte şi la membrii parlamentului să demisioneze. A numit un „guvern provizoriu", în ciuda faptului că Bakhtiar era încă prim-ministru în mod oficial. Susținătorii săi, organizați în comitete revoluționare, își asumaseră responsabilitatea pentru lege și ordine și pentru colectarea gunoaielor, și au deschis peste o sută de magazine cooperatiste islamice în Teheran. În 8 februarie un milion de oameni sau mai mulți au mărșăluit prin oraş, sprijinindu-l pe Ayatollah. Luptele de stradă au decurs în continuare între unitățile izolate ale soldaților supuşi şi grupurile credincioase ale lui Khomeini.

În 9 februarie, la două baze aeriene din Teheran – Doshen Toppeh și Farahabad – formațiuni de ofițeri *homafaran* și cadeți l-au salutat pe Khomeini. Lucrul acesta a înfuriat Brigada Javadan, fostă gardă personală de corp a Șahului, care a atacat ambele baze. Ofițerii *homafaran* s-au baricadat înăuntru și au ripostat trupelor loialiste, ajutați de mulțimi de revoluționari înarmați care se învârteau înăuntrul și în afara bazelor.

Unități formate atât din insurgenți marxiști fedaini, cât și din musulmani mujahedini s-au năpustit în Doshen Toppeh. Depozitul de armament a fost deschis și armele au fost distribuite fără discriminare soldaților, insurgenților, revoluționarilor, demonstranților și trecătorilor.

În noaptea aceea, la ora unsprezece Brigada Javadan s-a întors în forță. Susținătorii lui Khomeini din cadrul armatei i-au avertizat pe rebelii Doshen Toppeh că brigada era pe drum și rebelii au contraatacat înainte ca ea să ajungă la bază. Câțiva ofițeri superiori din rândul celor loialiști au fost uciși devreme în luptă. Aceasta a continuat toată noaptea și s-a extins pe o suprafață mare în jurul bazei.

Până la amiază în ziua următoare, scena conflictului se lărgise pentru a include cea mai mare parte a orașului.

În ziua aceea John Howell și Keane Taylor au mers în centrul orașului pentru o întâlnire.

Howell era convins că îi vor elibera pe Paul și Bill în câteva ore. Erau cu toții pregătiți să achite cauțiunea.

Tom Walter a aranjat ca o bancă din Texas să fie pregătită să emită o scrisoare de credit pentru 12 750 000 de dolari filialei din New York a Băncii Melli. Planul era ca filiala din Teheran a Băncii Melli să emită apoi o garanție bancară

către Ministerul Justiției, iar Paul și Bill să fie eliberați pe cauțiune. Nu a mers chiar după cum planificase. Directorul general adjunct al Băncii Melli, Sadr-Hashemi, recunoscuse – după cum au făcut-o toți bancherii – că Paul și Bill erau ostatici comerciali și că, odată ce erau afară din închisoare, EDS putea argumenta într-un tribunal american că banii fuseseră obținuți prin șantaj și nu ar trebui plătiți. Dacă se întâmpla acest lucru, Banca Melli din New York nu va putea să încaseze scrisoarea de credit. Howell știa extrem de bine că niciun jurist nu ar emite o asemenea opțiune.

Atunci, Keane Taylor se gândi la Banca Omran. EDS avea un contract de a instala un sistem de contabilitate computerizat online pentru Banca Omran, iar îndatorirea lui Taylor în Teheran fusese să supravegheze acest contract, deci îi cunoștea pe funcționarii băncii. S-a întâlnit cu Farhad Bakhtiar, unul dintre oamenii importanți acolo și înrudit cu prim-ministrul Shahpour Bakhtiar. Era evident că prim-ministrul va cădea de la putere în orice moment și Farhad plănuia să părăsească țara. Probabil că de aceea era mai puțin îngrijorat decât Sadr-Hashemi de posibilitatea ca suma de 12 750 000 de dolari să nu fie plătită niciodată. Oricum, indiferent care ar fi fost motivul, el fusese de acord să ajute.

Banca Omran nu avea o filială în Statele Unite. Prin urmare, cum putea EDS să plătească banii? S-a convenit ca banca din Dallas să depună scrisoarea de credit la filiala Băncii Omran printr-un sistem numit Tested Telex. Un lucrător din Dubai va telefona apoi în Teheran pentru a confirma faptul că scrisoarea de credit a fost primită, iar filiala din Teheran a Băncii Omran va emite garanția către Ministerul Justiției.

Erau întârzieri. Totul trebuia să fie aprobat de consiliul de administrație al Băncii Omran și de avocații băncii. Toată lumea care analiza înțelegerea sugera mici modificări de limbaj. Schimbările, în engleză și farsi, trebuiau comunicate în Dubai și Dallas, după aceea un nou mesaj telex trebuia trimis din Dallas în Dubai, testat şi aprobat cu Teheranul prin legătură telefonică. Deoarece pentru iranieni sfârşitul de săptămână cădea joi şi vineri, rămâneau doar trei zile pe săptămână când ambele bănci erau deschise; și pentru că fusul orar al Teheranului îl devansa cu nouă ore şi jumătate pe cel al orașului Dallas, nu era niciodată o oră din zi când ambele bănci erau deschise. Mai mult, băncile iraniene se aflau în grevă o mare parte din timp. Prin urmare, o schimbare de două cuvinte putea dura o săptămână pentru a fi efectuată.

Ultimele persoane care trebuiau să aprobe înțelegerea erau cei de la sediul băncii centrale iraniene. Obținerea acelei aprobări constituia sarcina pe care Howell și Taylor şi-au stabilit-o pentru sâmbătă, 10 februarie.

Orașul era relativ liniştit la 8.30 dimineața, când au mers cu maşina la Banca Omran. S-au întâlnit cu Farhad Bakhtiar. Spre surpriza lor, el a spus că cererea de aprobare sosise deja la sediul băncii centrale. Howell era încântat – o singură dată ceva se întâmpla în avans în Iran! I-a lăsat câteva documente lui Farhad, incluzând o scrisoare de acord semnată, apoi a mers cu Taylor mai departe cu maşina în oraș, la sediul băncii centrale.

Orașul se trezea, traficul era și mai groaznic decât de obicei, dar condusul periculos era specialitatea lui Taylor: el gonea pe străzi, întretăia benzi de circulație, întorcându-se

in mijlocul autostrăzilor și, în general, învingând șoferii iranieni la propriul lor joc.

La sediul băncii centrale au așteptat mult timp să-l întâlnească pe domnul Farhang, care avea să dea aprobarea. In cele din urmă, el și-a scos capul pe ușa de la birou și a spus că înțelegerea fusese deja parafată, iar aprobarea, notificată Băncii Omran.

Iată niște vești bune!

Au urcat din nou în mașină și s-au îndreptat spre Banca Omran. Deja se vedea că se duceau lupte serioase în diferite părți ale orașului. Zgomotul armelor de foc era continuu și dârele de fum se ridicau din clădirile incendiate. Banca Omran se afla peste drum de spital, iar morții și răniții erau aduși din zonele de luptă în mașini, camionete și autobuze, toată vehiculele având bucăți de pânză albă legate de antenele lor de radio, pentru a indica situația de urgență, toate claxonând constant. Strada era ticsită cu oameni, unii venind să doneze sânge, alții să-i viziteze pe cei bolnavi, iar alții să identifice cadavre.

Rezolvaseră problema cauțiunii tocmai la timp. Nu doar Paul și Bill, dar și Howell și Taylor, și cu toții erau în pericol serios. Trebuiau să iasă din Iran repede.

Howell și Taylor au intrat în bancă și l-au găsit pe Farhad.

– Banca centrală a aprobat înțelegerea, i-a spus Howell.

– Știu.

– E bună scrisoarea de acord?

– Fără probleme.

– Atunci, dacă ne dați garanția bancară, putem merge la Ministerul Justiției cu ea chiar acum.

– Nu azi.

– *De ce nu?*

– Avocatul nostru, dr. Emami, a revizuit documentul de credit și dorește să facă niște mici schimbări.

Taylor mormăi:

– Iisuse *Hristoase.*

Farhad adăugă:

– Trebuie să plec la Geneva câteva zile.

Pentru totdeauna ar fi fost mai plauzibil.

– Colegii mei se vor ocupa de dumneavoastră, iar dacă aveți vreo problemă, sunați-mă, pur și simplu, în Elveția.

Howell își suprimă furia. Farhad știa cât se poate de bine că lucrurile nu erau atât de simple: el fiind plecat, totul avea să fie mai dificil. Oricum, nimic nu se realiza printr-o izbucnire emoțională, deci Howell spuse doar:

– Care sunt schimbările?

Farhad îl chemă pe dr. Emami.

– Am nevoie și de semnăturile a încă doi directori ai băncii, zise Farhad. Pot să le obțin la întâlnirea consiliului de mâine. Și trebuie să verific referințele Băncii Naționale a Comerțului în Dallas.

– Și cât va dura?

– Nu mult. Asistenții mei vor rezolva acest lucru cât sunt eu plecat.

Dr. Emami i-a arătat lui Howell schimbările pe care el le-a propus în limbajul scrisorii de credit. Howell a fost cu dragă inimă de acord cu ele, numai că scrisoarea rescrisă va trebui să treacă prin procesul îndelungat de a fi transmisă din Dallas în Dubai prin Tested Telex și din Dubai în Teheran prin telefon.

– Uite, zise Howell. Haideți să încercăm să rezolvăm toate astea *astăzi.* Ați putea verifica referințele băncii din

Dallas *acum*. I-am putea găsi pe ceilalți doi directori de bancă, oriunde se află ei în oraş, şi am putea obține semnăturile lor în această după-amiază. Am putea suna în Dallas, le-am putea comunica schimbările de limbaj şi i-am putea convinge să trimită telexul acum. Cei din Dubai v-ar putea confirma dumneavoastră în această după-amiază. Ați putea emite garanția bancară...

– Este o sărbătoare în Dubai astăzi, replică Farhad.

– În regulă. Cei din Dubai vă pot confirma mâine-dimineață...

– Mâine e grevă. Nimeni nu va fi aici la bancă.

– Luni atunci.

Conversația a fost întreruptă de sunetul unei sirene. O secretară și-a vârât capul pe uşă şi a zis ceva în farsi.

– Se dă alerta pentru asediu, devreme, traduse Farhad. Trebuie să plecăm cu toții acum.

Howell şi Taylor stăteau acolo uitându-se unul la celălalt. Două minute mai târziu ei erau singuri în birou. Däduseră greş încă o dată.

În seara aceea, Simons i-a spus lui Coburn:

– Mâine e ziua cea mare.

Coburn s-a gândit că vorbea prostii.

II

În dimineața duminicii de 11 februarie echipa de negociere a mers, ca de obicei, la biroul EDS pe care l-au denumit „Bucureşti". John Howell a plecat, luându-l pe Abolhasan cu el, pentru o întâlnire la ora unsprezece cu Dadgar la Ministerul Sănătății. Ceilalți – Keane Taylor,

Bill Gayden, Bob Young și Rich Gallagher – au urcat pe acoperiș ca să vadă cum ardea orașul.

„București“ nu era o clădire înaltă, dar era localizată pe o pantă a dealurilor care se înălțau spre nordul Teheranului, astfel că de pe acoperiș ei puteau zări orașul întins ca un tablou. Spre sud și est, unde se înălțau zgârie-norii moderni din rândul vilelor și al mahalalelor joase, valuri impresionante de fum se ridicau în aerul de nepătruns, în timp ce elicopterele militare de atac bâzâiau în jurul focurilor ca viespile la un grătar. Unul dintre șoferii iranieni de la EDS a adus un radio cu tranzistor pe acoperiș și au prins un post care fusese preluat de revoluționari. Cu ajutorul radioului și al traducerii șoferului, ei au încercat să identifice clădirile în flăcări.

Keane Taylor, care renunțase la costumele lui elegante cu vestă pentru blugi și cizme de cowboy, a mers la parter să răspundă la telefon. Era Ciclistul.

– Trebuie să ieșiți de acolo, i-a spus Ciclistul. Părăsiți țara cât de repede puteți.

– Știi că nu putem face asta, zise Taylor. Nu putem pleca fără Paul și Bill.

– Va fi foarte periculos pentru voi.

Taylor putea auzi la capătul celălalt al firului zgomotul unei lupte groaznice.

– Oricum, unde naiba sunteți?

– Lângă bazar, răspunse Ciclistul. Fac cocktailuri Molotov. Au adus elicoptere azi-dimineață și tocmai neam dat seama cum putem să le doborâm. Am ars patru tancuri...

Legătura se întrerupse.

„Incredibil, se gândi Taylor în timp ce așeza receptorul în furcă. În mijlocul unei lupte, el dintr-odată se gândește la noi, prietenii lui americani, și ne sună să ne avertizeze. Iranienii nu vor înceta niciodată să mă surprindă."

Urcă din nou pe acoperiș.

– Uită-te la asta, îi spuse Bill Gayden.

Gayden, jovialul președinte la EDS World, trecuse și el la haine în afara serviciului: nimeni nu mai simula că făcea afaceri. Arătă spre o coloană de fum spre est.

– Dacă aia nu e nenorocita de închisoare Gasr, e destul de aproape, zise Taylor.

– Sună la biroul lui Dadgar de la Ministerul Sănătății, îi spuse Gayden. Howell ar trebui să fie acolo acum. Zi-i să-i ceară lui Dadgar să-i elibereze pe Paul și Bill în custodia ambasadei, pentru propria lor siguranță. Dacă nu-i scoatem afară, vor arde de vii.

John Howell abia se așteptase ca Dadgar să apară. Orașul era un câmp de luptă și o investigație de corupție la comanda Șahului părea în acele momente un exercițiu academic. Oricum, Dadgar era acolo în biroul lui, așteptându-l pe Howell. Și John se întreba ce naiba îl mobiliza pe omul acela. Dăruirea? Ura față de americani? Teama de un guvern revoluționar care urma să vină? Probabil nu avea să știe niciodată.

Dadgar îl întrebase pe Howell despre relația EDS cu Abolfath Mahvi și John îi promisese un dosar complet. Părea că informația era importantă pentru scopurile misterioase ale lui Dadgar, deoarece câteva zile mai târziu el a insistat la Howell pentru dosar, spunând: „Eu pot

interoga oamenii de aici şi să obţin informaţia de care am nevoie", ceea ce Howell a considerat drept o ameninţare de a aresta mai mulţi directori de la EDS.

Howell pregătise un dosar de douăsprezece pagini în limba engleză, cu o adresă însoţitoare în farsi. Dadgar a citit adresa însoţitoare, apoi a vorbit. Abolhasan a tradus: „Dorinţa de a ajuta a companiei dumneavoastră pregăteşte terenul pentru o şansă a atitudinii mele faţă de Chiapparone şi Gaylord. Codul nostru juridic permite o asemenea indulgenţă faţă de cei care furnizează informaţii".

Era caraghios. Puteau să fie cu toţii omorâţi în următoarele câteva ore, iar Dadgar încă vorbea despre prevederile aplicabile ale codului juridic.

Abolhasan începu să traducă dosarul cu voce tare în farsi. Howell ştia că alegerea lui Mahvi ca partener iranian nu a fost cea mai inteligentă mişcare pe care a făcut-o EDS vreodată: Abolfath a obţinut pentru companie primul contract mic în Iran, dar ulterior a fost trecut pe lista neagră de către Şah şi a cauzat probleme în ceea ce priveşte contractul Ministerului Sănătăţii. Totuşi, EDS nu avea nimic de ascuns. Într-adevăr, şeful lui Howell, Tom Luce, în înflăcărarea lui de a ridica EDS deasupra oricărei suspiciuni, a prezentat detalii ale relaţiei EDS-Mahvi cu Comisia Americană de Valori Mobiliare şi Burse, astfel încât foarte multe din ceea ce era în dosar au fost deja făcute publice.

Telefonul întrerupse traducerea lui Abolhasan. Dadgar ridică receptorul, apoi i-l dădu lui Abolhasan, care a ascultat pentru un moment, pe urmă a spus:

– Este Keane Taylor.

Un minut mai târziu el a închis şi i-a zis lui Howell:

– Keane este sus pe acoperişul biroului „Bucureşti". Spune că se aud focuri de armă la închisoarea Gasr. Dacă mulţimea atacă închisoarea, Paul şi Bill ar putea fi răniţi. El a sugerat ca noi să-i cerem lui Dadgar să-i predea ambasadei americane.

– Bine, zise Howell. Spune-i tu.

Aşteptă în timp ce Abolhasan şi Dadgar au discutat în farsi.

În cele din urmă, Abolhasan a precizat:

– Potrivit legilor noastre, ei trebuie să fie ţinuţi într-o închisoare iraniană. El nu are cum să considere că Ambasada SUA este o închisoare iraniană.

Din ce în ce mai nebun. Întreaga ţară se prăbuşea şi Dadgar încă îşi consulta registrul de reguli. Howell îi spuse:

– Întreabă-l cum propune să garanteze pentru siguranţa celor doi cetăţeni americani care nu au fost acuzaţi de nicio infracţiune.

Răspunsul lui Dadgar a fost:

– Nu fiţi îngrijoraţi. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla este ca închisoarea să fie ocupată.

– Dar dacă mulţimea decide să-i atace pe americani?

– Chiapparone va fi, probabil, în siguranţă – ar putea trece drept iranian.

– Grozav, zise Howell. Dar Gaylord?

Dadgar ridică doar din umeri.

Rashid plecă de acasă dimineaţa devreme.

Părinţii, fratele şi sora sa plănuiau să stea înăuntru toată ziua şi l-au rugat să facă la fel, dar el nu voia să

audă. Ştia că va fi periculos pe străzi, însă nu se putea ascunde acasă în timp ce compatrioţii lui făceau istorie. Pe deasupra, nu uitase conversaţia cu Simons.

El trăia din impuls. Vineri s-a trezit în zori şi s-a dus la baza aeriană Farahabad în timpul confruntării dintre ofiţerii *homafaran* şi loialiştii din Brigada Javadan. Pentru niciun motiv deosebit, el a mers la depozitul de armament şi a început să distribuie puşti. După o jumătate de oră s-a plictisit şi a plecat.

În aceeaşi zi a văzut pentru prima dată un bărbat mort. Era la moschee când un şofer de autobuz împuşcat de soldaţi a fost adus înăuntru. Dintr-un impuls, Rashid a descoperit faţa cadavrului. O întreagă secţiune a capului îi era distrusă, un amestec de sânge şi creier: a fost dezgustător. Incidentul a părut ca un avertisment, dar Rashid nu era în dispoziţia necesară de a lua în seamă avertismente. Străzile erau locurile unde se întâmplau lucrurile, iar el trebuia să fie acolo.

În acea dimineaţă atmosfera era electrizantă. Mulţimile mişunau peste tot. Sute de bărbaţi şi băieţi erau înarmaţi cu arme automate. Purtând o căciulă simplă englezească şi o cămaşă cu gâtul strâmt, Rashid s-a amestecat printre ei, simţind entuziasmul. Orice se putea întâmpla în ziua aceea.

El se îndrepta în mod imprecis spre biroul „Bucureşti“; încă avea îndatoriri: negocia cu două companii de transport maritim să expedieze bunurile evacuaţilor de la EDS înapoi în Statele Unite; şi trebuia să le dea de mâncare câinilor şi pisicilor abandonate. Scenele de pe străzi l-au făcut să se răzgândească. Se zvonea că închisoarea

Evin fusese atacată noaptea trecută; în acea zi ar putea fi rândul închisorii Gasr, unde se aflau Paul și Bill.

Rashid își dorea să aibă o armă automată ca și ceilalți.

A trecut pe lângă o clădire a armatei care părea că a fost invadată de mulțime. Era un bloc cu șase nivele, având un depozit de arme și un birou de înregistrare a celor recrutați. Rashid era prieten cu Malek, care lucra acolo, și s-a gândit că ar putea fi în dificultate. Dacă Malek a venit la muncă în acea dimineață, probabil că ar purta uniforma – și doar lucrul acela ar fi fost suficient ca să fie ucis în ziua aceea. „I-aș putea da lui Malek cămașa mea", se gândi Rashid; și la repezeală intră în clădire.

Își făcu drum prin mulțime la parter și găsi casa scării. Celelalte etaje ale clădirii păreau goale. În timp ce urca, se întreba dacă soldații se ascundeau la nivelurile superioare: dacă se întâmpla așa, ar putea împușca pe oricine venea. Merse mai departe, nepăsător. Urcă până la ultimul etaj. Malek nu era acolo; nimeni nu era. Armata abandonase clădirea pentru masele de oameni.

Se întoarse la parter. Mulțimea se adunase în jurul intrării de la depozitul de arme din subsol, dar nimeni nu intra. Rashid își făcu drum spre intrare și întrebă:

– E închisă ușa?

– Ar putea fi închisă cu un exploziv-capcană, răspunse cineva.

Rashid privi spre ușă. Toate gândurile de a merge spre biroul „București" îl părăsiseră. Voia să se ducă la închisoarea Gasr și dorea să poarte o armă.

– Nu cred că depozitul ăsta e închis cu un exploziv-capcană, zise el și deschise ușa.

Coborî pe scări.

Subsolul era format din două încăperi despărţite de o arcadă. Locul era slab luminat de bucăţi înguste de geam sus, pe ziduri, chiar deasupra nivelului străzii. Podeaua era din plăci de mozaic negru. În prima încăpere zări cutii deschise cu muniţie încărcată. În a doua văzu mitraliere G3.

După un minut o parte din mulţimea de sus a coborât după el.

El apucă trei mitraliere şi un sac de muniţie şi plecă. De îndată ce ieşi din clădire, oamenii l-au asaltat de peste tot, cerându-i arme: el le dădu două mitraliere şi o parte din muniţie.

Apoi se îndepărtă, în direcţia Pieţei Gasr.

O parte din mulţime a mers cu el.

Pe drum au fost nevoiţi să treacă de o garnizoană militară. Acolo avea loc o altercaţie. O uşă din oţel în zidul înalt din cărămidă din jurul garnizoanei fusese doborât, de parcă ar fi trecut un tanc prin el, iar zidăria din cărămidă de pe ambele părţi se prăbuşise. O maşină în flăcări stătea de-a curmezişul drumului.

Rashid ocoli vehiculul incendiat şi intră.

Se trezi într-un complex spaţios. De unde stătea el, un grup de oameni trăgea la întâmplare într-o clădire la vreo două sute de metri distanţă. Rashid se adăposti după un zid. Oamenii care l-au urmat s-au alăturat focului de arme, dar el nu trăgea. Nimeni nu avea, de fapt, vreo ţintă. Ei încercau doar să sperie soldaţii din clădire. Era un fel de luptă nostimă. Rashid nu şi-a imaginat niciodată că revoluţia va fi aşa: doar o mulţime dezorganizată cu arme pe care abia ştia să le folosească, rătăcind într-o

dimineață de duminică, trăgând în ziduri şi întâmpinând o rezistență anemică din partea unor trupe invizibile.

Deodată un bărbat de lângă el căzu mort.

S-a întâmplat atât de repede: Rashid nici măcar nu l-a văzut prăbuşindu-se. La un moment dat bărbatul stătea în picioare la peste un metru de Rashid, trăgând cu mitraliera; în următoarea clipă zăcea întins pe jos cu fruntea distrusă.

Au cărat cadavrul în afara complexului. Cineva a găsit un jeep. Au pus cadavrul în maşină şi au plecat. Rashid se întoarse la complex.

Zece minute mai târziu, fără niciun motiv evident, o bucată din lemn cu un maieu alb legat de capătul ei a fost fluturată de la una dintre ferestrele din clădirea spre care ei trăgeau. Soldații capitulaseră.

Pur şi simplu.

Era un sentiment dezamăgitor, de abandonare totală, de resemnare.

„Aceasta este şansa mea", chibzui Rashid.

Era uşor de manipulat oamenii dacă înțelegeai psihologia ființei omeneşti. Trebuia doar să-i studiezi, să le înțelegi situaţia şi să-ți dai seama care erau nevoile lor. Aceşti oameni, a hotărât Rashid, vor emoţie şi aventură. Pentru prima dată în viețile lor, au arme în mâini: au nevoie de o țintă, şi orice simbolizează regimul Şahului va fi suficient.

Chiar în acele clipe ei stăteau prin preajmă întrebându-se unde să meargă în continuare.

– Ascultați! strigă Rashid.

S-au conformat cu toții – nu aveau nimic mai bun de făcut.

– Eu merg spre închisoarea Gasr!

Cineva aclamă.

– Oamenii de acolo sunt prizonierii regimului – dacă suntem împotriva regimului, ar trebui să-i eliberăm!

Câțiva oameni își strigară acordul.

El începu să meargă.

Ei îl urmară. „E vorba de starea în care sunt ei, se gândi el; îl vor urma pe oricine pare că știe încotro se îndreaptă."

Începu cu un grup de doisprezece sau cincisprezece bărbați și băieți, dar pe măsură ce înainta, grupul creştea: toată lumea care nu avea unde să meargă se alătura automat grupului.

Rashid devenise un lider revoluționar.

Nimic nu era imposibil.

Se opri chiar în fața Pieței Gasr și se adresă armatei lui:

– Închisorile trebuie preluate de către popor, exact precum secțiile de poliție și garnizoanele; aceasta este responsabilitatea noastră. Sunt oameni în închisoarea Gasr care nu sunt vinovaţi de nimic. Ei sunt, pur şi simplu, ca noi – frații noştri, verişorii noştri. Ca şi noi, ei vor doar libertatea lor. Dar ei au fost mai curajoşi decât noi, deoarece *ei* şi-au cerut libertatea în timp ce Șahul era aici, și ei au fost aruncați în închisoare pentru asta. Acum noi îi vom elibera!

Au aclamat cu toții.

El și-a adus aminte de ceva ce spusese Simons şi a repetat mulțimii: „Închisoarea Gasr este Bastilia noastră!"

Au aclamat și mai puternic.

Rashid s-a întors și a alergat în piață.

Se ascunse în colțul străzii, vizavi de porțile uriașe din oțel de la intrarea închisorii. Era deja un grup de oameni proporționat numeric în piață, și-a dat el seama; probabil că închisoarea va fi atacată în ziua aceea cu sau fără ajutorul său. Însă lucrul important era să-i ajute pe Paul și Bill.

Ridică arma și trase în aer.

Mulțimea din piață s-a împrăștiat și a început în mod serios schimbul de focuri.

Încă o dată, rezistența era ezitantă. Câteva gărzi au ripostat din turnurile pentru arme, de pe ziduri și de la geamurile din apropierea porților. Din câte putea vedea Rashid, nimeni din niciuna dintre părți nu a fost lovit. Încă o dată, bătălia s-a încheiat nu cu o bubuitură, ci cu un scâncet: gărzile, pur și simplu, au dispărut de pe ziduri, iar împușcăturile au încetat.

Rashid a așteptat două minute pentru a se asigura că ei au plecat, apoi a alergat prin piață spre intrarea închisorii.

Porțile erau încuiate.

Mulțimea s-a îngrămădit în jur. Cineva a tras cu arma în rafală în porți, încercând să le deschidă. Rashid se gândi: „A văzut prea multe filme cu cowboy". Un alt bărbat a adus o rangă din fier de undeva, dar era imposibil să forțeze porțile pentru a se deschide. „Am avea nevoie de dinamită", chibzui Rashid.

În zidul din cărămidă de lângă porți era o mică fereastră cu gratii, prin care un paznic putea vedea afară. Rashid sparse geamul cu arma, pe urmă începu să atace zidăria din cărămidă în care erau încastrate barele din fier. Bărbatul cu ranga din fier l-a ajutat, după aceea încă

alţi trei sau patru s-au adunat în jur, încercând să desfacă barele din fier cu mâinile, cu țeava armelor, și cu orice altceva le venea la îndemână. Curând barele din fier ieşiră şi căzură pe pământ.

Rashid se strecură prin fereastră.

Ajunse înăuntru.

Orice era posibil.

Se găsi într-o cameră mică de gardă. Nu erau gărzi. Scoase capul afară pe fereastră. Nimeni.

Se întrebă unde erau ținute cheile pentru blocul cu celule.

Ieşi din acea încăpere şi trecu de porţile cele mari spre o altă cameră de gardă de cealaltă parte a intrării. Acolo găsi un mănunchi mare de chei.

Se întoarse la porți. Intercalată într-una dintre ele era o uşă mică fixată cu o simplă bară.

Rashid ridică bara şi deschise uşa.

Mulţimea pătrunse înăuntru.

Rashid rămase în spate. Le dădea chei fiecărei persoane care dorea să le ia, spunând:

„Deschideţi fiecare celulă – lăsaţi oamenii să plece!"

Au dat năvală peste el. Cariera lui ca lider revoluționar era terminată. Îşi îndeplinise obiectivul. El, Rashid, a condus invadarea închisorii Gasr!

Încă o dată, Rashid făcuse imposibilul.

În continuare el trebuia să-i găsească pe Paul şi Bill printre cei unsprezece mii opt sute de arestaţi din închisoare.

Bill se trezi la ora şase. Totul era liniştit.

Şi-a dat seama cu o oarecare surpriză că dormise bine. Nu se aşteptase să închidă ochii deloc. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că stătea întins pe pat şi asculta la ceva ce părea sunetul venind de afară al unei lupte organizate. „Dacă eşti suficient de obosit, se gândi el, bănuiesc că poţi dormi oriunde. Soldaţii dorm în tranşee. Te obişnuieşti. Indiferent cât de înspăimântat ai putea fi, în final, corpul tău preia controlul şi aţipeşti."

Îşi spuse rugăciunea.

Se spălă, îşi perie dinţii, se bărbieri, se îmbrăcă, apoi stătu şi se uită pe fereastră, aşteptând micul dejun, întrebându-se ce plănuia EDS pentru acea zi.

Paul se trezi pe la şapte. Se uită la Bill şi îi spuse:

– Nu ai putut dormi?

– Sigur că am dormit, răspunse Bill. Sunt treaz de vreo oră sau cam aşa ceva.

– Eu nu am dormit bine. Împuşcăturile au fost intense cea mai mare parte a nopţii, zise Paul, apoi coborî din pat şi merse la baie.

Câteva minute mai târziu veni micul dejun: pâine şi ceai.

Bill deschise o doză de suc de portocale care îi fusese adusă de Keane Taylor.

Împuşcăturile începură din nou în jurul orei opt.

Prizonierii îşi dădeau cu părerea ce s-ar putea întâmpla afară, dar nimeni nu avea vreo informaţie concretă. Tot ceea ce puteau ei vedea erau elicopterele zburând la orizont, în aparenţă împuşcând locaţiile rebelilor de la sol. De fiecare dată când un elicopter survola închisoarea, Bill se uita după o scară mobilă care să cadă din cer în curtea clădirii nr. 8. Aşa visa el în mod constant

cu ochii deschişi. De asemenea, fantaza despre un mic grup de oameni de la EDS, condus de Coburn și de un bărbat mai în vârstă, escaladând zidul închisorii cu scări din funii; sau o mare forță de militari americani sosind în ultimul minut, asemeni cavaleriei din filmele western, făcând o gaură uriașă în zid cu dinamită.

De fapt, depăşise cu mult faza de a visa cu ochii deschişi. În felul lui de a fi liniştit, aparent nepăsător, el a cercetat fiecare centimetru din clădire și curte, imaginând cea mai rapidă cale de ieşire în diferite circumstanțe posibile. Știa câte gărzi erau acolo şi câte mitraliere dețineau ele. Orice s-ar fi putut întâmpla, Bill era pregătit.

Începea să pară că sosise ziua cea mare.

Gărzile nu își urmau rutina normală. În închisoare totul era făcut conform unei proceduri: un prizonier, care nu avea prea multe de făcut, observa tiparele şi se familiariza repede cu ele. În ziua aceea totul era diferit. Gărzile păreau agitate, șoptind pe la colțuri, grăbindu-se în toate părțile. Sunetele bătăliei de afară deveneau tot mai puternice. Toate acestea petrecându-se, era *posibil* ca ziua aceea să se încheie ca oricare alta? „Am putea scăpa, se gândi Bill, sau am putea fi uciși; dar, cu siguranță, nu vom stinge televizorul și nu ne vom întinde pe paturi, ca de obicei, diseară."

Pe la 10.30 văzu majoritatea ofițerilor străbătând complexul închisorii, îndreptându-se spre nord, ca și cum ar fi mers la o întâlnire. S-au grăbit înapoi o jumătate de oră mai târziu. Maiorul responsabil de clădirea nr. 8 a intrat în biroul său. A apărut câteva minute mai târziu – în haine civile! Ducea un pachet fără formă – uniforma lui? – afară din clădire. Privind pe fereastră, Bill l-a văzut

cum pune pachetul în portbagajul maşinii sale, BMW, parcată în afara gardului de la curte, apoi cum urcă în maşină şi pleacă.

Ce însemna asta? Vor pleca toţi ofițerii? Aşa avea să se întâmple – Paul şi Bill vor putea, pur și simplu, să iasă afară?

Prânzul fu adus puţin după miezul zilei. Paul mâncă, dar lui Bill nu îi era foame. Împuşcăturile păreau foarte aproape în acele momente, iar ei puteau auzi strigăte şi scandări pe străzi.

Trei dintre gărzile din clădirea nr. 8 au apărut, brusc, în haine civile.

Acela *trebuia* să fie sfârşitul.

Paul şi Bill au coborât la parter, pe urmă au mers în curte. Pacienţii cu probleme mintale de la parter păreau cu toții că strigau. Gărzile din turnurile de tragere efectuau foc pe străzile de afară: fără îndoială că închisoarea era atacată.

Erau acestea veşti bune sau rele, se întreba Bill. Ştiau cei de la EDS că se întâmpla aşa ceva? Ar putea fi aceasta parte din planul de salvare al lui Coburn? Nu au mai avut vizitatori de două zile. Au plecat cu toții acasă? Mai erau ei încă în viață?

Santinela care păzea în mod normal poarta de la curte plecase și poarta era deschisă.

Poarta era deschisă!

Voiau gărzile ca prizonierii să plece?

Alte blocuri de celule trebuiau să fie şi ele deschise, deoarece se vedeau prizonieri şi gărzi care alergau prin complex. Gloanțele şuierau printre copaci și ricoşau de clădiri.

Un glonț cilindric ateriză la picioarele lui Paul.

Amândoi s-au uitat cu mirare la el.

Gărzile din turnuri trăgeau în momentul acela în complex.

Paul și Bill s-au întors și au alergat înspre clădirea nr. 8.

Au stat la o fereastră, privind haosul care căpăta proporții tot mai mari în complex. Era ironic: săptămâni întregi nu s-au gândit la nimic altceva decât la libertatea lor, și totuși, odată ce puteau pleca, ei ezitau.

– Ce crezi că ar trebui să facem? întrebă Paul.

– Nu știu. E mai periculos aici sau acolo, afară?

Paul ridică din umeri.

– Hei, uite-l pe miliardar.

L-au văzut pe prizonierul cel bogat din clădirea nr. 8 – cel care avea o cameră privată și mesele aduse din afară – traversând complexul cu doi dintre acoliții lui. Și-a ras mustața deasă, răsucită. În locul paltonului din păr de cămilă căptușit cu blană de nurcă, purta o cămașă și pantaloni: era dezbrăcat pentru acțiune, mergând în haine ușoare, pregătit să se miște rapid. Se îndrepta spre nord, departe de porțile închisorii: asta însemna că era o ieșire prin spate?

Gărzile din clădirea nr. 8, toate în haine civile, au traversat curtea cea mică și au ieșit pe poartă.

Toată lumea pleca și, cu toate acestea, Paul și Bill încă ezitau.

– Vezi motocicleta aia? întrebă Paul.

– O văd.

– Am putea să o ștergem cu ea. Eu am condus o motocicletă în trecut.

– Cum o vom trece peste zid?

– Oh, da, râse Paul la propria-i absurditate.

Colegul lui de celulă găsise două genți mari și începu să și împacheteze hainele. Bill simțea nevoia să plece, pur și simplu, să iasă de acolo, indiferent dacă partea aceea era inclusă în planul EDS sau nu. Libertatea era atât de aproape. Dar gloanțele zburau pe acolo, iar mulțimea care ataca închisoarea putea fi la fel de bine antiamericană. În altă ordine de idei, dacă autoritățile vor redobândi în vreun fel controlul asupra închisorii, Paul și Bill își vor pierde ultima șansă de a scăpa...

– Mă întreb unde este Gayden acum, nenorocitul ăla, zise Paul. Singurul motiv pentru care sunt aici e pentru că el m-a trimis în Iran.

Bill îl privi pe Paul și își dădu seama că glumea doar.

Pacienții de la spitalul de la parter au dat buzna afară în curte: mai mult ca sigur că cineva le-a deschis ușile. Bill putea auzi o agitație extraordinară, asemănătoare cu plânsul, din blocul de celule al femeilor de pe cealaltă parte a străzii. Erau tot mai mulți oameni ieșiți afară în complex, îngrămădindu-se spre intrarea închisorii. Privind în acea direcție, Bill văzu fum. Paul îl observă în aceeași clipă.

Bill spuse:

– Dacă vor arde acest loc...

– Am face mai bine să ieșim.

Focul înclină balanța: decizia lor a fost luată.

Bill privi celula de jur împrejur. Ei doi aveau foarte puține bunuri personale. Bill se gândi la jurnalul pe care l-a ținut cu loialitate în ultimele patruzeci și trei de zile. Paul scrisese liste de lucruri pe care le va face când se va întoarce în State și a deslușit, pe o bucată de hârtie, suma

pentru noua casă pe care o cumpăra Ruthie. Amândoi aveau scrisori dragi de acasă pe care le-au citit în repetate rânduri.

Paul spuse:

– Probabil că suntem mai în siguranţă dacă nu luăm cu noi orice arată că suntem americani.

Bill îşi luase jurnalul. Însă îl lăsă din nou jos.

– Ai dreptate, zise el cu reticenţă.

Îşi îmbrăcară hainele: Paul purta un impermeabil albastru London Fog, iar Bill, un palton cu un guler de blană.

Aveau cam două mii de dolari fiecare, bani pe care i-a adus Keane Taylor. Paul avea nişte ţigări. Nu au mai luat nimic altceva.

Ieşiră din clădire şi traversară curtea cea mică, apoi ezitară la poartă. Strada era o mare de oameni, asemeni mulţimii care pleacă de la un stadion sportiv, mergând şi alergând într-o singură masă de oameni spre porţile închisorii.

Paul întinse mâna.

– Hei, noroc, Bill.

Bill dădu mâna cu el.

– Noroc şi ţie.

„Probabil vom muri amândoi în următoarele câteva minute, chibzui Bill, cel mai probabil de la un glonţ rătăcit. Nu-mi voi vedea niciodată copiii cum cresc", şi-a dat el seama cu tristeţe. Gândul că Emily va trebui să se descurce de una singură l-a înfuriat.

Suficient de surprinzător, nu simţea deloc teamă.

Au păşit pe poarta cea mică, iar apoi nu au mai avut timp de reflecţie.

Au fost absorbiți de îmbulzeală, asemeni unor crenguțe scăpate într-un râu învolburat. Bill se concentra să stea aproape de Paul și să rămână drept, să nu fie călcat în picioare. Încă se mai trăgea foarte mult. Un gardian izolat stătea la postul lui și părea că țintea spre mulțime din turnul de tragere. Doi sau trei oameni au căzut – unul dintre ei era femeia americancă pe care au văzut-o înainte –, dar nu era clar dacă ei au fost împușcați sau, pur și simplu, s-au împiedicat. „Nu vreau să mor încă, reflectă Bill; am planuri, lucruri pe care vreau să le fac împreună cu familia mea, în cariera mea; acesta nu e momentul, nu e locul ca să mor; ce cărți groaznice mi-a dat soarta..."

Au trecut pe lângă clubul ofițerilor, unde s-au întâlnit cu Perot cu doar trei săptămâni în urmă – părea că au trecut ani. Prizonieri răzbunători îl distrugeau și avariau mașinile de afară ale ofițerilor. Unde era noima în acel lucru? Pentru un moment, întreaga scenă păru ireală, asemeni unui vis sau unui coșmar.

Haosul din jurul intrării principale a închisorii era și mai rău. Paul și Bill au dat înapoi și au reușit să se detașeze de mulțime, de teamă să nu fie zdrobiți. Bill și-a adus aminte că unii dintre prizonieri fuseseră întemnițați acolo douăzeci și cinci de ani: nu era de mirare, după perioada aceea lungă de timp, că atunci când au mirosit libertatea și-au ieșit din minți.

Părea că porțile închisorii erau încă închise, deoarece zeci de oameni încercau să escaladeze imensul zid exterior. Unii stăteau în picioare pe mașini și camioane care au fost împinse lângă zid. Alții se urcau în copaci și se târau în mod riscant de-a lungul ramurilor aplecate. Și mai mulți au rezemat scânduri de zidurile din cărămidă

şi încercau să se caţere pe ele. Câţiva oameni ajunseseră în vârful zidului într-un fel sau altul şi lăsau în jos frânghii şi cearceafuri celor dedesubt, dar frânghiile nu erau suficient de lungi.

Paul şi Bill stăteau şi se uitau, întrebându-se ce să facă. Li s-au alăturat câţiva dintre ceilalţi prizonieri străini din clădirea nr. 8. Unul dintre ei, un neozeelandez, acuzat de trafic de droguri, avea un zâmbet mare pe toată faţa, ca şi cum se bucura enorm de tot ce se întâmpla. Era un fel de exaltare isterică în aer, iar Bill a început să se molipsească. „Într-un fel sau altul, se gândi el, vom ieşi din nebunia asta în viaţă."

Privi în jur. În dreapta porţilor clădirile ardeau. În stânga, la o oarecare distanţă depărtare, a văzut un prizonier iranian făcând cu mâna, de parcă ar fi spus: „Pe aici!" Se făcuseră unele lucrări de construcţie în acea parte a zidului – o clădire părea că se zărea în capătul celălalt – şi era o uşă din oţel în zid pentru a permite accesul la locaţie. Privind mai îndeaproape, Bill a văzut că iranianul care făcea cu mâna a deschis uşa din oţel.

– Hei, uită-te acolo! zise Bill.

– Să mergem, îl îndemnă Paul.

Au alergat într-acolo. Alţi câţiva prizonieri i-au urmat. Au intrat pe uşă – şi s-au trezit prinşi într-un fel de celulă fără uşi sau geamuri. Se simţea un miros de ciment nou. Uneltele constructorilor erau întinse pe jos. Cineva a pus mâna pe o cazma şi lovit în zid. Betonul proaspăt s-a destrămat repede. Alţi doi sau trei oameni li s-au alăturat, izbind în zid cu orice le venea la îndemână. Curând gaura s-a făcut suficient de mare: şi-au aruncat armele şi s-au strecurat prin orificiu.

Se aflau între cele două ziduri ale închisorii. Cel interior, din spatele lor, era cel înalt – şapte, zece metri. Cel exterior, care stătea între ei şi libertate, era înalt doar de trei, cinci metri.

Un prizonier atletic a reuşit să urce pe vârful zidului. Un alt bărbat stătea la baza lui şi făcea semn. Un al treilea prizonier a mers mai departe. Bărbatul de la sol l-a împins în sus, cel de sus trăgea şi prizonierul a trecut zidul.

Atunci totul s-a întâmplat foarte repede.

Paul şi-a luat avânt spre zid.

Bill era chiar în spatele lui.

Mintea lui Bill era un gol. Alergă. Simți cum cineva îl împinge, ajutându-l să urce; apoi trăgându-l în sus; pe urmă a ajuns în vârf și a sărit.

A aterizat pe trotuar.

S-a ridicat în picioare.

Paul era chiar lângă el.

„Suntem liberi! se gândi Bill. Suntem liberi!"

Se simțea de parcă ar fi dansat.

Coburn puse telefonul jos şi anunță:

– A fost Majid. Mulțimea a luat cu asalt închisoarea.

– Bine, zise Simons. I-a spus lui Coburn, mai devreme în acea dimineață, să-l trimită pe Majid în Piața Gasr.

Simons era foarte liniștit, fu de părere Coburn. Se întâmpla – aceasta era ziua cea mare! În sfârşit, puteau ieşi din apartament, să se pună în mişcare, să-şi activeze planurile de a ieşi din încurcătură. Cu toate acestea, Simons nu arăta semne de entuziasm.

– Ce facem acum? întrebă Coburn.

– Nimic. Majid este acolo, la fel şi Rashid. Dacă cei doi nu pot avea grijă de Paul şi Bill, noi mai sigur ca dracu' nu vom putea avea. Dacă Paul şi Bill nu apar până la lăsarea nopţii, vom face ceea ce am discutat: tu şi Majid ieşiţi în oraş cu motocicleta şi îi căutaţi.

– Şi între timp?

– Respectăm planul. Rămânem pe poziţie. Aşteptăm.

A fost o criză la Ambasada SUA.

Ambasadorul William Sullivan a primit un apel de urgenţă pentru ajutor din partea generalului Gast, şeful Consiliului pentru Asistenţă Militară, MAAG, al cărui sediu era înconjurat de mulţime. Tancurile au fost scoase în afara clădirii şi a început schimbul de focuri. Gast şi ofiţerii săi, împreună cu majoritatea Statului-Major General iranian erau într-un buncăr sub clădire.

Sullivan a dat dispoziţie ca fiecare persoană calificată din ambasadă să dea telefoane, încercând să-i găsească pe liderii revoluţionari care ar putea avea autoritatea de a întrerupe acţiunile mulţimii. Telefonul de pe biroul lui Sullivan suna constant. În mijlocul crizei el a primit un telefon de la subsecretarul Newsom din Washington.

Newsom suna din Biroul pentru Situaţii de Urgenţă din Casa Albă, unde Zbigniew Brzezinski prezida o întâlnire despre Iran. El a cerut evaluarea lui Sullivan despre situaţia actuală din Teheran. Sullivan i-a explicat în câteva propoziţii scurte şi i-a spus că exact în acel moment era preocupat de salvarea vieţii unui ofiţer militar american senior din Iran.

Câteva minute mai târziu Sullivan a primit un telefon de la un oficial al ambasadei care reuşise să dea de

Ibrahim Yazdi, un acolit de-al lui Khomeini. Oficialul îi spunea lui Sullivan că Yazdi ar putea ajuta când apelul telefonic ar fi fost anulat şi Newsom a intrat din nou pe fir.

Newsom îl chestionă: „Consilierul pe Probleme de Securitate Naţională v-a cerut părerea despre posibilitatea unei lovituri de stat a armatei iraniene menite să uzurpe guvernul Bakhtiar, care, evident, se clatină?"

Întrebarea era atât de ridicolă, încât Sullivan îşi pierdu cumpătul.

– Spune-i lui Brzezinski să se ducă naibii, zise el.

– Acesta nu este un comentariu de foarte mare ajutor, replică Newsom.

– Vreţi să vi se traducă în poloneză? zise Sullivan şi închise telefonul.

Pe acoperişul biroului „Bucureşti", echipa negociatoare vedea incendiile răspândindu-se în cartierele de locuit. Zgomotul împuşcăturilor se apropia, de asemenea, şi de locul unde erau ei.

John Howell şi Abolhasan s-au întors de la întâlnirea lor cu Dadgar.

– Ei bine? îl întrebă Gayden pe Howell. Ce a zis nenorocitul?

– Nu vrea să-i lase să plece.

– Jigodia.

Câteva minute după aceea au auzit cu toţii un zgomot care suna clar ca un glonţ vâjâind pe lângă ei. Un moment mai târziu zgomotul fu perceput din nou. Hotărâră să coboare de pe acoperiş.

Au mers jos în birouri şi au privit de la ferestre. Au început să vadă, pe strada din faţă, băieţi şi bărbaţi tineri cu

arme. Părea că mulțimea intrase cu forța într-un depozit de armament din apropiere. Aceasta era prea aproape ca să le ofere confort: sosise timpul să abandoneze biroul „București“ și să meargă la hotelul Hyatt, aflat mai departe în cartierele rezidențiale.

Au ieșit și au sărit în două mașini, apoi s-au îndreptat spre autostrada Shahanshahi cu viteză maximă. Străzile erau ticsite și era o atmosferă de carnaval. Oamenii se aplecau afară pe geamuri strigând: *„Allahu Akbar!“* Dumnezeu este mare! Majoritatea traficului era îndreptat spre centrul orașului, spre scena luptelor. Taylor conducea direct printre trei blocaje rutiere, dar nimănui nu-i păsa: ei dansau cu toții.

Au ajuns la Hyatt și s-au adunat în camera de zi din apartamentul de pe colț de la etajul al unsprezecelea pe care Gayden l-a închiriat pentru Perot. Li s-au alăturat soția lui Rich Gallagher, Cathy, și pudelul ei alb, Buffy.

Gayden aprovizionase apartamentul cu băutură din casele abandonate de la evacuații EDS, iar în acel moment avea cel mai bun bar din Teheran; însă nimeni nu simțea nevoia să bea.

– Ce facem în continuare? întrebă Gayden.

Nimeni nu avea vreo idee.

Gayden a sunat în Dallas, unde era ora șase dimineața. A luat legătură cu Tom Walter și i-a spus despre incendii, lupte și puștii de pe străzi cu armele lor automate.

– Asta e tot ce am de raportat, termină el.

În vorbirea lui înceată, tărăgănată, specifică statului Alabama, Walter spuse:

– În afară de asta e o zi liniștită, nu?

Au discutat ce vor face dacă liniile telefonice vor cădea. Gayden a precizat că va încerca să transmită mesajele prin intermediul armatei SUA: Cathy Gallagher a muncit pentru armată şi s-a gândit că poate duce acest lucru la bun sfârşit.

Keane Taylor intră în dormitor şi se întinse pe pat. Se gândi la soţia lui, Mary, care locuia în Pittsburgh cu părinţii lui. Mama şi tatăl lui Taylor erau amândoi trecuţi de optzeci de ani şi cu o sănătate şubredă. Mary sunase să-l anunţe că mama lui a fost dusă de urgenţă la spital: avea probleme cu inima. Mary voia ca Taylor să vină acasă. Vorbise cu tatăl său, care a spus în mod ambiguu: „Ştii ce ai de făcut". Era adevărat: Taylor ştia că trebuia să rămână acolo. Dar nu era uşor, nici pentru el, nici pentru Mary.

El dormita pe patul lui Gayden când telefonul a sunat. A întins mâna spre noptieră şi a ridicat receptorul.

– Alo? zise el somnoros.

O voce iraniană gâfâindă spuse:

– Paul şi Bill sunt acolo?

– Ce? întrebă Taylor. Rashid, tu eşti?

– Paul şi Bill sunt acolo? repetă Rashid.

– Nu. Ce vrei să spui?

– Bine, vin acum, vin acum.

Rashid închise.

Taylor coborî din pat şi intră în camera de zi.

– Rashid tocmai a sunat, le-a spus el celorlalţi. M-a întrebat dacă Paul şi Bill sunt aici.

– Ce-a vrut să spună? zise Gayden. De unde suna?

– Nu am putut afla altceva de la el. Era foarte emoționat și știi cât de proastă e engleza lui când este într-o stare de tensiune.

– Nu a mai spus și altceva?

– A zis: „Vin acum", apoi a închis.

– La dracu', exclamă Gayden și se întoarse spre Howell. Dă-mi telefonul.

Howell stătea cu telefonul la ureche, nespunând nimic: ținea deschisă linia spre Dallas. La celălalt capăt, dispecerul de la EDS asculta, așteptând să vorbească cineva. Gayden zise:

– Lăsați-mă să vorbesc cu Tom Walter încă o dată, vă rog.

În timp ce Gayden i-a spus lui Walter despre telefonul lui Rashid, Taylor se întreba ce însemna asta. De ce își imagina Rashid că Paul și Bill ar putea fi la Hyatt? Ei erau în închisoare – nu?

Câteva minute mai târziu Rashid dădu buzna în cameră, murdar, mirosind a fum de armă, cu cartușe G3 căzându-i din buzunare, vorbind mult și repede, astfel încât nimeni nu putea înțelege un cuvânt. Taylor l-a calmat. În cele din urmă, el spuse: „Am atacat închisoarea. Paul și Bill nu erau acolo".

Paul și Bill stăteau la baza zidului închisorii și priveau în jur.

Scena de pe stradă i-a reamintit lui Paul de o paradă din New York. În clădirile de apartamente de peste drum de închisoare toată lumea era la ferestre, aclamând și aplaudând în timp ce îi urmăreau pe prizonieri cum scăpau. La colțul străzii un comerciant vindea fructe la o tarabă. S-a auzit un

loc de armă nu departe, dar în imediata vecinătate nimeni nu trăgea. Apoi, de parcă ar fi vrut să le amintească lui Paul şi Bill că nu erau încă în afara pericolului, o maşină plină cu revoluţionari a trecut în mare viteză pe lângă ei, cu armele scoase pe fiecare geam.

– Să ieşim de aici, zise Paul.

– Unde mergem? La Ambasada SUA? La Ambasada Franței?

– La Hyatt.

Paul porni la drum, îndreptându-se spre nord. Bill mergea puțin în spatele lui, cu gulerul de la haină ridicat și capul aplecat pentru a-şi ascunde fața palidă, americană. Au ajuns la o intersecție. Era pustie: nicio maşină, niciun om. Au pornit pe partea cealaltă a drumului. S-a auzit zgomotul unei împuşcături.

Amândoi s-au ferit şi au alergat înapoi, din direcţia din care au venit.

Nu avea să fie uşor.

– Cum eşti? întrebă Paul.

– Încă în viață.

Au mers înapoi şi au trecut de închisoare. Scena era aceeaşi: cel puțin autoritățile nu se organizaseră încă suficient pentru a începe să-i adune pe fugari.

Paul se îndreptă spre sud și est printre străduțe, sperând să facă un ocol până când putea să meargă din nou spre nord. Peste tot erau băieţi, unii de doar treisprezece sau paisprezece ani, cu puşti automate. La fiecare colț fusese instalat un adăpost din saci de nisip, ca și cum străzile erau divizate în teritorii tribale. Mai departe, au fost nevoiți să-şi facă loc prin mulțime. Oamenii strigau, scandau, aproape isterici. Paul a evitat cu grijă să le

întâlnească privirea, deoarece nu dorea ca ei să-l observe, darămite să-i vorbească – dacă ar fi aflat că existau doi americani în rândul lor, ar fi putut deveni amenințători.

Revolta era neuniformă: era ca în New York, unde trebuia doar să faci câțiva pași și să o iei după colț ca să găsești peisajul districtului complet schimbat. Paul și Bill au mers printr-o zonă liniștită cam opt sute de metri, apoi au dat de o zonă de luptă. Era o baricadă din mașini răsturnate de-a curmezișul drumului și un grup de tineri cu mitraliere împușcând dincolo de baricade spre ceea ce părea a fi o tabără militară. Paul se întoarse repede, temător de a nu fi lovit de un glonț rătăcit.

De fiecare dată când el a încercat să se îndrepte spre nord dădea de vreun obstacol. Ei se aflau în acel moment mai departe de Hyatt decât atunci când săriseră zidul închisorii. Se îndreptau spre sud, iar luptele erau întotdeauna mai puternice în sud.

S-au oprit în afara unei clădiri neterminate.

– Am putea să ne adăpostim acolo înăuntru și să ne ascundem până la căderea nopții, sugeră Paul. După lăsarea întunericului, nimeni nu va observa că ești american.

– Am putea fi împușcați pentru că suntem afară după alarmă.

– Crezi că va mai suna alarma?

Bill dădu din umeri.

– Ne descurcăm bine până acum, zise Paul. Să mai mergem încă puțin.

Își continuară drumul.

A durat două ore – două ore de trecut de mulțimi și lupte de stradă, și gloanțe rătăcite trase de lunetiști –

înainte ca, în cele din urmă, ei să o ia spre nord. Apoi peisajul s-a schimbat. Focurile de armă au scăzut în intensitate și s-au trezit într-o zonă bogată, plină de vile încântătoare. Au văzut un copil pe o bicicletă, purtând un tricou pe care scria ceva despre California de Sud.

Paul era obosit. Stătuse în închisoare patruzeci și cinci de zile și în majoritatea acelei perioade fusese bolnav: nu mai era suficient de puternic încât să meargă pe jos ore întregi.

– Ce-ai spune dacă facem autostopul? îl întrebă el pe Bill.

– Haide să încercăm.

Paul stătea în picioare pe marginea drumului și-i făcu semn următoarei mașini care veni înspre ei. (Își aduse aminte să nu ridice degetul arătător după modelul american – acesta era un gest obscen în Iran.) Mașina se opri. Erau doi bărbați iranieni în ea. Paul și Bill intrară în spate.

Paul hotărî să nu menționeze numele hotelului.

– Mergem la Tajrish, zise el.

Aceea era o zonă de bazare din nordul orașului.

– Vă putem lua pentru o bucată a drumului, spuse șoferul.

– Mersi.

Paul le oferi țigări, pe urmă se așeză pe spate recunoscător și-și aprinse una pentru el.

Iranienii îi lăsară la Kurosh-e-Kabir, la câțiva kilometri sud de Tajrish, nu departe de locul unde locuise Paul. Erau pe o stradă principală, cu foarte mult trafic și mult mai mulți oameni în jur. Paul hotărî să nu sară în ochi făcând autostopul aici.

– Am putea să ne refugiem în Misiunea Catolică, sugeră Bill.

Paul reflectă. Probabil că autoritățile știau că pastorul Williams îi vizitase în închisoarea Gasr cu doar două zile în urmă.

– Misiunea ar putea fi primul loc în care să ne caute Dadgar.

– Poate.

– Ar trebui să mergem la Hyatt.

– Băieții s-ar putea să nu mai fie acolo.

– Dar vor fi telefoane, o modalitate de a obține bilete de avion...

– Și dușuri fierbinți.

– Exact.

Merseră mai departe.

Deodată o voce strigă:

– Domnule Paul! Domnule Bill!

Inima lui Paul se opri. Privi în jur. Văzu o mașină plină de oameni trecând încet de-a lungul drumului în spatele lui. Îl recunoscu pe unul dintre pasageri: era un gardian de la închisoarea Gasr: se schimbase în haine civile și arăta de parcă se alăturase revoluției. Zâmbetul lui cel mare părea a spune: „Nu spuneți cine sunt eu, și nici eu nu voi spune cine sunteți voi".

Le făcu semn cu mâna, după aceea mașina prinse viteză și trecu mai departe.

Paul și Bill râseră cu un amestec de amuzament și de ușurare.

O luară pe o stradă liniștită și Paul începu să facă din nou autostopul. A stat în picioare pe șosea în timp ce Bill

a rămas pe trotuar, astfel încât şoferii să creadă că exista un singur bărbat, un iranian.

Un cuplu tânăr a oprit. Paul urcă în maşină şi Bill sări înăuntru după el.

– Ne îndreptăm spre nord, zise Paul.

Femeia se uită la soțul ei.

Bărbatul spuse:

– Vă putem duce până la Palatul Niavron.

– Mulțumesc.

Maşina se puse în mişcare.

Peisajul de pe străzi se schimbă din nou. Puteau auzi mult mai multe schimburi de focuri, iar traficul deveni mai greu și mai frenetic, toate maşinile claxonând continuu. I-au văzut pe cameramanii de la presă şi echipele de televiziune stând pe capota maşinilor şi făcând fotografii. Mulţimea incendia secţiile de poliţie din apropierea locului unde locuise Bill. Cuplul iranian părea agitat în timp ce maşina înainta centimetru cu centimetru prin mulţime: faptul că aveau doi americani în maşina lor putea să le creeze probleme în această atmosferă.

Începu să se întunece.

Bill se apleacă în față.

– Măi să fie, se face cam târziu, zise el. Cu siguranță, ar fi drăguț dacă ne-ați putea duce la hotelul Hyatt. Am fi fericiți, ştiți voi, să vă mulțumim şi să vă oferim ceva pentru că ne-ați dus acolo.

– Bine, zise şoferul.

Nu a întrebat cât.

Au trecut de Palatul Niavron, reşedința de iarnă a Şahului. Erau tancuri afară, ca de obicei, dar în acele

momente aveau steaguri albe legate de antenele lor: capitulaseră revoluției.

Maşina îşi continuă drumul, dincolo de clădiri avariate şi cuprinse de flăcări, întoarsă înapoi din când în când de baricade stradale.

În cele din urmă, au zărit hotelul Hyatt.

– Oh, Doamne, exclamă Paul sentimental. Un hotel american.

Au mers cu maşina până în curtea închisă din fața hotelului.

Paul a fost atât de recunoscător, încât i-a dat cuplului iranian două sute de dolari. Mașina s-a îndepărtat. Paul şi Bill le-au făcut cu mâna, apoi au intrat în hotel.

Deodată Paul îşi dori să poarte uniforma lui de la EDS formată din costumul elegant și cămașă albă, în locul salopetei din închisoare şi a unui impermeabil murdar.

Au mers până la recepție. O clipă mai târziu cineva a ieşit dintr-un birou.

Paul a întrebat de numărul camerei lui Bill Gayden.

Funcționarul verifică, pe urmă îi preciză că nu era nimeni cu numele acela înregistrat.

– Dar Bob Young?

– Nu.

– Rich Gallagher?

– Nu.

– Jay Coburn?

– Nu.

„Am nimerit la hotelul greşit, se gândi Paul. Cum am putut face o asemenea greşeală?"

– Dar John Howell? zise el, amintindu-și de avocat.

– Da, răspunse funcționarul, în cele din urmă, și îi dădu numărul camerei de la etajul al unsprezecelea.

Au urcat cu liftul.

Au găsit camera lui Howell și au bătut la ușă. Nu a răspuns nimeni.

– Ce crezi că ar trebui să facem? întrebă Bill.

– Eu mă cazez, răspunse Paul. Sunt obosit. De ce să nu ne cazăm, să luăm masa. Vom suna în State, le spunem că am ieșit din închisoare, totul va fi foarte bine.

– OK.

Au mers înapoi spre lift.

Puțin câte puțin, Keane Taylor descâlcea povestea lui Rashid.

Stătuse chiar în interiorul porților închisorii timp de aproximativ o oră. Scena era un haos; unsprezece mii de oameni încercau să iasă printr-o ușă mică și în panica aia femeile și bărbații mai bătrâni erau călcați în picioare. Rashid așteptase, gândindu-se ce le va spune lui Paul și Bill când îi va vedea. După o oră potopul de oameni s-a redus la câțiva, iar el a tras concluzia că mai toți oamenii ieșiseră. A început să întrebe: „Ați văzut vreun american?“ Cineva i-a răspuns că toți străinii fuseseră ținuți în clădirea nr. 8. A mers acolo și a găsit-o goală. A căutat prin fiecare clădire din complex. Apoi s-a întors la Hyatt pe ruta pe care Paul și Bill au luat-o, cel mai probabil. Mergând pe jos și făcând și autostopul, i-a căutat pe tot drumul. La Hyatt i s-a refuzat intrarea, deoarece încă avea cu el arma. A predat-o tânărului care îi era cel mai aproape și a intrat.

În timp ce își spunea povestea, a sosit Coburn, pregătit să meargă să îi caute pe Paul și Bill cu motocicleta lui Majid. Avea o cască de protecție cu vizor care îi ascundea fața albă.

Rashid se oferi să ia o mașină de la EDS și să meargă pe drumul între hotel și închisoare, cercetând încă o dată locul, și înapoi înainte ca Jay să-și riște gâtul în mulțime. Taylor îi dădu cheile de la o mașină. Rashid și Taylor plecară din apartament și merseră în jos pe coridor.

Dintr-odată, Rashid țipă:

– Am crezut că sunteți morți!

Și o luă la fugă. Apoi Taylor îi văzu pe Paul și Bill.

Rashid îi îmbrățișa pe amândoi, zbierând:

– Nu v-am putut găsi! Nu v-am putut găsi!

Taylor alergă și îi îmbrățișă la rândul lui pe Paul și Bill.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! zise el.

Rashid alergă înapoi în apartamentul lui Gayden, strigând:

– Paul și Bill sunt aici! Paul și Bill sunt aici!

O clipă mai târziu Paul și Bill intrară în apartament, și s-a dezlănțuit iadul pe pământ.

CAPITOLUL ZECE

I

A fost un moment de neuitat.

Toată lumea țipa, nimeni nu asculta, şi cu toții doreau să-i îmbrățişeze pe Paul şi Bill în acelaşi timp.

Gayden urla la telefon:

– Băieții sunt la noi! Băieții sunt la noi! Fantastic! Tocmai au intrat pe uşă! Fantastic!

Cineva a țipat:

– I-am învins! I-am învins pe nenorociții ăia!

– Am reuşit!

– În urechea ta, Dadgar!

Buffy lătra ca turbatul.

Paul privi în jur la prietenii lui şi şi-a dat seama că ei au rămas aici în mijlocul unei revoluții pentru a-i ajuta, şi descoperi că îi era greu să se exprime.

Gayden lăsă jos telefonul şi veni să dea mâna. Paul, cu lacrimi în ochi, îi spuse:

– Gayden, tocmai te-am scutit de douăsprezece milioane şi jumătate de dolari – cred că îmi eşti dator cu ceva de băut.

Gayden îi pregăti un whisky sec.

Paul gustă prima băutură alcoolică după şase săptămâni.

Gayden zise la telefon:

– Este cineva care vrea să-ți vorbească.

Îi dădu telefonul lui Paul.

Paul zise:

– Bună.

Auzi vocea siropoasă a lui Tom Walter.

– Salut, amice!

– Dumnezeule atotputernic! exclamă Paul, simţind o epuizare generală şi o uşurare.

– Ne întrebam unde sunteţi!

– Şi eu m-am întrebat în ultimele trei luni.

– Cum ați ajuns la hotel, Paul?

Paul nu avea energia să-i spună lui Walter întreaga poveste.

– Din fericire, Keane mi-a lăsat foarte mulți bani într-o zi.

– Fantastic! La naiba, Paul! Bill e în regulă?

– Da, e puţin zdruncinat, dar e bine.

– Cu *toţii* suntem puțin zdruncinaţi. Oh, Doamne. Doamne, e bine să te aud.

O altă voce intră pe fir.

– Paul, aici Mitch.

Mitch Hart era un fost preşedinte al EDS.

– Mi-am imaginat că luptătorul acela de stradă italian va ieşi de acolo.

– Ce face Ruthie? întrebă Paul.

Răspunse Tom Walter. Probabil că foloseau linia telefonică pentru conferințe, bănui Paul.

– Paul, e foarte bine.Tocmai am vorbit cu ea cu puțin timp în urmă. Jean o sună chiar acum, ea e la celălalt telefon.

– Copiii sunt bine?

– Da, foarte bine. Doamne, va fi foarte bucuroasă să te audă!

– Bine, te las să vorbești cu cealaltă jumătate a mea.

Paul îi dădu telefonul lui Bill.

În timp ce el vorbea, a sosit un angajat iranian, Gholam. El auzise de evadarea din închisoare și plecase să-i caute pe Paul și Bill pe străzile din jurul închisorii.

Jay Coburn era îngrijorat de sosirea lui Gholam. Timp de câteva minute acolo, Coburn a fost prea copleșit de o bucurie însoțită de lacrimi ca să se gândească la orice altceva, dar în acele clipe a revenit la rolul său de locotenent al lui Simons. Părăsi în liniște apartamentul, găsi o altă ușă deschisă, intră în cameră și sună la apartamentul lui Dvoranchik.

Simons răspunse la telefon.

– Sunt Jay. Au ajuns aici.

– Bine.

– Siguranța este mult slăbită aici. Folosesc nume la telefon, toată lumea rătăcește pe aici, avem angajați iranieni care intră...

– Luați-vă două camere departe de ceilalți. Ajungem imediat.

– Bine.

Coburn închise.

Coborî la recepție și ceru un apartament cu două dormitoare la etajul doisprezece. Nu era nicio problemă: hotelul avea sute de camere goale. El a dat un nume fals. Nu i s-a cerut pașaportul.

Se întoarse în apartamentul lui Gayden.

Câteva minute mai târziu Simons intră și spuse:

– Închide nenorocitul acela de telefon.

Bob Young, care ținea linia deschisă spre Dallas, puse jos receptorul.

Joe Poché intră prin spatele lui Simons și începu să tragă perdelele.

Era incredibil. Deodată Simons preluase conducerea. Gayden, președintele EDS World, era persoana mai în vârstă de acolo; și, cu o oră în urmă, el i-a spus lui Tom Walter că „Băieții fericiți" – Simons, Coburn și Poché – păreau inutili și ineficienți; totuși, el se lăsa în seama lui Simons fără măcar să se gândească la aceasta.

– Privește în jur, Joe, îi spuse Simons lui Poché.

Coburn știa ce însemna asta. Echipa cercetase hotelul și împrejurimile lui în timpul săptămânilor lor de așteptare, iar Poché va vedea dacă fuseseră făcute schimbări.

Sună telefonul. Răspunse John Howell.

– E Abolhasan, zise el celorlalți, ascultă câteva minute, apoi spuse: Rămâneți pe fir.

Acoperi pâlnia receptorului cu mâna și vorbi cu Simons:

– Acesta este un angajat iranian care traduce pentru mine la întâlnirile cu Dadgar. Tatăl lui este prieten cu Dadgar. El este acasă la tatăl său și tocmai a primit un telefon de la Dadgar.

În cameră se lăsă tăcerea. Howel repetă pe scurt convorbirea lui Dadgar cu Abolhasan:

– Dadgar a spus: „Știai că americanii au ieșit din închisoare?" Abolhasan a răspuns: „N-am știut". Dadgar a adăugat: „Ia legătura cu cei de la EDS și spune-le că dacă îi găsesc pe Chiapparone și Gaylord, trebuie să îi

predea; sunt dispus să renegociez cauțiunea și ar trebui să fie mult mai rezonabilă".

Gayden interveni:

– *Dă-l* dracului.

– Bine, zise Simons, pe urmă se adresă lui John: spune-i lui Abolhasan să-i transmită lui Dadgar un mesaj, cum că noi îi căutăm pe Paul și Bill, dar între timp îl considerăm pe Dadgar răspunzător personal de siguranța lor.

Howell zâmbi și clătină din cap, după aceea începu să discute cu Abolhasan.

Simons se întoarse spre Gayden.

– Sună la ambasada americană. Urlă la ei puțin. I-au aruncat pe Paul și Bill în închisoare, acum închisoarea a fost atacată și nu știm unde sunt Paul și Bill, însă considerăm că ambasada este răspunzătoare de siguranța lor. Fii convingător. *Mai mult ca sigur* că sunt spioni iranieni la ambasadă – poți paria că Dadgar va primi textul mesajului în câteva minute.

Gayden merse să găsească un telefon.

Simons, Coburn și Poché, Paul și Bill se mutară în noul apartament pe care Coburn l-a închiriat la etajul de deasupra.

Jay comandă două fripturi la cină pentru Paul și Bill. Le-a spus celor de la room-service să le trimită în apartamentul lui Gayden: nu trebuia să fie trafic inutil înăuntru și în afara camerelor noi.

Paul făcu o baie fierbinte. A tânjit după așa ceva. Nu a mai făcut baie de șase săptămâni. S-a delectat în cada albă, curată, admirând conductele de apă caldă, bucata proaspătă de săpun... Nu va mai lua drept sigure asemenea lucruri.

Își spălă urmele închisorii Gasr din păr. Îl așteptau haine curate: cineva i-a recuperat valiza de la Hilton, unde locuise până când a fost arestat.

Bill făcu duș. Euforia sa dispăruse. Își închipuise că s-a terminat coșmarul când a intrat în apartamentul lui Gayden, dar, treptat, a început să-și dea seama că se afla încă în pericol, nu era niciun avion al forțelor aeriene ale SUA care să-l transporte acasă cu dublul vitezei sunetului. Mesajul lui Dadgar, prin intermediul lui Abolhasan, apariția lui Simons și noile prevederi de securitate – acest apartament, faptul că Poché a tras perdelele, mutarea mâncării –, toate l-au făcut să conștientizeze că evadarea abia a început.

În același timp, se bucura de friptura de la cină.

Simons era încă neliniștit. Hyatt se afla lângă hotelul Evin, unde stăteau cei din armata americană, în apropiere de închisoarea Evin și de un depozit de muniție: toate acestea erau ținte firești pentru revoluționari. Telefonul lui Dadgar a fost, de asemenea, îngrijorător. Mulți iranieni știau că oamenii de la EDS locuiau la Hyatt: Dadgar putea afla cu ușurință și să trimită oameni pentru a-i căuta pe Paul și Bill.

În timp ce Simons, Coburn și Bill discutau în camera de zi a apartamentului, sună telefonul.

Simons se uită uluit la aparat.

Sună din nou.

– Cine naiba știe că suntem aici? întrebă Simons.

Coburn dădu din umeri.

Simons ridică receptorul și spuse:

– Alo?

S-a făcut o pauză.

– Alo?

Închise.

– N-a fost nimeni.

În acel moment Paul intră în pijamale. Simons îl înştiinţă:

– Schimbă-ţi hainele. Plecăm.

– De ce? protestă Paul.

Simons repetă.

– Schimbă-ţi hainele. Plecăm.

Paul ridică din umeri şi se întoarse în baie.

Lui Bill îi veni greu să creadă. Din nou deja pe fugă. Oarecum, Dadgar rămânea la conducere prin toată violenţa şi haosul revoluţiei. Dar cine lucra pentru el? Gărzile fugiseră din închisoare, secţiile de poliţie fuseseră incendiate, armata s-a predat – cine a mai rămas să îndeplinească ordinele lui Dadgar?

„Diavolul şi toate cetele lui", se gândi Bill.

Simons coborî în apartamentul lui Gayden în timp ce Paul se îmbrăca. I-a luat pe Gayden şi Taylor într-un colţ.

– Scoateţi-i pe toţi turcii de aici, zise el cu o voce scăzută. Scenariul este că Paul şi Bill s-au dus la culcare în noaptea asta. Veţi veni cu toţii mâine-dimineaţă la locul nostru. Plecaţi la ora şapte, ca şi cum aţi merge la birou. Nu vă faceţi bagaje, nu părăsiţi hotelul, nu vă plătiţi cazarea. Joe Poché vă va aştepta afară şi va găsi el până atunci un drum sigur spre casă. Îi duc pe Paul şi Bill acolo *acum*, dar nu le spuneţi celorlalţi până dimineaţă.

– Bine, încuviinţă Gayden.

Simons urcă înapoi pe scări. Paul şi Bill erau pregătiţi. Coburn şi Poché aşteptau. Toţi cinci s-au îndreptat spre lift.

În timp ce coborau, Simons zise:

– Acum, haide să ieşim de aici ca şi cum ar fi cel mai firesc lucru.

Ajunseră la parter. Au traversat holul enorm şi au pătruns în curtea din faţă. Cele două Range Roveruri erau parcate acolo.

În timp ce străbăteau curtea, o maşină mare de culoare închisă s-a apropiat şi patru sau cinci bărbaţi zdrenţuiţi cu mitraliere au sărit din vehicul.

Coburn murmură:

– La dracu'.

Cei cinci americani nu s-au oprit din mers.

Revoluţionarii alergară spre portar.

Poché deschise uşile primului Range Rover. Paul şi Bill săriră în maşină. Poché porni motorul şi se îndepărtă repede. Simons şi Coburn au urcat în a doua maşină şi i-au urmat.

Revoluţionarii au intrat în hotel.

Poché a condus în jos spre autostrada Vanak, ce trecea atât pe lângă Hyatt, cât şi pe lângă Hilton. Puteau auzi rafalele constante de mitraliere dincolo de motorul maşinii. La peste un kilometru şi jumătate, la intersecţia cu bulevardul Pahlavi lângă Hilton, au întâlnit un blocaj rutier.

Poché opri. Bill se uită în jur. El şi Paul trecuseră prin această intersecţie câteva ore mai devreme, cu acel cuplu iranian care i-a adus la Hyatt; dar atunci nu era niciun blocaj rutier, doar o maşină incendiată. Însă în acel moment se zăreau câteva maşini incendiate şi o mulţime de revoluţionari înarmaţi cu un amestec de arme militare de foc.

Unul dintre ei s-a apropiat de Range Rover, iar Joe Poché coborî geamul.

– Unde mergeți? întrebă revoluționarul într-o engleză perfectă.

– La casa soacrei mele din Abbas Abad, răspunse Poché.

Bill se gândi: „Doamne, ce poveste idioată!"

Paul se uita într-o parte, ascunzându-și fața.

Veni un alt revoluționar și vorbi în farsi.

Primul bărbat spuse:

– Aveți ceva țigări?

– Nu, eu nu fumez, zise Poché.

– Bine, mergeți mai departe.

Joe Poché conduse în continuare pe autostrada Shahanshahi.

Coburn trase a doua mașină mai în față, unde stăteau revoluționarii.

– Ești cu ei? l-a întrebat cineva.

– Da.

– Aveți ceva țigări?

– Da.

Coburn scoase un pachet din buzunar și încercă să scuture pachetul ca să scoată o țigară. Mâinile îi erau nesigure și nu putu să scoată niciuna.

Simons zise:

– Jay.

– Da.

– *Dă-le naibii tot pachetul.*

Coburn îi dădu revoluționarului întregul pachet, iar el le făcu semn să plece mai departe.

II

Ruthie Chiapparone era în pat, dar trează, la casa lui Nyfeler din Dallas când sună telefonul.

A auzit urme de paşi pe hol. Telefonul s-a oprit şi vocea lui Jim Nyfeler zise:

– Alo?... Păi, ea doarme.

– Sunt trează, strigă Ruthie, care coborî din pat, îşi puse pe ea un capot şi merse spre hol.

– E soția lui Tom Walter, Jean, o anunță Jim, dându-i telefonul.

Ruthie zise:

– Bună, Jean.

– Ruth, am veşti bune pentru tine. Băieţii sunt liberi. Au ieşit din închisoare.

– Oh, mulțumesc lui Dumnezeu! excalmă Ruthie.

Ea nu se gândea încă la felul în care Paul va ieşi din Iran.

Când Emily Gaylord s-a întors de la biserică, mama ei i-a zis:

– Tom Walter a sunat din Dallas. I-am spus că vei suna tu înapoi.

Emily smulse telefonul, tastă numărul de la EDS şi-l ceru pe Walter.

– Bună, Emily, zise Walter tărăgănat. Paul şi Bill au ieşit din închisoare.

– Tom, asta e minunat!

– A avut loc o evadare din închisoare. Ei se află în siguranță, sunt pe mâini bune.

– Când vin acasă?

– Nu suntem încă siguri, dar te vom ține la curent.

– Mulțumesc, Tom, zise Emily. Mulțumesc!

Ross Perot era în pat cu Margot. Telefonul i-a trezit pe amândoi. Perot întinse mâna și ridică receptorul.

– Da?

– Ross, Tom Walter la telefon. Paul și Bill au ieșit din închisoare.

Dintr-odată Perot se simți treaz. Se ridică în șezut.

– Asta este grozav!

Margot zise somnoroasă:

– Au ieșit?

– Da.

Ea zâmbi.

– Oh, ce bine!

Tom Walter spunea:

– Închisoarea a fost asaltată de revoluționari, iar Paul și Bill au ieșit de acolo.

Mintea lui Perot începea să lucreze.

– Unde sunt ei acum?

– La hotel.

– Asta e periculos, Tom. Simons e acolo?

– Hmm, când am vorbit cu ei, nu era acolo.

– Spune-le să-l sune. Taylor știe numărul. Și scoateți-i din hotelul acela!

– Da, domnule.

– Sunați pe toată lumea de la birou chiar acum. Voi fi acolo în câteva minute.

– Da, domnule.

Perot închise. S-a dat jos din pat, a luat în grabă nişte haine pe el, a sărutat-o pe Margot şi a alergat în jos pe scări. A trecut prin bucătărie şi a ieşit pe uşa din spate. Un om de la pază, surprins să-l vadă treaz atât de dimineață, a zis:

– Bună dimineața, domnule Perot.

– 'Neața.

Perot hotărî să ia Jaguarul lui Margot. Sări în maşină şi conduse grăbit pe alee spre poartă.

Timp de șase săptămâni a simțit că trăia într-un aparat de făcut floricele de porumb. Încercase totul şi nimic nu a funcționat; veştile rele i-au venit din toate direcțiile, nu a obținut niciun progres. Și brusc, în sfârşit, lucrurile *se mişcau*.

Țâşni pe Forest Lane, trecând pe roşu şi depăşind limita de viteză. „Să-i extragem din închisoare era partea uşoară, se gândi el; acum trebuie să-i scoatem afară din Iran. Partea cea grea nici măcar nu a început."

În următoarele câteva minute întreaga echipă s-a întâlnit la sediul EDS de pe Forest Lane: Tom Walter, T.J. Márquez, Merv Stauffer, secretara lui Perot, Sally Walther, avocatul Tom Luce şi Mitch Hart, care – deşi nu mai lucra la EDS – a tot încercat să-şi folosească relațiile din Partidul Democrat pentru a-i ajuta pe Paul şi Bill.

Până atunci, comunicațiile cu echipa de negociere din Teheran fuseseră organizate de biroul lui Bill Gayden de la etajul cinci, în timp ce la etajul şapte Merv Stauffer se ocupa în tăcere de sprijinul şi comunicațiile cu echipa ilegală de salvare, vorbind codat la telefon. În acel moment cu toții şi-au dat seama că Simons era elementul-cheie în Teheran şi că orice s-ar întâmpla în continuare

va fi, probabil, ilegal; astfel încât s-au mutat sus în biroul lui Stauffer, care era, de asemenea, şi mai retras.

– Voi merge la Washington chiar acum, îi anunță Perot. Cea mai bună speranță a noastră este încă un avion al forțelor aeriene ale SUA care să-i scoată din Teheran.

Stauffer spuse:

– Nu știu de zborurile spre Washington de pe DFW duminica...

– Închiriază un avion, zise Perot.

Stauffer ridică telefonul.

– Vom avea nevoie de secretare aici douăzeci şi patru de ore pe zi în următoarele câteva zile, continuă Perot.

– Mă voi ocupa de asta, îl asigură T.J.

– Acum, a continuat Ross, armata a promis să ne ajute, dar nu ne putem baza pe ea – poate că are treburi mai importante de făcut. Cea mai plauzibilă alternativă este ca echipa să iasă cu mașina prin Turcia. În acea eventualitate, planul este ca noi să ne întâlnim cu ei la graniță sau, dacă este necesar, să zburăm cu avionul în nord-vestul Iranului, ca să-i scoatem de acolo. Trebuie să convocăm Echipa de Salvare Turcească. Boulware este deja în Istanbul, Schwebach, Sculley şi Davis sunt în State – cineva să-i sune şi să aranjeze o întâlnire a mea cu cei trei în Washington. S-ar putea, de asemenea, să avem nevoie de un pilot de elicopter şi de un alt pilot pentru un avion uşor, în cazul în care dorim să ne strecurăm în Iran. Sally, sun-o pe Margot și roag-o să-mi facă valiza, voi avea nevoie de haine de stradă, o lanternă, bocanci pentru toate sezoanele, lenjerie de corp termică, un sac de dormit şi un cort.

– Da, domnule, zise Sally şi părăsi încăperea.

– Ross, nu cred că e o idee bună, Margot s-ar putea speria, spuse T.J.

Perot își înăbuși un oftat: îi stătea în fire lui T.J. să se contrazică. Dar el avea dreptate.

– Bine, voi merge singur și-mi voi face bagajele. Vino cu mine, astfel încât să putem vorbi în timp ce împachetez.

– Sigur.

Stauffer puse jos telefonul și spuse:

– Este un avion Lear care te așteaptă pe Love Field.

– Bine.

Perot și T.J. au coborât la parter și au urcat în mașinile lor. Au plecat de la EDS și au luat-o la dreapta pe Forest Lane. Câteva secunde mai târziu, T.J. s-a uitat la vitezometru și a văzut că avea optzeci la oră, iar Perot, în mașina lui Margot, îl lăsa în urmă.

La terminalul Page din Washington, Perot întâlni doi vechi prieteni: Bill Clements, guvernator de Texas și fost secretar adjunct al Apărării, și soția lui, Rita.

Clements spuse:

– Bună, Ross! Ce naiba faci în Washington într-o duminică după-amiază?

– Sunt aici cu afaceri, răspunse Perot.

– Pe bune, în ce scop ești aici *cu adevărat?* îl iscodi Clements cu un zâmbet ștrengăresc.

– Ai un minut?

Clements avea un minut. Cei trei s-au așezat și Perot le-a relatat soților Clements povestea lui Paul și Bill.

Când a terminat, Clements a spus:

– Este un tip cu care trebuie să vorbeşti. Îţi voi scrie numele lui.

– Cum voi da de el într-o duminică după-amiază? întrebă Perot.

– La naiba, dau eu de el.

Cei doi bărbați au mers până la un telefon public. Clements a introdus o monedă, a sunat la centrala de la Pentagon și s-a prezentat. A cerut să i se facă legătura cu reședința unuia dintre cei mai în vârstă ofițeri militari din țară. Apoi a zis:

– Ross Perot din Texas este alături de mine. El este prieten cu mine şi un prieten bun al armatei, şi vreau să îl ajuţi.

Îi dădu telefonul lui Perot și se îndepărtă.

O jumătate de oră mai târziu Perot era într-o sală de operațiuni în subsolul de la Pentagon, înconjurat de terminale de calculatoare, vorbind cu şase generali.

Nu i-a întâlnit niciodată înainte pe vreunul dintre ei, dar a simțit că se afla printre prieteni: cu toții ştiau de campania lui pentru prizonierii de război americani din nordul Vietnamului.

– Vreau să extrag doi oameni din Teheran, le-a spus Perot. Îi puteți scoate cu avionul de acolo?

– Nu, răspunse unul dintre generali. Suntem prinşi în Teheran. Baza noastră aeriană, Doshen Toppeh, este în mâinile revoluționarilor. Generalul Gast se află în buncărul de sub sediul MAAG, încercuit de mulţime. Și nu avem sistemele de comunicații, deoarece liniile telefonice au fost tăiate.

– Bine, zise Perot, care aşteptase răspunsul acela doar pe jumătate. Va trebui să fac eu însumi treaba aceasta.

– E în cealaltă parte a lumii, şi are loc o revoluţie, zise un general. Nu va fi uşor.

Perot zâmbi.

– Îl am pe Bull Simons acolo.

Se despărţiră.

– La naiba, Perot! exclamă unul dintre ei. Nu le dai iranienilor o şansă egală!

– Exact, zâmbi Perot forţat. S-ar putea să fie nevoie să merg eu însumi acolo cu avionul. Acum, îmi puteți da o listă cu toate aerodromurile dintre Teheran și granița turcească?

– Sigur.

– Ați putea vedea dacă vreunul dintre acele aerodromuri sunt blocate?

– Ne putem uita doar la fotografiile din satelit.

– Dar radarul? Este cumva vreo modalitate de a zbura acolo cu avionul fără să apărem pe ecranele radarelor iranienilor?

– Sigur. Vă vom aduce o hartă pentru radar la o scară de 150 de metri.

– Bine.

– Altceva?

„La naiba, chibzui Perot, asta e ca şi cum ai merge la McDonald's. Ajunge pentru moment."

Generalii începură să pună lucrurile în mişcare.

T.J. Márquez ridică receptorul. Era Perot.

– Am găsit piloții, îl anunţă T.J. L-am sunat pe Larry Joseph, care a fost şeful Continental Air Services în

Vientiane, Laos. Este în Washington acum. El i-a găsit pe băieți – Dick Douglas și Julian Kanaugh. Ei vor fi în Washington mâine.

– Asta e grozav, zise Perot. Eu am fost la Pentagon și cei de acolo nu pot să-i scoată pe băieți afară cu avionul – sunt prinși la sol în Teheran. Dar am tot felul de hărți și lucruri, deci putem zbura fără ajutorul lor. Uite de ce am nevoie: un avion cu reacție, capabil să traverseze Atlanticul, cu echipaj complet și dotat cu un radio cu bandă laterală unică, așa cum aveam în Laos, astfel încât să putem da telefoane din avion.

– Încep să mă ocup chiar acum, zise T.J.

– Eu sunt la hotelul Madison.

– Am priceput.

T.J. începu să dea telefoane. A luat legătura cu două companii de curse charter din Texas: niciuna dintre ele nu avea un avion transatlantic. Un operator de la a doua, o companie de avioane cu reacție, i-a dat numele Executive Aircraft din Columbus, Ohio. Ei nu au putut fi de ajutor și nu cunoșteau pe nimeni care ar fi putut să fie.

T.J. se gândi la Europa. L-a sunat pe Carl Nilsson, un director de la EDS care a lucrat la un proiect pentru Martinair. Nilsson a sunat înapoi și a spus că Martinair nu zboară în Iran, dar i-a dat numele unei companii elvețiene care ar putea zbura. T.J. a sunat în Elveția: compania aceea a încetat să mai zboare în Iran de foarte puțin timp.

T.J. a format numărul lui Harry McKillop, un vicepreședinte de la Braniffcare care trăia la Paris. McKillop era plecat.

T.J. l-a sunat pe Perot și l-a înștiințat că nu a reușit.

Perot avea o idee. Părea că îşi amintea că Sol Rogers, preşedintele Texas State Optical Company din Beaumont, avea fie un BAC H1 sau un Boeing 727, nu era sigur care. Nu avea nici numărul de telefon.

T.J. a sunat la serviciul de informații. Numărul nu era înregistrat. A sunat-o pe Margot. Ea avea numărul și l-a sunat pe Rogers. El îşi vânduse avionul.

Rogers cunoştea o anume companie numită Omni International, în Washington, care închiria avioane. I-a dat lui T.J. numărul de telefon de acasă al preşedintelui și al vicepreşedintelui.

T.J. l-a sunat pe preşedinte. El era plecat.

L-a sunat pe vicepreședinte. El era acolo.

– Aveți un avion transatlantic? întrebă T.J.

– Sigur. Avem două.

T.J. a răsuflat cu uşurare.

– Avem un 707 şi un 727, continuă bărbatul.

– Unde?

– Avionul 707 este la Meachem Field din Fort Worth...

– Păi, asta e chiar aici, zise T.J. Acum spuneți-mi, are radio cu bandă laterală unică?

– Sigur că are.

Lui T.J. abia îi veni să creadă că avea așa noroc.

– Avionul acesta are dotări foarte luxoase, preciză vicepreşedintele. A fost făcut pentru un prinț din Kuweit care a bătut în retragere.

T.J. nu era interesat de înzestrări. A întrebat de preţ. Vicepreşedintele a spus că preşedintele va trebui să ia decizia finală. El era plecat în seara aceea, dar T.J. îl putea suna dimineață la prima oră.

T.J. a dispus ca avionul să fie verificat de Jeff Heller, un vicepreşedinte al EDS şi fost pilot din Vietnam, şi de către doi prieteni de-ai lui Heller, unul pilot la American Airlines, celălalt inginer de zbor. Heller a raportat că avionul părea a fi în formă bună, din câte îşi puteau ei da seama fără să îl piloteze. Decorul era puţin cam demodat, a zis el zâmbind.

La 7.30 în dimineaţa următoare, T.J. l-a sunat pe președintele de la Omni și l-a făcut să iasă de la duş. Președintele vorbise cu vicepreşedintele și era convins că puteau bate palma.

– Bun, zise T.J. Dar echipajul, facilitățile de la sol, asigurarea...

– Noi nu *dăm în folosință* avioane, zise preşedintele. Noi le închiriem.

– Care este diferența?

– Este ca și diferența dintre a lua un taxi şi a închiria o maşină. Avioanele noastre sunt de închiriat.

– Uitați cum stă treaba, noi lucrăm în afaceri cu calculatoare, nu ştim nimic despre linii aeriene, adăugă T.J. Deşi în mod normal nu faceți acest lucru, veți încheia o înțelegere cu noi prin care să ne furnizați toate materialele suplimentare, echipajul şi aşa mai departe? Vă vom plăti pentru asta.

– Va fi complicat. Doar asigurarea...

– Dar o veți face?

– Da, o vom face.

Era complicat, și-a dat seama T.J. pe parcursul zilei. Natura neobişnuită a înțelegerii nu era pe placul companiilor de asigurări, care şi ele urau să fie grăbite. Era greu să-ți dai seama cu ce reglementări trebuia să fie de

acord EDS, din moment ce nu era linie aeriană. Omni a solicitat un depozit de şaizeci de mii de dolari într-o filială offshore a unei bănci americane. Problemele au fost rezolvate de directorul EDS, Gary Fernandes, din Washington şi de avocatul EDS, Claude Chappelear, din Dallas: contractul, care a fost validat la sfârşitul zilei, a fost o demonstrație de vânzări. Omni a găsit un echipaj în California şi l-a trimis în Dallas să ia avionul şi să zboare la Washington.

Până luni la miezul nopții, avionul, echipajul şi piloții de rezervă, şi restul echipei de salvare erau cu toții în Washington cu Ross Perot.

T.J. făcuse un miracol.

De aceea a durat atât de mult.

III

Echipa de negociere – Keane Taylor, Bill Gayden, John Howell, Bob Young şi Rich Gallagher, cărora li s-au adăugat ulterior Rashid, Cathy Gallagher şi câinele Buffy – a petrecut noaptea de sâmbătă, 11 februarie, la Hyatt. Au dormit puțin. În apropiere, mulțimea ataca un depozit de muniție. Părea că o parte din armată se alăturase revoluției, deoarece tancurile erau folosite în atac. Spre dimineață ei au făcut o gaură în zid prin detonare şi au intrat. De când s-au ivit zorii, un şir ciudat de taxiuri portocalii au transportat arme de la depozitul din centru în locurile în care luptele erau în continuare crâncene.

Echipa a ținut linia spre Dallas deschisă toată noaptea: John Howell stătea întins pe canapeaua din camera de zi a lui Gayden cu telefonul la ureche.

Dimineața Rashid a plecat devreme. Nu i s-a spus unde mergeau ceilalți – niciun iranian nu trebuia să știe locația ascunzătorii.

Ceilalți și-au făcut geamantanele și le-au lăsat în camerele lor, pentru eventualitatea în care le vor putea lua mai târziu. Acestea nu făceau parte din instrucțiunile lui Simons, iar el, negreșit, nu ar fi fost de acord cu ele, deoarece gențile împachetate arătau că oamenii de la EDS nu mai locuiau acolo –, dar până dimineață au simțit cu toții că Simons își exagera măsurile de siguranță. Ei s-au adunat în camera de zi a lui Gayden câteva minute după termenul-limită de la ora șapte. Soții Gallagher aveau câteva genți și nu arătau, într-adevăr, ca și cum ar fi mers la birou.

În foaier s-au întâlnit cu directorul hotelului.

– Unde mergeți? întrebă el neîncrezător.

– La birou, i-a răspuns Gayden.

– Nu știți că se duce un război civil acolo, afară? Toată noaptea am hrănit revoluționarii din bucătăriile noastre. Au întrebat dacă se află americani aici – le-am spus că nu e nimeni aici. Trebuie să mergeți din nou sus și să stați feriți de priviri.

– Viața trebuie să meargă mai departe, zise Gayden și plecară cu toții.

Joe Poché aștepta într-un Range Rover, fierbând de nervi în tăcere, deoarece ei întârziaseră deja cincisprezece minute și avea instrucțiuni de la Simons să se întoarcă la 7.45 cu sau fără ei.

În timp ce mergeau spre maşini, Keane Taylor a văzut un funcţionar de la hotel intrând cu maşina şi parcând. Merse acolo să discute cu bărbatul respectiv.

– Cum sunt străzile?

– Baraje rutiere peste tot, răspunse funcţionarul. Este unul chiar aici, la capătul drumului dinspre hotel. Nu ar trebui să ieşiţi.

– Mulţumesc, zise Taylor.

Au urcat cu toţii în maşini şi au mers după Range Roverul lui Poché. Gărzile de la poartă erau ocupate, încercând să potrivească muniţia într-un pistol, care nu accepta acel fel de muniţie, şi nu dădeau deloc atenţie celor trei maşini.

Scena de afară era înfricoşătoare. Multe arme din depozit şi-au găsit loc în mâinile unor adolescenţi care, probabil, nu au manevrat niciodată arme de foc înainte, iar puştii alergau pe deal în jos, ţipând şi fluturând armele şi sărind în maşini pentru a porni cu mare viteză pe autostradă, trăgând în aer.

Joe Poché s-a îndreptat spre nord pe bulevardul Shahanshahi, urmând o rută ocolitoare pentru a evita blocajele rutiere. La intersecţia cu Pahlavi erau rămăşiţele unei baricade – maşini arse şi trunchiuri de copaci de-a curmezişul drumului –, dar oamenii care supravegheau blocajul rutier sărbătoreau, scandând lozinci şi trăgând în aer, iar trei maşini au trecut chiar prin baricadă.

Pe măsură ce se apropiau de ascunzătoare, au pătruns într-o zonă relativ liniştită. Au luat-o pe o alee îngustă, apoi, jumătate de stradă mai în jos, au intrat pe porţi într-o grădină împrejmuită de ziduri cu o piscină goală. Casa

lui Dvoranchik era jumătatea de la parter a unui duplex, cu proprietăreasa locuind la etaj. Au intrat cu toții.

În timpul zilei de luni, Dadgar a continuat să-i caute pe Paul și Bill.

Bill Gayden a sunat la biroul „București", în vreme ce un grup de angajați de bază format din iranieni loiali a continuat să dea telefoane. Gayden a aflat că oamenii lui Dadgar au sunat de două ori, vorbind cu două secretare diferite și au întrebat unde îi puteau găsi pe domnul Chiapparone și domnul Gaylord. Prima secretară a spus că nu știa numele vreunuia dintre americani, ceea ce era o minciună curajoasă – lucrase pentru EDS patru ani și știa pe toată lumea. A doua secretară a zis:

– Va trebui să vorbiți cu domnul Lloyd Briggs, care este responsabil de acest departament.

– Unde este el?

– E plecat din țară.

– Atunci, cine conduce departamentul în lipsa lui?

– Domnul Keane Taylor.

– Dați-mi-l la telefon.

– Nu este aici chiar acum.

Fetele, Dumnezeu să le binecuvânteze, i-au expediat pe oamenii lui Dadgar.

Rich Gallagher păstra legătura cu prietenii lui din armată (Cathy lucra drept secretară a unui colonel). El a sunat la hotelul Evin, unde locuia majoritatea celor din armată, și a aflat că „revoluționarii" au plecat atât la Evin, cât și la Hyatt arătând fotografii ale celor doi americani pe care îi căutau.

Tenacitatea lui Dadgar era aproape incredibilă.

Simons a hotărât că nu puteau sta la casa Dvoranchik mai mult de patruzeci şi opt de ore.

Planul de evadare a fost conceput pentru cinci oameni. Între timp, erau zece bărbaţi, o femeie şi un câine.

Aveau doar două Range Roveruri. O maşină obişnuită nu ar fi mers pe drumurile acelea de munte, mai ales în zăpadă. Mai aveau nevoie de un alt Range Rover. Coburn l-a sunat pe Majid şi l-a rugat să încerce să găsească unul.

Câinele îl îngrijora pe Simons. Rich Gallagher plănuia să îl ducă pe Buffy într-un rucsac. Dacă trebuia să meargă pe jos sau călare prin munţi pentru a traversa graniţa, un singur lătrat scurt îi putea ucide pe toţi, iar Buffy lătra la orice. Simons le-a spus lui Coburn şi Taylor:

– Vreau ca voi doi să scăpaţi de nenorocitul ăla de câine.

– OK, zise Coburn. Poate mă ofer să îl scot la plimbare, apoi îi dau, pur şi simplu, drumul.

– Nu, replică Simons. Când zic să scăpaţi de el, mă refer să scăpaţi permanent.

Cathy era cea mai mare problemă. În acea seară s-a simţit rău – „probleme de-ale femeilor!", a explicat Rich. El spera că o zi în pat o va întrema; însă Simons nu era optimist. Turba de nervi la ambasadă.

– Sunt atât de multe modalități prin care Departamentul de Stat ar putea să scoată pe cineva din țară și să-i protejeze dacă vor, zise el.

– Puneți-i într-o cutie, expediați-i ca marfă... dacă ar fi interesaţi, s-ar face foarte repede, a precizat Simons.

Bill începu să se simtă ca și cum el ar fi fost cauza tuturor problemelor.

– Cred că e o nebunie pentru nouă oameni să-şi rişte vieţile de dragul a doi oameni, zise el. Dacă eu şi Paul nu am fi aici, niciunul dintre voi nu ar fi în vreun pericol. Aţi putea, pur şi simplu, să aşteptaţi aici până când sunt reluate zborurile. Poate că eu și Paul ar trebui să ne aruncăm la mila Ambasadei SUA.

Simons spuse:

– Dar dacă voi doi ieșiți, apoi Dadgar decide să ia alți ostatici?

„Oricum, se gândi Coburn, Simons nu îi va slăbi pe aceştia doi din priviri acum, nu până nu se întorc în SUA."

Soneria de la poarta de la stradă sună și toată lumea încremeni.

– Treceți în dormitoare, dar repede, şuieră Simons.

Coburn merse la geam. Proprietăreasa mai credea că doar doi oameni locuiau acolo, Coburn şi Poché – ea nu l-a văzut niciodată pe Simons –, şi nici ea, nici altcineva nu trebuiau să ştie că în momentul acela se aflau unsprezece oameni în casă.

În timp ce Coburn privea, ea a străbătut curtea şi a deschis poarta. A stat acolo câteva minute, vorbind cu cineva pe care Coburn nu-l putea vedea, pe urmă a închis poarta şi a venit înapoi singură.

Când a auzit uşa trântindu-se la etaj, ea strigă „Alarmă falsă".

S-au pregătit cu toţii pentru călătorie prădând casa Dvoranchik de haine călduroase. Paul reflectă: „Toni Dvoranchik ar muri de ruşine dacă ar şti de toţi aceşti bărbaţi scotocindu-i prin sertare". Au sfârşit printr-o

asortare ciudată de pălării care nu li se potriveau, haine și pulovere.

După aceea nu au mai avut nimic de făcut decât să aştepte: să aştepte ca Majid să găsească un alt Range Rover, să aştepte să se însănătoşească soţia lui Gallagher şi să-l aştepte pe Perot să organizeze Echipa de Salvare Turcească.

S-au uitat la câteva meciuri vechi de fotbal la un video Betamax. Paul a jucat remi cu Gayden. Câinele îi enerva pe toţi, dar Coburn a decis să nu-i taie gâtul până în ultimul moment, în cazul în care s-ar fi produs o schimbare de plan şi putea fi salvat. John Howell citea *The Deep*, de Peter Benchley: a văzut o parte din adaptarea cinematografică a cărţii în zborul spre Teheran şi a ratat sfârşitul, deoarece avionul a aterizat înainte ca filmul să se termine, iar el nu a reuşit să-şi dea seama care erau băieţii buni şi care cei răi. Simons spuse:

– Cei care doresc să bea pot face acest lucru, însă, dacă trebuie să ne mişcăm repede, vom fi mult mai bine fără alcool în organism.

Oricum, în ciuda acestei avertizări, atât Gayden, cât şi Gallagher şi-au amestecat pe ascuns Drambuie în cafea. Soneria a sunat încă o dată și ei au trecut cu toții prin aceeași rutină. Dar din nou era pentru proprietăreasă.

Erau cu toţii, în mod remarcabil, binedispuşi, având în vedere cât de mulţi dintre ei stăteau înghesuiţi în camera de zi şi în trei dormitoare ale locului aceluia. Singurul care putea să se enerveze – după toate probabilităţile – era Keane Taylor. El şi Paul au gătit o cină copioasă pentru fiecare, aproape golind frigiderul, însă, până când Taylor intră din bucătărie, ceilalţi au mâncat deja fiecare bucăţică

și nu a mai rămas nimic pentru el. I-a blestemat pe toți fără menajamente, spunându-le că erau o grămadă de porci lacomi. Ei au râs cu toții, așa cum făceau întotdeauna când se enerva Taylor.

În timpul nopții s-a enervat din nou. Dormea pe podea lângă Coburn, iar Jay sforăia. Zgomotul era atât de îngrozitor, încât Taylor nu putea dormi. Nu putea nici măcar să-l trezească pe Coburn ca să-i spună să înceteze să mai sforăie, și lucrul acela îl enerva și mai mult.

Ningea în Washington în noaptea aceea. Ross Perot era obosit și tensionat.

Cu Mitch Hart, a petrecut cea mai mare parte a zilei făcând un ultim efort de a convinge guvernul să-i scoată pe oamenii lui cu avionul din Teheran. Se întâlnise cu subsecretarul David Newsom de la Departamentul de Stat, Thomas V. Bear de la Casa Albă și Mark Ginsberg, un consilier tânăr de-al lui Carter, a cărui datorie era să stabilească legătura între Casa Albă și Departamentul de Stat. Se străduiau pe cât posibil pentru a pregăti zborul afară din Teheran în cazul celor o mie de americani rămași și nu intenționau să-și facă planuri deosebite vizavi de Ross Perot.

Resemnat față de plecarea în Turcia, Perot a mers la un magazin cu obiecte sportive și și-a cumpărat haine pentru vreme rece. Avionul 707 închiriat a sosit din Dallas, iar Pat Sculley a sunat de la aeroportul Dulles să anunțe că au intervenit unele probleme tehnice în timpul zborului: dispozitivul de recepție-transmisie automată și sistemul de navigație prin inerție nu funcționau

corespunzător, motorul numărul unu folosea ulei la dublul frecvenței normale, era oxigen insuficient la bord pentru utilizarea în cabină, nu existau cauciucuri de rezervă, iar supapele rezervorului de apă erau înțepenite.

În timp ce mecanicii lucrau la avion, Perot stătea la hotelul Madison cu Mort Meyerson, un vicepreşedinte al EDS.

La EDS era un grup special format din asociaţii lui Perot, oameni cum ar fi T.J. Márquez şi Merv Stauffer, la care a apelat pentru ajutor în probleme neincluse în afacerea de zi cu zi cu programe de calculator: misiuni precum Campania pentru prizonierii de război, Războiul din Texas împotriva Drogurilor şi Operațiunea de salvare a lui Paul și Bill. Deși Meyerson nu se implica în proiectele speciale ale lui Perot, el era pe deplin informat despre planul echipei de salvare și i-a dat binecuvântarea lui: îi cunoştea bine pe Paul şi Bill, deoarece a lucrat alături de ei în anii de început ca inginer de sistem. Din motive de afaceri, el era omul de seamă al lui Perot şi va deveni în curând preşedinte al EDS. (Perot va continua să fie preşedinte al consiliului.)

Perot şi Meyerson discutau în acea noapte afaceri, revizuind fiecare dintre proiectele şi problemele actuale de la EDS. Amândoi ştiau, deşi niciunul nu spunea acest lucru, că motivul conferinței era că Perot ar putea să nu se întoarcă niciodată din Turcia.

În anumite privințe, cei doi bărbați erau foarte diferiţi, ca de la cer la pământ. Bunicul lui Meyerson era un evreu rus care economisise timp de doi ani pentru a-şi cumpăra bilet de tren din New York până în Texas. Interesele lui Meyerson variau de la gimnastică la arte: el juca handbal,

se implica în activitățile Orchestrei Simfonice din Dallas și era el însuși un bun pianist. Pentru a râde pe seama lui Pero și a „vulturilor“ lui, Meyerson îi numea pe propriii colegi apropiați „broaștele râioase ale lui Meyerson“. Dar, în multe privințe, el îi semăna lui Perot, un om de afaceri creativ și îndrăzneț, ale cărui idei temerare deseori speriau directorii executivi mai convenționali din cadrul EDS. Perot dăduse indicații ca, în cazul în care va păți ceva în timpul operațiunii de evacuare, toate proiectele lui să fie preluate de Meyerson. EDS va continua să fie condusă de un lider, nu de către un birocrat.

În timp ce discuta afaceri și se îngrijora de avion, și era foarte furios pe Departamentul de Stat, grija cea mai adâncă a lui Perot era față de mama lui. Lulu May Perot se stingea repede și Perot voia să fie cu ea. Dacă ar fi ca ea să moară în timp ce el era în Turcia, nu ar mai vedea-o niciodată, iar lucrul acesta i-ar frânge inima.

Meyerson știa ce era în mintea lui. Întrerupse discuția ca să spună:

– Ross, ce-ar fi să merg eu?

– La ce te referi?

– De ce nu zbor eu în Turcia în locul tău? Ți-ai dus la îndeplinire partea – ai mers în Iran. Nu e nimic din ceea ce poți face tu care să nu pot eu face în Turcia. Și tu vrei să stai cu mama ta.

Perot a fost impresionat. „Meyerson nu trebuia să spună lucrul ăsta“, se gândi el.

– Dacă vrei...

Era tentat.

– Asta e ceva la care, cu siguranță, trebuie să reflectez. Lasă-mi timp de gândire.

Ross nu era sigur că avea dreptul de a-l lăsa pe Meyerson să facă lucrul acesta în locul lui.

– Să vedem ce cred ceilalți.

Ridică receptorul, sună în Dallas și vorbi cu T.J. Márquez.

– Meyerson s-a oferit să plece în Turcia în locul meu, îi spuse el lui T.J. Care e reacția ta la propunera asta?

– Este cea mai rea idee din lume, zise T.J. Ai fost apropiat de acest proiect de la început și nu ar fi cu putință să-i spui lui Meyerson tot ceea ce urmează să afle în câteva ore. Îl cunoști pe Simons, știi cum funcționează mintea lui – Meyerson nu știe. În plus, Simons nu-l cunoaște pe vicepreședintele EDS – și ești conștient de ceea ce simte Simons despre încrederea în oamenii pe care nu-i cunoaște. Ei bine, el nu *va avea* încredere în ei, asta este atitudinea lui.

– Ai dreptate, zise Perot. Această opțiune nu trebuie luată în considerare.

Închise.

– Meyerson, cu siguranță, apreciez oferta ta, dar eu plec în Turcia.

– Cum spui tu.

Câteva minute mai târziu, Meyerson plecă, pentru a se întoarce în Dallas în avionul Lear închiriat. Perot sună din nou la EDS și vorbi cu Merv Stauffer.

– Acum, vreau ca voi, băieți, să lucrați în schimburi și să și dormiți, zise Perot. Nu doresc să vorbesc cu o adunătură de zombi acolo.

– Da, domnule!

Perot își urmă propriul sfat și merse la culcare.

Telefonul îl trezi la două dimineața. Era Pat Sculley, care suna de la aeroport: problemele mecanice ale avionului erau rezolvate.

Perot a luat un taxi spre aeroportul Dulles. A fost o cursă care-i făcu părul măciucă, pe o distanță de aproape cincizeci de kilometri pe drumuri înghețate.

Echipa de Salvare Turcească era reunită: Perot, Pat Sculley și Jim Schwebach – „duo-ul mortal" –, tânărul Ron Davis, echipajul avionului 707, și doi piloți în plus: Dick Douglas și Julian *Scratch*[1] Kanaugh. Dar avionul *nu era* reparat. Avea nevoie de o piesă de schimb de negăsit în Washington. Gary Fernandes – directorul EDS care lucrase la contractul de închiriere pentru avion – avea un prieten responsabil de suportul de la sol pentru una dintre liniile aeriene din aeroportul LaGuardia: el a sunat un prieten, iar prietenul s-a dat jos din pat, a găsit piesa lipsă și a trimis-o prin avion la Washington. Între timp, Perot s-a întins pe o bancă în terminal și a dormit încă două ore.

S-au îmbarcat la ora șase dimineața. Perot examină cu uimire interiorul avionului. Avea un dormitor cu un pat de dimensiuni foarte mari, trei baruri, un sistem sofisticat hi-fi, un televizor și un birou cu telefon. Erau covoare din pluș, tapițerii din velur și pereți de catifea.

– Arată ca o casă de toleranță persană, zise Perot, deși nu văzuse niciodată o casă de toleranță persană.

Avionul decolă. Dick Douglas și „Zgârietură" Kanaugh s-au ghemuit imediat în pat și s-au culcat. Perot a încercat să le urmeze exemplul: avea înainte șaisprezece ore în care să nu facă nimic. În timp ce avionul se îndrepta

[1] Zgârietură (engl.) (n.red.)

spre Oceanul Atlantic, se întrebă din nou dacă proceda corect.

Ar fi putut, la urma urmei, să-i lase pe Paul şi Bill să-şi asume riscurile în Teheran. Nimeni nu l-ar fi condamnat: era sarcina guvernului să-i salveze. Într-adevăr, ambasada ar putea fi capabilă chiar și în momentele acelea să îi scoată teferi din Iran.

Pe de altă parte, Dadgar ar putea să-i preia şi să-i arunce în închisoare pentru douăzeci de ani – și ambasada, având în vedere performanțele anterioare, s-ar putea să nu îi apere. Și ce ar face revoluționarii dacă *ei* pun mâna pe Paul şi Bill? I-ar linşa?

Nu, Perot nu-și putea lăsa oamenii să-şi asume riscul – el nu proceda aşa. Paul și Bill erau responsabilitatea *lui,* nu avea nevoie de mama lui ca să-i spună acest lucru. Problema era că el punea mai mulți oameni în pericol. În loc să aibă doi oameni care se ascundeau în Teheran, el avea unsprezece angajați pe fugă în sălbăticia din nord-vestul Iranului, și alți patru, plus doi piloți, care îi căutau. Dacă lucrurile s-ar termina prost – şi cineva ar fi ucis –, lumea ar privi tot lucrul acesta ca pe o aventură nesăbuită a unui om care credea că încă trăia în Vestul Sălbatic. Îşi imagina titlurile de pe prima pagină a ziarelor: TENTATIVA MILIONARULUI TEXAN DE SALVARE DIN IRAN SE SFÂRȘEȘTE CU MOARTEA...

„Să presupunem că îl pierdem pe Coburn, se gândi el; ce îi voi spune soției sale? Lui Liz s-ar putea să i se pară greu de înțeles de ce am riscat viața a șaptesprezece oameni pentru a câștiga libertatea a doi oameni."

Ross nu a încălcat niciodată legea în viața lui și în acele momente era implicat în atât de multe activități ilegale majore, încât nu le putea număra.

Își scoase toate acele gânduri din minte. Decizia era luată. „Dacă treci prin viață gândindu-te la lucrurile rele care se pot întâmpla, în curând te convingi să nu mai faci nimic. Concentrează-te asupra problemelor care pot fi rezolvate. Zarurile sunt pe masă și roata se învârtește. Ultimul joc a început", reflectă Perot.

IV

Marți Ambasada SUA a anunțat că zborurile de evacuare pentru toți americanii din Teheran se vor efectua la sfârșitul săptămânii următoare.

Simons i-a chemat pe Coburn și Poché într-unul dintre dormitoarele casei lui Dvoranchik și a închis ușa.

– Anunțul ne rezolvă câteva dintre problemele noastre, zise el. Vreau să împart oamenii în această etapă a jocului. O parte poate merge cu zborul de evacuare al ambasadei, lăsând un grup ușor de mânuit pentru călătoria pe teren.

Coburn și Poché au fost de acord.

– Evident, Paul și Bill vor trebui să plece pe uscat, adăugă Simons. Doi dintre noi trei trebuie să mergem cu ei: unul să-i escorteze peste munți și celălalt să traverseze granița în mod legal și să-l întâlnească pe Boulware. Vom avea nevoie de un șofer iranian pentru fiecare dintre cele două Range Roveruri. Asta înseamnă că ne rămân două

locuri libere. Cine le ia? Nu Cathy – îi va fi mult mai bine cu zborul ambasadei.

– Rich va vrea să meargă cu ea, zise Coburn.

– Şi nenorocitul ăla de câine, adăugă Simons.

„Viaţa lui Buffy este salvată", se gândi Coburn, destul de bucuros.

Simons spuse:

– Îi avem pe Keane Taylor, John Howell, Bob Young şi Bill Gayden. Uitaţi care este problema: Dadgar s-ar putea să ridice oameni de la aeroport şi vom sfârşi înapoi de unde am început – cu oameni de la EDS în închisoare. Cine este cel mai mult supus riscului?

– Gayden, răspunse Coburn. El este preşedinte al EDS World. Ca ostatic, s-ar descurca mai bine decât Paul şi Bill. De fapt, când Dadgar l-a arestat pe Bill Gay*lord*, ne-am întrebat dacă era o greşeală, iar el îl voia, de fapt, pe Bill Gay*den*, dar a făcut o confuzie din cauza asemănării numelor.

– Atunci, Gayden vine cu noi pe uscat, cu Paul şi Bill.

– John Howell nu este nici măcar angajat de EDS. Iar el este avocat. Ar trebui să fie în regulă.

– Howell pleacă, până la urmă, cu avionul.

– Bob Young este angajatul EDS din Kuweit, nu din Iran. Dacă Dadgar are o listă cu numele angajaţilor de la EDS, Young nu va fi pe ea.

– Young zboară, Taylor conduce. Acum, unul dintre noi trebuie să plece cu zborul de evacuare cu Echipa Legală. Joe, acela eşti tu. Ai stat mai retras decât Jay. El a fost pe străzi, la întâlnirile de la Hyatt – în timp ce despre tine nimeni nu ştie că eşti aici.

– Bine, zise Poché.

– Deci Echipa Legală este formată din cei doi Gallagher, Bob Young și John Howell, condusă de Joe. Echipa Ilegală este formată din subsemnatul, Jay, Keane Taylor, Bill Gayden, Paul, Bill și doi șoferi iranieni. Să mergem să le spunem.

S-au dus în camera de zi și i-au rugat pe toți să se așeze. În timp ce Simons vorbea, Coburn admira cum Arthur își anunța decizia într-o asemenea manieră, încât ei toți au crezut că li se cereau părerile mai degrabă decât li se spunea ce să facă.

Au existat unele discuții referitoare la cine ar trebui să fie în fiecare echipă – atât John Howell, cât și Bob Young ar fi preferat să fie în Echipa Ilegală, simțindu-se vulnerabili în fața arestului din partea lui Dadgar –, dar, în cele din urmă, au ajuns cu toții la decizia luată deja de Simons.

– Echipa Legală poate la fel de bine să se mute în complexul ambasadei cât de curând posibil, zise Simons. Gayden și Joe Poché au plecat să-l găsească pe Lou Goelz, consulul general, și să discute cu el despre asta.

Echipa Ilegală urma să plece a doua zi dimineață.

Coburn trebuia să organizeze șoferii iranieni. Aceștia ar fi trebuit să fie Majid și verișorul său, profesorul, dar acesta din urmă era în Rezaiyeh și nu putea ajunge în Teheran, astfel încât Coburn a trebuit să-i găsească un înlocuitor: a decis să fie Seyyed, un tânăr inginer de sistem iranian, precum Rashid și Ciclistul, însă dintr-o familie mult mai bogată: rudele lui au avut poziții înalte în politică, în armată sub conducerea Șahului.

Seyyed a fost educat în Anglia și vorbea cu accent britanic. Cel mai mare atu al său, din punctul de vedere al

lui Coburn, era că provenea din nord-vest, deci cunoştea bine teritoriul şi vorbea limba turcă.

Jay l-a sunat pe Seyyed şi s-au întâlnit acasă la acesta. Coburn i-a spus minciuni.

– Trebuie să strâng informaţii despre drumurile dintre locul acesta şi Khoy. Voi avea nevoie de cineva care să mă conducă. Vrei să faci tu lucrul acesta?

– Sigur, răspunse Seyyed.

– Ne întâlnim diseară la 10.45 în Piaţa Argentine.

Seyyed a fost de acord.

Simons îl instruise pe Coburn să rezolve toate aceste aspecte. Coburn avea încredere în Seyyed, dar, bineînţeles, Simons nu avea; astfel încât Seyyed nu va şti unde locuia echipa până când ajungea acolo și nu va afla despre Paul şi Bill decât atunci când îi va vedea; şi de atunci încolo Simons nu îl va scăpa din vedere.

Când Coburn a revenit la casa lui Dvoranchik, Gayden și Poché se întorseseră de la întâlnirea cu Lou Goelz. Îi spuseseră consulului general că unii dintre oamenii de la EDS stăteau în Teheran ca să-i caute pe Paul şi Bill, însă ceilalţi voiau să plece cu primul zbor de evacuare şi să locuiască la ambasadă între timp. Goelz a zis că ambasada era plină, dar că puteau sta acasă la el.

Au crezut cu toţii că sugestia asta era cam al naibii de binevoitoare din partea lui Goelz. Mai toţi dintre ei se enervaseră pe el o dată sau de două ori în decursul ultimelor două luni, şi au lăsat foarte clar să se vadă că îl învinovăţeau pe el şi pe colegii lui pentru arestarea lui Paul şi Bill: era un gest important din partea lui să-şi pună casa la dispoziţie după toate cele întâmplate. Așa cum toate lucrurile scăpau de sub control în Iran, Goelz

devenea din ce în ce mai puţin birocrat şi arăta că inima lui era la locul potrivit.

Echipa Legală şi Echipa Ilegală au dat mâna şi şi-au urat una alteia noroc, neştiind cine avea cel mai mult nevoie de el; apoi Echipa Legală a plecat spre casa lui Goelz.

Între timp se făcuse seară. Coburn şi Keane Taylor au mers acasă la Majid ca să-l ia: urma să petreacă noaptea la reşedinţa Dvoranchik asemeni lui Seyyed. Coburn şi Taylor trebuiau, de asemenea, să primească o canistră cu aproape 200 de litri de combustibil pe care Majid a păstrat-o pentru ei.

Când au ajuns la casa acestuia, Majid era plecat.

Au așteptat, agitați. În cele din urmă, a sosit Majid. El i-a salutat, i-a întâmpinat în casa lui, a cerut să li se facă ceai, conform tradiţiei iraniene. În sfârşit, Coburn spuse:

– Plecăm mâine-dimineață. Vrem să vii cu noi acum.

Majid îi ceru lui Coburn să meargă în altă cameră cu el, apoi zise:

– Nu pot merge cu voi.

– De ce?

– Trebuie să-l ucid pe Hoveyda.

– Poftim? exclamă Coburn fără să-i vină a crede. Pe cine?

– Pe Amir Abbas Hoveyda, care a fost prim-ministru.

– De ce trebuie să-*l* ucizi?

– E o poveste lungă. Șahul a avut un program de reformă agrară; iar Hoveyda a încercat să ia pământurile familie mele, şi noi ne-am răsculat, pe urmă Hoveyda m-a vârât la închisoare... Am aşteptat în toți aceşti ani să mă răzbun.

– Trebuie să-l omori chiar acum? întrebă Coburn, uimit.

– Am armele şi şansa. Peste două zile totul poate fi schimbat.

Coburn se afla în dificultate. Nu ştia ce să spună. Era clar că Majid nu putea fi luat cu binişorul.

Coburn şi Taylor au urcat canistra cu combustibil în spatele Range Roverului, apoi şi-au luat rămas bun. Majid le-a urat noroc.

Înapoi acasă la Dvoranchik, Jay a încercat să dea de Ciclist, sperând că îl va înlocui pe Majid ca şofer. Ciclistul a fost la fel de evaziv precum Coburn însuşi. În mod normal, el putea fi găsit la un anumit număr de telefon, un fel de sediu al revoluționarilor, suspecta Coburn, doar o dată pe zi. Perioada normală a zilei când el trecea pe acolo trecuse deja – era seara târziu –, dar Coburn încercă oricum. Ciclistul nu era la sediu. Jay a mai încercat câteva numere de telefon, fără succes însă.

Cel puțin îl aveau pe Seyyed.

La 10.30 Coburn ieşi să-l întâlnească pe Seyyed. Merse pe străzile întunecate spre Piața Argentine, la aproape doi kilometri de reşedința lui Dvoranchik, apoi îşi croi drum peste un şantier în construcție şi ajunse într-o clădire goală, unde aşteptă.

La ora unsprezece Seyyed încă nu sosise.

Simons îi spusese lui Coburn să aştepte cincisprezece minute, nu mai mult; dar Coburn a hotărât să îi dea lui Seyyed puțin mai mult timp.

Aşteptă până la 11.30.

Seyyed nu venea.

Coburn se întreba ce s-a întâmplat: date fiind legăturile de familie ale lui Seyyed, era foarte posibil să fi căzut victimă revoluţionarilor.

Pentru Echipa Ilegală, acesta era un dezastru: nu mai aveau *niciun* iranian care să meargă cu ei. „Cum naiba vor trece prin toate blocajele acelea rutiere? se întrebă Coburn. Ce evadare de rahat: profesorul se retrage, Majid se retrage, Ciclistul nu poate fi găsit, apoi Seyyed se retrage. La naiba!"

Părăsi şantierul şi porni pe jos. Deodată auzi o maşină. Se uită înapoi şi văzu un jeep plin cu revoluţionari înarmaţi învârtindu-se în jurul pieţei. Se ascunse în spatele unui tufiş. Ei se îndepărtară.

Jay îşi continuă drumul, de data asta grăbindu-se, întrebându-se dacă alarma era în vigoare în acea seară. Ajunse aproape acasă când jeepul a venit înapoi făcând un zgomot asurzitor înspre el.

„M-au văzut ultima dată, chibzui el, şi s-au întors să mă ia."

Era foarte întuneric. S-ar fi putut să nu-l fi identificat încă. Se întoarse şi alergă înapoi. Nu era niciun adăpost pe acea stradă. Zgomotul jeepului deveni mai puternic. În cele din urmă, Coburn zări nişte tufişuri şi se aruncă în ele. Stătu acolo ascultându-şi bătăile inimii în timp ce jeepul se apropia tot mai mult. Îl căutau pe el? L-au prins cumva pe Seyyed şi l-au torturat, şi l-au făcut să mărturisească faptul că avea întâlnire cu un porc american capitalist în Piaţa Argentine la 10.45...?

Jeepul trecu fără să se oprească.

Jay se ridică de jos.

Alergă tot drumul până la locuinţa lui Dvoranchik.

Coburn i-a spus lui Simons că nu mai aveau şoferi iranieni.

Simons înjură.

– Mai este vreun alt iranian pe care îl putem suna?

– Doar unul, Rashid.

Coburn ştia faptul că Simons nu dorea să-l folosească pe Rashid, deoarece acesta a condus atacul asupra închisorii, iar dacă cineva care îşi aducea aminte de el de atunci l-ar vedea conducând o maşină plină cu americani, s-ar putea ivi probleme. Oricum, nimeni altcineva nu-i trecea lui Coburn prin minte.

– Bine, zise Coburn. Sună-l.

Coburn formă numărul lui Rashid.

El era acasă.

– Aici Jay Coburn. Am nevoie de ajutorul tău.

– Sigur.

Coburn nu a vrut să dea adresa ascunzătorii la telefon, ca nu cumva linia să fie interceptată. Și-a adus aminte că Bill Dvoranchik avea un uşor strabism. El spuse:

– Îți aduci aminte de tipul cu ochiul nostim?

– Cu un ochi nostim? Oh, da...

– Nu-i rosti numele. Îți aduci aminte unde locuia?

– Sigur...

– Nu spune cu voce tare. Acolo sunt eu. Am nevoie de tine aici.

– Jay, locuiesc la câţiva kilometri de locul acela şi nu ştiu cum voi reuşi să traversez oraşul...

– Pur şi simplu, încearcă, zise Coburn.

El ştia cât de ingenios era Rashid. Dacă i se dădea o sarcină de lucru, ura, în definitiv, ideea eşecului.

– Vei reuşi să ajungi aici.

– Bine.

– Mersi.

Coburn închise.

Era miezul nopții.

Paul și Bill și-au ales fiecare un pașaport dintre cele pe care Gayden le-a adus din Statele Unite și Simons i-a obligat să învețe numele, datele de naștere, detaliile personale și toate vizele și timbrele țării. Fotografia din pașaportul lui Paul arăta mai mult sau mai puțin precum Paul, dar a lui Bill reprezenta o problemă. Niciuna dintre ele nu se potrivea, iar el a sfârșit cu pașaportul lui Larry Humphreys, un blond, mai degrabă tipul bărbatului nordic, care, într-adevăr, chiar nu arăta ca Bill.

Tensiunea creștea în timp ce cei șase bărbați discutau detalii ale călătoriei pe care o vor începe în următoarele câteva ore. Se duceau lupte în Tabriz, conform legăturilor din armată ale lui Rich Gallagher; prin urmare, vor rămâne la planul de a merge pe drumul din sudul lacului Rezaiyeh, trecând prin Mahabad. Povestea pe care o vor spune, dacă vor fi întrebați, va fi pe cât se poate de aproape de adevăr – întotdeauna ceea ce Simons prefera arunci când mințea. Vor relata că erau oameni de afaceri care doreau să ajungă acasă la familiile lor, aeroportul era închis, iar ei conduceau spre Turcia.

În sprijinul acestei povești, nu vor lua arme cu ei. Era o decizie dificilă – știau că s-ar putea să regrete faptul că vor fi neînarmați și neajutorați în mijlocul unei revoluții –, dar Simons și Coburn au aflat, în călătoria de recunoaștere, că revoluționarii de la blocajele rutiere întotdeauna căutau arme. Instinctul lui Simons îi spunea

că le va fi mai bine dacă vor negocia verbal ieşirea din încurcătură decât dacă vor negocia cu ajutorul armelor.

Au hotărât, de asemenea, să lase în urmă canistrele cu aproape 200 de litri de benzină, pe motiv că s-ar putea să facă echipa să arate prea profesionistă, prea organizată pentru nişte oameni de afaceri care mergeau liniştiţi spre casă.

Cu toate acestea, vor lua foarte mulţi bani. Joe Poché şi Echipa Legală plecaseră cu cincizeci de mii de dolari, dar echipa lui Simons încă mai avea asupra ei un sfert de milion de dolari, o parte din sumă în riali iranieni, mărci germane, lire sterline şi aur. Au împachetat cincizeci de mii de dolari în pungi pentru bucătărie, au cântărit pungile cu muniţie şi le-au pus în rezervorul de benzină. Au ascuns câteva într-o cutie Kleenex şi mai multe în spaţiul rezervat bateriei dintr-o lanternă.

Au împărţit restul banilor ca să-şi ascundă fiecare partea sa.

La ora unu, Rashid încă nu ajunsese. Simons l-a trimis pe Coburn să stea la poarta dinspre stradă ca să se uite după el.

Jay stătu în întuneric, tremurând, sperând că va apărea Rashid. Vor pleca a doua zi cu sau fără el, însă fără el ei ar putea să nu ajungă prea departe. Sătenii de la ţară probabil că îi vor reţine pe americani doar pe baza unor principii generale. Rashid ar fi ghidul ideal, în ciuda îngrijorărilor lui Simons: puştiul acela avea o limbă de aur.

Gândurile lui Coburn se îndreptară spre casă. Liz era foarte supărată pe el, ştia lucrul acesta. Ea i-a dat bătăi de cap lui Merv Stauffer, sunând în fiecare zi şi întrebând unde era soţul ei, şi ce făcea, şi când va reveni acasă.

Coburn mai ştia că va trebui să ia nişte hotărâri când va ajunge acasă. Nu era sigur că îşi va petrece restul vieţii cu Liz; şi după acest episod, poate că şi ea va începe să simtă la fel. „Presupun că am fost îndrăgostiţi, odată, demult, se gândi el. Unde au dispărut toate acelea?"

Auzi paşi. O figură scundă, cu părul creţ mergea pe trotuar spre el, cu umerii gârboviţi de frig.

– Rashid! rosti Coburn şuierător.

– Jay?

– Băiete, cât mă bucur să te văd! exclamă Coburn şi îl luă de braţ. Să mergem înăuntru.

Intrară în camera de zi. Rashid salută pe toată lumea, zâmbind şi clipind: clipea mult, mai ales în momente de exaltare, şi avea o tuse nervoasă. Simons i-a spus să se aşeze şi i-a explicat planul. Rashid clipea mai rapid.

Când el a înţeles ce i se cerea, a devenit puţin încrezut.

– Vă voi ajuta cu o condiţie, zise el şi tuşi. Cunosc ţara asta şi cultura ei. Sunteţi cu toţii oameni importanţi în EDS, dar Iranul nu este EDS. Dacă vă conduc la graniţă, trebuie să fiţi de acord întotdeauna cu tot ceea ce vă spun, fără a pune vreo întrebare.

Coburn îşi ţinu respiraţia. *Nimeni* nu-i vorbea aşa lui Simons.

Dar Arthur râse ştrengăreşte:

– Orice spui tu, Rashid.

Câteva minute mai târziu, Coburn îl luă pe Simons într-un colţ şi-i zise discret:

– Colonele, chiar ai vorbit serios când ai spus că Rashid va avea comanda?

– Sigur, răspunse Simons. El e responsabil atât timp cât face ceea ce vreau eu.

Coburn ştia, mai bine decât Simons, cât de greu era să-l controlezi pe Rashid, chiar şi atunci când Rashid *trebuia* să respecte ordinele. Pe de altă parte, Simons era cel mai priceput lider de grupuri mici pe care Coburn l-a cunoscut vreodată. Pe deasupra, aceasta era țara lui Rashid, iar Simons nu vorbea farsi... Ultimul lucru de care aveau nevoie în acea călătorie era o luptă pentru putere între Simons şi Rashid.

Coburn luă legătura telefonică cu cei din Dallas şi vorbi cu Merv Stauffer. Paul codase o descriere a rutei propuse de Echipa Ilegală spre graniță, iar Coburn îi transmitea în acel moment lui Stauffer mesajul codat.

Apoi au discutat cum vor comunica pe drum. Va fi, probabil, imposibil să sune în Dallas de la telefoane publice din zona rurală, astfel că au decis să trimită mesaje printr-un angajat EDS din Teheran, Gholam, care nu trebuia să ştie că era folosit în acest scop. Coburn avea să-l sune pe Gholam o dată pe zi. Dacă totul era bine, va spune: „Am un mesaj pentru Jim Nyfeler. Suntem bine". Odată ce echipa va ajunge la Rezaiyeh, el va adăuga: „Suntem în zona de aşteptare". Stauffer, la rândul lui, îl va suna, pur şi simplu, pe Gholam şi îl va întreba dacă existau mesaje pentru el. Atât timp cât totul va decurge bine, lui Gholam i se vor oferi puține informații. Dacă lucrurile vor merge prost, prefăcătoria va fi abandonată: Coburn va vorbi cinstit cu Gholam, îi va spune care era problema şi-i va cere să sune în Dallas.

Stauffer şi Coburn deveniseră atât de obişnuiți cu codul, încât puteau purta o discuție folosind în special limba engleză obişnuită, amestecată cu câteva grupuri de litere şi cuvinte codate cheie, şi, cu siguranță, nimeni care

intercepta acele convorbiri nu putea să-și dea seama la ce se refereau.

Merv a explicat faptul că Perot avea planuri pentru împrejurări neprevăzute de a zbura în nord-vestul Iranului din Turcia, pentru a recupera Echipa Ilegală dacă era necesar. Perot dorea ca Range Roverurile să fie în mod clar reperabile din aer, astfel încât a propus ca fiecare dintre ele să aibă un „X“ mare pe capotă, fie vopsit, fie făcut din bandă izolatoare neagră. Dacă un vehicul trebuia să fie abandonat – pentru că se strica sau rămânea fără benzină, sau din orice alt motiv –, „X“-ul trebuia să fie schimbat în „A“.

A venit un alt mesaj din partea lui Perot. El vorbise cu amiralul Moorer, care a spus că lucrurile se vor înrăutăți, iar echipa ar trebui să iasă de acolo. Coburn i-a precizat acest lucru lui Simons, care a replicat:

– Spune-i amiralului Moorer că singura apă de aici e cea de la chiuveta din bucătărie – mă uit pe geam și nu văd niciun vapor.

Coburn a râs și i-a transmis lui Stauffer:

– Înțelegem mesajul.

Era aproape ora cinci dimineața. Nu mai era timp de vorbă. Părând a fi tulburat, Stauffer spuse:

– Ai grijă de tine, Jay. Evită să atragi atenția, auzi?

– Cu siguranță, așa voi face.

– Succes.

– Cu bine, Merv.

Coburn închise.

La ivirea zorilor, Rashid ieși cu unul dintre Range Roveruri ca să facă o recunoaștere a străzilor. Trebuia să găsească o rută de ieșire din oraș, astfel încât să evite

blocajele rutiere. Dacă luptele erau intense, echipa avea în vedere amânarea plecării cu încă douăzeci şi patru de ore.

În același timp, Coburn demară cu cel de-al doilea Range Rover, pentru a se întâlni cu Gholam. I-a dat lui Gholam bani gheață pentru a acoperi următoarea zi de plată la biroul „Bucureşti“, dar nu a spus nimic despre folosirea lui Gholam pentru a transmite mesaje în Dallas. Obiectul exercițiului era crearea unei aparențe a normalității, astfel încât vor mai trece câteva zile înainte ca angajații iranieni rămași să înceapă să suspecteze că şefii lor americani au părăsit oraşul.

Când s-a întors la reședința lui Dvoranchik, echipa a discutat cine ar trebui să urce în fiecare dintre cele două maşini. Rashid ar trebui să conducă maşina din față, evident. Pasagerii lui vor fi Simons, Bill şi Keane Taylor. În a doua mașină vor fi Coburn, Paul şi Gayden.

Simons spuse:

– Coburn, nu trebuie să-ți scape Paul din vedere până în Dallas. Taylor, același lucru e valabil pentru tine şi Bill.

Rashid a revenit şi i-a anunțat că străzile erau remarcabil de liniştite.

– Bine, spuse Simons. Să punem lucrurile pe roate.

Keane Taylor și Bill ieşiră să umple rezervoarele de la Range Roveruri din canistrele cu aproximativ 200 de litri. Combustibilul trebuia să fie scos printr-un furtun de cauciuc în maşini, iar singura metodă de a face lichidul să curgă era de a trage combustibil cu gura din furtun: Taylor înghiți atât de multă benzină, încât merse în casă şi vomită, şi măcar o dată nimeni nu a râs de el.

Coburn avea nişte pilule stimulative pe care le-a cumpărat, la indicaţiile lui Simons, dintr-o farmacie din Teheran. El şi Simons nu dormiseră timp de douăzeci şi patru de ore încontinuu, iar în acel moment a luat fiecare câte o tabletă pentru a-i ţine treji.

Paul goli bucătăria de orice fel de mâncare neperisabilă: biscuiţi, prăjiturele, budincă ambalată şi brânză. Nu erau foarte nutritive, dar îi săturau.

Coburn îi şopti lui Paul:

– Asigură-te că *noi* punem mâna pe casete, să avem muzică în maşina noastră.

Bill încărcă maşinile cu pături, lanterne şi deschizătoare de conserve.

Erau pregătiţi.

Au ieşit cu toţii.

În timp ce urcau în mașini, Rashid spuse:

– Paul, condu tu cea de-a doua mașină, te rog. Ai tenul suficient de închis încât să fii confundat cu un iranian dacă nu vorbeşti.

Paul se uită pe furiş la Simons. Acesta făcu un semn uşor de încuviinţare. Paul urcă la volan.

Ieșiră cu maşinile din curte și în stradă.

CAPITOLUL UNSPREZECE

I

În timp ce Echipa Ilegală ieşea cu maşina din incinta unde locuise Dvoranchik, Ralph Boulware era la aeroportul Istanbul, aşteptându-l pe Ross Perot.

Boulware avea sentimente amestecate în legătură cu Perot. Ralph fusese tehnician când a intrat în echipa EDS. Între timp ajunsese director. Avea o casă mare luxoasă într-o suburbie din Dallas locuită de albi şi un venit la care puţini americani de culoare puteau spera. Datora totul corporaţiei EDS şi politicii lui Perot de a promova talentul. Nu ţi se dădeau toate aceste lucruri *pe degeaba*, bineînţeles: ei le ofereau pentru inteligenţă şi muncă asiduă, şi o bună judecată în afaceri. Dar ceea ce, într-adevăr, îţi dădeau pe degeaba era şansa de a-ţi arăta abilităţile.

Pe de altă parte, Boulware suspecta că Perot era stăpânul oamenilor lui trup şi suflet. De aceea oamenii care au fost în armată se înţelegeau bine la EDS; pe ei nu îi deranja disciplina şi erau obişnuiţi cu un loc de muncă de douăzeci şi patru de ore. Boulware se temea că într-o bună zi el s-ar putea să fie nevoit să decidă dacă era propriul său stăpân sau dacă era omul lui Perot.

Îl admira pe Perot pentru că a mers în Iran. Un bărbat atât de bogat, şi de tihnit, şi de protejat să-şi rişte viaţa în felul în care a făcut-o... aceasta necesita un anume curaj.

Probabil că nu a existat un alt preşedinte de consiliu al unei corporaţii americane care *să conceapă* planul de evadare, darămite să participe la el.

Şi apoi, pe deasupra, Boulware se întreba – toată viaţa avea să se întrebe – dacă putea să aibă, cu adevărat, încredere în albi.

Avionul 707 închiriat al lui Perot a aterizat la ora şase dimineaţa. Boulware urcă la bord. Admiră cu coada ochiului dotările luxoase şi apoi uită de acestea: se grăbea.

Se aşeză lângă Perot.

– Trebuie să prind un avion la şase şi jumătate, deci e musai să-ţi spun lucrurile acestea repede, zise el. Nu poţi cumpăra un elicopter şi nici măcar un avion uşor.

– De ce nu?

– Este împotriva legii. Poţi închiria un avion, dar nu te va duce chiar oriunde vrei să mergi – îl închiriezi pentru o călătorie anume.

– Cine spune asta?

– Legea. De asemenea, închirierea în sistem charter este atât de neobişnuită, încât guvernul va urmări întreaga procedură, adresându-ţi întrebări, şi s-ar putea să nu vrei asta. Acum...

– Un minut, Ralph, nu atât de repede, zise Perot, cu acea privire care spunea „eu sunt şeful". Dacă luăm un elicopter din altă ţară şi-l aducem aici?

– Sunt aici de o lună şi am analizat toate acestea în detaliu, şi nu poţi închiria un elicopter, şi nu poţi închiria un

avion, iar acum trebuie să plec să mă întâlnesc cu Simons la graniță.

Perot dădu înapoi.

– Bine. Cum vei ajunge acolo?

– Domnul Fish ne-a făcut rost de un autobuz ca să mergem până la graniță. Deja e pe drum – eu trebuia să merg cu el, apoi a trebuit să rămân în urmă să te informez pe tine. Voi zbura spre Adana, asta este la jumătatea drumului, ca să prind autobuzul acolo. Îl am pe Ilsman cu mine, tipul de la serviciul secret, și un alt tip ca să traducă. La ce oră se așteaptă băieții să ajungă la graniță?

– La două mâine după-amiază, răspunse Perot.

– Va fi o situație tensionată. Ne vedem cu toții mai târziu.

Boulware alergă înapoi la clădirea terminalului și tocmai își prinse zborul.

Ilsman, polițistul gras de la serviciile secrete, și traducătorul – Boulware nu știa cum îl chema, astfel încât îi spunea Charlie Brown – se aflau la bord. Au decolat la șase și treizeci de minute.

Au zburat la est spre Ankara, unde au așteptat câteva ore pentru legătura lor. La amiază au ajuns la Adana, lângă orașul biblic Tarsus, în sudul Turciei Centrale.

Autobuzul nu era acolo.

Au așteptat o oră.

Boulware a ajuns la concluzia că autobuzul nu va mai veni.

Cu Ilsman și Charlie Brown a mers la ghișeul de informații și a întrebat de zborurile din Adana spre Van, un oraș la aproximativ 160 de kilometri de punctul de trecere a frontierei.

Nu erau zboruri spre Van de *nicăieri*.

– Întreabă de unde putem închiria un avion, îi spuse Boulware lui Charlie.

Charlie întrebă.

– Nu sunt avioane de închiriat aici, i se răspunse.

– Putem cumpăra o maşină?

– Maşinile sunt foarte rare în partea aceasta a ţării.

– Nu sunt distribuitori de maşini în oraş?

– Dacă sunt, nu au maşini de vânzare.

– Există *vreo* modalitate de a ajunge în Van de aici?

– Nu.

Era ca şi gluma despre turistul care îi cerea unui fermier indicaţii să ajungă la Londra, iar fermierul îi răspundea: „Dacă eu aş merge spre Londra, nu aş porni de aici".

Au cutreierat în afara terminalului şi au stat pe marginea drumului prăfuit. Nu era trotuar: acolo, într-adevăr, era o văgăună. Boulware se simțea frustrat. Până atunci i-a fost mai uşor decât celorlalți membri ai echipei de salvare – nu a fost nici măcar în Teheran. În schimb, odată ce venise rândul lui să realizeze ceva, părea că va da greş. Boulware ura să dea greş.

A văzut o maşină apropiindu-se cu un fel de semne în limba turcă pe o parte.

– Hei, zise el, acela e un taxi?

– Da, răspunse Charlie.

– La naiba, să luăm un taxi!

Charlie a făcut semn cu mâna taxiului și au intrat. Boulware a zis:

– Spune-i că vrem să mergem în Van.

Charlie a tradus.

Şoferul porni.

După câteva secunde, şoferul adresă o întrebare.

Charlie a tradus:

– Van, unde?

– Spune-i că Van din Turcia.

Şoferul a oprit maşina.

Charlie a spus:

– El zice: „Ştii cât de departe este?“

Boulware nu era sigur, dar ştia că se străbătea jumătate din suprafaţa Turciei.

– Spune-i că da.

După un alt schimb de replici, Charlie adăugă:

– Nu vrea să ne ducă.

– Știe pe cineva care ar vrea?

Şoferul dădu din umeri atent în timp ce a răspuns. Charlie zise:

– Ne va duce la staţia de taxiuri, ca să mai întrebăm pe acolo.

– Bine.

Au mers în oraş. Staţia de taxiuri era doar o altă bucată prăfuită de drum cu câteva maşini parcate, niciuna dintre ele noi. Ilsman începu să discute cu şoferii. Boulware şi Charlie au găsit un magazin mic şi au cumpărat o pungă cu ouă fierte tari.

Când au ieşit, Ilsman găsise un şofer şi negocia preţul. Şoferul a arătat cu mândrie la maşina sa. Boulware s-a uitat la ea cu dispreţ. Era un Chevrolet, vechi cam de cincisprezece ani, şi arăta de parcă mai avea cauciucurile originale.

– El spune că vom avea nevoie de nişte mâncare, zise Charlie.

– Am luat nişte ouă.

– Poate avem nevoie de mai multă mâncare.

Boulware se întoarse în magazin şi cumpără trei duzini de portocale.

Au urcat în Chevrolet şi au ajuns la o staţie de benzină. Şoferul a cumpărat un bidon suplimentar de combustibil şi l-a pus în portbagaj.

– Acolo unde mergem noi nu sunt staţii de benzină, îl lămuri Charlie.

Boulware se uita la o hartă. Călătoria era de aproximativ 800 de kilometri printr-o zonă muntoasă.

– Ascultă, zise el. Sub nicio formă maşina asta nu ne va duce la graniţă până mâine după-amiază la ora două.

– Nu înţelegi, zise Charlie. Acest bărbat este un şofer *turc*.

– Oh, Doamne, replică Boulware, apoi se aşeză pe spate la locul lui şi închise ochii.

Au ieşit cu maşina din oraş şi s-au îndreptat spre munţii din Turcia Centrală.

Drumul era din noroi şi pietriş, cu gropi uriaşe şi pe alocuri nu era cu mult mai lat decât maşina. Şerpuia pe coamele munţilor, având într-o parte o prăpastie adâncă ce îţi tăia răsuflarea. Nu era nicio bară de protecţie care să-l oprească pe şoferul imprudent de la căderea peste râpă în abis. Dar peisajul era spectaculos, cu privelişti uluitoare dincolo de văile luminate de soare, iar Boulware s-a hotărât să se întoarcă într-o zi, cu Mary, Stacy şi Kecia, şi să refacă drumul pe îndelete.

În faţă, se apropia un camion de ei. Şoferul taxiului frână şi se opri. Doi bărbaţi în uniformă ieşiră din camion.

– Patrula armatei, zise Charlie Brown.

Şoferul coborî geamul. Ilsman vorbi cu soldaţii. Boulware nu înţelegea ce se spunea, însă părea că-l mulţumea pe soldat. Şoferul de taxi porni mai departe.

Aproximativ o oră mai târziu au fost opriţi de o altă patrulă şi acelaşi lucru s-a întâmplat.

La lăsarea nopţii, au văzut un restaurant la marginea drumului şi au tras acolo. Locul era primitiv şi extrem de murdar.

– Nu au decât fasole şi orez, zise Charlie cerându-şi scuze în timp ce se aşezau.

Boulware zâmbi.

– Am mâncat fasole şi orez toată viaţa.

Îl analiză pe şoferul de taxi. Bărbatul avea vreo şaizeci de ani şi părea obosit.

– Cred că voi conduce eu o bucată de drum, zise Boulware.

Charlie a tradus şi şoferul a protestat vehement.

– Spune că nu vei fi în stare să conduci maşina aia, zise Charlie. E o maşină americană cu un schimbător de viteze foarte ciudat.

– Uite, eu *sunt* american, replică Boulware. Spune-i că foarte mulţi americani sunt negri. Şi ştiu să conduc un Chevrolet din '64 cu un schimbător normal de viteze, pentru numele lui Dumnezeu!

Cei trei turci s-au certat în legătură cu acest lucru în timp ce au mâncat. În cele din urmă, Charlie a spus:

– Poţi conduce atât timp cât promiţi că vei plăti pagubele dacă distrugi maşina.

– Promit, zise Boulware, gândindu-se în sinea lui: „Mare lucru".

Achită nota de plată şi ieşiră cu toţii spre maşină. Începea să plouă.

Boulware descoperi că era imposibil să conducă maşina cu viteză, dar vehiculul mare era stabil, iar motorul lui puternic îl ajuta să ia virajele fără dificultate. Au fost opriţi a treia oară de către o patrulă a armatei. Boulware îşi arătă paşaportul american şi încă o dată Ilsman i-a mulţumit cumva. De data aceasta, observă Boulware, soldaţii nu erau bărbieriţi şi purtau uniforme oarecum jerpelite.

După ce au pornit, Ilsman a vorbit şi Charlie a spus:

– Încearcă să nu mai opreşti la alte patrule.

– De ce nu?

– S-ar putea să ne jefuiască.

„Grozav", se gândi Boulware.

Lângă oraşul Maras, la 160 de kilometri de Adana şi încă aproape 650 de kilometri de Van, ploaia începu să se înteţească, făcând ca drumul din noroi şi pietriş să devină nesigur, iar Boulware a trebuit să încetinească şi mai mult.

Curând după Maras, maşina a murit.

Au coborât cu toţii şi au ridicat capota. Boulware nu vedea că ar fi ceva în neregulă. Şoferul vorbi, iar Charlie traduse:

– Nu îşi explică de ce s-a întâmplat – tocmai a reglat motorul cu mâinile lui.

– Poate că nu l-a reglat cum trebuie, zise Boulware. Haide să verificăm câteva lucruri.

Şoferul luă câteva unelte şi o lanternă din portbagaj, apoi cei patru bărbaţi au stat în jurul motorului, în ploaie, încercând să descopere ce nu funcţiona.

În cele din urmă, au constatat că sistemul de aprindere fusese incorect reglat. Boulware a intuit fie că ploaia sau aerul de munte mai rarefiat făcuse ca greşeala să fie critică. A durat ceva vreme să se regleze aprinderea, dar, în cele din urmă, motorul a pornit. Înfriguraţi, şi uzi, şi obosiţi, cei patru bărbaţi au intrat din nou în maşina cea veche şi Boulware a condus mai departe.

Peisajul rural a devenit mai dezolant pe măsură ce călătoreau spre est – fără oraşe, fără case, fără vite, nimic. Drumul a devenit şi mai rău: îi amintea lui Boulware de o potecă dintr-un film cu cowboy. În curând ploaia se transformă în zăpadă şi drumul deveni alunecos. Boulware se tot uita cu coada ochiului spre prăpastia abruptă de pe lateral. „Dacă o iei la vale pe nenorocita asta, îşi spuse el, nu te vei răni – ci vei *muri.*"

Lângă Bingol, la jumătatea drumului spre destinaţia lor, au urcat la o mai mare altitudine şi au ieşit din furtună. Cerul era senin şi era o lună strălucitoare, aproape ca lumina zilei. Boulware vedea norii de zăpadă şi fulgerele sclipitoare din văile dedesubt. Versantul muntelui era de un alb îngheţat şi drumul semăna cu o pârtie de bob.

Boulware chibzui: „Doamne, voi muri aici, sus, şi nimeni nici măcar nu va şti acest lucru, pentru că nu ştiu unde sunt."

Deodată volanul i se smuci în mâini şi maşina încetini: Boulware s-a panicat pentru un moment, gândindu-se că pierdea controlul, apoi şi-a dat seama că a făcut pană. Opri încet maşina.

Ieşiră cu toţii şi şoferul de taxi deschise portbagajul. Scoase afară rezervorul suplimentar de combustibil pentru a ajunge la roata de rezervă. Boulware îngheţa de frig:

mai mult ca sigur că temperatura era cu mult sub zero. Şoferul de taxi a refuzat ajutorul şi a insistat să schimbe el însuşi roata. Boulware îşi scoase mănuşile şi i le oferi şoferului: bărbatul clătină din cap. „Cred că e vorba de mândrie", reflectă Boulware.

Până când a fost terminată treaba s-a făcut ora patru dimineaţa. Boulware zise:

– Întreabă-l dacă vrea să urce el la volan, eu sunt extenuat.

Şoferul a fost de acord.

Boulware intră în spate. Maşina porni. Boulware închise ochii şi încercă să ignore izbiturile şi smuciturile. Se întreba dacă va ajunge la graniţă în timp util. „La naiba, se gândi el, nimeni nu poate spune că nu am încercat."

Câteva minute mai târziu a adormit.

II

Echipa Ilegală ieşi rapid din Teheran, ca o briză.

Oraşul arăta ca un câmp de luptă de unde toată lumea plecase acasă. Statuile au fost dărâmate, maşinile incendiate, şi copacii doborâţi pentru a crea blocaje rutiere; apoi blocajele au fost îndepărtate – maşinile împinse până la bordurile trotuarelor, statuile făcute bucăţi, copacii arşi. Câţiva arbori fuseseră udaţi cu mâna în fiecare zi timp de cincizeci de ani.

Dar nu se duceau lupte. Au văzut foarte puţini oameni şi un trafic redus. Poate că revoluţia se terminase. Sau poate că revoluţionarii îşi beau ceaiul.

Au trecut cu maşina dincolo de aeroport şi au luat-o pe autostradă spre nord, urmând ruta pe care Coburn şi Simons au mers în timpul călătoriei de recunoaştere. Câteva dintre planurile lui Simons nu au avut niciun rezultat, dar nu şi acesta. Coburn era totuşi temător. Ce îi aştepta în faţă? Armatele se mai dezlănţuiau şi prădau oraşele şi cătunele? Sau s-a terminat revoluţia? Poate că sătenii s-au întors la oile şi la plugurile lor.

Curând cele două Range Roveruri mergeau repede și lin, cu peste 110 kilometri la oră, la poalele unui lanț muntos. În stânga lor se întindea o câmpie plată; în dreapta lor, coastele abrupte şi înverzite ale dealurilor încununate cu vârfuri de munte înzăpezite, dincolo de care se vedea albastrul cerului. Coburn se uită la maşina din faţa lor şi-l zări pe Taylor cum făcea poze prin hayon cu aparatul lui Instamatic.

– Uitați-vă la Taylor, zise el.

– Ce crede că e asta? întrebă Gayden. O vacanță all-inclusive?

Coburn începu să se simtă optimist. Nu a fost nicio problemă până atunci: poate că întreaga țară se liniştea. Oricum, de ce ar trebui iranienii să le creeze probleme? Ce era în neregulă ca străinii să plece din țară?

Paul şi Bill aveau paşapoarte false şi erau vânați de autorități, asta era în neregulă.

La aproape 50 de kilometri de Teheran, chiar în afara oraşului Karaj, au întâlnit primul baraj rutier. Era controlat, după cum erau în mod obişnuit, de bărbați înarmați cu mitraliere și băieți în haine sărăcăcioase.

Mașina din față se opri, iar Rashid sări chiar înainte ca Paul să stopeze a doua maşină, asigurându-se că va

vorbi el, nu americanii. Imediat începu să vorbească tare și rapid în farsi, cu multe gesturi. Paul coborî geamul. Din ceea ce puteau ei înțelege, se părea că Rashid nu depăna povestea asupra căreia au căzut de acord: relata ceva despre jurnaliști.

Peste câtva timp Rashid le spuse să se dea cu toții jos din mașini.

– Vor să caute arme.

Amintindu-și de câte ori a fost percheziționat în timpul călătoriei de recunoaștere, Coburn și-a ascuns micul cuțit Gerber în Range Rover.

Iranienii i-au percheziționat, apoi au căutat superficial prin mașini: nu au găsit cuțitul lui Coburn, nici nu au dat de bani.

Câteva minute mai târziu, Rashid a spus:

– Putem pleca.

La aproape 100 de metri mai jos pe șosea era o stație de benzină. Au tras acolo: Simons dorea să țină canistrele cu combustibil cât de pline se putea.

În timp ce mașinile erau alimentate, Taylor a scos o sticlă de coniac și au luat cu toții o înghițitură, cu excepția lui Simons, care nu era de acord, și a lui Rashid, ale cărui credințe îi interziceau să bea alcool. Simons era furios pe Rashid. În loc să spună că grupul era compus din oameni de afaceri care încercau să revină acasă, Rashid a menționat că erau jurnaliști care mergeau să cerceteze lupta din Tabriz.

– Spune nenorocita aia de variantă, zise Simons.

– Sigur, răspunse Rashid.

Coburn se gândi că Rashid, probabil, va continua să spună primul lucru care îi va veni în minte la momentul respectiv: aşa lucra el.

O mulţime mică de oameni se strânse la staţia de benzină, privindu-i pe străini. Coburn se uita agitat la spectatori. Nu erau întocmai ostili, dar era ceva vag ameninţător la supravegherea lor liniştită.

Rashid cumpără un flacon cu ulei.

Ce urma în continuare?

Luă canistra cu combustibil, care conţinea cea mai mare parte a banilor în pungi de plastic cântărite, din spatele maşinii, şi turnă ulei în ea ca să ascundă banii. „Nu e o idee rea, se gândi Coburn, dar i-aş fi spus lui Simons despre ea înainte de a face acest lucru."

Încercă să citească expresiile de pe feţele din mulţime. Erau puţin curioşi? Plini de antipatie? Suspicioşi? Răuvoitori? Nu-şi putea da seama, însă dorea să plece de acolo.

Rashid plăti şi cele două maşini ieşiră încet din staţia de benzină.

Au avut o călătorie liniştită în următorii 110 kilometri. Drumul, noua autostradă de stat iraniană, era într-o condiţie bună. Trecea printr-o vale, de-a lungul unei căi ferate cu un singur sens, cu munţii acoperiţi de zăpadă deasupra. Soarele strălucea.

Al doilea baraj rutier a fost la ieşirea din Qazvin.

Era unul neoficial – gărzile nu erau în uniformă –, dar mai mare şi mai organizat decât ultimul. Erau două puncte de control, unul după celălalt, şi mai multe maşini care aşteptau.

Cele două Range Roveruri au intrat în rând.

Maşina din faţa lor a fost percheziţionată metodic. Un paznic a deschis portbagajul şi a scos ceea ce părea a fi o bucată de hârtie făcută sul. O desfăcu şi găsi o puşcă. Strigă ceva şi ridică puşca în aer.

Alte gărzi veniră alergând. Se adună o mulţime. Şoferul maşinii a fost chestionat. Una dintre gărzi l-a doborât la pământ.

Rashid trase maşina din rând.

Coburn îi spuse lui Paul să-l urmeze.

– Ce face? întreabă Gayden.

Rashid înaintă treptat prin mulţime. Oamenii îşi făceau loc pe măsură ce Range Roverul îi împingea într-o parte – ei erau interesaţi de bărbatul cu puşca. Paul ţinea al doilea Range Rover chiar în coada primului. Au trecut de primul punct de control.

– Ce naiba face? întrebă iar Gayden.

– Asta ne va crea probleme, zise Coburn.

S-au apropiat de al doilea punct de control. Fără a se opri, Rashid strigă la paznic prin geam. Paznicul îi spuse ceva drept răspuns. Rashid acceleră. Paul îl urmă.

Coburn răsuflă uşurat. Aşa era Rashid: făcea ceea ce era neaşteptat, din impuls, fără să se gândească la consecinţe; şi, oarecum, el scăpa întotdeauna basma curată. Făcea doar viaţa puţin mai tensionată pentru oamenii care erau cu el.

Data următoare când s-au oprit, Rashid a explicat că, pur şi simplu, i-a spus gărzii că cele două Range Roveruri au fost verificate la primul punct de control.

La următorul blocaj Rashid a convins gărzile să scrie un mesaj de liberă trecere pe parbriz cu un marker şi li

s-a făcut semn să treacă prin încă trei blocaje de drum fără să fie percheziționați.

Keane Taylor conducea mașina din față când, urcând pe un drum lung, șerpuitor pe un deal, au văzut două camioane grele unul lângă celălalt, umplând întreaga lățime a drumului, venind cu viteză la vale înspre ei. Taylor a virat și a ieșit de pe drum, oprindu-se brusc într-un șanț, iar Paul a făcut același lucru. Camioanele au trecut, tot unul lângă celălalt, și toată lumea a spus că Taylor era un șofer execrabil.

La amiază au făcut o pauză. Au parcat lângă un teleschi și au luat prânzul compus din biscuiți uscați și prăjiturele. Deși era zăpadă pe versanții munților, soarele strălucea și nu le era frig. Taylor își scoase sticla de coniac, dar se scursese și era goală: Coburn bănuia că Simons a lăsat pe furiș dopul deschis. Au băut apă.

Au trecut prin Zanjan, un oraș mic și îngrijit, unde, în călătoria de recunoaștere, Coburn și Simons vorbiseră cu șeful poliției.

Chiar la ieșire din Zanjan se termina autostrada iraniană de stat – destul de brusc. În a doua mașină, Coburn a văzut Range Roverul lui Rashid dintr-odată dispărând din vedere. Paul apăsă frâna și ieșiră cu toții să se uite.

Acolo unde se termina asfaltul, Rashid a coborât pe o pantă abruptă de aproximativ 25 de metri și a dat cu fața mașinii în noroi. În depărtare spre dreapta, traseul lor continua pe un drum de munte nepietruit.

Rashid reporni motorul și puse mașina în tracțiune integrală și marșarier. Încet, el urcă centimetru cu centimetru pe dâmb până la șosea.

Range Roverul era acoperit cu noroi. Rashid porni ștergătoarele și curăță parbrizul. Când au dispărut urmele de noroi, s-a dus şi permisul de trecere care fusese scris cu markerul. Rashid ar fi putut să-l rescrie, însă nimeni nu avea un marker.

Au mers cu maşinile spre vest, îndreptându-se spre capătul sudic al lacului Rezaiyeh. Range Roverurile erau concepute pentru drumuri dificile şi încă puteau merge cu 65 de kilometri pe oră. Erau tot în urcare: temperatura scădea constant, iar peisajul rural era acoperit cu zăpadă, dar drumul era curat. Coburn chiar se întreba dacă nu cumva vor ajunge la graniță până seara, nu a doua zi, aşa cum au planificat.

Gayden, de pe locul din spate, se aplecă în față și spuse:

– Nimeni nu va crede că a fost atât de uşor. Am face bine să inventăm câteva poveşti de război ca să le relatăm când vom ajunge acasă.

Vorbea însă prea repede.

Pe măsură ce lumina zilei se estompa, s-au apropiat de Mahabad. Periferia oraşului era marcată de câteva colibe împrăştiate, făcute din lemn şi cărămizi de pământ de-o parte şi de alta a unui drum şerpuit. Cele două Range Roveruri au luat repede un viraj și au oprit brusc: drumul era blocat de un camion parcat şi de o mulțime mare, dar aparent disciplinată. Bărbații purtau pantalonii largi, tradiționali, vesta neagră, baticuri alb cu roşu în carouri şi bandulierele triburilor kurde.

Rashid sări din prima maşină și își intră în rol. Coburn studie armele gărzilor și văzu atât puşti automate ruseşti, cât şi americane.

– Toată lumea afară din maşini, zise Rashid.

Până atunci învățaseră că asta era rutina. Au fost percheziționați unul câte unul și au găsit cuțitul cel mic cu arc al lui Keane Taylor, dar i-au dat voie să-l păstreze. Nu au găsit cuțitul lui Coburn, nici banii.

Coburn aştepta ca Rashid să spună: „Putem pleca". Dura mai mult decât de obicei. Rashid discută cu gărzile kurde câteva minute, apoi spuse:

– Trebuie să mergem și să ne întâlnim cu şeful orașului.

Au urcat înapoi în mașini. Un kurd cu o puşcă i-a însoțit în fiecare mașină și i-a condus prin orăşel.

Li s-a ordonat să se oprească în fața unei mici clădiri albe, spălăcite. Una dintre gărzi intră, ieşi după un minut și se întoarse în maşină fără nicio explicație.

S-au oprit din nou în fața a ceea ce era în mod clar un spital. Acolo au luat un pasager, un tânăr iranian într-un costum.

Coburn se întreba ce naiba se întâmpla.

În cele din urmă, au mers cu mașina în jos pe o alee și au parcat în afara a ceea ce părea o casă mică, privată.

Au intrat. Rashid le-a spus să-și descalțe pantofii. Gayden avea câteva mii de dolari în bancnote de o sută de dolari în pantofi. În timp ce şi-i dădea jos i-a îndesat nebunește spre vârful pantofilor.

Au fost conduși într-o cameră mare decorată cu nimic altceva decât un frumos covor persan. Simons le-a şoptit discret fiecăruia unde să se așeze. Lăsând un spațiu în cerc pentru iranieni, îl rândui pe Rashid în dreapta locului. Lângă Rashid era Taylor, apoi Coburn, pe urmă Simons însuși pe partea opusă a spațiului. La dreapta lui Simons stăteau Paul și Bill, puțin în spate față de linia

cercului, unde vor fi cel mai puțin vizibili. Gayden, completând cercul, stătea la dreapta lui Bill.

În timp ce Taylor stătea așezat, el a văzut că avea o gaură mare în dreptul degetului mare de la șosetă, iar bancnotele de o sută de dolari presau să iasă prin orificiu. Înjură în barbă și repede împinse banii înapoi spre călcâi.

Tânărul în costum li se alătură înăuntru. Părea educat și vorbea bine limba engleză.

– Sunteți pe punctul de a cunoaște un bărbat care tocmai a scăpat după douăzeci și cinci de ani în închisoare, zise el.

Bill aproape că spuse: „Ei bine, ca să vezi. Și eu tocmai am scăpat din închisoare!“, dar se opri la timp.

– Veți fi trimiși în judecată, iar acest bărbat va fi judecătorul vostru, continuă tânărul iranian.

Cuvintele „în judecată“ îl loviră pe Paul ca o explozie, iar el se gândi: „Am parcurs atâta drum fără niciun rost“.

III

Echipa Legală a petrecut ziua de miercuri la casa lui Lou Goelz în Teheran.

Dimineața devreme telefonat Tom Walter din Dallas. Linia era slabă și conversația confuză, dar Joe Poché a putut să-i spună lui Walter că el și Echipa Legală erau în siguranță, se vor muta la ambasadă de îndată ce se putea și vor pleca din țară imediat ce ambasada își va organiza, în cele din urmă, zborurile de evacuare. Poché, de asemenea, a informat că starea lui Cathy Gallagher nu s-a îmbunătățit și că a fost dusă la spital cu o seară înainte.

John Howell l-a sunat pe Abolhasan, care avea un alt mesaj de la Dadgar. Acesta era dispus să negocieze o cauțiune mai mică. Dacă EDS îi găsea pe Paul şi Bill, compania va fi nevoită să-i predea şi să plătească o cauţiune mai mică. Americanii ar trebui să-şi dea seama că era inutil ca Paul şi Bill să încerce să părăsească Iranul prin mijloace obişnuite şi foarte periculos pentru ei să plece altfel.

Howell a înţeles astfel că lui Paul şi Bill nu li s-ar fi permis să se îmbarce în cadrul unui zbor de evacuare a ambasadei. Se întrebă din nou dacă Echipa Legală nu se afla în mai mare pericol decât Echipa Ilegală. Bob Young simțea acelaşi lucru. În timp ce ei discutau despre acest lucru, au auzit împuşcături. Păreau că veneau din direcția Ambasadei Statelor Unite.

Vocea Națională a Iranului, un post de radio care transmitea din Baku peste graniță, în Uniunea Sovietică, de câteva zile emitea buletine de „știri" despre planuri americane clandestine de a organiza o contrarevoluție. Miercuri Vocea Națională a anunțat că dosarele SAVAK[1], poliția secretă şi mult urâtă a Șahului, au fost transferate către Ambasada Statelor Unite. Povestea era aproape sigur inventată, dar suna foarte plauzibil: CIA a creat SAVAK şi era în relații apropiate cu ei, şi toată lumea ştia că ambasadele SUA - asemeni tuturor ambasadelor - erau pline cu spioni foarte discret deghizați ca atașați diplomatici. Oricum, unii dintre revoluționarii din Teheran credeau povestea şi - fără a consulta vreunul dintre ajutoarele Ayatollahului - au hotărât să treacă la acțiune.

---

[1] Sazeman-e Ettela'at va Amniyat-e Keshvar - Agenţia Centrală de Informaţii din Iran (n.red.)

În decursul dimineții au intrat în clădirile înalte care înconjurau complexul ambasadei și au luat poziție cu armele automate. Au deschis focul la zece și jumătate.

Ambasadorul William Sullivan era în biroul secretarei lui răspunzând la un telefon. Vorbea cu ministrul adjunct de Externe al Ayatollahului. Președintele Carter a decis să recunoască noul guvern revoluționar din Iran, iar Sullivan făcea pregătiri pentru a face anunțul oficial.

Când puse receptorul jos, se întoarse să-și vadă atașatul de presă, Barry Rosen, stând acolo cu doi jurnaliști americani. Sullivan era furios, deoarece Casa Albă dăduse instrucțiuni specifice ca decizia de a recunoaște noul guvern să fie anunțată la Washington, nu la Teheran. Sullivan îl pofti pe Rosen în biroul lui și îl apostrofă.

Rosen i-a spus că doi jurnaliști erau acolo pentru a face pregătirile de repatriere a cadavrului lui Joe Alex Morris, corespondentul *Los Angeles Times* împușcat în timpul luptelor de la Doshen Toppeh. Simțindu-se ridicol, Sullivan i-a zis lui Rosen să le ceară jurnaliștilor să nu dezvăluie ceea ce aflaseră când au tras cu urechea la conversația lui la telefon.

Rosen ieși. Sună telefonul lui Sullivan. Îl ridică. S-a auzit dintr-odată un zgomot imens de arme de foc și o ploaie de gloanțe au spulberat geamurile.

Sullivan se lăsă pe podea.

Se târî prin încăpere până în biroul alăturat, unde dădu nas în nas cu adjunctul lui, Charlie Naas, care ținuse o ședință despre zborurile de evacuare. Sullivan avea două numere de telefon pe care le putea utiliza, în caz de urgență, pentru a da de liderii revoluționari. I-a

spus lui Naas să sune la un număr, şi ataşatului militar să sune la celălalt. Încă întinşi pe podea, cei doi bărbaţi traseră telefoanele de pe birou şi începură să sune.

Sullivan îşi scoase dispozitivul walkie-talkie şi ceru informaţii de la unităţile de puşcaşi marini din complex.

Atacul cu mitraliere era focul de acoperire pentru o bandă de şaptezeci şi cinci de revoluţionari care a escaladat zidul din faţă al complexului ambasadei şi avansa în direcţia reşedinţei. Din fericire, aproape toţi angajaţii erau cu Sullivan în clădirea cu arhiva.

Sullivan le ordonă puşcaşilor marini să se retragă, să nu-şi folosească puştile şi să tragă cu armele de pe lateral doar pentru autoapărare.

Apoi se târî din biroul executiv până pe coridor.

În următoarea oră, pe măsură ce atacatorii au ocupat reşedinţa şi clădirea cantinei, Sullivan i-a adunat pe toţi civilii de la arhivă în seiful de comunicaţii de la etaj. Când au auzit atacatorii doborând uşile din oţel ale clădirii, le-a ordonat puşcaşilor marini să se alăture civililor din seif. Acolo le-a spus să-şi adune armele grămadă într-un colţ şi le-a ordonat tuturor să se predea cât de curând posibil.

În cele din urmă, Sullivan însuşi intră în seif, lăsându-i pe ataşat şi pe traducător afară.

Când atacatorii au ajuns la etajul al doilea, Sullivan a deschis uşa seifului şi a ieşit cu mâinile deasupra capului.

Ceilalţi – aproximativ o sută de oameni – l-au urmat.

Au fost conduşi în sala de aşteptare a biroului executiv şi percheziţionaţi. A existat o dispută confuză între două grupări de iranieni, iar Sullivan şi-a dat seama că oamenii Ayatollahului au trimis o echipă de salvare – după câte s-ar putea presupune, ca răspuns la telefoanele

date de Charlie Naas și de atașatul armatei –, iar salvatorii au sosit la etajul al doilea în același timp cu atacatorii.

Deodată un glonț perforă geamul.

Toți americanii se lăsară pe podea. Unul dintre iranieni părea să creadă că împușcătura venise din interiorul camerei și își îndreptă violent mitraliera AK-47 înspre harababura de prizonieri de pe podea; apoi Barry Rosen, atașatul de presă, a țipat în farsi:

– A venit de afară! A venit de afară!

În acel moment Sullivan s-a trezit stând întins lângă cei doi jurnaliști care fuseseră în biroul secretarei lui.

– Sper că notați toate aceste lucruri în caietele voastre, zise el.

În cele din urmă, au fost duși afară în curte, unde Ibrahim Yazdi, noul prim-ministru adjunct al Ayatollahului, și-a cerut scuze lui Sullivan pentru atac.

Yazdi, de asemenea, i-a oferit lui Sullivan o escortă personală, compusă din câțiva studenți care vor fi de acum înainte responsabili pentru siguranța ambasadorului SUA. Liderul grupului i-a explicat lui Sullivan că ei erau calificați să-i asigure paza. Că l-au analizat și că erau obișnuiți cu traseul lui, deoarece până de curând misiunea lor a fost să-l asasineze.

Mai târziu în acea după-amiază Cathy Gallagher a sunat de la spital. I s-a dat un tratament care i-a rezolvat problema, cel puțin temporar, și dorea să se alăture din nou soțului ei și celorlalți din casa lui Lou Goelz.

Joe Poché nu voia ca alți membri din Echipa Legală să plece din casă, dar, de asemenea, nu dorea ca alți iranieni să știe unde se aflau ei; așa că l-a sunat pe Gholam și i-a

cerut să o ia pe Cathy de la spital şi să o aducă în colţul străzii, de unde o va lua soţul ei.

Ea a ajuns cam pe la ora 7.30. Se simțea mai bine, însă Gholam i-a relatat o poveste înspăimântătoare.

– Au tras asupra camerelor noastre de hotel ieri, zise ea.

Gholam plecase la Hyatt să plătească factura pentru EDS și să ia geamantanele pe care le-au lăsat în urmă, a explicat Cathy. Camerele fuseseră devastate, erau găuri de gloanțe peste tot și bagajele au fost făcute fărâme.

– Doar camerele noastre? întrebă Howell.

– Da.

– Ai aflat cum s-a întâmplat?

Când Gholam a mers să plătească factura, directorul hotelului le-a spus:

– Cine *naiba* erau oamenii ăia – CIA?

După câte se pare, luni dimineaţa, imediat ce toţi oamenii de la EDS au părăsit hotelul, revoluționarii au pus stăpânire pe el. I-au hărţuit pe toți americanii, cerându-le paşapoartele și au arătat poze cu cei doi bărbați pe care ei îi căutau. Directorul nu a recunoscut bărbații din fotografii. Nici altcineva nu i-a recunoscut.

Howell se întreba cine i-a înfuriat pe revoluționari într-un asemenea hal, încât le-au distrus camerele. Poate că barul bine aprovizionat al lui Gayden le-a insultat sensibilitățile musulmane. De asemenea, în apartamentul lui Gayden au rămas un magnetofon folosit pentru dictare, câteva microfoane pentru înregistrarea conversațiilor la telefon și un set walkie-talkie pentru copii. Revoluționarii ar fi putut crede că asta era aparatura de supraveghere CIA.

Pe parcursul zilei, rapoarte vagi și alarmante despre ceea ce se întâmpla la ambasadă au ajuns la Howell și la Echipa Legală prin intermediul omului de serviciu al lui Goelz, care își suna prietenii. Dar Goelz s-a întors în timp ce ceilalți serveau cina și după vreo două băuturi tari el nu a fost afectat de experiența lui. A petrecut o bună bucată de timp stând întins pe burta lui mare pe un coridor. A doua zi se întoarse la biroul său și veni acasă în seara aceea cu vești bune: zborurile de evacuare vor începe sâmbătă și Echipa Legală va avea întâietate.

Howell se gândi: „Dadgar s-ar putea să aibă alte idei despre acest lucru".

IV

În Istanbul, Ross Perot a avut un sentiment îngrozitor că întreaga operațiune scăpa de sub control.

A auzit, prin intermediul celor din Dallas, că Ambasada SUA din Teheran a fost ocupată de revoluționari. El știa, de asemenea, deoarece Tom Walter a vorbit cu Joe Poché mai devreme, că Echipa Legală plănuia să se mute în complexul ambasadei cât mai curând posibil. Dar, după atacul asupra ambasadei, aproape toate liniile telefonice spre Teheran au fost deconectate, iar Casa Albă monopoliza puținele linii rămase. Astfel încât Perot nu știa dacă Echipa Legală fusese la ambasadă în timpul atacului, nici în ce fel de pericol ar putea ei să fie în cazul în care mai erau încă în casa lui Goelz.

Pierderea legăturii telefonice, de asemenea, însemna că Merv Stauffer nu îl putea suna pe Gholam să afle

dacă Echipa Ilegală a trimis „un mesaj pentru Jim Nyfeler" indicând fie că erau bine, fie că aveau probleme. Întreaga echipă de la etajul șapte din Dallas era la muncă trăgând sfori pentru a prinde una dintre puținele linii telefonice rămase, astfel încât să poată vorbi cu Gholam. Tom Walter a luat legătura cu AT&T și a vorbit cu Ray Johnson, care se ocupa de contul de telefoane de la EDS. Era un cont foarte mare – computerele de la EDS din diferite părți ale SUA comunicau unele cu altele prin linii telefonice – și Johnson a fost binevoitor pentru a ajuta un client foarte important. El a întrebat dacă telefonul companiei EDS spre Teheran era o chestiune de viață și de moarte. „Bineînțeles că este", a răspuns Tom Walter. Johnson încerca să obțină o linie. În același timp, T.J. Márquez convingea cu vorbe frumoase un operator internațional, străduindu-se să o convingă să încalce regulile.

Perot a pierdut, de asemenea, legătura cu Boulware, care trebuia să facă joncțiunea cu Echipa Ilegală pe partea turcească a graniței. Ultima dată au fost aflate vești de la Boulware în Adana, la 800 de kilometri de unde trebuia el să fie. Perot a presupus că el se afla în drum spre locul de întâlnire, dar nu avea cum să-și dea seama cât de departe a ajuns sau dacă va reuși să ajungă acolo la timp.

Perot a petrecut cea mai mare parte a zilei încercând să obțină un avion ușor sau un elicopter cu care să zboare în Iran. Boeingul 707 nu era de folos pentru aceasta, deoarece Perot avea nevoie să zboare la joasă altitudine și să caute Range Roverurile cu „X" sau „A" pe capotă, apoi să aterizeze pe aerodromuri mici scoase din uz sau chiar pe un drum sau pe o pajiște. Dar, până atunci, eforturile

lui au confirmat doar ceea ce Boulware i-a spus la ora șase în acea dimineață: nu avea să se întâmple.

De disperare, Perot a sunat un prieten de la DEA[1] şi a cerut numărul de telefon al omului de la agenție din Turcia, gândindu-se că oamenii de la narcotice, cu siguranță, vor ști cum să obțină avioane ușoare. Omul de la DEA a venit la Sheraton, însoțit de un alt bărbat care, a înțeles Perot, era de la CIA; dar dacă ei ştiau de unde să ia un avion, ei nu spuneau.

În Dallas, Merv Stauffer suna peste tot în Europa căutând un aparat de zbor potrivit, care putea fi cumpărat sau închiriat imediat şi cu care se putea zbura în Turcia: nici el nu a reuşit deocamdată.

După-amiază târziu Perot i-a spus lui Pat Sculley:

– Vreau să vorbesc cu americanul care are cel mai înalt rang în Istanbul.

Sculley a plecat şi a creat un mic infern la Consulatul american, ca atare, la 10.30 seara un consul stătea în apartamentul lui Perot la Sheraton.

Perot vorbea cinstit cu el.

– Oamenii mei nu sunt criminali de vreun fel, zise el. Ci oameni de afaceri obişnuiți, cu soții și copii care se îngrijorează de moarte din cauza lor acasă. Iranienii i-au ținut în închisoare timp de şase săptămâni fără să le aducă vreo acuză sau să găsească vreo dovadă împotriva lor. Acum ei sunt liberi şi încearcă să iasă din țară. Dacă sunt prinși, vă puteți imagina ce şansă vor avea de a fi tratați cu dreptate: niciuna. După felul în care stau lucrurile în Iran acum, oamenii mei s-ar putea să nu ajungă nici până la graniță. Vreau să intru şi să-i iau și acolo am

[1] Drug Enforcement Administration - Agenția de Combatere a Drogurilor din SUA (n.red.)

nevoie de ajutorul dumneavoastră. Trebuie să împrumut, să închiriez sau să cumpăr un aparat uşor de zbor. Mă puteți ajuta?

– Nu, răspunse consulul. În această țară este împotriva legii ca persoane particulare să dețină aparate de zbor. Fiindcă este împotriva legii, avioanele nu sunt aici nici măcar pentru cineva pregătit să încalce legea.

– Dar *dumneavoastră* trebuie să aveți un aparat de zbor.

– Departamentul de Stat nu are.

Perot dispera. Trebuia să stea și să nu facă *nimic* pentru a ajuta Echipa Ilegală fugară?

Consulul adăugă:

– Domnule Perot, suntem aici pentru a ajuta cetățeni americani și voi încerca să vă fac rost de un aparat de zbor. Voi trage orice sfori voi putea. Dar vă spun acum că șansa mea de a avea succes este aproape de zero.

– Ei bine, apreciez efortul.

Consulul se ridică să plece.

Perot spuse:

– Este foarte important ca prezența mea în Turcia să fie păstrată secretă. Chiar acum autoritățile iraniene nu au idee unde sunt oamenii mei. Dacă află cumva că eu sunt aici, își vor putea da seama cum vor ieși oamenii mei, iar aceasta ar crea o catastrofă. Deci, vă rog, fiți discret.

– Înțeleg.

Consulul părăsi apartamentul.

Câteva minute mai târziu se auzi telefonul. T.J. Márquez suna din Dallas.

– Perot, eşti pe prima pagină a ziarului de azi.

Inima lui Perot stătu în loc: povestea se aflase.

T.J. continuă:

– Guvernatorul tocmai te-a numit președinte al Comisiei împotriva Drogurilor.

Perot respiră din nou.

– Marquez, *m-ai speriat.*

T.J. râse.

– Nu ar trebui să-i faci asta unui om bătrân, zise Perot. Băiete, chiar mi-ai atras atenția cu asta.

– Aşteaptă o clipă, Margot este la celălalt capăt al firului, zise T.J. Vrea doar să-ți ureze o zi a Sfântului Valentin fericită.

Perot îşi dădu seama că era 14 februarie. El preciză:

– Spune-i că sunt în deplină siguranță și păzit permanent de două blonde.

– Aşteaptă un minut, îi voi transmite.

T.J. reveni pe fir un minut mai târziu, râzând, și adăugă:

– A zis că e interesant faptul că ai nevoie de *două* ca să o înlocuieşti pe ea.

Perot râse satisfăcut. El singur și-a creat bătăi de cap: ar fi trebuit să ştie mai bine decât să încerce să înscrie puncte pe seama lui Margot.

– Ai luat legătura cu Teheranul?

– Da, operatorul internațional ne-a furnizat o linie și am dat-o în bară formând un număr greşit. Apoi AT&T ne-a oferit o linie și am dat de Gholam.

– Și?

– Nimic. Nu am aflat nimic de la el.

Veselia provizorie a lui Perot dispăru.

– Ce l-ai întrebat?

– Noi am întrebat doar: „Sunt mesaje?“, iar el a răspuns negativ.

– La naiba.

Perot aproape că își dori ca Echipa Ilegală să sune şi să spună că aveau necazuri, deoarece atunci le-ar fi știut cel puțin locația.

Îşi luă la revedere de la T.J. și se pregăti de culcare. Pierduse Echipa Legală, l-a pierdut pe Boulware, iar între timp a pierdut și Echipa Ilegală. Nu a reuşit să facă rost de un avion uşor în care să meargă să-i caute. Întreaga operațiune era o harababură – şi nu putea face nimic în legătură cu asta.

Aşteptarea îl omora. Și-a dat seama că niciodată în viață nu a experimentat atât de multă tensiune. A văzut oameni prăbuşindu-se din cauza stresului, dar niciodată nu a fost cu adevărat capabil să empatizeze cu suferința lor, deoarece niciodată nu i s-a întâmplat lui. Stresul nu îl supăra, fireşte – de fapt, el prospera în condiții de stres. Dar acesta era diferit.

Ross și-a încălcat propria regulă şi şi-a permis lui însuşi să se gândească la toate lucrurile rele care s-ar putea întâmpla. Ceea ce era în joc acolo era libertatea lui, deoarece dacă operațiunea asta de salvare va da greş, el va sfârşi în închisoare. Deja adunase o armată mercenară, a consimțit utilizarea ilegală a paşapoartelor americane, a aranjat falsificarea cărților de identitate din armata SUA şi a conspirat pentru efectuarea unei treceri ilegale a graniței. Spera că va merge la închisoare în SUA, nu în Turcia. Cel mai rău lucru ar fi dacă turcii l-ar trimite în Iran ca să fie judecat pentru „infracțiunile“ lui acolo.

Stătea treaz pe patul de hotel îngrijorându-se de Echipa Legală, de Echipa Ilegală, de Boulware și de el însuși. Nu putea face nimic decât să îndure situația. În viitor va fi mult mai compătimitor față de oamenii pe care îi va pune în situații de stres. Dacă mai avea un viitor.

V

Coburn era tensionat, privindu-l pe Simons.

Stăteau cu toții într-un cerc pe covorul persan, așteptându-l pe „judecător". Simons îi spusese lui Coburn, înainte ca ei să plece din Teheran: „Rămâi cu ochii pe mine". Până atunci Simons fusese pasiv, suportase bine dificultățile, lăsându-l pe Rashid să vorbească, permițând ca echipa să fie arestată. Dar ar putea veni un moment în care el să-și schimbe tactica. Dacă hotăra să înceapă bătaia, îi va da de știre lui Coburn cu o fracțiune de secundă înainte să se întâmple.

Sosi judecătorul.

În vârstă de aproximativ cincizeci de ani, purta un sacou de culoare albastru-închis cu un pulover cafeniu-deschis dedesubt și o cămașă cu gulerul răsfrânt. Lăsa impresia unui specialist, un doctor sau un avocat. Avea o armă de 45 mm prinsă la curea.

Rashid l-a recunoscut. Numele lui era Habib Bolourian și era un comunist de frunte.

Bolourian se așeză în spațiul pe care Simons l-a avut în gând pentru el.

A zis ceva în farsi şi tânărul în costum – care și-a asumat rolul de interpret – le-a cerut pașapoartele.

„Asta este, se gândi Coburn; aici vom întâmpina dificultăți. Se va uita la pașaportul lui Bill și-și va da seama că aparţine altcuiva."

Paşapoartele au fost puse grămadă pe covor în faţa lui Bolourian. Habib se uită la cel din vârf. Traducătorul începu să scrie detaliile. S-a creat o oarecare confuzie în legătură cu numele de familie și numele de botez: iranienii deseori le încurcau pe cele două, dintr-un oarecare motiv. Rashid îi înmâna paşapoartele lui Bolourian şi Gayden se apleca în față și sublinia anumite lucruri; și i-a trecut prin minte lui Coburn că între cei doi confuzia devenea și mai mare. Rashid îi dădea lui Bolourian același pașaport de mai multe ori și Gayden, aplecându-se ca să sublinieze anumite aspecte în pașaport, acoperea fotografia. Coburn le admira curajul. În cele din urmă, pașapoartele le-au fost înapoiate și lui Coburn i s-a părut că pașaportul lui Bill nu a fost, de fapt, niciodată deschis.

Bolourian a început să-l interogheze pe Rashid în farsi. Rashid părea să relateze povestea oficială, potrivit căreia ei erau oameni de afaceri încercând să ajungă acasă, cu anumite înfloririturi despre membrii de familie pe punctul de a muri în Statele Unite.

În cele din urmă, traducătorul rosti în limba engleză:

– Vreți să ne spuneți exact ce căutați aici?

Rashid răspunse:

– Ei bine, vedeți...

Nu reuşi să-şi încheie fraza, deoarece un paznic din spatele lui îl lovi cu patul mitralierei în ceafă și Rashid căzu secerat. Evident, traducătorul dorea să audă ce aveau de spus americanii, să vadă dacă povestea lor se potrivea cu cea a lui Rashid; acțiunea paznicului a fost o

aluzie brutală la faptul că ei erau la mâna revoluționarilor violenți.

În calitate de director executiv senior de la EDS, Gayden i-a răspuns traducătorului:

– Lucrăm cu toții pentru o companie de procesare de date numită PARS Data Systems sau PDS.

De fapt, PDS a fost compania iraniană deținută în comun de EDS și de Abolfath Mahvi. Gayden nu a menționat numele EDS, deoarece, așa cum a subliniat înainte ca ei să plece din Teheran, Dadgar s-ar putea să emită un ordin de arestare mascat asupra oricui avea legătură cu EDS.

– Noi am avut un contract cu Banca Omran, continuă Gayden, spunând adevărul, dar sub nicio formă întregul adevăr. Nu eram plătiți, oamenii aruncau cu pietre în geamurile noastre, nu aveam bani, ne era dor de familiile noastre și am vrut doar să mergem acasă. Aeroportul era închis, deci am decis să mergem cu mașina.

– Așa este, confirmă traducătorul. Același lucru mi s-a întâmplat și mie – am vrut să zbor spre Europa, însă aeroportul era închis.

„S-ar putea să avem un aliat aici", se gândi Coburn.

Bolourian a întrebat, iar traducătorul a tradus:

– Ați avut vreun contract cu ISIRAN?

Coburn era uluit. Pentru cineva care a petrecut douăzeci și cinci de ani în închisoare, Bolourian era remarcabil de bine informat. ISIRAN – Information Systems Iran – era o companie de procesare de date care cândva a fost deținută de Abolfath Mahvi și ulterior cumpărată de guvern. Compania era bine cunoscută ca având legături apropiate cu poliția secretă, SAVAK. Mai rău, EDS,

într-adevăr, a avut contract cu ISIRAN: în parteneriat, cele două companii au creat un sistem de control al documentelor pentru marina iraniană în 1977.

– Nu avem absolut nicio legătură cu ISIRAN, minţi Gayden.

– Ne puteți da vreo dovadă despre compania pentru care lucrați?

Aceea era o problemă. Înainte de a pleca din Teheran au distrus cu toții hârtiile care aveau legătură cu EDS, la indicațiile lui Simons. În momentele acelea își cotrobăiau cu toții prin buzunare după orice ar fi putut trece cu vederea.

Keane Taylor îşi găsi cardul de asigurare de sănătate, cu „Electronic Data Systems Corp" tipărit în partea de jos. I l-a înmânat interpretului, spunând:

– Electronic Data Systems este compania-mamă a PDS.

Bolourian se ridică şi părăsi camera.

Traducătorul, kurzii înarmați şi oamenii de la EDS au aşteptat în tăcere. Coburn chibzui: „Acum ce urmează?"

Ar putea afla Bolourian în vreun fel că EDS a avut cândva contract cu ISIRAN? Dacă da, ar ajunge el la concluzia pripită că oamenii de la EDS erau în legătură cu SAVAK? Sau întrebarea lui despre ISIRAN a fost o chestiune la nimereală? În acest caz a crezut el povestea lor despre faptul că erau oameni de afaceri încercând să plece acasă?

De cealaltă parte a lui Coburn, în marginea îndepărtată a cercului, Bill se simțea împăcat într-un mod straniu. A ajuns la apogeul fricii în timpul interogării şi, pur şi simplu, nu mai era capabil să se mai îngrijoreze. „Am

încercat din răsputeri să ieșim din țară, reflectă el, și dacă ne pun la zid chiar acum și ne împușcă, asta este."

Bolourian se întoarse încărcând o armă.

Coburn se uită cu coada ochiului la Simons: privirea îi era fixată asupra armei.

Era o carabină veche M1 care arăta de parcă data din al Doilea Război Mondial.

„Nu ne poate omorî pe toți cu aia", se gândi Coburn.

Bolourian îi dădu arma traducătorului și spuse ceva în farsi.

Coburn își încordă mușchii la maximum. „Va ieși un haos dat dracului dacă vor deschide focul în camera aceasta...", chibzui el.

Traducătorul luă arma și spuse:

– Și acum veți fi oaspeții noștri și vom bea ceai.

Bolourian a scris ceva pe o foaie de hârtie și i-a înmânat-o traducătorului. Coburn și-a dat seama că Bolourian, pur și simplu, i-a predat arma traducătorului și i-a dat un permis să o poarte.

– Dumnezeule, am crezut că ne va împușca, murmură Coburn.

Fața lui Simons era lipsită de expresie.

S-a servit ceaiul.

Se lăsase întunericul afară. Rashid a întrebat dacă era vreun loc unde americanii puteau petrece noaptea.

– Veți fi oaspeții noștri, zise traducătorul. Eu, personal, voi avea grijă de dumneavoastră.

Coburn se gândi: „Pentru asta are nevoie de o armă?"
Traducătorul continuă:

– Mâine-dimineață, dascălul nostru musulman va scrie un mesaj dascălului din Rezaiyeh, în care îi va cere să vă lase să treceți.

Coburn îi șopti lui Simons:

– Ce crezi?Ar trebui să petrecem noaptea aici sau să mergem mai departe?

– Nu cred că avem de ales, răspunse Simons. Când a spus „oaspeți" era doar politicos.

Și-au băut ceaiul și traducătorul a adăugat:

– Acum vom merge și vom lua cina.

S-au ridicat și și-au încălțat pantofii. Îndreptându-se spre mașinile lor, Coburn a observat că Gayden șchiopăta.

– Care este problema cu picioarele tale? întrebă el.

– Nu vorbi atât de tare, rosti Gayden printre dinți. Am toți banii îndesați în vârful șosetelor din pantofi și picioarele mă dor foarte tare.

Coburn râse.

Au urcat în mașini și s-au îndepărtat, însoțiți încă de gărzile kurde și de traducător. Pe ascuns, Gayden își lărgi pantofii și rearanjă banii. Au oprit la o stație de benzină. Gayden murmură:

– Dacă nu ar intenționa să ne lase să plecăm, nu ne-ar duce să alimentăm cu benzină... nu-i așa?

Coburn ridică din umeri.

Au mers cu mașina până la restaurantul din oraș. Oamenii de la EDS s-au așezat și gărzile au stat la masă în jurul lor, formând un cerc imperfect și izolându-i de oamenii din oraș.

Era pornit un televizor și Ayatollahul ținea un discurs. Paul se gândi: „Iisuse, acum, când noi avem probleme, trebuia să vină tipul ăsta la putere". Apoi

traducătorul îi traduse: Khomeini spunea că americanii nu ar trebui molestați, ci lăsați să plece din Iran nevătămați. Și Paul se simți mai bine.

Li s-a servit *chella kebab* – miel cu orez. Paznicii au mâncat pe săturate, cu puștile pe masă lângă farfurii.

Keane Taylor a gustat puțin orez, pe urmă și-a pus jos lingura. Avea o durere de cap: a condus în alternanță cu Rashid și a simțit că îi bătea soarele în ochi toată ziua. Era, de asemenea, îngrijorat, deoarece s-a gândit că Bolourian ar putea să sune în Teheran în cursul nopții și să verifice corporația EDS. Gărzile îi tot indicau, prin semne, să mănânce, dar el stătea și bea tacticos o Cola.

Nici lui Coburn nu îi era foame. Și-a amintit că trebuia să îl sune pe Gholam. Se făcuse târziu: probabil că ei erau îngrijorați de moarte în Dallas. Dar ce ar trebui el să-i spună lui Gholam – că erau bine sau că aveau probleme?

Au existat niște discuții referitoare la persoana care ar trebui să plătească factura când era gata masa. Gărzile doreau să plătească, a zis Rashid. Americanii erau neliniștiți ca nu cumva să-i jignească oferindu-se să achite nota când, de fapt, se presupunea că ei erau oaspeții, însă erau, de asemenea, dornici să intre în grațiile acestor oameni. În cele din urmă, Keane Taylor plăti pentru toată lumea.

În timp ce plecau, Coburn îi spuse traducătorului:

– Tare mi-aș dori să sun în Teheran pentru a-i anunța pe ai noștri că suntem bine.

– Bine, zise tânărul.

Au mers cu mașina până la poștă. Coburn intră cu traducătorul. Erau mai mulți oameni care așteptau să

folosească cele trei sau patru cabine telefonice. Traducătorul vorbi cu cineva de dincolo de tejghea, apoi îi spuse lui Coburn:

– Toate liniile spre Teheran sunt ocupate – e foarte greu de luat legătura.

– Ne-am putea întoarce mai târziu?

– Bine.

Au ieşit cu maşina din oraş prin întuneric. Peste câteva minute s-au oprit la o poartă dintr-un gard.

Lumina lunii arăta conturul îndepărtat a ceva ce părea a fi un baraj.

S-a creat o lungă întârziere până când au fost găsite cheile şi abia după aceea au intrat cu maşina. Au observat că se aflau într-un mic parc care înconjura o clădire modernă cu două etaje, bogat ornamentată, făcută din granit alb.

– Acesta este unul dintre palatele Şahului, explică traducătorul. L-a folosit doar o dată, când a inaugurat centrala electrică. În noaptea aceasta îl vom întrebuinţa noi.

Au intrat. Locul era cald şi confortabil. Traducătorul rosti cu indignare:

– Căldura este pornită de trei ani în eventualitatea în care Şahul hotărăşte să treacă pe aici.

Au urcat cu toţii la etaj şi şi-au admirat apartamentele. Era unul regal, luxos, cu o baie enormă modernă, apoi de-a lungul coridorului se înşirau camere mai mici, fiecare conţinând două dormitoare de o persoană şi o baie, probabil pentru gărzile de corp ale Şahului. Sub fiecare pat era o pereche de papuci de casă.

Americanii au mers în camerele gărzilor şi kurzii revoluţionari au ocupat apartamentul Şahului. Unul

dintre ei a hotărât să facă o baie: americanii îl puteau auzi împroşcând cu apă, huiduind şi ţipând. După un timp ieşi. Era cel mai mare şi mai voinic dintre ei şi-şi luase pe el unul dintre halatele de baie moderne ale Şahului. A venit cu paşi mărunţi pe coridor în timp ce colegii lui au izbucnit în râs. A mers până aproape de Gayden şi a spus cu un puternic accent englezesc:

– Un gentleman perfect.

Gayden izbucni în râs.

Coburn îi zise lui Simons:

– Care e planul pentru mâine?

– Vor să ne escorteze până la Rezaiyeh şi să ne predea căpeteniei de acolo, răspunse Simons. Ne va fi de ajutor să-i avem cu noi dacă mai întâlnim alte blocaje rutiere. Dar când vom ajunge în Rezaiyeh, poate vom fi în stare să-i convingem să ne ducă la casa profesorului universitar, nu la şeful de acolo.

Coburn încuviinţă din cap.

– Bine.

Rashid părea îngrijorat.

– Aceştia sunt oameni răi, şopti el. Să nu aveţi încredere în ei. Trebuie să ieşim de aici.

Coburn nu era sigur că avea încredere în kurzi, dar era foarte sigur că vor fi probleme dacă americanii vor încerca să plece în clipa aia.

Observă că unul dintre paznici avea o puşcă G3.

– Hei, aceea e o armă de foc pe cinste, zise el.

Paznicul zâmbi şi păru că înţelege.

– Nu am mai văzut una înainte, zise Coburn. Cum o încarci?

– Încarci... aşa, zise paznicul şi-i arătă.

S-au aşezat şi paznicul i-a explicat cum funcţiona puşca. El vorbea suficientă engleză cât să se facă înţeles cu ajutorul gesturilor.

După un timp Coburn şi-a dat seama că *el* ţinea în momentul acela puşca.

Începu să se relaxeze.

Ceilalţi voiau să facă duş, însă Gayden a mers primul şi a folosit toată apa fierbinte. Paul a făcut un duş rece: era al naibii de evident că se obişnuise cu duşurile reci în ultima vreme.

Au aflat câte ceva despre traducătorul lor: studia în Europa şi era acasă în vacanţă când revoluţia l-a prins şi l-a împiedicat să se poată întoarce. De aceea ştia că aeroportul era închis.

La miezul nopţii Coburn îl întrebă:

– Am putea încerca să dăm din nou acel telefon?

– Bine.

Una dintre gărzi îl escortă pe Coburn înapoi în oraş. Au mers la poştă, care era încă deschisă. Cu toate acestea, nu mai erau linii telefonice spre Teheran.

Coburn aşteptă până la două dimineaţa, apoi renunţă.

Când s-a întors la palatul de lângă baraj, toată lumea dormea dusă.

A mers şi el la culcare. Cel puţin erau încă în viaţă. Era suficient să fie recunoscător pentru acel lucru. Nimeni nu ştia ce era între ei şi graniţă. Se va îngrijora de acest lucru în ziua următoare.

CAPITOLUL DOISPREZECE

I

– Trezeşte-te, Coburn, să ne mişcăm, haide să mergem!

Vocea răguşită a lui Simons pătrunse în somnul lui Coburn, care deschise ochii, gândindu-se: „Unde mă aflu?"

„În palatul Șahului la Mahabad", îi răspunse eul interior.

„Oh, la naiba!"

Se ridică.

Simons pregătea Echipa Ilegală de plecare, dar nu era niciun semn din partea gărzilor: părea că încă dormeau toţi. Americanii făceau foarte mult zgomot şi, în cele din urmă, kurzii au apărut din apartamentul regal.

Simons îi zise lui Rashid:

– Spune-le că ne grăbim, prietenii noştri ne aşteaptă la graniță.

Rashid le comunică lucrul ăsta, apoi adăugă:

– Trebuie să aşteptăm.

Lui Simons nu i-a plăcut varianta în sine.

– De ce?

– Vor cu toţii să facă duş.

Keane Taylor interveni:

– Nu văd urgența acestui lucru – cei mai mulți dintre ei nu au făcut un duș de un an sau doi, ai putea bănui că mai pot aștepta o zi sau două.

Simons își stăpâni nerăbdarea pentru încă o jumătate de oră, pe urmă i-a comunicat lui Rashid să le spună din nou gărzilor că echipa trebuia să se grăbească.

– Trebuie să vedem baia Șahului, zise Rashid.

– Dracu' s-o ia, am văzut-o! șuieră Simons. Din ce cauză este întârzierea asta?

Toată lumea intră buluc în apartamentul regal și declară cu supunere că era vorba de un lux rușinos într-un palat nefolosit; și totuși, gărzile nu doreau să plece.

Coburn se întreba ce se întâmpla. S-au răzgândit în legătură cu escortarea americanilor în următorul oraș? A verificat Bolourian corporația EDS în timpul nopții? Simons nu va accepta să mai fie ținut aici mult timp...

În cele din urmă, apăru tânărul traducător și s-a dovedit că gărzile îl așteptau pe el. Planul era neschimbat: un grup de kurzi îi va însoți pe americani pe următoarea porțiune a călătoriei lor.

Simons spuse:

– Avem prieteni în Rezaiyeh – am dori să fim duși până la casa lor decât să mergem să ne întâlnim cu șeful orașului.

– Nu veți fi în siguranță, zise traducătorul. Luptele sunt crâncene la nord de Rezaiyeh și orașul Tabriz este încă în mâinile susținătorilor Șahului. Trebuie să vă încredințez unor oameni care vă pot proteja.

– Bine, dar acum putem pleca.

– Sigur.

Au plecat.

Au intrat cu mașina în oraș și li s-a ordonat să se oprească în fața unei case. Traducătorul intră. Toți ceilalți au așteptat. Cineva a adus pâine și brânză grasă pentru micul dejun. Coburn ieși din mașina lui și intră în cea a lui Simons.

– Ce se întâmplă acum?

– Aceasta este casa dascălului musulman, explică Rashid. El îi scrie o scrisoare omologului său din Rezaiyeh despre noi.

A trecut cam o oră până când traducătorul a ieșit cu scrisoarea promisă.

În continuare au mers cu mașina la secția de poliție și acolo au văzut vehiculul escortă: o ambulanță mare și albă cu o lumină roșie sclipitoare pe capotă, geamurile distruse, și un fel de mesaj de identificare mâzgălit într-o parte, în farsi, cu marker roșu, probabil însemnând „Comitetul Revoluționar din Mahabad" sau ceva asemănător. Era plină de kurzi înarmați.

S-a ales praful de călătoria neobservată.

În cele din urmă, au ajuns pe șosea, ambulanța deschizându-le calea.

Simons era neliniștit din cauza lui Dadgar. Evident, nimeni din Mahabad nu fusese avertizat să-i caute pe Paul și Bill, dar Rezaiyeh era un oraș mult mai mare. Simons nu știa dacă autoritatea lui Dadgar se extindea și în mediul rural: tot ceea ce știa era că până atunci Dadgar i-a surprins întotdeauna pe toți prin dăruirea și abilitatea lui de a rezista de-a lungul schimbărilor de guvern. Simons își dorea să nu fie necesar ca echipa să fie dusă în fața autorităților din Rezaiyeh.

– Avem prieteni buni în Rezaiyeh, îi spuse el tânărului traducător. Dacă ne-aţi putea duce acasă la ei, am fi în foarte mare siguranţă acolo.

– Oh, nu, zise traducătorul. Dacă încalc ordinele, iar voi veți fi răniți, voi avea de îndurat iadul.

Simons renunță. Era clar că erau la fel de mult prizonierii kurzilor, pe cât erau şi oaspeții lor. Revoluția din Mahabad era caracterizată de disciplină comunistă mai degrabă decât de anarhie islamică şi singura modalitate de a scăpa de escortă era prin violență. Simons nu era încă pregătit să înceapă o încăierare.

Chiar în afara oraşului, ambulanţa trase la marginea drumului şi opri la o cafenea mică.

– De ce ne oprim? întrebă Simons.

– Micul dejun, răspunse traducătorul.

– Nu avem nevoie de micul dejun, zise Simons convingător.

– Dar...

– Nu avem nevoie de micul dejun!

Traducătorul înălţă din umeri și strigă ceva la kurzii care coborau din ambulanță. Au urcat înapoi şi convoiul a mers mai departe.

Au ajuns la periferia oraşului Rezaiyeh dimineaţa târziu.

Drumul le era închis de inevitabilul blocaj rutier. Acesta era o treabă serioasă, în stil militar, cu vehicule parcate, saci cu nisip şi sârmă ghimpată. Convoiul încetini şi un paznic înarmat le făcu semn de pe marginea drumului spre curtea din față a unei stații de benzină transformată într-un post de comandă. Drumul de acces era bine acoperit cu mitraliere din clădirea stației de benzină.

Ambulanța nu a reușit să oprească la timp și a intrat direct în gardul de sârmă ghimpată.

Cele două Range Roveruri au oprit într-o manieră ordonată.

Ambulanța a fost imediat înconjurată de gărzi și a început o ceartă. Rashid și traducătorul au mers acolo ca să intervină. Revoluționarii din Rezaiyeh nu au presupus instantaneu că revoluționarii din Mahabad erau de partea lor. Oamenii din Rezaiyeh erau din Azerbaidjan, nu erau kurzi, iar discuția a avut loc în limba turcă, precum și în farsi.

Kurzilor li s-a ordonat să-și predea armele, se părea, și refuzau nervoși. Traducătorul le arăta mesajul de la dascălul musulman din Mahabad. Nimeni nu îl prea observa pe Rashid, care dintr-odată a devenit un nepoftit.

În cele din urmă, traducătorul și Rashid s-au întors la mașini.

– Vă vom duce la un hotel, zise traducătorul. Apoi eu voi merge și mă voi întâlni cu dascălul musulman.

Ambulanța era blocată în gardul de sârmă ghimpată și trebuia scoasă de acolo înainte ca ei să poată pleca. Gărzile de la blocajul rutier i-au escortat până în oraș.

Era un oraș mare după standardele provinciilor iraniene. Avea foarte multe clădiri din beton și piatră și câteva drumuri pavate. Convoiul se opri pe o stradă principală. Se puteau auzi țipete în depărtare. Rashid și traducătorul au intrat în clădire – posibil să fi fost un hotel – și ceilalți au așteptat.

Coburn se simțea optimist. Nu ar fi pus prizonierii într-un hotel înainte de a-i împușca. Asta era doar o dispută administrativă.

Strigătele din depărtare au devenit mai puternice şi o mulţime de oameni a apărut în capătul străzii.

În maşina din spate, Coburn spuse:

– Ce naiba e asta?

Kurzii au sărit din ambulanța lor și au înconjurat cele două Range Roveruri, formând un dispozitiv de luptă în fața mașinii care conducea convoiul. Unul dintre ei arătă spre ușa lui Coburn și făcu o mișcare ca și cum ar fi întors o cheie.

– Închideți ușile, le spuse Coburn celorlalți.

Mulţimea se apropie. Coburn şi-a dat seama că era un fel de paradă de stradă. În fruntea procesiunii mergeau câțiva ofițeri de armată în uniforme zdrențuite. Unul dintre ei era în lacrimi.

– Știți ce cred? zise Coburn. Armata tocmai s-a predat și îi afișează pe ofițeri pe Strada Principală.

Mulțimea răzbunătoare mergea neregulat prin jurul maşinilor, înghiontind gărzile kurde şi privind pe ferestre cu priviri pătrunzătoare, ostile. Kurzii nu dădeau înapoi şi încercau să împingă mulțimile departe de maşini. Părea că ciocnirea se va transforma într-o luptă în orice moment.

– Lucrurile devin urâte, zise Gayden.

Coburn nu slăbea din priviri maşina din față, întrebându-se ce va face Simons, apoi văzu vârful unei arme țintit asupra geamului de pe partea șoferului.

– Paul, nu te uita acum, dar cineva are arma ațintită asupra capului tău.

– Iisuse...

Coburn își imagina ce se va întâmpla în continuare: mulțimea va începe să miște mașinile, pe urmă îi vor preda...

Apoi, deodată, s-a terminat. Soldații înfrânți erau atracția principală și, pe măsură ce ei treceau mai departe, mulțimea îi urma. Coburn se relaxă. Paul spuse:

– Pentru un minut, am...

Rashid și traducătorul ieșiră din hotel. Rashid îi anunță:

– Nu vor să știe despre un grup de americani care intră la ei în hotel – nu își vor asuma riscul.

Coburn a dedus din asta că spiritele erau atât de încinse în oraș, încât hotelul putea fi ars de mulțime pentru că a acceptat străini înăuntru.

– Trebuie să ajungem la sediul revoluționarilor, conchise Jay.

Au mers mai departe cu mașina. Era o activitate febrilă pe străzi: șiruri de autofurgonete de toate formele și mărimile erau umplute cu provizii, probabil pentru revoluționarii care încă luptau în Tabriz. Convoiul s-a oprit la ceea ce părea a fi o școală. Era o mulțime uriașă, zgomotoasă, în afara curții, aparent așteptând să intre. După un schimb de replici, kurzii au convins santinela să permită ambulanței și celor două Range Roveruri să pătrundă în curtea școlii. Mulțimea a reacționat nervos când au intrat străinii. Coburn răsuflă ușurat în timp ce poarta de la curte s-a închis în spatele lui.

Au coborât din mașini. Curtea era înțesată cu automobile distruse de gloanțe. Un dascăl islamic stătea în picioare pe un morman de lăzi pentru puști, ținând o

ceremonie zgomotoasă şi înflăcărată împreună cu o mulţime de bărbaţi. Rashid explică:

– E depunerea jurământului unor trupe noi care vor merge în Tabriz şi vor lupta pentru revoluţie.

Gărzile au condus americanii spre clădirea şcolii pe o parte a curţii. Un bărbat a venit pe scări şi a început să ţipe la ei nervos, arătând spre kurzi.

– Nu au voie să intre în clădire înarmaţi, a tradus Rashid.

Coburn şi-a dat seama că luptătorii kurzi deveneau instabili: spre surprinderea lor, s-au trezit pe un teritoriu ostil. Au arătat mesajul de la dascălul islamic din Mahabad. Fapt ce a iscat şi mai multe discuţii în contradictoriu.

În cele din urmă, Rashid a spus:

– Aşteptaţi cu toţii aici. Voi merge înăuntru să vorbesc cu liderul comitetului revoluţionar.

Urcă pe scări şi dispăru.

Paul şi Gayden îşi aprinseră nişte ţigări. Paul se simţi înspăimântat şi demoralizat. Aceşti oameni erau hotărâţi să sune în Teheran şi să afle totul despre el. Să fie trimis înapoi în închisoare ar putea fi cea mai mică dintre grijile lui în clipa aia. El îi spuse lui Gayden:

– Apreciez cu adevărat ce aţi făcut pentru mine, dar e păcat, cred că ne-a ajuns.

Coburn era mai îngrijorat de mulţimea de dincolo de poartă. Aici, cel puţin, cineva încerca să păstreze ordinea. Afară era o haită de lupi. Dacă ei convingeau un paznic prostănac să deschidă poarta? Mulţimea va avea drept scop linşajul. În Teheran un individ – iranian – care făcuse ceva pentru a înfuria o mulţime de oameni a fost, pur

şi simplu, sfâşiat, braţele şi picioarele i-au fost smulse de către oameni, care erau doar înnebuniţi, isterici.

Gărzile şi-au mişcat armele, indicând că americanii ar trebui să se mute într-o parte a curţii şi să stea la perete. S-au supus, simţindu-se vulnerabili. Coburn se uită la perete. Avea găuri de gloanţe în el. Paul le-a văzut şi el, iar faţa îi era palidă.

– Dumnezeule, zise el. Cred că suntem deja morţi.

Rashid se întrebă: care ar fi psihologia liderului comitetului revoluţionar?

„Are un milion de lucruri de făcut, se gândi el. Tocmai a pus stăpânire pe acest oraş şi nu a mai fost niciodată la putere înainte. Trebuie să se ocupe de ofiţerii armatei înfrânte, să aresteze agenţii SAVAK suspecţi şi să-i interogheze, să aibă grijă ca oraşul să funcţioneze normal, să asigure paza împotriva unei contrarevoluţii şi să trimită trupe pentru a lupta în Tabriz.

Tot ceea ce el îşi doreşte este *să taie lucrurile de pe listă.*

Nu are timp sau compasiune pentru nişte americani fugari. Dacă trebuie să ia o decizie, el, pur şi simplu, ne va arunca în închisoare pentru moment şi va lua măsuri în ceea ce ne priveşte mai târziu, pe îndelete. Prin urmare, concluzionă Rashid, trebuie să mă asigur că nu el hotărăşte."

Rashid a fost condus într-o sală de clasă. Conducătorul stătea pe podea. Era un bărbat înalt, puternic, cu emoţia victoriei citindu-i-se pe faţă; dar părea epuizat, confuz şi neliniştit.

Escorta lui Rashid spuse în farsi:

– Bărbatul acesta vine din Mahabad cu o scrisoare de la dascălul musulman și are șase americani cu el.

Rashid s-a gândit la un film vizionat cândva, în care un bărbat intra într-o clădire păzită fluturându-și permisul de conducere în locul unui permis de trecere. Dacă ai suficientă încredere, poți submina suspiciunile oamenilor.

– Nu, eu vin din partea Comitetului Revoluționar din Teheran, a precizat Rashid. Sunt cinci sau șase mii de americani în Teheran și am decis să-i trimitem acasă. Aeroportul este închis, deci îi vom scoate pe toți pe aici. Evident, trebuie să facem aranjamentele și să stabilim procedurile pentru îndrumarea tuturor acestor oameni. De aceea mă aflu aici. Dar dumneavoastră aveți multe probleme pe care să le rezolvați – poate ar trebui să discut detaliile cu subordonații dumneavoastră.

– Da, zise liderul, și le-a făcut semn să plece.

– Eu sunt liderul adjunct, zise escorta lui Rashid în timp ce ieșeau din cameră.

Au intrat în altă cameră, unde cinci sau șase oameni beau ceai. Rashid a vorbit cu liderul adjunct, suficient de tare ca să audă ceilalți.

– Acești americani vor doar să ajungă acasă și să-și vadă familiile. Suntem fericiți să scăpăm de ei și vrem să-i tratăm corect, astfel încât ei să nu aibă nimic împotriva noului regim.

– De ce aveți americani cu voi acum? întrebă adjunctul.

– Pentru o cursă de verificare. În felul acesta, știți, aflăm care sunt problemele...

– Dar nu trebuie să-i lăsați să treacă granița.

– Oh, ba da. Sunt oameni buni care nu au făcut niciodată vreun rău țării noastre și au soții și copii acasă. Unul dintre ei are un copil mic care e pe moarte în spital. Deci Comitetul Revoluționar din Teheran m-a instruit să îi conduc peste graniță...

A continuat să vorbească. Din când în când adjunctul îl întrerupea cu o întrebare. Pentru cine lucrau americanii? Ce aveau cu ei? Cum știa Rashid că ei nu erau agenți SAVAK spionând pentru revoluționarii din Tabriz? Pentru fiecare întrebare, Rashid avea un răspuns, și unul lung. În timp ce el vorbea, putea fi convingător; și dacă tăcea, ceilalți ar fi avut timp să se gândească la obiecții. Oamenii intrau și ieșeau permanent. Adjunctul a plecat de două sau trei ori.

În cele din urmă, el intră și spuse:

– Trebuie să verific astea în Teheran.

Rashid s-a demoralizat. Bineînțeles că nimeni din Teheran nu îi va confirma povestea. Și va dura o eternitate să facă legătura telefonică.

– Totul a fost verificat în Teheran și nu este nevoie de a controla din nou, zise el. Dar, dacă insistați, îi voi duce pe acești americani la un hotel să aștepte. El adăugă: Ați face mai bine să trimiteți niște gărzi cu noi.

Adjunctul ar fi trimis gărzile oricum: faptul că le-a cerut era o metodă de domolire a suspiciunii.

– Nu știu, zise adjunctul.

– Acesta nu e un loc bun pentru a-i ține, spuse Rashid. Ar putea cauza probleme. Ei ar putea fi răniți.

Își ținu respirația. Acolo erau prinși. Într-un hotel, vor avea cel puțin șansa să încerce să treacă granița...

– Bine, zise adjunctul.

Rashid își ascunse sentimentul de ușurare.

Paul era profund recunoscător să-l vadă pe Rashid venind pe treptele clădirii de la școală. Fusese o așteptare lungă. Nimeni, de fapt, nu a îndreptat arme spre ei, însă aveau îngrozitor de multe priviri ostile îndreptate asupra lor.

– Putem pleca la hotel, anunță Rashid.

Kurzii din Mahabad au dat mâna cu ei și i-au lăsat în ambulanța lor. Câteva momente mai târziu americanii au plecat în două Range Roveruri, urmați de patru sau cinci gărzi într-un alt vehicul. Au mers cu mașina până la hotel. De data aceasta au intrat cu toții. A avut loc o discuție aprinsă între hotelier și gărzi, dar gărzile au câștigat, și americanilor li s-au dat patru camere la etajul al treilea din spate și li s-a spus să țină perdelele trase și să stea departe de ferestre în cazul în care lunetiștii locali considerau că americanii erau niște ținte îmbietoare.

S-au strâns într-una dintre camere. Puteau auzi împușcăturile în depărtare. Rashid a organizat prânzul și a mâncat cu ei: pui la grătar, orez, pâine și Cola. Apoi a plecat spre școală.

Gărzile s-au plimbat înăuntrul și prin afara camerei, ducându-și puștile cu ei. Pe unul dintre ei Coburn l-a remarcat ca fiind foarte diabolic. Era tânăr, scund și musculos, cu părul negru și ochii precum ai unui șarpe. Pe măsură ce după-amiaza trecea încet, el părea că se plictisea.

La un moment dat intră și spuse:

– Carter nu bun.

Se uită în jur așteptând o reacție.

– CIA nu bun, adăugă el. America nu bun.

Nimeni nu a reacționat. El ieși.

– Tipul acela este o belea, zise Simons calm. Să nu cumva să cădeți în capcană.

Gardianul încercă din nou puțin mai târziu.

– Eu sunt foarte puternic, spuse el. Lupte. Campion la lupte. Am fost în Rusia.

Nimeni nu zise nimic.

Se așeză și începu să se joace cu arma lui, de parcă nu știa cum să o încarce. Apelă la Coburn.

– Te pricepi la arme?

Coburn clătină din cap.

Gardianul se uită la ceilalți.

– Te pricepi la arme?

Arma era un M1, o carabină cu care ei erau obișnuiți, dar nimeni nu zicea nimic.

– Vrei să faci schimb? întrebă gardianul. Arma aceasta pentru un rucsac?

Coburn răspunse:

– Nu avem un rucsac și nu vrem o armă.

Gardianul renunță și ieși din nou pe coridor.

Simons spuse:

– Unde naiba e Rashid?

II

Mașina a trecut peste o groapă, zguduindu-l și trezindu-l pe Ralph Boulware. Se simțea obosit și amețit după acel somn scurt, agitat. Privi pe fereastră. Era devreme,

dimineața. A văzut malul unui lac enorm, atât de mare, încât nu-i putea zări capătul îndepărtat.

– Unde ne aflăm? întrebă el.

– Acela este lacul Van, preciză Charlie Brown, traducătorul.

Erau case şi sate, și mașini ale civililor: au ieşit din zona rurală sălbatică de la munte şi s-au întors la ceea ce trecea drept civilizaţie în acea parte a lumii. Boulware examină o hartă. A calculat că se aflau la aproximativ 160 de kilometri de graniță.

– Hei, asta e bine! zise el.

Văzu o stație de benzină. Erau cu adevărat înapoi în civilizație.

– Haide să punem benzină, propuse el.

La stația de benzină au luat pâine şi cafea. Cafeaua a fost aproape la fel de bună ca duşul: Boulware ardea de nerăbdare să plece. Îl înştiință Charlie:

– Spune-i bătrânului că eu vreau să conduc.

Taximetristul mersese până atunci cu 50-60 de kilometri la oră, dar Boulware a forţat bătrânul Chevrolet până la 110 kilometri la oră. Părea că avea cu adevărat o șansă de a ajunge la timp la graniță pentru a-l întâlni pe Simons.

Mergând repede și lin pe drumul de-a lungul lacului, Boulware a auzit o pocnitură înăbuşită, urmată de un sunet de rupere; apoi maşina începu să-şi piardă echilibrul şi s-a auzit un scârțâit de metal pe piatră: explodase un cauciuc.

Puse frână brusc, înjurând.

Au ieşit cu toții și s-au uitat la roată: Boulware, taximetristul mai în vârstă, Charlie Brown şi Ilsman cel

durduliu. Cauciucul era complet fărâmițat și roata deformată. Iar ei au folosit roata de rezervă în cursul nopții, după ultima explozie de cauciuc.

Boulware privi mai atent. Piulițele de la roată fuseseră smulse: chiar dacă ar fi putut face rost de altă roată de rezervă, nu vor putea înlătura roata deteriorată.

Boulware se uită în jur. Era o casă pe un drum în sus, pe deal.

– Să mergem acolo, zise Boulware. Putem da un telefon.

Charlie Brown clătină din cap.

– Nu sunt telefoane prin zonă.

Boulware nu avea de gând să renunțe, după toate prin câte a trecut: era prea aproape.

– Bine, îi spuse el lui Charlie. Fă autostopul înapoi până în cel mai apropiat oraş şi adu-ne un alt taxi.

Charlie porni la drum. Două maşini au trecut pe lângă el fără să se oprească, apoi a oprit un camion. Avea fân şi un grup de copii în spate. Charlie sări în camion, iar acesta dispăru din vedere.

Boulware, Ilsman şi şoferul de taxi stăteau privind lacul și mâncând portocale.

O oră mai târziu, un mic autoturism combi european a venit gonind de-a lungul drumului şi opri brusc. Charlie sări din maşină.

Boulware îi dădu şoferului din Adana cinci sute de dolari, pe urmă intră în noul taxi cu Ilsman şi Charlie şi plecară cu maşina, lăsând Chevroletul lângă lac, ca o balenă eşuată.

Noul șofer mergea ca vântul și până la amiază au ajuns în Van, pe malul de est al lacului. Van era un oraş mic,

cu clădiri din cărămidă în centru şi suburbii cu case din chirpici. Ilsman l-a direcţionat pe şofer până la locuinţa unui verişor de-al domnului Fish.

Au plătit şoferul şi au intrat. Ilsman a început o discuţie lungă cu verișorul domnului Fish. Boulware s-a așezat în camera de zi, ascultând fără să înţeleagă, nerăbdător să se pună în mişcare. După o oră el îi spuse lui Charlie:

– Ascultă, haide să luăm un alt taxi, nu avem nevoie de verişor.

– E o zonă foarte rea de aici până la graniţă, zise Charlie. Noi suntem străini, avem nevoie de protecţie.

Boulware îl forţă să fie răbdător.

În cele din urmă, Ilsman îi strânse mâna domnului Fish, iar Charlie adăugă:

– Fiii lui ne vor duce până la graniţă.

Erau doi fii cu două maşini.

Au urcat cu maşinile până în munţi. Boulware nu vedea nicio urmă de bandiţi periculoşi de care să fi fost protejaţi: doar câmpii acoperite cu zăpadă, capre uscăţive şi câţiva oameni zdrenţuiţi trăind în bordeie.

Au fost opriţi de poliţie în satul Yuksekova, la câţiva kilometri de graniţă şi li s-a ordonat să intre într-o secţie de poliţie mică zugrăvită în alb. Ilsman le-a arătat datele de identificare şi au fost repede eliberaţi. Boulware era impresionat. Poate că Ilsman făcea parte, într-adevăr, din echivalentul turcesc al CIA.

Au ajuns la graniţă la ora patru, joi după-amiază, după o călătorie de douăzeci şi patru de ore.

Punctul de frontieră era în mijlocul pustietăţii.

Postul de apărare consta din două clădiri din lemn. Era, de asemenea, şi o poştă. Boulware se întreba cine naiba o folosea. Poate şoferii de camioane. La o depărtare de aproape două sute de metri, pe partea iraniană, era o aglomerare mai mare de clădiri.

Nu se vedea nici urmă de cei din Echipa Ilegală.

Boulware se simţea furios. S-a străduit din răsputeri să ajungă acolo mai mult sau mai puţin la timp: unde naiba era Simons?

Un paznic a ieşit din una dintre barăci şi l-a abordat, iscodindu-l:

– Îi cauţi pe americani?

Boulware era surprins. Întreaga operaţiune trebuia să fie ultrasecretă. Părea că securitatea se dusese naibii.

– Da, confirmă el. Îi caut pe americani.

– Aveţi un apel telefonic.

Boulware era chiar şi mai surprins.

– Fără glumă!

Sincronizarea era fenomenală. Cine naiba ştia că el se afla acolo?

Îl urmă pe paznic în baracă şi ridică receptorul.

– Da?

– Aici Consulatul american, zise vocea. Cum te cheamă?

– Ummm, despre ce e vorba, răspunse Boulware precaut.

– Uite, vrei doar să-mi spui ce faci acolo?

– Nu ştiu cine sunteţi şi nu vă voi spune ce fac.

– Bine, ascultă, ştiu cine eşti şi ştiu ce faci. Dacă ai vreo problemă, sună-mă. Ai un creion?

Boulware notă numărul, îi mulțumi bărbatului și închise perplex. „În urmă cu o oră nu știam că voi ajunge aici, chibzui el, deci de unde știa altcineva? Cu atât mai puțin Consulatul american." Se gândi din nou la Ilsman. Poate că Ilsman ținea legătura cu șefii lui turci de la MIT, care erau în legătură cu CIA, și care, la rândul lor, erau în legătură cu consulatul. Ilsman i-ar fi putut cere cuiva să dea un telefon pentru el în Van, sau chiar la secția de poliție din Yuksekova.

Se întreba dacă era bine sau rău ca tipii de la consulat să știe ce se întâmpla. Și-a adus aminte de „ajutorul" pe care Paul și Bill l-au primit de la Ambasada SUA din Teheran: cu prieteni în Departamentul de Stat, un bărbat nu avea nevoie de dușmani.

Lăsă de o parte gândul la consulat. Principala problemă în momentul acela era unde se afla Echipa Ilegală.

Se întoarse afară și privi în depărtare peste acel ținut al nimănui. A hotărât să se plimbe pe acolo și să discute cu iranienii. I-a strigat pe Ilsman și pe Charlie Brown să vină cu el.

Pe măsură ce se apropia de partea iraniană vedea că gărzile de la frontieră nu erau în uniformă. Probabil, erau revoluționari care au preluat puterea când a căzut guvernul.

El i-a spus lui Charlie:

– Întreabă-i dacă au auzit ceva despre oamenii de afaceri americani care urmau să vină în două jeepuri.

Charlie nu avea nevoie să traducă răspunsul: iranienii au dat cu putere din cap.

Un membru curios al vreunui trib cu o bentiță de cap și o pușcă veche s-a apropiat de partea iraniană. A avut

loc un schimb de replici pentru o perioadă de timp, apoi Charlie a spus:

– Acest bărbat spune că el ştie unde sunt americanii şi vă va duce la ei dacă plătiţi.

Boulware vru să ştie cât, dar Ilsman nu dori ca el să accepte oferta la niciun preţ. Ilsman vorbi convingător cu Charlie, care a tradus:

– Porţi o haină şi mănuşi din piele şi un ceas de mână elegant.

Boulware, căruia îi plăceau ceasurile, avea la mână un ceas pe care i-l dăduse Mary când s-au căsătorit.

– Şi?

– Cu haine ca alea, ei cred că eşti de la SAVAK. Şi ei *îi urăsc* pe cei de la SAVAK.

– Îmi voi schimba hainele. Mai am un palton în maşină.

– Nu, zise Charlie. Trebuie să înţelegi, vor doar ca tu să mergi acolo, iar ei să te împuşte.

– Bine, spuse Boulware.

S-au întors pe partea turcească. Având în vedere că era o poştă situată convenabil atât de aproape, hotărî să sune în Istanbul şi să ia legătura cu Ross Perot. Intră în poștă. A trebuit să semneze. Avea să dureze ceva timp până când apelul va fi direcționat, i-a spus funcționarul.

Boulware a ieșit afară. Gărzile de la granița turcească deveneau iritate, i-a spus Charlie. Câțiva iranieni au venit înapoi cu ei și gărzilor nu le plăcea ca oamenii să se învârtă pe terenul nimănui: era nedisciplinat.

Boulware se gândi: „Ei bine, nu are rost să stau aici“.

El spuse:

– Ne vor suna oamenii aceștia dacă echipa vine în timp ce noi ne întoarcem în Yuksekova?

Charlie i-a întrebat. Gărzile au fost de acord. Era un hotel în sat, au spus ei; vor suna acolo.

Boulware, Ilsman, Charlie și doi fii ai verișorului domnului Fish au urcat în două mașini și s-au întors în Yuksekova.

Acolo s-au cazat în cel mai rău hotel din întreaga lume. Avea podele din pământ. Baia era o gaură în pământul de sub scări. Toate paturile se aflau într-o singură cameră. Charlie Brown a ordonat mâncare și a venit împachetată în ziar.

Boulware nu era sigur că a luat decizia corectă plecând de la punctul de frontieră. Atât de multe lucruri ar fi putut să nu meargă bine: gărzile s-ar putea să nu telefoneze așa cum au promis. A decis să accepte oferta de ajutor din partea Consulatului american și să le spună să ceară permisiunea ca el să rămână la punctul de frontieră. A sunat la numărul care i-a fost dat la singurul telefon străvechi cu fir. A luat legătura, dar se auzea slab și ambele părți au avut probleme în a se face înțelese. În cele din urmă, bărbatul de la celălalt capăt al firului a bâiguit că va suna înapoi și a închis.

Boulware a rămas lângă foc, fremătând. După un timp, și-a pierdut răbdarea și a hotărât să se întoarcă la graniță fără permisiune.

Pe drum au făcut pană.

Au stat cu toții pe drum în timp ce fiii au schimbat roata. Ilsman a apărut agitat. Charlie a explicat:

– El spune că ăsta este un loc foarte periculos, oamenii sunt cu toții criminali și bandiți.

Boulware era sceptic. Ilsman a consimţit să facă toate acestea pentru o taxă de opt mii de dolari, iar Boulware suspecta că bărbatul cel gras se pregătea să crească preţul.

– Întreabă-l câţi oameni au fost ucişi pe acest drum luna trecută, îi spuse Boulware lui Charlie.

El analiză faţa lui Ilsman în timp ce acesta răspundea. Charlie a tradus:

– Treizeci şi nouă.

Ilsman părea serios. Boulware se gândi: „La naiba, tipul ăsta spune nenorocitul de *adevăr*". Privi în jurul lui. Munţi, zăpadă... Se cutremură.

III

În Rezaiyeh, Rashid luă unul dintre cele două Range Roveruri şi conduse de la hotel înapoi la şcoală, transformată în sediu revoluţionar.

Se întreba dacă liderul adjunct sunase în Teheran. Coburn nu a putut stabili legătura telefonică noaptea trecută: liderii revoluţionari aveau, oare, aceeaşi problemă? Rashid se gândi că, probabil, aveau. Deci, dacă adjunctul nu putea lua legătura, ce ar vrea el să facă? El avea doar două opţiuni: să-i reţină pe americani sau să-i lasă să plece fără să verifice. Bărbatul s-ar putea simţi inutil dacă i-ar lăsa să plece fără să controleze: s-ar putea să nu vrea ca Rashid să afle că lucrurile erau atât de slab organizate acolo. Rashid a hotărât să acţioneze ca şi cum presupunea că telefonul a fost dat şi verificarea făcută.

A mers în curte. Adjunctul era acolo, rezemat de un Mercedes. Rashid a început să-i vorbească despre

problema de a aduce șase americani prin oraș în drum spre graniță. Câți oameni puteau fi cazați peste noapte în Rezaiyeh? Ce condiții favorabile erau la punctul de trecere Sero pentru a-i supune formalităţilor? El a subliniat faptul că Ayatollahul Khomeini a dat indicații ca americanii să fie bine tratați în timp ce părăseau Iranul, deoarece noul guvern nu dorea să se certe cu SUA. A atins şi subiectul documentelor: poate comisia din Rezaiyeh ar trebui să emită permise de trecere americanilor prin satul-punct de frontieră Sero. El, Rashid, cu siguranţă va avea nevoie de un asemenea permis în acea zi ca să-i ducă dincolo de graniță pe acești șase americani. A sugerat ca adjunctul împreună cu el să intre în şcoală şi să întocmească o schiță pentru un asemenea permis.

Adjunctul a fost de acord.

Au intrat în bibliotecă.

Rashid a găsit un stilou și hârtie și le-a dat adjunctului.

– Ce ar trebui să scriem? întrebă Rashid. Poate ar trebui să spunem „Persoana care are această scrisoare poate să-i treacă pe cei șase americani prin punctul de frontieră Sero". Nu, să zicem Barzagan sau Sero, în cazul în care Sero este închis.

Adjunctul scrise.

– Poate ar trebui să spunem, hmmm, „Este recomandat ca toate gărzile să le ofere cea mai bună cooperare și asistență a lor, să îi inspecteze și legitimeze pe deplin și, dacă este necesar, să-i escorteze".

Adjunctul a notat, apoi a semnat.

Rashid zise:

– Poate ar trebui să scriem „Comitetul Comandant Revoluția Islamică“.

Adjunctul a scris întocmai.

Rashid s-a uitat la document. Părea oarecum inadecvat, improvizat. Avea nevoie de ceva care să îl facă să arate oficial. Găsi o ștampilă din cauciuc și o tușieră și ştampilă scrisoarea. Pe urmă citi ce scria pe timbru: „Biblioteca Şcolii de Religie, Rezaiyeh. Fondată în 1344“.

Rashid și-a pus documentul în buzunar.

– Ar trebui, probabil, să tipărim şase mii de exemplare, astfel încât să poată fi doar semnate, zise el.

Adjunctul încuviință.

– Mai putem vorbi mâine despre aceste pregătiri, continuă Rashid. Acum aş vrea să merg în Sero, să discut problema cu oficialii vamali de acolo.

– Bine.

Rashid plecă.

Nimic nu era imposibil.

Urcă în Range Rover. Era o idee bună să meargă la graniță, hotărî el: putea afla cu ce probleme s-ar confrunta înainte de a face excursia cu americanii.

La periferia orașului Rezaiyeh era un blocaj rutier comandat de adolescenți cu arme. Nu i-au făcut nicio problemă lui Rashid, dar el s-a îngrijorat despre cum ar putea reacționa la șase americani: era evident că puștii ardeau de nerăbdare să-și folosească armele.

După aceea calea a fost liberă. Era un drum de pământ, însă suficient de lin, iar el mergea cu o viteză bună. A luat un autostopist și l-a întrebat despre trecerea graniței călare. Nicio problemă, a spus autostopistul. Se putea face, și întâmplarea făcea că fratele lui avea cai...

Rashid a efectuat călătoria de şaizeci şi cinci de kilometri în puţin peste o oră. A oprit la punctul de frontieră cu Range Roverul său. Gărzile îl priveau cu suspiciune. Le-a arătat permisul de trecere scris de liderul adjunct. Gărzile au sunat în Rezaiyeh şi – spuneau ei – au vorbit cu adjunctul, care a garantat pentru Rashid.

Acesta stătea în picioare privind dincolo de graniţă în Turcia. Era o privelişte plăcută. Trecuseră cu toţii prin foarte multă suferinţă doar ca să poată ajunge în Turcia. Pentru Paul şi Bill, însemna libertate, casă şi familie. Pentru toţi oamenii de la EDS, va fi sfârşitul unui coşmar. Pentru Rashid, însemna altceva: America.

El înţelegea psihologia directorilor de la EDS. Aveau un sentiment puternic al datoriei. Dacă îi ajutai, le plăcea să îşi arate aprecierea, să menţină echilibrul. Ştia că trebuia doar să ceară şi îl vor lua cu ei spre tărâmul visurilor sale.

Punctul de frontieră era sub controlul satului Sero, la opt sute de metri depărtare de mers pe o cărare de munte. Rashid a hotărât că se va duce să o întâlnească pe căpetenia din sat, ca să stabilească o relaţie de prietenie şi să netezească drumul pentru mai târziu.

Era pe punctul de a pleca în momentul în care două maşini au venit pe partea turcească. Un bărbat negru, înalt, într-o haină din piele a ieşit din prima maşină şi s-a îndreptat spre lanţul de la marginea teritoriului nimănui.

Inima lui Rashid a tresărit de bucurie. Îl cunoştea pe acel bărbat! A început să facă semne cu mâna şi să strige:

– Ralph! Ralph Boulware! Hei, Ralph!

IV

Ziua de joi dimineața l-a găsit pe Glenn Jackson – vânător, baptist și Omul-Rachetă – pe cerul de deasupra Teheranului într-un avion închiriat.

Jackson a rămas în Kuweit după ce s-a anunțat posibilitatea ca Paul și Bill să iasă din Iran pe acolo. Duminică, ziua în care Paul și Bill au ieșit din închisoare, Simons a trimis ordine, prin intermediul lui Merv Stauffer, ca Jackson să meargă în Amman, Iordania, și acolo să încerce să închirieze un avion pentru a zbura în Iran.

Jackson a ajuns în Amman luni și a început treaba imediat. Știa că Perot zburase în Teheran din Amman într-un avion închiriat al companiei Arab Wings. De asemenea, știa că președintele Arab Wings, Akel Biltaji, fusese de ajutor, permițându-i lui Perot să intre cu casetele de televiziune de la NBC drept acoperire. Așa că Jackson l-a contact pe Biltaji și i-a cerut din nou ajutorul.

El i-a spus lui Biltaji că EDS avea doi oameni în Iran care trebuia să fie scoși din țară. El a inventat nume false pentru Paul și Bill. Deși aeroportul Teheran era închis, Jackson dorea să intre în țară cu avionul și să încerce să aterizeze. Biltaji era dornic de a încerca.

Cu toate acestea, miercuri, Stauffer – la instrucțiunile lui Simons – a schimbat ordinele lui Jackson. Noua lui misiune era de a verifica ce făcea Echipa Legală: Echipa Ilegală nu mai era în Teheran, din câte știau cei din Dallas.

Joi Jackson a decolat cu avionul din Amman și s-a îndreptat spre est.

În timp ce coborau spre valea dintre munți unde era adăpostit Teheranul, două aparate de zbor au decolat din oraş.

Avioanele s-au apropiat şi Jackson a văzut că erau aparate de vânătoare ale Forțelor Aeriene Iraniene.

S-a întrebat ce urma în continuare.

Radioul pilotului său a prins viață cu o explozie de critici. În timp ce avioanele de vânătoare se roteau, a vorbit pilotul. Jackson nu putea înțelege conversația, dar era bucuros că iranienii vorbeau şi nu trăgeau.

Discuţia s-a încheiat. Pilotul părea că se certa. În cele din urmă, s-a întors spre Jackson şi i-a zis:

– Trebuie să ne întoarcem. Nu ne vor lăsa să aterizăm.

– Ce vor face dacă totuşi aterizăm?

– Ne vor doborî.

– Bine, zise Jackson. Vom încerca din nou astăzi după-amiază.

Joi dimineața în Istanbul, un ziar de limbă engleză a fost livrat în apartamentul lui Perot de la hotelul Sheraton.

Îl ridică şi citi cu interes povestea de pe prima pagină despre ocuparea cu o zi în urmă a ambasadei americane din Teheran. S-a simțit ușurat când a văzut că niciun membru al Echipei Legale nu era menționat. Singura rănire a fost suferită de un sergent al forțelor navale, Kenneth Krause. Totuși, Krause nu primea atenția medicală de care avea nevoie, potrivit ziarului.

Perot l-a sunat pe John Carlen, căpitanul avionului Boeing 707, şi i-a cerut să vină până în apartamentul lui. I-a arătat ziarul lui Carlen şi a spus:

– Ce-ai zice dacă ai zbura în Teheran diseară şi l-ai lua pe sergentul rănit?

Carlen, un californian lipsit de griji, cu părul şaten-deschis şi bronzat, era nemaipomenit.

– Putem face asta, a zis el.

Perot a fost surprins de faptul că John nici măcar nu a ezitat. Va trebui să zboare deasupra munților noaptea, fără control de trafic care să-l ajute și să aterizeze pe un aeroport închis.

– Nu vrei să vorbești cu echipajul? întrebă Perot.

– Nu, vor vrea să facem asta. Oamenii care dețin avionul o vor lua razna.

– Nu le spune. Îmi voi asuma eu responsabilitatea.

– Va trebui să ştiu exact unde va fi sergentul, continuă Carlen. Ambasada va trebui să-l aducă la aeroport. Cunosc foarte mulți oameni la aeroport – pot să vorbesc cu ei să mă ajute din nou sau, pur și simplu, să decolez.

Perot se gândi: „Și Echipa Legală va constitui echipajul care va purta targa".

A sunat în Dallas şi a dat de Sally Walther, secretara sa. I-a cerut să îi facă legătura cu generalul Wilson, comandantul trupelor navale. El şi Wilson erau prieteni.

Wilson veni la telefon.

– Sunt în Turcia cu afaceri, îi spuse Perot. Tocmai am citit despre sergentul Krause. Am un avion aici. Dacă ambasada poată să-l aducă pe Krause la aeroport, noi vom zbura cu avionul într-acolo diseară şi-l putem lua, și ne putem asigura că primește îngrijirea medicală corespunzătoare.

– Bine, zise Wilson. Dacă e pe moarte, vreau să-l iei de acolo, Dacă nu, nu voi risca viața echipajului tău. Vorbim mai târziu.

Perot a cerut să vorbească din nou cu Sally. Erau şi mai multe veşti rele. Un ofițer de presă de la Grupul de Comandă Iranian al Departamentului de Stat a vorbit cu Robert Dudney, corespondentul din Washington pentru *Dallas Times Herald,* şi a dezvăluit faptul că Paul şi Bill erau în curs de ieşire din țară pe uscat.

Perot blestemă din nou Departamentul de Stat. Dacă Dudney publica povestea, şi veştile ajungeau în Teheran, Dadgar, cu siguranță, va intensifica securitatea la graniță.

Etajul al şaptelea din Dallas îl învinuia pe Perot pentru toate acestea. El a vorbit cinstit cu consulul care venise să-l întâlnească noaptea trecută şi credeau că scurgerea de informații pornea de la consul. Ei încercau frenetic să ucidă povestea, dar ziarul nu făcea nicio promisiune.

Generalul Wilson a sunat înapoi. Sergentul Krause nu era pe moarte: ajutorul lui Perot nu era solicitat.

Perot a uitat de Krause și s-a concentrat asupra propriilor probleme.

L-a sunat consulul. A încercat să facă tot posibilul, însă nu-l putea ajuta pe Perot să cumpere sau să închirieze un avion mic. Era posibil să închirieze un avion care să meargă dintr-un aeroport în altul în Turcia, asta era tot.

Perot nu i-a spus nimic despre scurgerea de informații din presă.

I-a sunat pe Dick Douglas şi pe Julian „Zgârietură" Kanaugh, cei doi piloți de rezervă pe care i-a adus anume

pentru a pilota aparatul mic de zbor spre Iran şi le-a spus că nu a reuşit să găsească un asemenea aparat.

– Nu te îngrijora, zise Douglas. Vom găsi un avion.

– Cum?

– Nu întreba.

– Ba da, vreau să ştiu cum.

– Eu am lucrat în estul Turciei. Știu unde sunt avioane. Dacă ai nevoie de ele, le putem fura.

– Ai studiat chestiunea în detaliu? întrebă Perot.

– Tu să faci asta, spuse Douglas. Dacă suntem doborâți deasupra Iranului, ce importanță mai are că am furat avionul? Dacă nu suntem doborâți, putem duce avioanele înapoi de unde le-am luat. Chiar dacă au câteva găuri în ele, vom ieși din zonă înainte să afle cineva. La ce altceva ar trebui să ne mai gândim?

– Rămâne stabilit, zise Perot. Pornim.

I-a trimis pe John Carlen şi Ron Davis la aeroport să depună un plan de zbor către Van, cel mai apropiat aeroport de graniță.

Davis a sunat de la aeroport să spună că un Boeing 707 nu putea ateriza la Van: era un aeroport în care se vorbea doar limbă turcească, aşadar, *niciunui* avion străin nu îi era permis să aterizeze cu excepția aparatelor militare americane care aveau şi traducători.

Perot l-a sunat şi pe domnul Fish şi i-a cerut să rezolve zborul membrilor echipei spre Van. Domnul Fish a sunat înapoi câteva minute mai târziu să spună că totul era pregătit. El va pleca împreună cu echipa în calitate de ghid. Perot era surprins: până atunci domnul Fish a fost neclintit în hotărârea lui de a nu merge în estul Turciei. Poate că s-a molipsit de spiritul aventurii.

Cu toate acestea, Perot însuși va trebui să rămână în urmă. El era butucul roții: trebuia să țină contactul prin telefon cu lumea exterioară, pentru a primi informații de la Boulware, din Dallas, de la Echipa Legală și de la Echipa Ilegală. Dacă Boiengul 707 ar fi putut ateriza în Van, Perot ar fi putut pleca, deoarece radioul cu o singură bandă laterală al avionului îi permitea să dea telefoane în lumea întreagă; dar fără radio el va fi izolat de estul Turciei și nu va exista vreo legătură între fugarii din Iran şi oamenii care veneau să-i întâmpine.

Astfel, i-a trimis pe Pat Sculley, Jim Schwebach, Ron Davis, domnul Fish și piloții Dick Douglas şi Julian Kanaugh în Van; şi l-a numit pe Pat Sculley lider al Echipei de Salvare Turceşti.

Când ei au plecat, el era din nou în impas. Ei reprezentau încă un grup compus din oamenii lui care făceau lucruri periculoase în locuri periculoase. Nu putea decât să stea și să aştepte vești.

A petrecut foarte mult timp gândindu-se la John Carlen și echipajul avionului Boeing 707. Îi ştia doar de câteva zile: erau americani obișnuiți. Totuşi, Carlen fusese pregătit să-şi riște viața pentru a zbura în Teheran şi a-l recupera pe soldatul rănit. După cum ar spune Simons: aceasta este ceea ce trebuie să facă americanii unul pentru celălalt. Știind asta, Ross Perot s-a simțit bine, în ciuda tuturor lucrurilor.

Sună telefonul.

El răspunse.

– Ross Perot.

– Aici Ralph Boulware.

– Bună, Ralph. Unde eşti?

– Sunt la graniță.

– Bine!

– Tocmai l-am văzut pe Rashid.

Inima lui Perot tresăltă de bucurie.

– Grozav! Ce a spus?

– Sunt în siguranță.

– Slavă Domnului!

– Sunt într-un hotel, la 50-60 de kilometri de graniță. Rashid cercetează doar terenul dinainte. Acum s-a dus înapoi. El spune că ei, probabil, vor trece granița mâine, dar asta este doar ideea lui, iar Simons s-ar putea să fie de altă părere. Dacă sunt atât de aproape, nu-l văd pe Simons să aştepte până dimineața.

– Exact. Pat Sculley, domnul Fish şi restul băieților sunt în drum spre voi. Ei zboară spre Van, apoi vor închiria un autobuz. Unde vă vor găsi?

– Eu stau într-un sat numit Yuksekova, locul cel mai apropiat de graniță, la un hotel. Este singurul din zonă.

– Îi voi spune lui Sculley.

– Bine.

Perot închise. „Oh, Doamne, se gândi el; în sfârșit, lucrurile încep să meargă bine!"

Ordinele lui Pat Sculley de la Perot erau să meargă până la graniță, să se asigura că Echipa Ilegală trecea în siguranță și să o aducă în Istanbul. Dacă Echipa Ilegală nu va reuşi să ajungă la graniță, el trebuia să intre în Iran și să-i găsească, de preferat într-un avion furat de Dick Douglas, sau să nu reuşească acest lucru pe drum.

Sculley şi Echipa Turcească de Salvare au luat un zbor programat din Istanbul spre Ankara, unde avionul închiriat îi aştepta. (Acesta îi va duce spre Van şi îi va aduce

înapoi: nu va merge oriunde doreau ei. Singura modalitate de a-l determina pe pilot să-i transporte în Iran ar fi fost să deturneze avionul.)

Sosirea avionului părea a fi un eveniment mare în orașul Van. La coborâre, au fost întâmpinați de un contingent de polițiști care părea pregătit să le dea bătăi de cap. Dar domnul Fish a discutat cu șeful poliției și a ieșit zâmbind.

– Acum, ascultă, zise domnul Fish. Ne vom caza la cel mai bun hotel din oraș, însă vreau să știți că nu e vorba de Sheraton, așa că, vă rog, nu vă plângeți.

Au plecat cu două taxiuri.

Hotelul avea un hol central, înalt, cu camere pe trei niveluri la care se ajungea prin coridoare, astfel încât fiecare ușă a camerei putea fi văzută din hol. Când au intrat americanii în hol era plin de turci, bând bere și uitându-se la un meci de fotbal la un televizor alb-negru, strigând și aclamând. Când turcii i-au observat pe străini, sunetul din hol s-a estompat până când s-a făcut liniște totală.

Li s-au dat niște camere. Fiecare dormitor avea două paturi înguste și un orificiu în colț, protejat de o perdea de duș, pe post de toaletă. Erau podele din scândură și pereți zugrăviți cu var alb, fără geamuri. Camerele erau pline cu gândaci. La fiecare nivel era o singură baie.

Sculley și domnul Fish au mers să găsească un autobuz care să-i ducă pe toți la graniță. Un Mercedes i-a luat din fața hotelului și i-a dus până la ceea ce părea a fi un magazin de electrocasnice cu câteva televizoare vechi în vitrină. Magazinul era închis – era deja seară –, dar domnul Fish a bătut în grilajul din fier care proteja geamurile și a ieșit cineva.

Au mers în spate şi s-au aşezat la o masă deasupra căreia era un singur bec. Sculley nu a înţeles nimic din conversaţie, însă, până la finalul ei, domnul Fish negociase deja un autobuz cu şofer. S-au întors la hotel în autobuz.

Ceilalţi membri ai echipei erau adunaţi în camera lui Sculley.

Nimeni nu dorea să se aşeze pe acele paturi, darămite să mai doarmă în ele. Cu toţii doreau să plece spre graniţă imediat, dar domnul Fish era ezitant.

– E ora două dimineaţa, zise el. Şi poliţia păzeşte hotelul.

– Contează asta? întrebă Sculley.

– Presupune mai multe întrebări, mai multe probleme.

– Să încercăm.

Au mers de-a valma până la parter. A apărut directorul, părând neliniştit, şi a început să-l interogheze pe domnul Fish. Apoi, cum era de aşteptat, doi poliţişti au intrat şi s-au alăturat discuţiei.

Domnul Fish s-a întors spre Sculley şi a spus:

– Nu vor ca noi să plecăm.

– De ce nu?

– Părem foarte suspecţi, nu-ţi dai seama de asta?

– Ascultă, e ilegal ca noi să plecăm?

– Nu, dar...

– Atunci plecăm. Spune-le doar că plecăm.

S-au mai purtat discuţii contradictorii în limba turcă, dar, în cele din urmă, poliţiştii şi directorul hotelului au părut că cedează şi echipa a urcat în autobuz.

Au plecat din oraş. Temperatura a scăzut rapid în timp ce ei urcau pe munţii acoperiţi cu zăpadă. Aveau cu toţii

paltoane călduroase şi pături în rucsacuri, şi s-au dovedit o alegere bună.

Domnul Fish s-a aşezat lângă Sculley şi a spus:

– Aici lucrurile devin serioase. Eu pot să mă descurc cu poliția, deoarece am legături printre ei, însă mă îngrijorează răufăcătorii şi soldații – acolo nu am cunoştințe.

– Ce vrei să faci?

– Cred că pot ieşi din încurcătură atât timp cât niciunul dintre voi nu are arme.

Sculley reflectă asupra acestui fapt. Oricum, numai Davis era înarmat, şi Simons s-a îngrijorat întotdeauna că armele îți pot cauza probleme mult mai mult decât te pot scoate din încurcătură: pistoalele Walther PPK nu au plecat niciodată din Dallas.

– Bine, zise Sculley.

Ron Davis și-a aruncat arma de calibru 38 pe fereastră în zăpadă.

Puțin mai târziu, farurile autobuzului au lăsat să se distingă figura unui soldat în uniformă stând în mijlocul drumului, făcând cu mâna. Șoferul de autobuz a continuat să meargă mai departe, de parcă ar fi intenționat să-l doboare pe bărbat la pământ, dar domnul Fish şi şoferul au oprit maşina.

Privind pe geam, Sculley a văzut pe coasta muntelui un pluton de soldați înarmați cu arme foarte puternice și s-a gândit: „Dacă nu am fi oprit, am fi fost secerați de gloanțe".

Un sergent şi un caporal au urcat în autobuz. Au verificat toate paşapoartele. Domnul Fish le-a oferit țigări. Au stat de vorbă cu el în timp ce ei fumau, apoi le-a făcut semn şi au coborât. Peste câțiva kilometri, autobuzul s-a oprit din nou și au trecut printr-o procedură asemănătoare.

A treia oară, bărbații care au urcat în autobuz nu aveau uniforme. Domnul Fish a devenit foarte enervant.

– Purtați-vă firesc, le-a spus el printre dinți americanilor.

– Citiți cărți, pur şi simplu, nu vă uitați la tipii ăştia.

A vorbit cu turcii preț de aproximativ jumătate de oră şi când autobuzului i s-a permis, în cele din urmă, să meargă mai departe, doi dintre ei au rămas în el.

– Pentru protecție, a explicat domnul Fish misterios şi a dat din umeri.

Sculley deținea oficial comanda, deşi nu putea face prea multe în afară de a urma indicațiile domnului Fish. El nu cunoştea țara, nici nu vorbea limba: cea mai mare parte a timpului nu avea idee ce se întâmpla. Era greu să dețină controlul în asemenea împrejurări. Cel mai bun lucru pe care îl putea face, şi-a dat el seama, era să-l țină pe domnul Fish îndreptat în direcția potrivită şi să-i atragă atenția când începea să-şi piardă stăpânirea de sine.

La ora patru dimineața au ajuns la Yuksekova, satul cel mai apropiat de localitatea de frontieră. Acolo, potrivit verişorului domnului Fish, din Van, îl vor găsi pe Ralph Boulware.

Sculley şi domnul Fish au intrat în hotel. Era întuneric ca într-un hambar şi mirosea ca toaleta bărbaților dintr-un stadion. Au strigat cât au strigat, până când a apărut un băiat cu o lumânare. Domnul Fish a vorbit cu el în limba turcă, apoi a zis:

– Boulware nu este aici. A plecat în urmă cu câteva ore şi ei nu ştiu încotro s-a dus.

CAPITOLUL TREISPREZECE

I

La hotel în Rezaiyeh, Jay Coburn a avut iar acel sentiment de rău și de neajutorare, sentimentul pe care l-a avut și în Mahabad, și apoi în curtea școlii: nu deținea control asupra propriului destin, soarta îi era în mâinile altora – în acest caz, în mâinile lui Rashid.

Unde naiba era Rashid?

Coburn întrebă gărzile dacă poate folosi telefonul. L-au condus până în hol. A format numărul de acasă al verișorului lui Majid, profesorul din Rezaiyeh, dar nu a răspuns nimeni.

Fără prea multă speranță, a format numărul lui Gholam în Teheran. Spre surpriza lui, a reușit să obțină legătura.

– Unde ești? întrebă Gholam.

– În Teheran, minți Coburn.

– Trebuie să ne întâlnim.

Coburn a fost nevoit să continue păcăleala.

– Bine, ne întâlnim mâine-dimineață.

– Unde?

– La biroul „București".

– Bine.

Coburn urcă din nou la etaj. Simons îl luă pe el și pe Keane Taylor într-una dintre camere.

– Dacă Rashid nu se întoarce până la ora nouă, plecăm, zise Simons.

Coburn se simți imediat mai bine.

Simons continuă:

– Gărzile se plictisesc, vigilența lor scade. Sau ne strecurăm pe lângă ele, sau rezolvăm cu ele în celălalt fel.

– Avem doar o mașină, spuse Coburn.

– Și o vom lăsa aici, pentru a-i încurca. Vom merge pe jos spre graniță. La naiba, nu sunt decât 50-60 de kilometri. Putem merge peste câmpuri: vom evita blocajele părăsind drumurile.

Coburn încuviință din cap. Acest lucru și-l dorea. Ca ei să ia inițiativa din nou.

– Să punem banii laolaltă, îi zise Simons lui Taylor. Cere-le gărzilor să te însoțească până jos la mașină. Adu cutia Kleenex și lanterna aici, sus, și scoate banii din ele.

Taylor plecă.

– Am face bine să mâncăm mai întâi, sugeră Simons. Va fi o plimbare lungă.

Taylor intră într-o cameră goală și răsturnă banii din cutia Kleenex și din lanternă pe podea.

Deodată ușa se deschise larg.

Lui Taylor i se opri inima în piept.

Se uită în sus și-l văzu pe Gayden rânjind.

– Te-am prins, zise Gayden.

Taylor era furios.

– Nemernic ce ești, Gayden, zise el. Mi-ai cauzat un nenorocit de atac de cord.

Gayden se prăpădi de râs.

Gărzile i-au dus la parter spre sala de mese. Americanii s-au aşezat la o masă mare circulară şi gărzile au dus încă o masă pe partea cealaltă a sălii. S-a servit miel cu orez şi ceai. A fost o masă sinistră: erau cu toții îngrijoraţi de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla lui Rashid, şi cum se vor descurca fără el.

Era pornit un televizor, iar Paul nu-şi putea desprinde privirea de pe ecran. Se aştepta ca în orice moment să-i apară fața pe ecran ca un poster cu mesajul „Urmărit de poliție".

Unde naiba era Rashid?

Se aflau doar la o oră distanță de graniță, cu toate acestea, erau prinşi, sub pază, şi încă în pericol de a fi trimişi înapoi în Teheran şi în închisoare.

Cineva a spus:

– Hei, uite cine e aici!

Intră Rashid.

A venit la masa lor, cu figura lui plină de sine.

– Domnilor, zise el, aceasta este ultima voastră masă.

L-au privit cu toţii cu gura căscată, îngroziţi.

– În Iran, vreau să spun, adăugă el grăbit. Putem pleca.

S-au înveselit cu toții.

– Am o scrisoare de la Comitetul Revoluționar, continuă el. Am fost la graniță să o verific. Sunt câteva blocaje pe drum, dar am aranjat totul. Știu de unde putem face rost de cai să trecem munții, însă nu cred că avem nevoie de ei. Nu sunt oameni de la guvern la trecerea de frontieră – locul este în mâinile sătenilor. M-am întâlnit cu

căpetenia satului şi vom putea trece cu bine graniţa. Ralph Boulware este şi el acolo. Am vorbit cu el.

Simons se ridică.

– Haide să ne mişcăm, zise el. Repede.

Şi-au lăsat mâncarea pe jumătate neatinsă. Rashid a vorbit cu gărzile şi le-a arătat scrisoarea de la conducătorul adjunct. Keane Taylor a plătit nota la hotel. Rashid cumpărase un morman de postere cu Khomeini şi i le-a dat lui Bill să le lipească pe maşini.

Au plecat de acolo în câteva minute.

Bill a făcut o treabă bună cu posterele. Peste tot unde te uitai la Range Roveruri, faţa aprigă, cu barba albă a Ayatollahlui te privea cu asprime.

Au pornit, Rashid conducând prima maşină.

La ieşirea din oraş Rashid frână brusc, se aplecă pe geam şi făcu frenetic cu mâna unui taxi care se apropia.

Simons bombăni:

– Rashid, ce dracu' faci?

Fără să răspundă, Rashid sări din maşină şi alergă spre taxi.

– Iisuse *Hristoase*, exclamă Simons.

Rashid vorbi cu şoferul de taxi un minut, apoi taxiul merse mai departe. Rashid explică:

– L-am rugat să ne arate o ieşire din oraş pe străzile din spate. Este un blocaj de drum pe care vreau să-l evit, pentru că e controlat de puşti înarmaţi şi nu ştiu ce ar putea face. Taxiul are deja o comandă, dar se întoarce. Vom aştepta.

– Nu va fi o aşteptare prea lungă, dă-o naibii, zise Simons.

Taxiul s-a întors în zece minute. L-au urmat pe străzile întunecoase, nepavate până când au ajuns la un drum principal. Taxiul a luat-o la dreapta. Rashid l-a urmat, luând repede curba. În stânga, la câțiva metri depărtare, era blocajul pe care dorea să-l evite, cu adolescenți care trăgeau în aer. Taxiul şi cele două Range Roveruri au accelerat ca să se depărteze repede de colţ, înainte ca tinerii să-şi dea seama că cineva s-a strecurat pe lângă ei.

La aproape cincizeci de metri mai în jos, Rashid opri la o stație de benzină.

Keane Taylor îl întrebă:

– Pentru ce naiba opreşti?

– Trebuie să luăm benzină.

– Avem trei sferturi de rezervor plin, suficient cât să trecem granița – haide să plecăm de *aici*.

– S-ar putea să fie imposibil să obţinem benzină în Turcia.

Simons îi spuse:

– Rashid, haide să *mergem*.

Rashid sări din maşină.

Când rezervoarele de combustibil au fost umplute, Rashid încă se mai tocmea cu şoferul de taxi, oferindu-i o sută de riali – puțin peste un dolar – pentru că i-a condus prin oraş.

Taylor spuse:

– Rashid, dă-i o mână de bani şi *haide* să plecăm.

– Vrea prea mult, zise Rashid.

– Oh, Dumnezeule, se văită Taylor.

Rashid se tocmi cu şoferul la două sute de riali şi s-a întors în Range Rover, spunând:

– Ar fi devenit suspicios dacă nu m-aş fi târguit.

Au ieşit cu maşinile din oraş. Drumul şerpuia prin munţi. Suprafaţa era bună, iar ei au înaintat repede. După un timp, drumul a început să mărginească o creastă de munte, cu văi adânci, împădurite, de ambele părţi.

– A fost un punct de control undeva pe aici azi după-amiază, spuse Rashid. Poate au plecat acasă.

Farurile au lăsat să se vadă doi bărbaţi stând lângă drum, făcându-le semn să se oprească. Nu era nicio barieră. Rashid nu a frânat.

– Bănuiesc că am face mai bine să oprim, spuse Simons.

Rashid merse în continuare trecând de cei doi bărbaţi.

– Am zis să opreşti! răcni Simons.

Câţiva metri în faţă era un pod peste o râpă. De ambele părţi ale podului, oameni din triburi apăreau din vale. Veneau încontinuu – treizeci, patruzeci, cincizeci – şi erau înarmaţi până în dinţi.

Arăta foarte mult cu o ambuscadă. Dacă maşinile ar fi încercat să forţeze punctul de control, ar fi fost ciuruiţi de gloanţe.

– Slavă Domnului că am oprit, zise Bill cu înflăcărare.

Rashid sări din maşină şi începu să vorbească. Localnicii au pus un lanţ de-a curmezişul podului şi au încercuit maşinile. Repede a devenit evident că ei erau cei mai neprietenoşi oameni pe care i-au întâlnit până atunci. Cercetau maşinile, uitându-se cu asprime înăuntru şi ridicându-şi armele, în timp ce doi sau trei dintre ei au început să strige la Rashid.

„Este exasperant, se gândi Bill, să fi venit atât de departe, prin atât de multe pericole şi împrejurări potrivnice, doar ca să fim opriţi de o grămadă de fermieri

tâmpiţi. Nu le-ar plăcea, pur şi simplu, să ia aceste două Range Roveruri frumoase şi toţi banii noştri? Şi cine ar şti vreodată?"

Localnicii se apropiară. Au început să-l împingă şi să-l îmbrâncească pe Rashid. „Peste un minut, vor începe să tragă", chibzui Bill.

– Nu faceţi nimic, îi sfătui Simons. Staţi în maşină, lăsaţi-l pe Rashid să rezolve situaţia.

Bill a hotărât că Rashid avea nevoie de nişte ajutor. Şi-a atins mătăniile din buzunar şi a început să se roage. A spus fiecare rugăciune pe care o ştia. „Suntem în mâinile lui Dumnezeu acum, se gândi el; vom avea nevoie de un miracol ca să scăpăm din mizeria asta."

În a doua maşină, Coburn stătea îngheţat în timp ce un localnic afară ţinea o puşcă aţintită direct asupra capului său.

Gayden, stând în spate, a fost cuprins de un impuls sălbatic şi a şoptit:

– Jay! De ce nu închizi uşa?

Coburn simţi un râs isteric clocotindu-i în gât.

Rashid simţea că era pe marginea prăpastiei spre moarte.

Acei localnici erau bandiţi şi te omorau pentru haina de pe tine: lor nu le păsa. Revoluţia nu reprezenta nimic pentru ei. Indiferent cine era la putere, ei nu recunoşteau niciun guvern, nu se supuneau niciunei legi. Nici măcar nu vorbeau limba farsi, limba Iranului, ci limba turcă.

L-au împins de ici-colo, strigând la el în limba turcă.

El a țipat înapoi în farsi. Nu ajungea nicăieri. „Ei se străduiesc să ne împuște pe toți", reflectă el.

Auzi zgomotul unei mașini. O pereche de faruri se apropia din direcția Rezaiyehului. Un Land Rover s-a oprit și trei bărbați au coborât. Unul dintre ei era îmbrăcat într-un palton lung și negru. Localnicii păreau că i se supuneau. I s-a adresat lui Rashid:

– Să văd pașapoartele, vă rog.

– Sigur, a spus Rashid.

L-a condus pe bărbat către al doilea Range Rover. Bill era primul și Rashid a vrut ca pe omul cu palton să-l apuce plictiseala examinând pașapoartele înainte să ajungă la cel al lui Bill. Rashid a bătut în geamul mașinii și Paul l-a coborât.

– Pașapoartele.

Bărbatul părea că mai avusese de-a face cu pașapoartele înainte. Le-a cercetat pe fiecare cu atenție, confruntând fotografiile cu fața deținătorului. Apoi, într-o engleză perfectă, a pus întrebările:

– Unde te-ai născut?

– Unde locuiești?

– Care e data nașterii tale?

Din fericire, Simons i-a făcut pe Paul și Bill să învețe fiecare bucățică de informație din pașapoartele lor false, așa că Paul a fost capabil să răspundă întrebărilor bărbatului cu palton fără ezitare.

Cu reticență, Rashid l-a condus pe bărbat la primul Range Rover. Bill și Keane Taylor au schimbat locurile, astfel încât Bill era în partea din spate, departe de lumină. Bărbatul a făcut același lucru. S-a uitat la pașaportul lui Bill ultimul. Apoi a spus:

– Poza nu este a acestui bărbat.

– Ba da, este, a replicat Rashid înnebunit. A fost foarte bolnav. A pierdut din greutate, pielea i s-a schimbat la culoare – nu înțelegi că e pe moarte? Trebuie să se întoarcă înapoi în Statele Unite cât de repede cu putinţă ca să primească îngrijirea medicală necesară, şi voi îl întârziaţi – vreți ca el să moară pentru că poporul iranian nu avut milă de un om bolnav? Aşa vă susţineţi onoarea ţării voastre? Este...

– Sunt americani, a spus bărbatul. Urmați-mă.

S-a întors şi a intrat în baraca mică din cărămidă de lângă pod.

Rashid l-a urmat înăuntru.

– Nu ai niciun drept să ne opreşti, a spus el. Am fost instruit de Comitetul Director al Revoluţiei Islamice din Rezaiyeh să îi escortez pe aceşti oameni la graniţă, şi a ne face să întârziem este o infracțiune contrarevoluționară împotriva poporului iranian.

A fluturat scrisoarea scrisă de adjunct şi ştampilată cu ştampila bibliotecii.

Bărbatul s-a uitat la ea.

– Cu toate acestea, acel american nu arată ca în poza din paşaport.

– Ți-am spus, este bolnav! a zbierat Rashid. Au fost evacuați la graniță de Comitetul Revoluționar! Acum ia-i pe acești bandiți din calea mea!

– Noi avem propriul nostru Comitet Revoluţionar, a precizat bărbatul. Va trebui să veniți cu toții la sediul nostru.

Rashid nu avea altă soluție decât să fie de acord.

Jay Coburn l-a văzut pe Rashid ieşind din baracă împreună cu bărbatul în paltonul cel negru şi lung. Rashid părea cu adevărat afectat.

– Mergem în satul lor să fim verificaţi, a spus Rashid. Trebuie să urcăm în maşinile lor.

Situaţia era gravă, se gândea Coburn. În toate celelalte dăţi când au fost arestaţi, li s-a permis să stea în Range Roveruri, ceea ce i-a făcut să se simtă mai puţin prizonieri. Coborârea din maşini era ca şi cum ai pierde contactul cu solul.

De asemenea, Rashid nu a arătat niciodată atât de înspăimântat.

Cu toţii s-au urcat în maşinile localnicilor, o camionetă şi o maşină combi, mică şi deteriorată. Au fost conduşi pe un drum neasfaltat prin munţi. Maşinile Range Rover i-au urmat conduse de localnici. Cărarea se întortochea în întuneric. „Ei bine, la naiba, asta e, s-a gândit Coburn; nimeni nu va mai auzi de noi niciodată."

După patru sau cinci kilometri au ajuns în sat. În centru era o clădire din cărămidă cu o curte. Celelalte erau bordeie de pământ cu acoperişuri de paie. Dar în curte erau şase sau şapte jeepuri de calitate. Coburn a spus:

– Iisuse, aceşti oameni trăiesc din furtul de maşini. Două Range Roveruri ar fi numai bune de adăugat colecţiei.

Cele două vehicule care îi duceau pe americani au fost parcate în curte; apoi Range Roverurile; pe urmă încă două jeepuri, blocând ieşirea şi făcând imposibilă o ieşire rapidă.

Au coborât cu toţii.

Omul cu palton a spus:

– Nu trebuie să vă fie frică. Trebuie doar să vorbim puțin, apoi puteți să plecați mai departe.

El a intrat în clădirea din cărămidă.

– Minte! a rostit Rashid printre dinți.

Au fost înghesuiți în clădire şi li s-a spus să-şi dea jos pantofii. Localnicii au fost fascinați de cizmele de cowboy ale lui Keane Taylor: unul dintre ei le-a ridicat şi le-a inspectat, după aceea le-a dat mai departe ca să le vadă toţi.

Americanii au fost conduşi într-o cameră mare, goală, cu un covor persan pe podea și pachete de lenjerie de pat făcută sul şi împinsă la perete. Era discret iluminată de un fel de lanternă. S-au aşezat în cerc, înconjurați de localnici cu mitraliere.

„La judecată din nou, la fel ca în Mahabad", a chibzuit Coburn.

Îl observa atent pe Simons.

A venit înăuntru cel mai mare, cel mai urât dascăl musulman pe care l-au văzut vreodată; şi interogatoriul a început din nou.

Rashid a vorbit, într-un amestec de farsi, turcă şi engleză. A arătat scrisoarea de la bibliotecă din nou și a dat numele liderului adjunct. Cineva a ieşit să verifice la Comitetul Revoluționarilor din Rezaiyeh. Coburn se întreba cum vor putea face asta: lampa cu petrol indica faptul că nu aveau electricitate, deci cum puteau deține telefoane? Toate pașapoartele au fost verificate din nou. Oamenii continuau să intre și să iasă.

„Dar dacă au un telefon? reflectă Coburn. Sau altă întrebare ar fi: oare acel comitet din Rezaiyeh a auzit de

Dadgar? Poate ne-ar fi mai bine dacă, într-adevăr, ne verifică; cel puţin în felul acesta cineva ştie că suntem aici. În acest moment am putea fi omorâţi, corpurile noastre ar dispărea fără urmă în zăpadă şi nimeni nu ar şti vreodată că am fost aici."

A intrat un localnic, i-a înmânat scrisoarea de la bibliotecă lui Rashid şi a vorbit cu dascălul musulman.

– E în regulă, a spus Rashid. Suntem în afara oricărei bănuieli.

Dintr-odată toată atmosfera s-a schimbat.

Musulmanul urât s-a transformat în mascota Jolly Green Giant[1] şi a dat mâna cu toată lumea.

– El vă urează bun venit în satul său, a tradus Rashid.

S-a adus ceai. Rashid a continuat:

– Suntem invitaţi să fim oaspeţii satului peste noapte.

Simons a spus:

– Spune-i categoric nu. Prietenii noştri ne aşteaptă la graniţă.

A apărut un băieţel de vreo zece ani. În efortul de a consolida noua prietenie, Keane Taylor a scos o fotografie cu fiul lui, Michael, de unsprezece ani, şi le-a arătat-o localnicilor. Au fost foarte încântaţi şi Rashid a spus:

– Vor să li se facă o poză.

– Nu mai am film, a zis Taylor.

– Keane, scoate-ţi naibii camera.

Taylor scoase camera. De fapt, mai putea face trei fotografii, dar nu avea bliţ, şi ar fi avut nevoie de un aparat mult mai sofisticat decât Instamaticul său pentru a face fotografii la lumina felinarului. Dar localnicii s-au aliniat,

---

[1] Green Giant şi Le Sueur sunt branduri pentru legumele congelate şi conservate, produse de compania General Mills. Jolly Green Giant e mascota companiei (n.red.)

ridicând armele în aer, şi Taylor nu a avut ce să facă decât să îi fotografieze.

Era incredibil. Cinci minute mai devreme acei oameni păreau pregătiţi să-i omoare pe americani: apoi se zbenguiau, strigau şi se simţeau bine.

Se puteau schimba, probabil, la fel de repede.

Taylor a vrut să-şi folosească simţul umorului şi a început să mişte aparatul. Exact ca un fotograf de presă, le cerea localnicilor să zâmbească şi să se apropie unul de altul ca să-i prindă pe toţi în cadru, şi a făcut astfel zeci de fotografii. A fost adus mai mult ceai. Coburn ofta în sinea lui. A băut atât de mult ceai în ultimele zile, că se simţea beat de pe urma lui. Pe ascuns, l-a golit pe al său, făcând o pată urâtă, maronie, pe superbul covoraş.

Simons i-a spus lui Rashid:

– Spune-le că trebuie să plecăm.

A avut loc un scurt dialog, după care Rashid a zis:

– Trebuie să bem ceai încă o dată.

– Nu, a replicat Simons hotărât şi s-a ridicat în picioare. Să plecăm.

Zâmbind calm, dând din cap şi înclinându-se către localnici, Simons a început să împartă ordine precise cu o voce care-i contrazicea comportarea curtenitoare:

– În picioare, toată lumea. Încălţaţi-vă. Haideţi, să plecăm de aici, să *plecăm*.

S-au ridicat cu toţii. Fiecare localnic din trib a vrut să dea mâna cu fiecare vizitator. Simons a continuat să-i îndrume spre uşă. Şi-au găsit pantofii şi s-au încălţat, în continuare făcând plecăciuni şi dând mâna. În cele din urmă, au ieşit şi au urcat în Range Roveruri. Au aşteptat puţin, în timp ce sătenii au mutat jeepurile care blocau

intrarea. În sfârşit, au pornit, urmărind aceleaşi două jeepuri, pe drumul de munte.

Erau încă în viaţă, încă liberi, încă în mişcare.

Localnicii i-au dus la pod, apoi le-au urat rămas bun.

Rashid i-a întrebat:

– Dar nu aveţi de gând să ne escortaţi până la graniţă?

– Nu, i-a răspuns unul dintre ei. Teritoriul nostru se termină la pod. Cealaltă parte aparţine satului Sero.

Bărbatul cu paltonul lung şi negru a dat mâna cu toată lumea din cele două maşini Range Rover.

– Nu uitați să ne trimiteţi pozele, i-a spus lui Taylor.

– Bineînțeles, a spus Taylor cu o față serioasă.

Lanțul de peste pod a fost coborât. Cele două Range Roveruri s-au îndepărtat şi au accelerat în sus pe drum.

– Sper că nu o să avem aceeaşi problemă în următorul sat, a spus Rashid. L-am întâlnit pe conducătorul din sat în această după-amiază şi am aranjat totul cu el.

Range Roverul a accelerat.

– Încetineşte, a strigat Simons.

– Nu, trebuie să ne grăbim.

Erau la aproximativ doi kilometri de graniță.

Simons a repetat:

– Încetineşte afurisitul ăsta de jeep, nu vreau să mor în această etapă a jocului.

Au trecut cu maşina pe lângă ceva ce părea o stație de alimentare cu combustibil. Era o maghernită mică, luminată difuz în interior.

Taylor a strigat:

– Opriți! Opriți!

Simons a spus:

– Rashid...

În maşina din spate, Paul claxona şi dădea semnale luminoase cu farurile.

Cu colțul ochiului, Rashid a văzut doi bărbați ieșind din stația de alimentare încărcându-şi armele în timp ce fugeau.

A apăsat pe frână.

Maşina a scrâşnit oprindu-se brusc. Paul stopase deja, exact lângă stația de benzină. Rashid s-a asigurat şi a sărit din maşină.

Cei doi bărbați și-au îndreptat armele înspre el.

„Începem din nou", se gândi el.

Și-a reluat rutina, dar ei nu erau interesați. Fiecare dintre ei s-a urcat într-o maşină. Rashid s-a urcat înapoi pe locul şoferului.

– Condu, i s-a ordonat.

Un minut mai târziu se aflau la poalele dealului care ducea spre graniță. Puteau vedea luminile punctului de frontieră de sus. Cel care îl controla pe Rashid i-a spus acestuia:

– Întoarce-te la dreapta.

– Nu, a replicat Rashid. Am fost lăsați liberi la graniță şi...

Bărbatul şi-a ridicat arma şi a deblocat siguranța. Rashid a oprit maşina.

– Ascultă, am venit în sat și am primit un permis de trecere...

– Du-te acolo.

Îi despărțeau mai puțin de o jumătate de kilometru de Turcia şi de libertate.

Erau şapte din Echipa Ilegală împotriva a două gărzi. Era tentant...

Un jeep a venit tăind dealul dinspre graniță și a frânat în fața unui Range Rover. Un tânăr bărbat entuziasmat a sărit din mașină, având un pistol, și a fugit înspre geamul lui Rashid.

El a coborât geamul și a spus:

– Am ordine de la Comitetul Director al Revoluției Islamice...

Tânărul bărbat entuziast i-a pus pistolul la tâmplă.

– Mergi în josul drumului! a țipat el.

Rashid s-a conformat.

Au condus de-a lungul drumului. Era și mai îngust decât ultimul. Satul era la mai puțin de o jumătate de kilometru distanță.

Când au ajuns, Rashid a sărit din mașină, spunând:

– Stați aici – mă descurc eu cu asta.

Câțiva bărbați au ieșit din barăci ca să vadă ce se întâmpla. Păreau și mai bandiți decât locuitorii celuilalt sat. Rashid a întrebat cu voce tare:

– Unde este conducătorul?

– Nu e aici, a răspuns cineva.

– Atunci, aduceți-l. Am vorbit cu el în această după-amiază, sunt un prieten de-al lui. Am permisiunea de la el să trec granița cu acești americani.

– De ce ești cu americanii? a întrebat cineva.

– Am ordine de la Comitetul Director al Revoluției Islamice.

Dintr-odată, de nicăieri, a apărut conducătorul satului, cu care Rashid a vorbit după-amiaza. A venit și l-a sărutat pe Rashid pe amândoi obrajii.

În al doilea Range Rover, Gayden a spus:

– Hei, lucrurile arată bine!

– Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, a zis Coburn. Nu puteam să mai beau ceai ca să-mi salvez viața.

Bărbatul care l-a sărutat pe Rashid s-a apropiat. Purta un palton afgan greu. S-a aplecat prin geamul mașinii și a dat mâna cu toată lumea.

Rashid și cele două gărzi s-au urcat înapoi în mașini.

Câteva minute mai târziu urcau dealul către punctul de frontieră.

Paul, conducând a doua mașină, dintr-odată s-a gândit din nou la Dadgar. În urmă cu patru ore, în Rezaiyeh, părea logic să abandoneze ideea trecerii graniței călare, evitând drumul și punctul de frontieră. În acele clipe însă nu era sigur. Dadgar se poate să fi trimis fotografii ale lui Paul și Bill în fiecare aeroport, port maritim și punct de trecere a graniței. Chiar dacă nu erau oameni ai guvernului acolo, fotografiile puteau fi lipite pe un perete undeva. Iranienii păreau să fie bucuroși de a găsi orice scuză pentru a-i reține pe americani și a-i lua la întrebări. Tot timpul, membrii EDS l-au subestimat pe Dadgar...

Punctul de frontieră era intens luminat de lămpi înalte cu neon. Cele două mașini au mers încet pe lângă barăci și s-au oprit în locul în care un lanț de-a lungul drumului marca limita teritoriului iranian.

Rashid a coborât.

A vorbit cu gărzile de la frontieră, apoi s-a întors și a spus:

– Nu au o cheie să deschidă lanțul.

Au coborât cu toții.

Simons i-a zis lui Rashid:

– Du-te în partea turcească și vezi dacă Boulware este acolo.

Rashid a plecat.

Simons a ridicat lanțul. Nu era suficient de înalt ca să poată trece un Range Rover pe sub el.

Cineva a găsit câteva scânduri şi le-a aşezat pe lanţ, ca să vadă dacă maşinile puteau trece peste ele. Simons a dat din cap: nu va merge.

S-a întors spre Coburn.

– Este vreun fierăstrău în trusa de unelte?

Coburn s-a întors la maşină.

Paul şi Gayden şi-au aprins țigările. Gayden a zis:

– Trebuie să te hotărăşti ce vrei să faci cu acest paşaport.

– Ce vrei să spui?

– Legile americane pedepsesc folosirea unui paşaport fals cu o amendă de zece mii de dolari și o perioadă de închisoare. Voi plăti amenda, dar va trebui să stai în închisoare.

Paul a meditat la asta. Până atunci nu a încălcat nicio lege. Și-a arătat paşaportul fals doar bandiților și revoluționarilor care nu aveau, oricum, dreptul de a pretinde să vadă paşapoartele. Era, oarecum, frumos să stai de partea corectă a legii.

– Ai dreptate, a spus Simons. Odată ce ieşim din țara asta blestemată nu mai încălcăm nicio lege. Nu vreau să fiu nevoit să vă scot dintr-o închisoare turcească.

Paul i-a dat paşaportul lui Gayden. Bill a făcut la fel.

Gayden a dat paşapoartele lui Taylor, care le-a vârât în interiorul cizmelor lui de cowboy.

Coburn s-a întors cu un fierăstrău. Simons l-a luat şi s-a apucat să taie lanţul.

Gărzile iraniene au alergat spre ei şi au început să ţipe la el.

Simons s-a oprit.

Rashid a revenit din partea turcească, având în urma lui doi gardieni şi un ofiţer. A vorbit cu iranienii, pe urmă i-a spus lui Simons:

– Nu poţi tăia lanţul. Ei spun că trebuie să aşteptăm până dimineaţa. De asemenea, turcii nu vor să trecem la noapte.

Simons a mormăit către Paul:

– Cred că urmează să te îmbolnăveşti.

– Ce vrei să spui?

– Dacă îţi spun, îmbolnăveşte-te! Bine?

Paul a înţeles ce gândea Simons: paznicii turci voiau să doarmă, nu să-şi petreacă noaptea cu o mulţime de americani, dar dacă unul dintre americani avea nevoie urgentă de tratament spitalicesc, cu greu puteau să-l refuze.

Turcii s-au întors la partea lor.

– Ce facem acum? a întrebat Coburn.

– Aşteptăm, a răspuns Simons.

Toţi în afară de doi gardieni iranieni au intrat în ghereta lor de pază: era cumplit de frig.

– Prefaceţi-vă că suntem dispuşi să aşteptăm toată noaptea, i-a sfătuit Simons.

Ceilalţi doi gardieni s-au îndepărtat.

– Gayden, Taylor, a spus Simons. Duceţi-vă şi daţi bani gărzilor ca să aibă grijă de maşinile noastre.

– Să aibă grijă de ele? a întrebat Taylor cu neîncredere. Le vor fura, pur şi simplu.

– Exact, a replicat Simons. Pot să le fure dacă ne lasă să plecăm.

Taylor şi Gayden au intrat în ghereta de pază.

– Asta e, a conchis Simons. Coburn, ia-i pe Paul şi Bill şi porniţi într-acolo.

– Haide să mergem, băieţi, a spus Coburn.

Paul şi Bill au păşit peste lanţ şi au început să meargă. Coburn stătea aproape în spatele lor.

– Continuaţi să mergeţi indiferent de ceea ce s-ar putea întâmpla, a zis Jay. Dacă auziţi ţipete sau zgomote de armă, fugiţi, dar sub nicio formă nu ne oprim sau ne întoarcem.

Simons a venit în spatele lor.

– Mergeţi mai repede, a spus Arthur. Nu vreau ca voi doi să fiţi împuşcaţi în mijlocul ăsta afurisit al pustiului.

Se auzea că începea un fel de ceartă pe partea iraniană.

Coburn a spus:

– Voi toţi, nu vă întoarceţi, doar mergeţi.

Înapoi pe partea iraniană, Taylor arăta un pumn plin de bani către două gărzi care se uitau cu coada ochiului mai întâi la cei patru bărbaţi care treceau graniţa şi apoi la cele două Range Roveruri care valorau cel puţin douăzeci de mii de dolari fiecare...

Rashid spunea:

– Nu ştim când ne vom putea întoarce pentru aceste maşini – ar putea dura mult...

Unul dintre gardieni a zis:

– Veţi rămâne aici cu toţii până dimineaţă...

– Aceste maşini sunt cu adevărat foarte scumpe şi trebuie păzite...

Paznicii s-au uitat la maşini, la oamenii care treceau granița în Turcia şi înapoi la maşini, şi ezitau prea mult.

Paul şi Bill au ajuns de partea turcească şi au intrat în baraca paznicilor.

Bill s-a uitat la ceasul său de mână. Era ora 11.45 noaptea, joi, 15 februarie, ziua de după Ziua Îndrăgostiților. În data de 15 februarie 1960 i-a pus inelul de logodnă pe deget lui Emily. În aceeaşi zi, şase ani mai târziu, s-a născut Jackie – în acea zi împlinea treisprezece ani. Bill se gândi: „Aici e cadoul tău, Jackie – încă ai un tată".

Coburn i-a urmat în baracă.

Paul şi-a pus brațul în jurul lui Coburn şi a spus:

– Jay, tocmai ai dat lovitura.

În partea iraniană, paznicii au văzut că jumătate din americani erau deja în Turcia şi au decis să renunțe cât timp aceştia erau în fața lor şi să ia banii şi maşinile.

Rashid, Gayden şi Taylor au mers până la lanț.

În dreptul lanțului, Gayden s-a oprit.

– Mergeți înainte, a spus el. Vreau să fiu ultimul care pleacă de aici.

Şi aşa a fost.

II

La hotel în Yuksekova, s-au aşezat în jurul unei sobe mari, afumate: Ralph Boulware, Ilsman, agentul secret gras, Charlie Brown, traducătorul, şi cei doi fii ai verişorului domnului Fish. Aşteptau un telefon de la punctul de frontieră. S-a servit cina: un fel de carne, poate de miel, învelită în ziare înainte de a fi găsită.

Ilsman a spus că a văzut pe cineva fotografiindu-i pe Rashid şi Boulware la graniță. Charlie Brown a tradus şi Ilsman a continuat:

– Dacă aveți vreodată o problemă în legătură cu acele fotografii, o pot rezolva.

Boulware se întrebă ce voia să spună.

Charlie zise:

– Crede că eşti un om onest şi ceea ce faci este nobil.

Era o ofertă oarecum sinistră, a simțit Boulware; ca şi cum un membru al mafiei ți-ar spune că e prieten cu tine.

Până la miezul nopții încă nu aveau vreun semnal nici de la Echipa Ilegală, nici de la Pat Sculley sau domnul Fish, care se presupune că se îndreptau cu un autobuz spre baracă. Boulware s-a hotărât să meargă să doarmă. Întotdeauna bea apă înainte de culcare. Era un urcior pe masă. „La naiba, s-a gândit el, încă nu am murit." A luat o înghițitură şi s-a trezit că înghițea ceva solid. „Oh, Doamne, a chibzuit el; ce este asta?" Nu s-a mai gândit la acest lucru.

Tocmai se aşezase pe pat când un băiat l-a chemat la telefon. Era Rashid.

– Hei, Ralph?

– Da.

– Suntem la graniță.

– Vin imediat.

I-a strâns pe ceilalți şi a plătit factura la hotel.

Cu fiii domnului Fish conducând maşina, au mers în jos pe drumul unde – aşa cum tot susținea Ilsman – treizeci şi nouă de oameni au fost omorâți de tâlhari cu o lună în urmă. Pe drum au mai făcut o pană de cauciuc.

Băieţii au trebuit să schimbe roata în întuneric, pentru că bateriile de la lanterne se consumaseră.

Boulware nu ştia dacă trebuia să fie înspăimântat, stând acolo în drum şi aşteptând. Ilsman putea fi totuşi un mincinos, un escroc în care au avut încredere. Pe de altă parte, referinţele lui i-au protejat pe ei toţi. Dacă serviciile secrete turceşti ar fi ca hotelurile turceşti, Ilsman ar fi un fel de James Bond al lor.

Roata a fost schimbată şi maşina a pornit din nou. Au condus prin noapte. „Va fi bine, a reflectat Boulware. Paul şi Bill se află la graniţă, Sculley şi domnul Fish sunt pe drum cu un un autobuz, Perot e în Istanbul cu un avion. Vom reuşi."

A ajuns la graniţă. Luminile erau aprinse în barăcile paznicilor. S-a dat jos din maşină şi a fugit înăuntru.

S-a produs o mare veselie.

Erau cu toţii acolo: Paul şi Bill, Coburn, Simons, Taylor, Gayden şi Rashid. Boulware a dat mâna călduros cu Paul şi Bill. Cu toţii şi-au luat paltoanele şi bagajele.

– Hei, hei, aşteptaţi un minut. Domnul Fish e pe drum cu un autobuz, le-a spus Boulware şi a scos din buzunar o sticlă de Chivas Regal pe care o păstrase pentru acel moment. Dar putem cu toţii să bem ceva!

Cu toţii au băut în semn de sărbătorire, cu excepţia lui Rashid care nu consuma alcool. Simons l-a dus pe Boulware într-un colţ.

– Ei bine, ce se întâmplă?

– Am vorbit cu Ross în această după-amiază, i-a răspuns Boulware. Domnul Fish vine încoace cu Sculley, Schwebach şi Davis. Sunt într-un autobuz. Acum, am putea pleca imediat cu toţii – noi, cei doisprezece, am

putea urca în cele două maşini, chiar acum –, dar cred că ar trebui să aşteptăm autobuzul. În primul rând, vom fi cu toții împreună şi nimeni nu se mai poate pierde. În al doilea rând, drumul de ieşire de aici e cunoscut drept Aleea Sângeroasă, ştiți voi, tâlhari şi alte cele. Nu ştiu dacă poveştile astea sunt exagerări, însă se tot spun și încep să le cred. Dacă e un drum periculos, vom fi în siguranță cu toții împreună. Și, în al treilea rând, dacă mergem în Yuksekova şi îl aşteptăm pe domnul Fish acolo, nu facem decât să ne cazăm în cel mai prost hotel din lume și să atragem întrebări şi dispute cu un alt grup de oficiali.

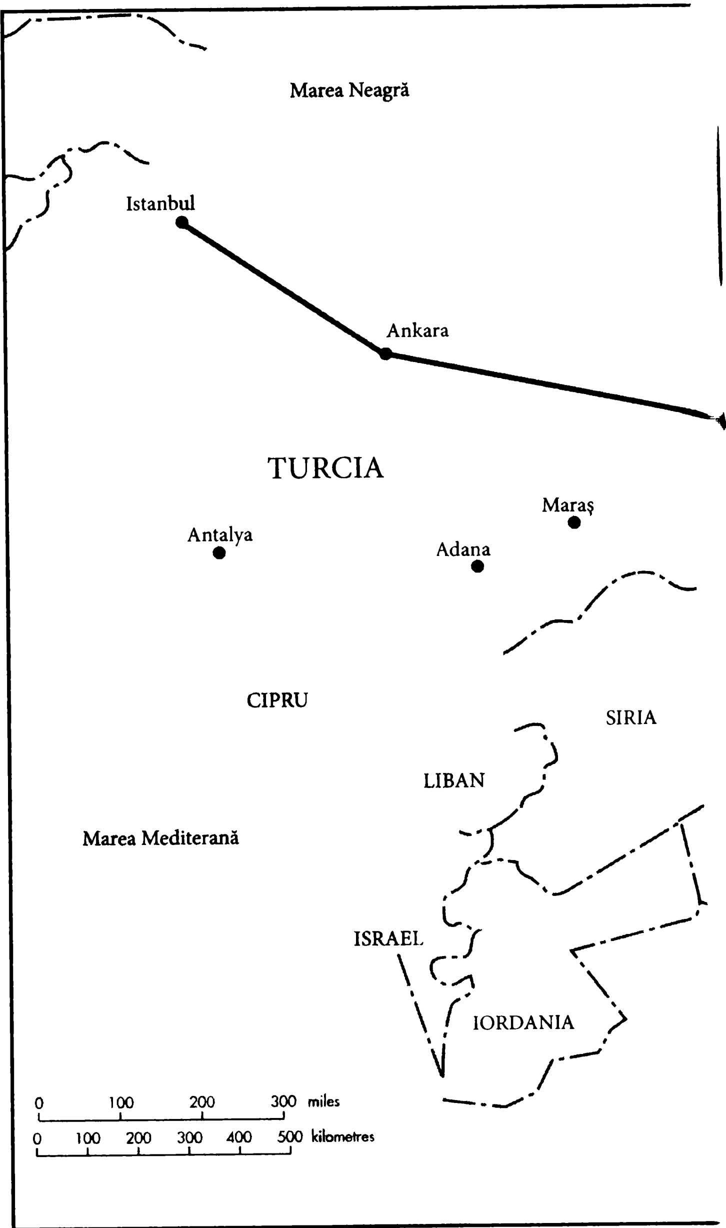
– Bine, a replicat Simons cu reticență. Vom aştepta puțin.

„Arată *obosit*, a meditat Boulware; un om bătrân care vrea doar să se odihnească. Jay arată la fel: sleit de puteri, epuizat, aproape distrus. Mă întreb doar prin câte au trebuit să treacă pentru a ajunge aici."

Boulware însuşi se simțea minunat, deşi dormise puțin în ultimele patruzeci și opt de ore. Se gândea la discuțiile lui interminabile cu domnul Fish despre modul de a ajunge la graniță; la dezastrul din Adana când autobuzul nu a mai sosit la destinație; la mersul cu taxiul prin viscol în munți... Și era acolo, după toate acestea.

Micul post de control era foarte rece şi soba în care ardeau lemnele nu făcea altceva decât să umple camera cu fum. Toată lumea era obosită şi whisky-ul i-a făcut să se simtă ameţiţi. Unul câte unul au început să adoarmă pe băncile din lemn şi pe podea.

Simons era treaz. Rashid se uita la el cum se mişca încoace şi încolo ca un tigru în cuşcă, fumându-şi, unul

Marea Neagră
Istanbul
Ankara
TURCIA
Maraş
Antalya
Adana
CIPRU
SIRIA
LIBAN
Marea Mediterană
ISRAEL
IORDANIA
0 100 200 300 miles
0 100 200 300 400 500 kilometres

rută evadare
rută recunoaştere
graniţa iraniană
Munţii Caucaz
Marea Caspică
URSS
Khoy
Tabriz
Van
Sero
Lacul
Rezaiyeh
Rezaiyeh
Yuksekova
Meyandowab
Zanjan
Munţii Elburz
Qazvin
Mahabad
Saqqez
Bijar
Karaj
TEHERAN
Tigru
Hamadan
Kermanshah
Qom
IRAK
Eufrat
Bagdad
IRAN
Esfahan
Abadan
KUWEIT
ARABIA SAUDITĂ
Golful Persic

după altul, trabucurile cu filtru din plastic. Cum se iveau zorii, a început să se uite pe fereastră, peste tărâmul nimănui înspre Iran.

– Sunt o sută de oameni cu arme acolo, le-a spus lui Rashid şi Boulware. Ce credeți că ar face dacă ar afla exact cine a scăpat pe la graniță noaptea trecută?

Boulware începea şi el să se întrebe dacă fusese o decizie bună să propună să-l aştepte pe domnul Fish.

Rashid privi și el pe fereastră. Văzând cele două Range Roveruri de partea cealaltă, și-a amintit ceva.

– Canistra cu benzină, a spus el. Am lăsat canistra cu bani. Am putea avea nevoie de bani.

Simons doar s-a uitat la el.

Din impuls, Rashid a ieşit din postul de gardă şi a pornit peste graniță.

Părea un drum lung.

S-a gândit la psihologia paznicilor din partea iraniană. „Ne-au considerat pierduți. Dacă au unele îndoieli despre ce au făcut noaptea trecută, atunci probabil că au petrecut ultimele ore inventând scuze, ca să-și justifice acțiunile. Până acum trebuie să se fi convins pe ei înşişi că au procedat corect. Le va lua o vreme să se răzgândească."

A ajuns de cealaltă parte și a sărit peste lanț. A mers la primul Range Rover și a deschis uşa din spate. Doi paznici au ieşit din baraca lor. Rashid a luat canistra din mașină și a închis uşa.

– Am uitat benzina, a explicat el în timp ce a început să se îndrepte înapoi spre lanț.

– Pentru ce ai nevoie de ea? a întrebat unul dintre paznici cu suspiciune. Nu mai aveţi maşinile.

– Pentru autobuzul care ne va duce în Van, a răspuns Rashid în vreme ce păşea peste lanţ.

S-a îndepărtat, simţindu-se urmărit.

Nu s-a uitat în jur până nu a ajuns înapoi la postul de gardă turcesc.

Câteva minute mai târziu au auzit cu toţii sunetul unui motor.

S-au uitat pe ferestre. Un autobuz venea pe drum.

S-au înveselit cu toţii din nou.

Pat Sculley, Jim Schwebach, Ron Davis şi domnul Fish au ieşit din autobuz şi au intrat în postul de gardă.

Cu toţii au dat mâna.

Ultimii sosiţi au adus o nouă sticlă cu whisky, aşa că toţi au băut un pahar pentru a sărbători.

Domnul Fish a mers să discute în secret cu Ilsman şi paznicii de la graniţă.

Gayden şi-a pus braţul în jurul lui Pat Sculley şi a spus:

– Ai observat cine e cu noi? a arătat el cu degetul.

Sculley l-a văzut pe Rashid, adormit într-un colţ. A zâmbit. În Teheran a fost directorul lui Rashid şi apoi, în timpul primei şedinţe cu Simons în consiliul EDS – asta a fost doar în urmă cu şase săptămâni? – a argumentat cu hotărâre că Rashid ar trebui să facă parte din misiunea de salvare. Se pare că Simons a revenit la acelaşi punct de vedere.

Domnul Fish spuse:

– Pat Sculley şi cu mine trebuie să mergem în Yuksekova şi să vorbim cu şeful poliţiei de acolo. Voi, ceilalţi, aşteptaţi-ne aici, vă rog.

– Stai puțin, a zis Simons. Am așteptat după Boulware, apoi după tine. *Acum* pentru ce mai așteptăm?

Domnul Fish răspunse:

– Dacă nu obținem aprobare din timp, o să avem probleme, pentru că Paul și Bill nu au pașapoarte.

Simons s-a întors către Boulware:

– Omul tău, Ilsman, se presupune că a rezolvat această problemă, a spus el cu furie.

– Am crezut că a făcut-o! a replicat Boulware. Am crezut că i-a mituit.

– Atunci, ce se întâmplă?

Domnul Fish a intervenit:

– E mai bine așa.

Simons a bombănit:

– Grăbiți-vă naibii.

Sculley și domnul Fish au plecat.

Ceilalți au început un joc de poker. Cu toții aveau mii de dolari ascunși în pantofi și erau puțin nebuni. Într-o mână Paul avea ful, cu trei ași puși cu fața în sus pe masă; iar câștigul a fost de peste o mie de dolari. Keane Taylor continua să îl determine să continue jocul. Taylor a nimerit o pereche de regi și Paul a ghicit că are alt rege pe masă, făcând o casă plină cu regi. Paul a avut dreptate. A câștigat o mie patru sute de dolari.

O nouă tură de paznici de graniță a venit, cuprinzând și un ofițer al naibii de nervos când a găsit postul de frontieră murdărit cu mucuri de țigară, bancnote de o sută de dolari și americani care jucau poker, dintre care doi intraseră în țară fără pașaport.

Dimineața trecea și cu toții au început să se simtă rău – prea mult whisky și somn insuficient. Pe măsură

ce soarele urca pe cer, pokerul nu mai părea distractiv. Simons a devenit nervos. Gayden a început să-i dea bătăi de cap lui Boulware, care se întreba unde au ajuns Sculley şi domnul Fish.

Era sigur că făcuse o greşeală. Ar fi trebuit cu toţii să plece în Yuksekova de îndată ce au ajuns. A făcut o altă greşeală lăsându-l pe domnul Fish să preia conducerea. Cumva el şi-a pierdut iniţiativa.

La ora zece dimineaţa, după ce au fost plecaţi patru ore, Sculley şi domnul Fish s-au întors.

Domnul Fish i-a zis ofiţerului că aveau permisiune să plece.

Ofiţerul a spus ceva răstit şi – cumva accidental – şi-a lăsat geaca să cadă pentru a i se vedea pistolul.

Ceilalţi paznici s-au îndepărtat de americani.

Domnul Fish a tradus:

– A spus că plecăm atunci când ne dă *el* voie.

– Destul, a replicat Simons.

S-a ridicat în picioare şi a zis ceva în turcă. Toţi turcii s-au uitat la el surprinşi: nu şi-au dat seama că vorbea limba lor.

Simons l-a dus pe ofiţer în camera alăturată. Au ieşit câteva minute mai târziu.

– Putem să plecăm, i-a anunţat Simons.

Au ieşit cu toţii afară.

Coburn a spus:

– L-ai mituit, colonele, sau l-ai speriat de moarte?

Simons a zâmbit rece şi nu a răspuns.

Pat Sculley îl întrebă pe Rashid:

– Vrei să vii în Dallas?

„În ultimele zile, chibzui Rashid, vorbeau de parcă aş fi mers până la capăt cu ei; însă asta este prima dată când cineva mă întreabă direct dacă vreau să merg. Acum trebuie să iau cea mai importantă decizie din viaţa mea."

Vrei să vii în Dallas? Era un vis care devenea realitate. Se gândea la ce lăsa în urmă. Nu avea copii, soţie, nici măcar o prietenă – nu a fost niciodată îndrăgostit. S-au mai gândit la părinţii, la sora şi la fraţii lui. Ar putea avea nevoie de el: viaţa era, cu siguranţă, dură în Teheran de câtva timp încoace. Dar ce ajutor le putea da el? Va mai fi angajat câteva zile, sau săptămâni, expediind bunurile americanilor înapoi în Statele Unite ale Americii, având grijă de câini şi pisici – apoi nimic. EDS îşi termina treaba în Iran. Probabil, calculatoarele erau terminate şi ele, de ani de zile. Şomer, va fi o povară pentru familie, încă o gură de hrănit în timpurile grele.

Dar în America şi-ar putea continua educaţia, să-şi pună talentul la lucru, să aibă succes în afaceri – în special cu ajutorul unor oameni ca Pat Sculley şi Jay Coburn.

Vrei să vii în Dallas?

– Da, i-a răspuns el lui Sculley. Vreau să vin în Dallas.

– Ce mai aştepţi? Urcă în autobuz!

Cu toţii s-au urcat în autobuz.

Paul s-a aşezat în scaun relaxat. Autobuzul s-a pus în mişcare şi Iranul a dispărut în depărtare: probabil, nu va mai vedea această ţară din nou. Erau străini în autobuz: nişte turci murdari în uniforme improvizate şi doi americani care – a mormăit cineva – erau piloţi. Paul era prea obosit să mai investigheze. Unul dintre paznicii turci de la punctul de frontieră s-a alăturat lor: probabil că doar făcuse autostopul.

S-au oprit în Yuksekova. Domnul Fish le-a spus lui Paul şi Bill:

– Trebuie să vorbim cu şeful poliţiei. Este aici de douăzeci şi cinci de ani şi acesta e cel mai important lucru care s-a întâmplat. Dar nu vă faceţi griji. Este doar rutină.

Paul, Bill şi domnul Fish au coborât din autobuz şi au intrat în mica secţie de poliţie. Oarecum, Paul nu era îngrijorat. Era afară din Iran şi, deşi Turcia nu era întocmai o ţară vestică, cel puţin, credea el, nu era în chinurile revoluţiei. Sau, probabil, era prea obosit ca să-i fie frică.

El şi Bill au fost interogaţi timp de două ore, apoi au fost eliberaţi.

Încă şase oameni au urcat în autobuz în Yuksekova: o femeie şi un copil care păreau să aparţină paznicului de la graniţă şi patru bărbaţi foarte murdari – „Gărzi de corp", a explicat domnul Fish – care stăteau după o perdea în spatele autobuzului.

S-au îndepărtat, îndreptându-se spre Van, unde aştepta un avion de linie. Paul privea la peisaj. Era mai frumos decât în Elveţia, se gândea el, dar era o sărăcie incredibilă. Bolovani uriaşi acopereau drumul. Pe câmpuri, oameni în zdrenţe dădeau la o parte zăpada, astfel încât caprele lor să ajungă la iarba îngheţată de dedesubt. Erau peşteri cu garduri din lemn la intrare şi se părea că locuiau acolo oameni. Au trecut pe lângă ruinele unei fortăreţe din piatră care putea data din vremea cruciadelor.

Şoferul autobuzului se credea cumva într-o cursă. Conducea cu agresivitate pe drumul şerpuitor, aparent încrezător că nimic nu putea să vină din sens opus. Câţiva soldaţi i-au făcut semn să oprească, dar el a trecut

chiar pe lângă ei. Domnul Fish a țipat la el să stopeze, însă el a țipat înapoi şi a continuat să meargă.

Câțiva kilometri mai încolo armata îi aştepta cu forțe întărite, probabil auzind că autobuzul trecuse prin ultimul punct de verificare. Soldații stăteau pe drum cu armele ridicate şi şoferul a fost forțat să oprească.

Un sergent s-a urcat în autobuz şi l-a târât afară pe şofer cu un pistol la tâmplă.

„Acum chiar am dat de necaz", se gândi Paul.

Scena era aproape amuzantă. Şoferul nu era deloc speriat: țipa la soldați la fel de tare şi la fel de nervos pe cât țipau soldații la el.

Domnul Fish, Ilsman şi câțiva pasageri misterioşi au coborât din autobuz şi au început să vorbească şi, în cele din urmă, i-au înconjurat pe militari. Şoferul a fost, pur şi simplu, aruncat înapoi în autobuz, dar nici asta nu i-a calmat spiritul și, în timp ce se îndepărta, încă țipa pe geam şi îşi arăta pumnii către soldați. Au ajuns în Van după-amiaza târziu.

Au mers la primărie, unde au fost încredințați poliției locale. Gărzile de corp murdare au dispărut ca zăpada care se topeşte. Poliția a completat formularele, apoi i-a escortat spre pista de aterizare.

În timp ce se îmbarcau în avion, Ilsman a fost oprit de un polițist. Avea un pistol de calibru 45 prins în curele sub braț şi se părea că nici în Turcia pasagerilor nu le era permis să ia arme de foc la bordul unui aparat de zbor. Însă Ilsman și-a arătat datele de identificare încă o dată și problema s-a rezolvat.

Rashid a fost, de asemenea, oprit. El avea asupra lui canistra de benzină cu banii puşi în ea și, desigur, lichidele

inflamabile nu erau permise în avion. A spus poliţiei că respectiva canistră conţinea ulei de bronzat pentru nevestele americanilor şi ei l-au crezut.

Cu toţii au urcat în avion. Resimţind efectele pastilelor pentru alungarea somnului, Simons şi Coburn s-au întins amândoi şi au adormit în câteva secunde.

În timp ce avionul a rulat pe sol şi a decolat, Paul se simţea atât de entuziasmat, de parcă ar fi fost primul lui zbor cu avionul. Și-a amintit cum, în închisoarea din Teheran, a tânjit să ducă la bun sfârşit acel lucru cât se poate de banal, să urce într-un avion şi să zboare. Plutind printre nori, avea un sentiment pe care nu l-a mai simțit de mult: sentimentul de libertate.

III

Conform regulilor specifice ale aviației turceşti, avioanele de cursă cu preț redus nu puteau ajunge unde era disponibil un zbor programat, aşa că nu puteau zbura direct la Istanbul, unde îi aştepta Perot, ci erau nevoiţi să schimbe avioanele în Ankara.

În timp ce aşteptau zborul lor de legătură, au rezolvat câteva probleme.

Simons, Sculley, Paul şi Bill au urcat într-un taxi şi au cerut să fie duşi la ambasada americană.

A fost o călătorie lungă prin oraş. Aerul era maroniu şi avea un miros puternic.

– Aerul e rău aici, a spus Bill.

– E vorba de cărbune bogat în sulf, a explicat Simons, care a trăit în Turcia în anii ’50. Nu au auzit niciodată de controlul poluării aerului.

Taxiul a oprit la Ambasada Statelor Unite ale Americii. Bill s-a uitat pe geam şi inima i-a tresăltat: acolo, în faţă, stătea în picioare un soldat tânăr, arătos, din marină, într-o uniformă imaculată.

Acestea erau Statele Unite ale Americii.

Au plătit taxiul.

În timp ce intrau, Simons i-a spus soldatului:

– Soldat, există prin preajmă un loc de unde se pot închiria maşini?

– Da, domnule, a răspuns soldatul şi i-a dat instrucţiuni în acest sens.

Paul şi Bill au intrat în biroul de paşapoarte. În buzunare aveau fotografii pentru paşapoartele cu ei înşişi pe care Boulware le adusese din State.

Au mers la ghişeu şi Paul a spus:

– Ne-am pierdut paşapoartele. Am părăsit Teheranul oarecum în grabă.

– Oh, da, a exclamat funcţionarul, de parcă îi aştepta.

Au fost nevoiţi să completeze formularele. Unul dintre oficiali i-a dus într-un birou privat şi le-a spus că avea nevoie de nişte sfaturi. Consulatul Statelor Unite ale Americii din Tabriz, Iran, era atacat de revoluţionari şi personalul de acolo s-ar putea să fie nevoit să evadeze la fel cum au făcut Paul şi Bill. Ei i-au explicat calea pe care au ales-o şi problemele pe care le-au întâlnit.

Câteva minute mai încolo au plecat de acolo, fiecare având un paşaport american valabil şaizeci de zile. Paul s-a uitat la al lui şi a spus:

– Ai văzut vreodată ceva atât de frumos în întreaga viață?

Simons a golit uleiul din canistră şi a scos afară banii din pungile de plastic. Era un haos de nedescris: unele pungi se rupseseră şi era ulei peste tot pe bancnote. Sculley a început să curețe uleiul şi să aşeze banii în grămezi de zece mii de dolari: erau şaizeci şi cinci de mii de dolari şi cam tot atât în riali iranieni.

În timp ce făcea acest lucru a intrat un soldat. Văzând doi bărbați murdari, nebărbieriți, îngenuncheați pe podea şi numărând o mică avere în bancnote de o sută de dolari, a avut o reacție întârziată.

Sculley l-a întrebat pe Simons:

– Crezi că ar trebui să-i spun, *colonele?*

Simons rânji:

– Camaradul tău de la poartă știe despre asta, soldat.

Soldatul a salutat şi a ieşit.

Era ora unsprezece seara când au fost sunați să se îmbarce în zborul spre Istanbul.

Au trecut prin verificarea finală de securitate unul câte unul. Sculley era chiar în fața lui Simons. Uitându-se înapoi, Pat a observat că gardianul a cerut să vadă ce conținea plicul pe care îl avea Simons asupra lui.

Plicul conținea toți banii din canistra cu combustibil.

Sculley exclamă:

– La naiba!

Soldatul s-a uitat în plic și a văzut cei şaizeci şi cinci de mii de dolari şi patru milioane de riali iranieni; şi s-a dezlănțuit tot iadul.

Câţiva soldaţi şi-au scos armele, unul dintre ei a dat alarma şi ofiţerii au venit alergând.

Sculley l-a văzut pe Taylor, care avea cincizeci de mii de dolari într-o plasă mică neagră, făcându-şi loc prin mulţimea din jurul lui Simons, spunând:

– Mă scuzaţi, mă scuzaţi vă rog, mă scuzaţi...

În faţa lui Sculley, Paul trecuse deja prin punctul de verificare. Pat a încredinţat cei treizeci de mii de dolari ai săi în mâinile lui Paul şi s-a întors la punctul de verificare.

Soldaţii l-au luat pe Simons de-o parte ca să fie interogat.

Au urmat Sculley cu domnul Fish, Ilsman, Boulware şi Jim Schwebach. Simons a fost condus într-o cameră mică. Unul dinte ofiţeri s-a întors, a văzut cinci oameni care îl urmau şi a întrebat în limba engleză:

– Cine sunteţi voi?

– Suntem toţi împreună, a răspuns Sculley.

Au luat loc şi domnul Fish a vorbit cu ofiţerii.

După un timp a spus:

– Vor să vadă documentele care dovedesc că aţi adus aceşti bani în ţară.

– Ce documente?

– Trebuie să declaraţi toată valuta străină pe care o deţineţi.

– La naiba, nimeni nu ne-a cerut acest lucru!

Boulware a zis:

– Domnule Fish, explică-le acestor clovni că am intrat în Turcia printr-un punct de frontieră mic, unde gardienii, probabil, nu ştiu să citească formularele şi nu ne-au

cerut să completăm niciun fel de formulare, dar suntem fericiți să o facem acum.

Domnul Fish s-a mai certat puțin cu ofițerii. În cele din urmă, lui Simons i s-a dat voie să plece cu banii; dar soldații i-au notat numele, numărul de pașaport și descrierea. Arthur a fost arestat momentul în care au aterizat în Istanbul.

La trei dimineața, sâmbătă, 17 februarie 1979, Paul și Bill au intrat în apartamentul lui Ross Perot de la Istanbul, din hotelul Sheraton.

Era cel mai grozav moment din viața lui Perot.

Emoțiile au izbucnit pe când i-a îmbrățișat pe amândoi. Stăteau acolo, în viață și sănătoși, după tot acel timp, după toate acele săptămâni de așteptare, deciziile imposibile și riscurile îngrozitoare. S-a uitat la fețele lor vesele. Coșmarul se terminase.

Ceilalți membri ai echipei au intrat îngrămădindu-se după ei. Ron Davis făcea pe bufonul, ca de obicei. Împrumutase hainele de vreme rea ale lui Perot și Ross se prefăcea că era nerăbdător să le recupereze: în acea clipă Davis și-a dat jos pălăria, paltonul și mănușile, și le-a aruncat pe podea dramatic, spunând:

– Poftim, Perot, uite-ți aici lucrurile blestemate!

Apoi Sculley a intrat și a zis:

– Simons a fost arestat pe aeroport.

Veselia lui Perot s-a evaporat.

– De ce? a exclamat Ross cu disperare.

– Avea o grămadă de bani într-un plic de hârtie și s-a întâmplat să îl percheziționeze.

Perot a replicat mânios:

– La naiba, Pat, *de ce* avea banii la el?

– Erau banii din canistra de benzină. Vezi...

Perot l-a întrerupt:

– După tot ce a făcut Simons, de ce, pentru numele Domnului, l-ați lăsat să-şi asume un risc complet inutil? Acum fiți atenți aici. Plecăm la amiază şi dacă Simons nu iese din închisoare până atunci, *voi* veți sta în Istanbul să vă pierdeți timpul până iese din închisoare.

Scully şi Boulware s-au aşezat alături de domnul Fish. Boulware a spus:

– Trebuie să-l scoatem pe colonelul Simons din închisoare.

– Ei bine, zise domnul Fish, va dura vreo zece zile.

– Prostii, a adăugat Boulware. Perot nu va fi de acord. Îl vreau afară din închisoare *acum*.

– Este ora cinci dimineața! a protestat domnul Fish.

– Cât de mult? a întrebat Boulware.

– Nu știu. Prea mulți oameni ştiu despre asta în Ankara, la fel și în Istanbul.

– Ce ziceți de cinci mii de dolari?

– Pentru atât, și-ar vinde și mamele.

– Bine, a spus Boulware. Haide să mergem.

Domnul Fish a dat un telefon, apoi a spus:

– Ne vom întâlni cu avocatul meu la închisoare, aproape de aeroport.

Boulware şi domnul Fish au urcat în maşina veche şi uzată a domnului Fish, lăsându-l pe Sculley să plătească factura la hotel.

Au condus spre închisoare şi s-au întâlnit cu avocatul. Acesta a urcat în maşina domnului Fish şi a spus:

– Un judecător e pe drum. Am vorbit deja cu poliția. Unde sunt banii?

Boulware a răspuns:

– Prizonierul îi are.

– Ce vrei să spui?

Boulware a replicat:

– Intrați acolo, aduceți prizonierul afară și *el* vă va da cei cinci mii de dolari.

Era o nebunie, dar avocatul a făcut-o. A intrat în închisoare şi a ieşit câteva minute mai târziu cu Simons. Au urcat în maşină.

– Nu îi vom plăti pe măscăricii ăştia, a zis Simons. Voi aştepta. Vor vorbi cu înverşunare și îmi vor da drumul în câteva zile.

Boulware a spus:

– Bull, nu te împotrivi planului. Dă-mi plicul.

Simons i-a înmânat plicul. Boulware a scos cinci mii de dolari şi i-a dat avocatului, spunându-i:

– Uite banii. Rezolvă problema.

O jumătate de oră mai târziu, Boulware, Simons şi domnul Fish au fost conduşi la aeroport într-o maşină de poliție. Un polițist le-a luat paşapoartele şi i-a trecut prin controlul vamal și al paşapoartelor. Când au ieşit pe pistă, maşina de poliție era acolo ca să-i ducă la Boeingul 707 care era gata de decolare.

S-au îmbarcat în avion. Simons s-a uitat în jur la perdelele de catifea, la tapițeriile de pluş, la televizoare şi baruri şi a întrebat:

– Ce naiba e asta?

Echipajul era la bord, aşteptând. O stewardesă a venit la Boulware şi a spus:

– Ați dori să beți ceva?

Boulware a zâmbit.

*

Telefonul a sunat în apartamentul lui Perot de la hotel şi, din întâmplare, a răspuns Paul.

O voce a spus:

– Alo?

Paul a zis:

– Alo?

Vocea a întrebat:

– Cine este?

Paul, suspicios, a întrebat:

– *Cine* este?

– Hei, Paul?

Paul a recunoscut vocea lui Merv Stauffer:

– Alo, Merv!

– Paul, am pe cineva aici care vrea să-ți vorbească.

A fost o pauză, apoi o voce de femeie a spus:

– Paul?

Era Ruthie!

– Bună, Ruthie!

– Oh, Paul!

– Bună! Ce faci?

– Cum adică ce fac... ce fac? a întrebat Ruthie aproape plângând. Te aştept pe tine!

A sunat telefonul. Înainte ca Emily să răspundă, cineva a ridicat receptorul celuilalt telefon conectat la legătura principală, din camera copiilor.

O clipă mai târziu a auzit țipătul unei fetițe:

– E tati! E tati!

Ea a fugit în cameră.

Toți copiii săreau în sus și în jos și se certau pe telefon.

Emily s-a abținut câteva minute, apoi le-a luat telefonul.

– Bill?

– Bună, Emily.

– Doamne, pari să fii bine. Nu mă așteptam să vorbești așa... Oh, Bill vorbești așa de bine.

În Dallas, Merv a început să noteze un mesaj codat de la Perot.

Ia... acel...

Era deja atât de familiarizat că putea să transcrie codul în timp ce acesta era dictat.

...cod... și...

Era confuz, pentru că în ultimele trei zile Perot îi dăduse bătăi de cap cu codul. Perot nu avea răbdarea să-l folosească și Stauffer a trebuit să insiste, spunând:

– Ross, așa vrea Simons.

De vreme ce pericolul trecuse, de ce începuse Perot dintr-odată să întrebuințeze codul?

...lipește... pe el... unde....

Stauffer a ghicit ce urma și a izbucnit în râs.

Ron Davis a sunat din cameră la room-service și a comandat șuncă și ouă pentru toți.

În timp ce mâncau, au fost sunați din nou din Dallas. Era Stauffer. A cerut să-i vorbească lui Perot.

– Ross, tocmai am luat ziarul *Dallas Times Herald.*

Asta trebuia să fie o nouă glumă?

Stauffer a continuat:

– Titlul de pe prima pagină sună aşa: „Se zvoneşte că oamenii lui Perot sunt pe punctul de a scăpa. Calea terestră de ieşire din Iran este indicată".

Perot simţea că sângele începea să îi fiarbă în vene.

– Credeam că am scăpat de povestea aceasta!

– Să ştii, Ross, am încercat! Oamenii care deţin sau conduc ziarul, pur şi simplu, par că nu pot să controleze editorul.

Tom Luce a preluat apelul, supărat ca naiba:

– Ross, nenorociţii ăia vor ca echipa de salvare să fie omorâtă şi EDS să fie distrusă şi să vă vadă în închisoare doar ca să fie primii care publică povestea. Le-am explicat consecinţele, dar, în definitiv, nu contează. Băiete, când toate astea se termină, ar trebui să-i dăm în judecată, nu are importanţă cât de mult durează sau cât de mult costă.

– Poate, a spus Perot. Fii atent să nu începi un război cu oamenii care cumpără cerneală cu barilul şi hârtie cu tonele. Acum, care sunt şansele ca ştirile astea să ajungă în Teheran?

– Nu ştim. Sunt destui iranieni în Texas şi cei mai mulţi dintre ei vor auzi despre asta. Încă e foarte greu să dai de o linie telefonică liberă către Teheran, dar am reuşit de câteva ori, aşa că şi ei ar putea.

– Şi dacă o fac...

– Atunci, desigur, Dadgar va afla că Paul şi Bill i-au scăpat din mână...

– Şi ar putea decide să ia alţi ostatici, a zis Perot cu răceală.

Era dezgustat de Departamentul de Stat pentru că a lăsat să scape povestea, furios pe *Dallas Times Herald*

pentru că a tipărit-o şi înnebunit că nu putea face nimic în legătura cu asta.

– Şi Echipa Legală este încă în Teheran, a concluzionat Ross.

Coşmarul încă nu s-a terminat.

CAPITOLUL PAISPREZECE

I

La miezul zilei, în 16 februarie, Lou Goelz l-a sunat pe Joe Poché şi i-a spus să-i aducă pe oamenii de la EDS la Ambasada Statelor Unite ale Americii la ora cinci în acea după-amaiză. Vânzarea biletelor şi verificarea bagajelor urmau să fie făcute la ambasadă peste noapte, şi puteau pleca deci cu un zbor de evacuare Pan Am sâmbătă dimineaţa.

John Howell era nervos. Ştia, de la Abolhasan, că Dadgar era în continuare activ. Nu ştia însă ce se întâmplase cu Echipa Ilegală. Dacă Dadgar ar afla că Paul şi Bill au plecat, sau dacă ar renunţa, pur şi simplu, la ei şi ar lua câţiva ostatici, Echipa Legală ar fi arestată. Şi unde e mai bine să faci arestările decât la aeroport, unde fiecare trebuie să se identifice arătându-şi paşaportul?

Se întreba dacă era înţelept ca ei să ia primul zbor disponibil: urmau o serie de zboruri, potrivit lui Goelz. Poate ar trebui să aştepte şi să vadă ce se întâmplă cu prima serie de evacuaţi, dacă era vreun fel de căutare de personal EDS. Cel puţin atunci ar şti din timp care erau procedurile.

Dar aşa vor şti şi iranienii. Avantajul de a lua primul zbor era că totul, probabil, va fi confuz, şi neclaritatea

asta i-ar putea ajuta pe Howell şi Echipa Legală să se strecoare neobservaţi.

În cele din urmă, a decis că primul zbor era cel mai bun, însă a rămas agitat. Bob Young se simţea la fel. Deşi Young nu mai lucra pentru EDS în Iran – a fost mutat în Kuweit –, fusese acolo când contractul cu ministerul a fost negociat prima dată, îl cunoscuse faţă în faţă pe Dadgar şi numele lui ar putea fi pe vreo listă în dosarele lui Hosain.

Joe Poché prefera, de asemenea, primul zbor, deşi nu a spus multe despre asta – nu a spus multe despre nimic: Howell simţea că s-a închis în sine.

Rich şi Cathy Gallagher nu erau siguri că voiau să părăsească Iranul. I-au spus lui Poché destul de hotărât, indiferent de ce afirmase colonelul Simons, cum că Joe nu deţinea controlul asupra lui, şi aveau deci dreptul să ia propriile decizii. Poché a fost de acord, dar a subliniat că, dacă ei decideau să-şi asume riscurile de a rămâne acolo cu iranienii, nu trebuiau să se bazeze că Perot avea să trimită altă echipă de salvare pentru ei în cazul în care erau aruncaţi în închisoare. În cele din urmă, familia Gallagher a hotărât să meargă şi ea cu primul zbor.

În acea după-amiază, cu toţii s-au uitat peste documentele lor şi au distrus tot ceea ce făcea referire la Paul şi Bill.

Poché le-a dat fiecăruia dintre ei două mii de dolari, a pus cinci sute de dolari în propriul buzunar şi a ascuns restul banilor în pantofi, zece mii de dolari în fiecare. Purta pantofi împrumutaţi de la Gayden, mai mari cu un număr, ca să încapă banii. Avea, de asemenea, în buzunar un milion de riali pe care plănuia să îi dea lui Lou Goelz pentru

Abolhasan, care urma să-i folosească pentru a plăti salariile angajaților EDS rămași în Iran.

Cu câteva minute înainte de ora cinci, își luau la revedere de la omul de serviciu al lui Goelz, când a sunat telefonul.

Poché a ridicat receptorul. Era Tom Walter, care a spus:

– Avem oamenii. Înţelegi? Avem *oamenii.*

– Înțeleg, a zis Poché.

Cu toţii s-au urcat în maşină, Cathy ducându-şi pudelul, Buffy. Poché conducea. Nu le-a menționat celorlalți despre mesajul criptic de la Tom Walter.

Au parcat pe o stradă lăturalnică aproape de ambasadă şi au ieșit din mașină: avea să rămână acolo până când cineva se hotăra să o fure.

Howell nu a simţit nicio alinare a tensiunii când a intrat în clădirea ambasadei. Erau cel puțin o mie de americani care militau, dar şi zeci de gardieni revoluționari înarmaţi. Ambasada se presupunea că se afla pe pământ american, inviolabilă; dar reieşea limpede că revoluţionarii iranieni nu luau în seamă asemenea politețuri diplomatice.

Echipa Legală s-a aşezat la o coadă.

Au așteptat aproape toată noaptea la rând.

Au stat la coadă să completeze formularele, au aşteptat să-și dea paşapoartele, au aşteptat pentru verificarea bagajelor. Toate bagajele au fost puse pe un hol uriaş, apoi evacuații trebuiau să-și găsească propriile bagajele şi să pună sigiliul de control pe ele. Pe urmă au aşteptat ca revoluționarii să deschidă bagajele pentru control. Fiecare bagaj a fost deschis.

Howell a aflat că vor fi două avioane, amândouă Pan Am 747. Unul va zbura la Frankfurt, celălalt la Atena. Evacuații au fost organizați de către companie, însă oamenii de la EDS au fost incluși în personalul ambasadei care pleca. Ei vor fi în zborul spre Frankfurt.

La ora șapte sâmbătă dimineața au urcat în autobuze ca să meargă la aeroport.

A fost o călătorie cu peripeții.

Doi sau trei revoluționari înarmați au urcat în fiecare autobuz. În timp ce ieșeau pe porțile ambasadei, au văzut o mulțime de reporteri și echipe de televiziune: iranienii au decis că zborul americanilor umiliți va fi un eveniment internațional de televiziune.

Autobuzul înainta cu greu pe drumul spre aeroport. În apropiere de Poché era un gardian de aproximativ cincisprezece ani. Stătea pe culoar, balansându-se odată cu mișcarea autobuzului, cu degetul pe trăgaciul armei. Poché a observat că dispozitivul de siguranță nu era pus.

Dacă se împiedica...

Străzile erau pline cu oameni și mașini. Toată lumea părea să știe că autobuzele duceau americani și dușmănia lor era palpabilă. Țipau și își arătau pumnii. Un camion a parcat alături și șoferul s-a aplecat pe geam și a scuipat pe autobuz.

Convoiul a fost oprit de câteva ori. Zone distincte ale orașului păreau să fie sub controlul a diferite grupuri de revoluționari, și fiecare grup trebuia să-și demonstreze autoritatea oprind autobuzele și apoi dându-le voie să pornească.

A durat două ore parcurgerea unei distanțe de aproape zece kilometri până la aeroport.

Peisajul de acolo era haotic. Erau mai multe camere de televiziune şi reporteri, plus sute de bărbaţi alergând înarmaţi în jur, unii purtând bucăţi de uniformă, unii direcţionând traficul, cu toţii responsabili, cu toţii cu păreri diferite despre locul unde ar trebui să meargă autobuzele.

Americanii au intrat, în cele din urmă, în terminal la ora 9.30.

Personalul ambasadei a început să distribuie paşapoartele pe care le adunaseră în timpul nopţii. Cinci lipseau: ale lui Howell, Poché, Young şi ale soţilor Gallagher.

După ce Paul şi Bill şi-au dat paşapoartele ambasadei pentru a le ţine în siguranţă în noiembrie, ambasada a refuzat să le returneze fără să informeze poliţia. Puteau fi atât de perfizi, încât să le întindă aceeaşi capcană în momentele acelea?

Dintr-odată Poché a venit, făcându-şi loc prin mulţime, cu cinci paşapoarte în mână.

– Le-am găsit pe un raft în spatele unui ghişeu, a spus el. Cred că au fost puse acolo din greşeală.

Bob Young a văzut doi americani care ţineau în mână fotografii şi scrutau mulţimea. Spre disperarea lui, au început să se apropie de oamenii din EDS. Au mers până la Rich şi Cathy Gallagher.

Sigur, Dadgar nu ar lua-o pe *Cathy* ostatică?

Oamenii au zâmbit şi au spus că aveau nişte bagaje ce aparţineau soţilor Gallagher.

Young s-a relaxat.

Prietenii soţilor Gallagher au recuperat nişte bagaje de la Hyatt şi i-au rugat pe cei doi americani să meargă la aeroport ca să le dea soţilor Gallagher. Oamenii au fost

de acord, numai că nu-i cunoşteau pe soţii Gallagher, de aici fotografiile pe care le aveau asupra lor.

Fusese o alarmă falsă, şi dacă folosise la ceva, a fost să le accentueze acestora teama.

Joe Poché a hotărât să vadă ce putea afla. S-a dus şi a găsit un vânzător de bilete de la Pan Am.

– Lucrez pentru EDS, i-a spus acesta agentului. Iranienii caută pe cineva?

– Da, ei caută foarte intens doi oameni, a răspuns vânzătorul.

– Pe altcineva?

– Nu. Şi lista opririlor este veche de câteva săptămâni.

– Mulţumesc.

Poché s-a întors şi le-a comunicat celorlalţi.

Cei evacuaţi începeau să meargă dinspre punctul de verificare înspre cel de îmbarcare.

Poché a spus:

– Sugerez să ne despărţim. În felul acesta nu vom părea un grup. Şi dacă unul sau mai mulţi dintre voi dau de bucluc, ceilalţi totuşi ar putea reuşi. Voi fi ultimul, deci, dacă va trebui să rămână cineva în urmă, eu voi fi acela.

Bob Young se uită la valiza lui şi observă că avea o etichetă pe care scria „William D. Gaylord".

A avut un moment de panică. Dacă iranienii vedeau asta, aveau să creadă că el era Bill şi să-l aresteze.

Ştia cum se întâmplase. Propriile valize fuseseră distruse la Hyatt de către revoluţionarii care au tras cu armele în camerele lor. În orice caz, una sau două valize au rămas mai mult sau mai puţin intacte şi Young a împrumutat una. Aceasta era valiza cu pricina.

A rupt eticheta şi şi-a îndesat-o în buzunar, cu scopul de a se descotorosi de ea cu prima ocazie.

Cu toţii au trecut prin poarta rezervată pasagerilor.

În continuare a fost necesar ca ei să plătească taxa de aeroport. Asta l-a amuzat pe Poché: revoluţionarii trebuie să fi decis că taxa pe aeroport a fost singurul lucru bun pe care Şahul l-a făcut, gândea el.

Următoarea coadă era la controlul paşapoartelor.

Howell a ajuns după-amiază la ghişeu.

Gardianul i-a verificat amănunţit documentele de ieşire şi le-a ştampilat. Apoi s-a uitat la poza din paşaport şi a examinat cu atenţie faţa lui Howell. În cele din urmă, a comparat numele din paşaport cu numele dintr-o listă pe care o avea pe masă.

Howell îşi ţinea respiraţia.

Gardianul i-a înmânat paşaportul şi i-a făcut semn să treacă.

Joe Poché a trecut ultimul prin punctul de control al paşapoartelor. Gardianul l-a privit extrem de atent, comparându-i faţa cu poza, deoarece Joe avea barba roşcată. Dar, în final, şi el a fost lăsat să treacă.

Echipa Legală avea o atitudine jovială în sala de aşteptare: totul se terminase, se gândea Howell, mai ales că nu au avut probleme cu controlul paşapoartelor.

La ora două după-amiază ei au început să treacă prin porţi. La acest punct exista în mod normal un control de securitate. De data aceasta, pe lângă căutarea de arme, gardienii confiscau hărţi, fotografii ale Teheranului şi sume mari de bani. Totuşi, niciunul dintre membrii Echipei Legale nu şi-a pierdut banii; gardienii nu s-au uitat în pantofii lui Poché.

În afara porților, câteva bagaje au fost aliniate pe pistă. Pasagerii trebuiau să verifice dacă unul dintre bagajele lor era acolo, și dacă era, să îl deschidă pentru verificare înainte de încărcarea în avion. Niciunul dintre bagajele Echipei Legale nu a fost ales pentru a trece prin această procedură specială.

S-au urcat în autobuze și au fost conduși pe autostradă în locul în care așteptau cele două avioane Boeing 747. Încă o dată camerele tv erau acolo.

La picioarele scării mai exista o altă verificare. Howell s-a alăturat cozii de 500 de oameni care așteptau îmbarcarea în avionul spre Frankfurt. Era mai puțin îngrijorat decât fusese: părea că nimeni nu îl căuta.

S-a urcat în avion și a găsit un loc. La bord erau câțiva revoluționari înarmați, atât în cabina pasagerilor, cât și pe puntea de decolare. Atmosfera a devenit confuză, fiindcă oamenii care urmau să meargă la Atena și-au dat seama că erau în avionul spre Frankfurt, și viceversa. Toate locurile au fost ocupate, inclusiv ale echipajului, și totuși erau oameni care au rămas fără locuri.

Căpitanul a activat sistemul de adresare către pasageri și a solicitat atenția tuturor. Atmosfera din avion a devenit mai liniștită.

– Pasagerii Paul John și William Deming, vă rog să vă identificați, a spus el.

Howell a înghețat.

John era numele mijlociu al lui Paul Chiapparone.

Deming era numele mijlociu al lui Bill Gaylord.

Iranienii încă îi căutau pe Paul și Bill.

În mod sigur, nu era o problemă de nume pe o listă la aeroport. Dadgar era, clar, la comandă acolo şi oamenii lui erau în continuare decişi să-i găsească pe Paul şi Bill.

Zece minute mai târziu căpitanul a vorbit din nou la difuzoare.

– Doamnelor şi domnilor, nu i-am localizat încă pe Paul John şi William Deming. Am fost informați că nu putem decola până când aceşti doi oameni vor fi localizați. Dacă cineva le ştie domiciliile, *vă rog* să îmi comunicați.

Pe dracu', gândea Howell.

Bob Young şi-a amintit brusc de eticheta de pe bagaj aflată în buzunarul lui şi marcată „William D. Gaylord". A mers şi a aruncat-o în toaletă.

Revoluţionarii au venit din nou de-a lungul culoarului solicitând paşapoartele. Le-au verificat pe fiecare cu atenție, comparând fotografia cu faţa aparţinătorului. John Howell a luat un volum cartonat pe care l-a cumpărat de la Dvoranchik şi a încercat să citească, în tentativa de a părea că nu era preocupat. Era *Dubai*, thrillerul lui Robin Moore despre intriga din Orientul Mijlociu. Nu se putea concentra asupra unui thriller cartonat: el trăia unul real. „În curând, s-a gândit el, Dadgar trebuie să-şi dea seama că Paul şi Bill nu sunt în avionul acesta."

Cum va proceda apoi?

Era atât de *hotărât*. Inteligent, de asemenea.

„Ce modalitate perfectă de a face un control al paşapoartelor – într-un avion, când toţi pasagerii sunt pe locurile lor şi nimeni nu se poate ascunde."

Dar care era următoarea mutare?

Va veni la bordul avionului el însuşi şi va merge de-a lungul culoarului, uitându-se la fiecare. Nu-i va cunoaşte pe Rich sau pe Cathy, sau pe Joe Poché, dar îl va şti pe Bob Young.

„Şi pe mine mă va recunoaşte cel mai bine."

*

În Dallas, T.J. Márquez a primit un telefon de la Mark Ginsberg, consilierul de la Casa Albă care încercase să ajute în problema lui Paul şi Bill. Ginsberg era la Washington monitorizând situația din Teheran. El a spus:

– Cinci dintre oamenii voştri sunt într-un avion pe pista de decolare în aeroportul din Teheran.

– Bine! a zis T.J.

– Nu e bine. Iranienii îi caută pe Chiapparone şi Gaylord şi nu vor lăsa avionul să decoleze până nu îi găsesc pe băieţi.

– Oh, *la naiba*.

– Nu există control al traficului aerian peste Iran, aşa că avionul trebuie să decoleze înainte de lăsarea nopţii. Nu ştim sigur ce urmează să se întâmple, dar nu a mai rămas mult timp. Oamenii voştri pot fi daţi jos din avion.

– Nu-i poți lăsa să facă asta!

– Te voi ține la curent.

T.J. a închis. După ce Paul şi Bill şi Echipa Ilegală au trecut prin ce au trecut, EDS va sfârşi cu mai mulți dintre oamenii săi în închisoare? Nici nu se punea problema.

Era 6.30 dimineaţa în Dallas, 4 după-amiaza în Teheran. Le mai rămâneau două ore din zi.

T.J. a ridicat receptorul.

– Daţi-mi-l pe Perot.

– Doamnelor şi domnilor, spuse pilotul, Paul John şi William Deming nu au fost descoperiţi. Responsabilul de la sol va efectua o altă verificare a paşapoartelor.

Pasagerii au oftat adânc.

Howell se întreba cine era omul responsabil la sol.

Dadgar?

Putea fi unul dintre oamenii lui Dadgar. Unii dintre ei îl ştiau pe Howell, alţii nu.

S-a uitat pe furiş pe culoar.

Cineva a urcat la bord. Howell a făcut ochii mari. Era un bărbat în uniforma Pan Am.

Howell s-a relaxat.

Bărbatul mergea încet pe culoar de-a lungul avionului, verificând fiecare dintre cele cinci sute de paşapoarte, făcând o identificare faţă-fotografie, apoi examinând fotografiile şi ştampilele ca să vadă dacă fuseseră modificate.

– Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul din nou. Ei au decis să verifice bagajul în timp ce este încărcat. Dacă vă auziţi numărul dumneavoastră de verificare solicitat, vă rugăm să vă identificaţi.

Cathy avea toate numerele de verificare în geantă. În timp ce primele numere erau strigate, Howell a văzut-o căutând prin numere. A încercat să-i atragă atenţia, să-i dea un semn să nu se identifice: ar putea fi o cursă.

Mai multe numere au fost strigate, însă nimeni nu s-a ridicat.

Howell a presupus că toată lumea a decis că prefera să-şi piardă bagajul decât să rişte să fie dată jos din avion.

– Doamnelor şi domnilor, vă rugăm să vă identificaţi când numerele sunt strigate. Nu veţi fi nevoiţi să vă daţi

jos din avion, doar ne înmânați cheile pentru ca bagajele să fie deschise pentru verificare.

Howell nu s-a liniştit. O urmărea pe Cathy, încercând să-i surprindă privirea. Mai multe numere au fost strigate, dar ea nu s-a ridicat.

– Doamnelor şi domnilor, nişte veşti bune. Am verificat la sediul european Pan Am şi am primit permisiunea de a decola cu un surplus de pasageri.

A fost o veselie dezlănțuită.

Howell a privit înspre Joe Poché: avea paşaportul la piept şi stătea cu mâinile încrucişate, cu ochii închişi, aparent dormind. „Joe trebuie să aibă gheață în vene", se gândi Howell.

Cu siguranță, era o mare presiune pe umerii lui Dadgar pe măsură ce soarele apunea. Trebuia să fie evident faptul că Paul şi Bill nu se aflau în avion. Dacă o mie de oameni erau coborâți din avion şi escortați înapoi la ambasadă, autoritățile revoluționare ar trebui să treacă din nou prin toată degringolada a doua zi –, iar cineva de acolo va fi obligat să spună „În niciun caz!" unui lucru ca ăsta.

Howell ştia că el şi restul Echipei Legale erau, cu siguranță, vinovați de infracțiuni în acel moment. Au complotat la evadarea lui Paul şi Bill şi, fie că iranienii considerau aceasta ca fiind conspirație, fie complicitate după ce s-a înfăptuit acțiunea, sau orice alt nume i-ar fi dat, toate variantele trebuia să fie împotriva legii.

A repetat în gând povestea pe care au căzut cu toții de acord să o relateze în cazul în care erau arestați. Au părăsit hotelul Hyatt luni dimineața, aveau să spună, şi au mers la casa lui Keane Taylor. (Howell voia să

spună adevărul şi să menţioneze despre reşedinţa lui Dvoranchik, dar alţii susţineau că asta ar putea să-i aducă probleme proprietăresei de la Dvoranchik, în timp ce proprietarul imobilului în care a locuit Taylor nu stătea la aceeaşi adresă.) Au petrecut zilele de luni şi marţi la Taylor, pe urmă au mers la casa lui Lou Goelz marţi după-amiaza. De acolo mai departe vor spune adevărul.

Povestea nu avea să acopere Echipa Legală: Howell ştia prea bine că lui Dadgar nu-i păsa dacă ostaticii lui erau vinovaţi sau inocenţi.

La ora şase căpitanul a anunţat:

– Doamnelor şi domnilor, avem permisiunea să decolăm.

Uşile au fost închise şi avionul s-a pus în mişcare în câteva secunde. Stewardesele i-au sfătuit pe pasagerii fără scaune să stea pe podea. În timp ce rulau pe sol, Howell se gândea: „Cu siguranţă, nu ne vom opri acum chiar şi dacă am primi ordin..."

Avionul Boeing 747 a prins viteză pe pistă şi a decolat.

Erau încă în spaţiul aerian iranian. Forţele lor aeriene ar putea trimite avioane de luptă...

Puţin mai târziu căpitanul a spus:

– Doamnelor şi domnilor, acum am părăsit spaţiul aerian iranian.

Pasagerii au ovaţionat obosiţi.

„Am reuşit", chibzui Howell.

Şi-a ridicat cartea cartonată.

Joe Poché şi-a părăsit locul şi a mers să-l caute pe însoţitorul de bord şef.

– Există vreo posibilitate ca pilotul să trimită un mesaj în State? a întrebat el.

– Nu ştiu, răspunse însoţitorul. Scrie mesajul şi îl voi ruga.

Poché s-a întors la scaunul său şi a scos o hârtie şi un creion. A scris: *Către Merv Stauffer, 7171 Forest Lane, Dallas, Texas.*

S-a gândit un minut care ar trebui să fie mesajul său. Şi-a amintit mottoul de recrutare al EDS: „Vulturii nu zboară în stoluri – trebuie să-i găseşti unul câte unul". A scris: *Vulturii au zburat din cuib.*

II

Ross Perot a vrut să întâlnească Echipa Legală înainte să se întoarcă în Statele Unite: a dorit foarte mult să-i adune pe toţi împreună, astfel încât să-i poată vedea şi să-i atingă pe toţi, şi să fie absolut convins că erau teferi şi bine.

Cu toate acestea, vineri în Istanbul nu a putut confirma destinaţia zborului de evacuare care va aduce Echipa Legală afară din Teheran. John Carlen, pilotul relaxat al avionului închiriat Boeing 707, avea soluţia la această problemă:

– Acele avioane de evacuare trebuie să zboare deasupra Istanbulului, a spus el. Vom sta pe pistă până trec deasupra, apoi îi vom contacta prin radio şi îi vom întreba.

În cele din urmă, nu a fost nevoie: Stauffer a sunat sâmbătă dimineaţa şi i-a zis lui Perot că Echipa Legală va fi în avionul spre Frankfurt.

Perot și ceilalți au plecat de la hotelul Sheraton la prânz și au mers la aeroport ca să li se alăture lui Boulware și Simons în avion. Au decolat după-amiaza târziu.

Când erau în aer, Perot a sunat în Dallas: cu radioul cu banda laterală unică era atât de simplu, ca și cum ai fi sunat din New York. A dat de Merv Stauffer.

– Ce se întâmplă cu Echipa Legală? a întrebat Perot.

– Am primit un mesaj, a răspuns Stauffer. A venit de la sediul european al Pan Am. Scrie doar „Vulturii au zburat din cuib".

Perot a zâmbit. Totul era în regulă.

A părăsit puntea de decolare și s-a întors în cabina pasagerilor. Eroii lui păreau epuizați. La aeroportul din Istanbul, l-a trimis pe Taylor la magazinul duty-free să cumpere țigări, gustări și lichior, iar Keane a cheltuit peste o mie de dolari. Cu toții au băut un pahar ca să sărbătorească evadarea Echipei Legale, dar nimeni nu era binedispus, și zece minute mai târziu cu toții stăteau pe tapițeria de pluș cu paharele încă pline. Cineva a început să joace poker, însă nu a durat mult.

Echipajul avionului Boeing 707 includea și două stewardese drăguțe.

Peter le-a convins să-și pună brațele în jurul lui Taylor, apoi a făcut o fotografie. L-a amenințat că-i va arăta fotografia soției dacă el îi va da vreodată bătăi de cap.

Cei mai mulți dintre ei erau prea obosiți ca să doarmă, dar Gayden s-a întors în dormitorul luxos și s-a întins pe patul uriaș. Perot a fost un pic bosumflat: el credea că Simons, care era mai în vârstă și părea complet epuizat, ar fi trebuit să ia patul.

Însă Simons vorbea cu una dintre stewardese, Anita Melton. Era o suedeză blondă plină de viață, pe la vreo douăzeci și ceva de ani, cu un simț dezvoltat al umorului, o imaginație bogată și o înclinație pentru straniu. Era de gașcă. Simons a recunoscut un suflet asemănător, cineva căruia nu-i păsa prea mult de ce credeau alți oameni, o personalitate. A plăcut-o. Și-a dat seama că era pentru prima dată de la moartea lui Lucille când se simțea atras de o femeie.

Cu adevărat, și-a revenit la viață.

Lui Ron Davis i s-a făcut somn. Patul uriaș era suficient de mare pentru doi, se gândea el; așa că s-a dus în dormitor și s-a întins lângă Gayden.

Gayden și-a deschis ochii.

– Davis? a întrebat el neîncrezător. Ce naiba cauți în pat cu mine?

– Nu te deranja, a zis Davis. Acum le poți spune tuturor prietenilor tăi că ai dormit cu un negru.

Și a închis ochii.

În timp ce avionul se apropia de Frankfurt, Simons și-a amintit că era încă responsabil de Paul și Bill, și s-a concentrat din nou la muncă, făcând scenarii cu privire la acțiunile dușmanului. L-a întrebat pe Perot:

– Germania are un acord de extrădare cu Iranul?

– Nu știu, a răspuns Perot.

Simons a făcut o mutră specifică lui.

– Voi afla, a adăugat Ross.

A sunat în Dallas și l-a contactat pe Tom Luce, avocatul.

– Tom, Germania are un acord de extrădare cu Iranul?

Luce a precizat:

– Sunt 99% sigur că nu are.

Perot i-a spus lui Simons, care a adăugat:

– Am văzut oameni omorâți deoarece erau 99% siguri că erau în siguranță.

Perot i-a spus lui Luce:

– Haide să fim 100% siguri. Te voi suna din nou în câteva minute.

Au aterizat în Frankfurt și s-au cazat la un hotel din incinta aeroportului. Funcționarul german de la ghișeu părea curios și le-a notat cu atenție toate numerele pașapoartelor. Aceasta i-a sporit îngrijorarea lui Simons.

S-au adunat în camera lui Perot, care a sunat din nou în Dallas. De data aceasta a vorbit cu T.J. Márquez, care a zis:

– Am contactat un avocat internațional la Washington și el crede că *există* un acord de extrădare între Iran și Germania. De asemenea, a spus că germanii sunt destul de atenți la lege în ceea ce privește lucruri de genul ăsta și dacă ar primi o solicitare de arestare a lui Paul și Bill, la naiba, probabil că nu ar sta pe gânduri și ar îndeplini-o îndată.

Perot i-a repetat tot ce a auzit lui Simons.

– Bine, a spus Simons. Nu ne vom asuma niciun risc în acest moment al jocului. Este un cinematograf cu trei ecrane de proiecție la subsol în acest aeroport. Paul și Bill se pot adăposti acolo... unde este Bill?

– A plecat să cumpere pastă de dinți, a răspuns cineva.

– Jay, du-te și găsește-l.

Coburn a plecat.

Simons a continuat:

– Paul merge într-o sală, cu Jay. Bill merge în cealaltă, cu Keane. Pat Sculley stă de pază afară. Are un bilet și poate intra să-i verifice pe ceilalți.

Era interesant, se gândea Perot, să vezi întorsătura de situație și desfășurarea lucrurilor de vreme ce Simons s-a transformat iar dintr-un om bătrân care se relaxa în avion în liderul unui detașament de diversiune.

Simons a mai precizat:

– Intrarea către gară este jos, la subsol, lângă cinematograf. Dacă se întâmplă ceva, Sculley îi scoate pe cei patru oameni din cinematograf și cu toții iau metroul spre centrul orașului. Închiriază o mașină și pornesc spre Anglia. Dacă nu se întâmplă nimic, îi scoatem din cinematograf când suntem pe punctul de a ne îmbarca în avion. În regulă, s-o facem.

Bill era jos în zona comercială. A schimbat niște bani și a cumpărat pastă de dinți, o periuță de dinți și un pieptene. S-a hotărât că o cămașă nouă-nouță l-ar face să se simtă uman din nou, așa că a mers să mai schimbe niște bani. Stătea la coadă la ghișeul de schimb valutar când Coburn l-a bătut ușor pe umăr:

– Ross vrea să te vadă la hotel.

– Pentru ce?

– Nu pot să-ți spun acum, trebuie să te întorci.

– Cred că glumești!

– Haide să mergem.

S-au dus în camera lui Perot și acesta i-a explicat lui Bill ce se întâmpla. Lui Bill îi venea cu greu să creadă. Se gândise că, fără îndoială, era în siguranță în moderna, civilizata Germanie. Va fi *vreodată* în siguranță? se întreba el. Îl va urmări Dadgar până la capătul lumii,

nefiind liniştit până când Bill va fi trimis înapoi în Iran şi, posibil, să fie omorât?

Coburn nu ştia dacă era vreo posibilitate reală ca Paul şi Bill să aibă probleme în Frankfurt, dar *ştia* valoarea precauţiilor elaborate ale lui Simons. Cam tot ce Simons a plănuit în cele şapte săptămâni care au trecut nu a dus nicăieri: atacul primei închisori, ideea de a-i răpi pe Paul şi Bill din arestul la domiciliu, evadarea prin Kuweit.

Ulterior totuşi, unele aspecte neprevăzute pentru care Simons s-a pregătit *s-au întâmplat*, adesea cele mai puţin plauzibile: închisoarea Gasr a fost atacată şi Rashid era acolo; drumul către Sero, pe care Simons şi Coburn l-au explorat cu atenţie, s-a dovedit, în cele din urmă, a fi drumul lor de ieşire; chiar şi faptul că i-au făcut pe Paul şi Bill să memoreze toate datele de pe paşapoartele lor false s-a dovedit crucial când bărbatul în palton lung şi negru a început să le adreseze întrebări. Coburn nu avea nevoie de insistenţe: orice spunea Simons îi convenea.

Au coborât la cinematograf. Rulau trei filme: două erau filme porno şi al treilea era *Fălci*, partea a doua. Bill şi Taylor au ales *Fălci II*. Paul şi Coburn au intrat să vadă fecioarele dezbrăcate din Marea Sudului.

Paul stătea holbându-se la ecran, plictisit şi obosit. Filmul era în germană, nu că dialogul părea să aibă o importanţă prea mare. Ce putea fi mai rău, se gândea el, decât un film prost cotat? Deodată a auzit un sforăit puternic. S-a uitat la Coburn: dormea dus, sforăind.

Când John Howell şi ceilalţi membri din Echipa Legală au aterizat la Frankfurt, Simons avea totul aranjat pentru o răsturnare rapidă de situaţie.

Ron Davis era la poarta de sosire, aşteptând ca Echipa Ilegală să treacă dincolo de linie şi să fie direcţionaţi spre o altă poartă unde staţiona Boeingul 707. Ralph Boulware privea de la distanţă: de îndată ce va vedea că va sosi primul membru al Echipe Legale, va coborî la cinematograf şi îi va spune lui Sculley să-i adune laolaltă pe băieţi înăuntru. Jim Schwebach se afla în zona neîngrădită rezervată presei, unde reporterii aşteptau să-i vadă pe evacuaţii americani.

El stătea lângă scriitorul Pierre Salinger (care nu ştia cât de aproape era de o poveste, într-adevăr, bună) şi se prefăcea că citea o reclamă la mobilă dintr-un ziar german. Treaba lui Schwebach era să urmărească Echipa Legală de la o poartă la alta, ca să se asigure că nimeni nu-i urmărea. Dacă va fi vreo problemă, Schwebach şi Davis vor crea o diversiune. Nu ar conta prea mult dacă ar fi arestaţi de germani, deoarece nu exista niciun motiv pentru care să fie extrădaţi în Iran.

Planul a mers ca uns. Era o singură piedică: Rich şi Cathy Gallagher nu voiau să meargă în Dallas. Nu aveau prieteni sau familie acolo, nu erau siguri în privinţa viitorului lor, nu ştiau dacă pudelului lor, Buffy, i se va da voie să intre în Statele Unite ale Americii, şi nu voiau să se îmbarce în alt avion. Şi-au luat rămas bun şi au mers să-şi facă aranjamentele.

Ceilalţi membri ai Echipei Legale – John Howell, Bob Young şi Joe Poché – l-au urmat pe Ron Davis şi s-au îmbarcat în Boeingul 707. Jim Schwebach i-a escortat. Ralph Boulware i-a strâns pe toţi ceilalţi şi s-au îmbarcat împreună în zborul spre casă.

Merv Stauffer a sunat din Dallas la aeroportul din Frankfurt şi a comandat mâncare pentru zbor. A cerut treizeci de meniuri extrem de rafinate şi costisitoare fiecare, incluzând peşte, carne de pasăre și de vită; șase tăvi cu fructe de mare şi sos, hrean şi lămâie, șase tăvi cu aperitive, şase tăvi cu sendvişuri cu șuncă şi brânză, carne de vită prăjită, carne de curcan și brânză elvețiană; șase tăvi cu sos, legume crude şi sos din brânză cu mucegai, și oțet balsamic; trei tăvi cu brânză cu pâine asortată și biscuiți; patru tăvi cu produse de patiserie de lux, patru tăvi cu fructe proaspete, patru sticle cu coniac, douăzeci de sticle Seven-Up şi douăzeci de sticle de răcoritoare cu ghimbir; zece sticle cu apă carbogazoasă și zece tonice; zece litri de suc din portocale; patruzeci de sticle cu lapte; aproximativ paisprezece litri de cafea proaspăt făcută în sticle model termos; o sută de seturi de tacâmuri din plastic constând în cuțit, furculiță și lingură; şase duzini de farfurii din carton în două mărimi; șase duzini de pahare din plastic; șase duzini de cești din polistiren; două cartușe cu țigări de la fiecare dintre mărcile Kent, Marlboro, Kool și Salem Light; şi două cutii cu ciocolată.

A apărut o confuzie, şi furnizorii din aeroport au livrat comanda de două ori.

Decolarea a fost amânată. O furtună de gheață a izbucnit de nicăieri și Boeingul 707 a fost ultimul la coada pentru dejivrare – zborurile comerciale aveau prioritate. Bill a început să-și facă griji. Aeroportul urma să se închidă la miezul nopții şi puteau fi nevoiți să coboare din avion şi să se întoarcă la hotel. Bill nu voia să-şi petreacă noaptea în Germania, ci să simtă cât mai repede pământ american sub picioare.

John Howell, Joe Poché şi Bob Young au spus povestea zborului lor din Teheran. Atât Paul, cât şi Bill au rămas înfriguraţi când au auzit cât de încrâncenat fusese Dadgar în hotărârea lui de a-i împiedica să părăsească ţara.

În cele din urmă, avionul a fost dejivrat, dar motorul nr. 1 nu pornea. Pilotul John Carlen a identificat problema la valva de pornire. Inginerul Ken Lenz a coborât din avion şi a ţinut valva deschisă manual în timp ce Carlen a pornit motorul.

Perot l-a adus pe Rashid pe puntea de decolare. Rashid nu mai zburase până cu o zi în urmă şi voia să stea cu echipajul. Perot i-a spus lui Carlen:

– Haide să avem o decolare cu adevărat spectaculoasă.

– S-a făcut, a zis Carlen.

A rulat avionul pe pistă şi apoi a decolat într-un unghi foarte abrupt.

În cabina pasagerilor, Gayden râdea: tocmai auzise că, după şase săptămâni în închisoare înconjurat doar de persoane de sex masculin, Paul a fost forţat să se uite la un film pentru adulţi; şi a crezut că a fost al naibii de amuzant.

Perot a deschis o sticlă cu şampanie şi a propus un toast.

– Asta este pentru bărbaţii care au spus ce intenţionează să facă, apoi au plecat şi şi-au îndeplinit ţelul.

Ralph Boulware şi-a savurat încet şampania şi a simţit un entuziasm puternic. „E adevărat, se gândi el. Am spus ce avem de gând să facem, pe urmă am plecat şi ne-am îndeplinit ţelul. Exact."

Avea un alt motiv să fie fericit. În următoarea zi de luni era ziua lui Kecia: va împlini șapte ani. De fiecare dată când o sunase pe Mary ea îi spusese:

– Întoarce-te acasă la timp pentru ziua lui Kecia.

Părea că avea să ajungă.

Bill a început, în sfârşit, să se relaxeze. „Acum nu mai este decât o călătorie cu avionul între mine, America, Emily şi copii, chibzui el. Acum sunt în siguranță."

S-a mai considerat el în siguranță înainte: când a ajuns la Hyatt în Teheran, când a trecut granița în Turcia, când a decolat din Van și când a aterizat la Frankfurt. S-a înșelat de fiecare dată.

Și se înșela și în momentele acelea.

III

Paul a fost întotdeauna înnebunit după avioane, și în drum spre America a profitat de șansa de a sta pe puntea de decolare a Boeingului 707.

În timp ce avionul zbura deasupra nordului Angliei, şi-a dat seama că pilotul John Carlen, inginerul Ken Lenz şi copilotul Joe Fosnot aveau probleme. Pe pilot automat avionul devia, mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta. Busola a cedat, făcând sistemul automat de navigare aberant.

– Ce înseamnă toate acestea? a întrebat Paul.

– Înseamnă că va trebui să pilotăm manual această mașinărie tot drumul peste Atlantic, a răspuns Carlen. Putem s-o facem, este cam epuizant, atâta tot.

Câteva minute mai târziu, în avion s-a făcut foarte frig, după aceea foarte cald. Sistemul de presurizare ceda.

Carlen a coborât la o atitudine mai mică.

– Nu putem traversa Atlanticul la înălțimea aceasta, i-a spus lui Paul.

– De ce nu?

– Nu avem destul combustibil – un avion foloseşte mult mai mult combustibil la altitudini joase.

– De ce nu putem zbura la altitudine mare?

– Nu putem respira acolo sus.

– Avionul are măşti cu oxigen.

– Dar nu suficient oxigen cât să trecem Atlanticul. Niciun avion nu transportă atât de mult oxigen.

Carlen şi echipa lui au încercat să regleze comenzile un timp, apoi John a oftat şi a spus:

– Vrei să-l aduci pe Ross aici, Paul?

Paul l-a adus pe Perot.

Carlen a zis:

– Domnule Perot, cred că ar trebui să aterizăm cu avionul ăsta cât de repede putem.

A explicat din nou de ce nu puteau traversa Atlanticul cu un sistem de presurizare defect.

Paul a spus:

– John, îți voi fi veşnic recunoscător dacă nu va trebui să aterizăm în Germania.

– Nu-ți face griji, a replicat Carlen. Ne vom îndrepta spre Londra, spre aeroportul Heathrow.

Perot s-a întors să le comunice celorlalți. Carlen a contactat Turnul de Control al Traficului Aerian din Londra prin radio. Era ora unu dimineața şi li s-a spus

că Heathrow era închis. „Este o urgență", a replicat Ross. I-au dat voie să aterizeze.

Lui Paul îi venea cu greu să creadă. O aterizare de urgență după toate prin câte trecuse!

Ken Lanz a început să arunce combustibil pentru a coborî avionul sub greutatea lui maximă de aterizare.

Cei din Londra i-au comunicat lui Carlen că era ceață deasupra sudului Angliei, dar în acel moment vizibilitatea ajungea până vreo șapte sute de metri Heathrow.

Când Ken Lenz a închis valvele de eliberare a combustibilului, un bec roșu care trebuia să se stingă a rămas aprins.

– O valvă nu s-a închis, a spus Lenz.

– Nu pot să cred asta, a exclamat Paul, apoi și-a aprins o țigară.

Carlen a spus:

– Paul, îmi dai o țigară?

Paul s-a holbat la el.

– Mi-ai spus că te-ai lăsat de fumat în urmă cu zece ani.

– Dă-mi odată țigara aia, bine?

Paul i-a dat țigara, pe urmă a zis:

– Acum chiar sunt îngrozit.

Paul s-a întors în cabina pasagerilor. Stewardesele le-a dat tuturor o preocupare cerându-le să împacheteze tăvile, sticlele și bagajele, să protejeze toate obiectele casante, pentru a se pregăti de aterizare.

Paul a mers în dormitor. Simons era întins pe pat. Se bărbierise cu apă rece și pe toată fața lui erau lipite fâșii adezive. Dormea dus.

Paul l-a lăsat. L-a întrebat pe Jay Coburn:

– Simons ştie ce se petrece?

– Sigur că ştie, a răspuns Coburn. A spus că nu ştie să piloteze un avion şi nu poate să facă nimic, aşa că merge să tragă un pui de somn.

Paul a dat din cap uluit. Cât de relaxat putea să fie Jay?

S-a întors la panoul de comandă. Carlen era la fel de liniştit ca întotdeauna, vocea îi era calmă, mâinile sigure; dar acea ţigară îl îngrijora pe Paul.

Două minute mai târziu beculeţul roşu s-a stins. Valva de eliberare s-a închis.

S-au apropiat de Heathrow în condiţii de nori denşi şi au început să piardă altitudine. Paul s-a uitat la altimetru. În timp ce coborau la 180 de metri, apoi la 150 de metri, încă nu se vedea nimic afară decât o ceaţă densă cenuşie.

La 90 de metri era la fel. Pe urmă, dintr-odată, au coborât din nor şi au văzut pista de aterizare, drept în faţă, luminată ca un pom de Crăciun. Paul a oftat de uşurare.

Au atins solul şi vehiculele de pompieri şi ambulanţele au venit spre avion ţiuind de-a lungul pistei de aterizare; dar fusese o aterizare perfect sigură.

*

Rashid auzise de Ross Perot de ani de zile. Perot era multimilionarul, fondatorul EDS, omul excepţional în afaceri, omul care stătea în Dallas şi mişca oameni precum Coburn şi Sculley în jurul lumii ca piesele pe o tablă de şah. Fusese o experienţă de luat în seamă pentru Rashid să-l întâlnească pe domnul Perot şi să vadă că era doar un om obişnuit, mai degrabă scund şi surprinzător de prietenos. Rashid intrase în camera de hotel din

Istanbul şi omul acela mic cu un zâmbet larg şi un nas încovoiat, pur şi simplu, a întins mâna şi a spus: „Bună, sunt Ross Perot", şi Rashid i-a strâns mâna şi a zis: „Bună, sunt Rashid Kazemi", la fel de natural.

Din acel moment se simţise mai mult ca niciodată un membru el echipei EDS. Dar pe aeroportul Heathrow i s-a amintit brusc că nu era.

De îndată ce aparatul de zbor a oprit, o mulţime de poliţişti de la aeroport, funcţionari vamali şi oficiali care se ocupau de imigrare au urcat în avion şi au început să pună întrebări.

Nu le plăcea ceea ce vedeau: un grup compus din oameni murdari, nearanjaţi, urât mirositori, nebărbieriţi, care aveau la ei o avere în diverse monede, la bordul unui avion incredibil de luxos cu un număr de înmatriculare din Insulele Grand Cayman. Asta, au spus-o în felul lor britanic, era foarte în neregulă, pentru a nu spune mai mult.

Oricum, după aproximativ o oră de interogări, nu au putut găsi nicio dovadă că oamenii de la EDS erau traficanţi de droguri, terorişti sau membri ai Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei. Şi, în calitate de deţinători de paşapoarte ale Statelor Unite, americanii nu aveau nevoie de vize sau alte documente ca să intre în Marea Britanie. Au fost cu toţii lăsaţi – cu excepţia lui Rashid.

Perot l-a înfruntat pe ofiţerul de la Imigrări:

– Nu există niciun motiv pentru care ar trebui să ştii cine sunt, dar numele meu este Ross Perot şi dacă mă verifici, poate la Serviciul Vamal al Statelor Unite, cred că vei constata că poţi avea încredere în mine. Am prea multe de pierdut încercând să furişez un imigrant ilegal

în Marea Britanie. Îmi voi asuma personal răspunderea pentru acest tânăr. Vom ieși din Anglia în douăzeci și patru de ore. În dimineața aceasta ne vom face rezervările cu colegii voștri de la Aeroportul Gatwick și apoi vom porni cu zborul de Braniff spre Dallas.

– Mă tem că nu putem face asta, domnule, a spus oficialul. Acest domn trebuie să stea cu noi până îl vom îmbarca într-un avion.

– Dacă el rămâne, rămân și eu, a zis Perot.

Rashid a fost consternat. Ross Perot avea să-și petreacă noaptea în aeroport, sau, poate, într-o celulă de închisoare decât să-l lase pe Rashid în urmă! Era incredibil. Dacă Pat Sculley ar fi făcut o asemenea ofertă, sau Jay Coburn, Rashid ar fi fost recunoscător, dar nu surprins. Dar acesta era Ross Perot!

Ofițerul de la Imigrări a oftat:

– Nu știți pe nimeni din Marea Britanie care să garanteze pentru dumneavoastră, domnule?

Perot și-a stors creierii. „Pe cine cunosc eu în Marea Britanie?“, se întreba el.

– Nu cred – nu, stai puțin.

Bineînțeles! Unul dintre cei mai mari eroi ai Marii Britanii stătuse la familia Perot în Dallas de două ori. Perot și Margot au fost invitații săi la casa lui din Anglia, un loc numit Broadlands.

– Îl cunosc pe contele Mountbatten de Burma, a spus el.

– Voi vorbi cu superiorul meu, a zis ofițerul și a coborât din avion.

A fost plecat o bună bucată de vreme.

Perot i-a spus lui Sculley:

– De îndată ce plecăm de aici, datoria ta este să ne faci rost de bilete la clasa întâi în zborul din Braniff spre Dallas, dimineața.

– Da, domnule, a zis Sculley.

Ofițerul de la Imigrări s-a întors:

– Vă pot da douăzeci și patru de ore, l-a înștiințat el pe Rashid.

Rashid s-a uitat la Perot. „Oh, Doamne, s-a gândit tânărul, pentru tipul ăsta merită să lucrezi!“

S-au cazat la hotelul Post House aproape de aeroport și Perot l-a sunat pe Merv Stauffer în Dallas.

– Merv, avem aici o persoană cu un pașaport iranian și fără viza Statelor Unite ale Americii – știi despre cine vorbesc.

– Da, domnule.

– A salvat vieți ale cetățenilor americani și nu vreau să fie hărțuit când ajungem în Statele Unite ale Americii.

– Da, domnule.

– Știi pe cine să suni. Rezolvă problema, bine?

– Da, domnule.

Sculley i-a trezit pe toți la șase dimineața. A trebuit să-l tragă din pat pe Coburn, care încă suferea efectele secundare ale pastilelor antisomn ale lui Simons: irascibil și extenuat, nu-i păsa dacă va prinde avionul sau nu.

Sculley a făcut rost de un autobuz ca să-i ducă la aeroportul Gatwick, o călătorie de două ore bune de la Heathrow. În timp ce ieșeau, Keane Taylor, care se chinuia cu un coș din plastic ce conținea câteva dintre duzinile

de sticle cu lichior şi cartuşele cu ţigări pe care le-a cumpărat în aeroportul din Istanbul, a spus:

– Hei, nu vrea vreunul dintre voi să mă ajute să duc aceste lucruri?

Nimeni nu a răspuns. Cu toţii au urcat în autobuz.

– Mergeţi la naiba, atunci, a spus Taylor şi a dat întregul pachet portarului de la hotel.

În drumul spre Gatwick, au auzit la radioul autobuzului ştirea conform căreia China a invadat nordul Vietnamului. Cineva a zis:

– Asta va fi următoarea noastră misiune.

– Sigur, a replicat Simons. Am putea fi aruncaţi între cele două armate. În orice direcţie am trage, nu am greşi.

La aeroport, mergând în spatele oamenilor lui, Perot a observat cum alţi oameni se îndepărtau, făcându-le loc şi dintr-odată și-a dat seama cât de groaznic arătau cu toții. Cei mai mulți dintre ei nu făcuseră o baie bună sau nu se bărbieriseră de zile întregi, şi erau îmbrăcaţi într-un amestec ciudat de haine nepotrivite şi foarte murdare. Probabil că și miroseau urât. Perot a cerut să-l vadă pe responsabilul cu serviciile pentru pasageri de pe Barniff. Aceasta era o linie aeriană din Dallas şi Perot zburase cu ei de câteva ori la Londra, aşa că cea mai mare parte a echipajului îl cunoştea.

L-a întrebat pe funcţionar:

– Pot închiria întregul compartiment de sus din 747 pentru grupul meu?

Funcţionarul se holba la aceşti bărbaţi. Perot ştia la ce se gândea: grupul domnului Perot era compus, de obicei, din nişte oameni de afaceri discreţi, bine îmbrăcaţi, şi în momentul acela el era acolo cu ceea ce părea o mulțime

de mecanici de la garaj care lucraseră la un motor deosebit de murdar.

Funcționarul a răspuns:

– Uh, nu vă putem închiria compartimentul, din cauza regulamentelor internaționale aeriene, domnule, dar cred că, dacă însoțitorii dumneavoastră urcă în compartiment, ceilalți pasageri nu vă vor deranja prea mult.

Perot a înțeles ce a vrut să spună.

În timp ce se îmbarca Perot i-a zis unei stewardese:

– Vreau ca oamenii aceștia să aibă parte de tot ceea ce își doresc în avion.

Perot a trecut mai departe și stewardesa s-a întors către colega sa, făcând ochii mari:

– Cine naiba e ăsta?

Colega ei i-a spus.

În avion filmul programat să ruleze era *Saturday Night Fever*, dar proiectorul nu mergea. Boulware era dezamăgit: văzuse filmul înainte și aștepta cu nerăbdare să îl vizioneze din nou. În schimb, a stat și a bârfit cu Paul.

Cei mai mulți dintre ceilalți au urcat în compartiment. Din nou Simons și Coburn s-au întins și au adormit.

La jumătatea drumului peste Atlantic, Keane Taylor, care în ultimele săptămâni avusese asupra lui o sumă de aproximativ un sfert de milion de dolari bani gheață, și a cheltuit fără rezerve, dintr-odată s-a gândit să facă un calcul.

A întins o pătură pe podeaua compartimentului și a început să adune banii. Unul câte unul, ceilalți membri ai echipei s-au apucat să scoată teancuri de bancnote din

buzunare, din cizme, pălării, din mânecile de la cămăşi şi au aruncat banii pe podea.

Unul sau doi din pasagerii de la clasa întâi au venit în compartiment, în ciuda aparenţei neprimitoare a grupului domnului Perot; dar în clipa aia, când acea echipă mirositoare, cu o înfăţişare execrabilă, cu bărbile şi căciulile tricotate, şi cizmele murdare, şi paltoanele lor zdrenţuite au împrăştiat câteva sute de mii de dolari pe podea şi au început *să-i numere*, ceilalţi pasageri au dispărut.

Câteva minute mai târziu o stewardesă a intrat în compartiment şi s-a apropiat de Perot:

– Unii dintre pasageri întreabă dacă ar trebui să informăm poliţia despre grupul dumneavoastră, a spus ea. Vreţi să coborâţi şi să-i liniştiţi?

– Aş fi bucuros să o fac.

Perot a coborât în cabina pasagerilor de la clasa întâi şi s-a prezentat pasagerilor din locurile din faţă. Unii dintre ei auziseră de el. El a început să le spună ce s-a întâmplat cu Paul şi Bill.

În timp ce vorbea alţi pasageri au venit să asculte. Echipajul din cabină şi-a oprit munca şi li s-a alăturat; apoi câţiva din echipa administrativă au făcut la fel. În curând era o mulţime întreagă.

Lui Perot a început să-i treacă prin minte că asta era o poveste pe care lumea voia să o audă.

Sus, echipa îi făcea o ultimă farsă lui Keane Taylor.

În timp ce aduna banii, Taylor a scăpat trei teancuri de zece mii de dolari fiecare şi Bill şi i-a strecurat repede în buzunar.

Numărătoarea nu a ieșit, desigur. Stăteau toți pe podea, în stil indian, abținându-se să nu râdă, în timp ce Taylor a numărat totul încă o dată.

– Cum pot să îmi lipsească treizeci de mii de dolari? a întrebat Taylor furios. Naiba să-i ia! Asta e tot ce am! Poate nu gândesc limpede. Ce naiba e în neregulă cu mine?

În acel moment Bill a urcat de jos și a întrebat:

– Care e problema, Kane?

– Dumnezeule, ne lipsesc exact treizeci de mii dolari şi nu ştiu ce am făcut cu aceşti bani.

Bill şi-a scos cele trei teancuri din buzunar şi a zis:

– Asta este ceea ce cauți?

Cu toții au râs cu mult zgomot.

– Dă-mi-i încoace, s-a răstit Taylor mânios. La naiba, Gaylord, îmi doresc să te fi lăsat în închisoare!

Au râs cu şi mai mult zgomot.

IV

Avionul cobora spre Dallas.

Ross Perot stătea lângă Rashid și îi spunea numele locurilor pe deasupra cărora treceau. Rashid se uita pe fereastră, la terenurile plate maronii și la marile drumuri late care mergeau în linie dreaptă kilometri întregi. America.

Joe Poché avea un sentiment plăcut. Se simțise întocmai unui căpitan al unui club de rugby în Minnesota, la sfârșitul unui meci lung, când echipa lui a câştigat. Același sentiment l-a cuprins și când s-a întors din Vietnam. A făcut parte

dintr-o echipă bună, a supraviețuit, a învățat multe, s-a maturizat.

În acel moment tot ce își dorea să-l facă perfect fericit era niște lenjerie intimă curată.

Ron Davis stătea lângă Jay Coburn:

– Hei, Jay, din ce o să ne câștigăm traiul acum?

Coburn a zâmbit:

– Nu știu.

„Ar fi ciudat, se gândi Davis, să stea în spatele unui birou din nou.“ Nu era sigur că îi plăcea ideea.

Brusc, și-a amintit ca Marva era însărcinată în trei luni. Începea să se vadă. Se întreba cum arăta, cu o burtică bombată.

„Știu de ce am nevoie, chibzui el. De o Cola. La doză. Dintr-un automat. Într-o stație de benzină. Și de mâncare de la KFC.“

Pat Sculley se gândea: „Gata cu taxiurile portocalii“.

Sculley stătea lângă Jim Schwebach: erau împreună din nou, „duo-ul scund, dar mortal“, fără să fi tras niciun foc de armă în timpul întregii aventuri. Au vorbit despre ceea ce putea învăța EDS din această operațiune de salvare. Compania avea proiecte în alte țări din Orientul Mijlociu și pătrundea în Orientul Îndepărtat: ar trebui, poate, să existe o echipă de salvare permanentă, un grup de oameni pricepuți, antrenați, în formă și înarmați și dispuși să facă operațiuni sub acoperire în țările îndepărtate?

Nu, au decis ei: fusese o situație unică. Sculley și-a dat seama că nu mai voia să lucreze timp în țări primitive. În Teheran ura încercarea zilnică de a se înghesui într-un taxi cu doi sau trei oameni țâfnoși, muzica persană urlând

din radioul mașinii și inevitabila certă cu șoferul asupra tarifului. „Oriunde voi lucra următoarea dată, se gândi el, orice voi face, voi conduce singur la birou, în propria mașină, un automobil american mare și gras, cu aer condiționat și muzică ușoară. Și când voi merge la toaletă, în loc să mă îngrămădesc deasupra unei găuri făcute în podea, va fi o toaletă americană curată și albă."

În timp ce avionul atingea solul, Perot i-a spus:

– Pat, vei ieși ultimul. Vreau să te asiguri că toată lumea trece prin formalități și să rezolvi eventualele probleme.

– Desigur.

Avionul a rulat încet pe pistă până s-a oprit. Ușa a fost deschisă și o femeie a urcat la bord.

– Unde este bărbatul? a întrebat ea.

– Aici, a răspuns Perot, arătând spre Rashid.

Rashid a ieșit primul din avion.

Perot s-a gândit: „Merv Stauffer a avut grijă de *tot*".

Ceilalți au debarcat și au trecut prin procedurile vamale obișnuite.

Pe partea cealaltă, prima persoană pe care Coburn a văzut-o a fost îndesatul, ochelaristul Merv Stauffer, rânjind cu gura până la urechi. Coburn și-a pus mâinile în jurul lui Stauffer și l-a îmbrățișat. Stauffer a băgat mâna în buzunar și a scos inelul de nuntă al lui Coburn.

Jay a fost mișcat. I-a lăsat inelul lui Stauffer ca să-l țină în siguranță. De atunci, Stauffer a fost pionul principal al întregii operațiuni, stând în Dallas cu un telefon la ureche și făcând totul posibil. Coburn a vorbit cu el aproape în fiecare zi, transmițând comenzile și cererile lui Simons,

primind informații și sfaturi: știa mai bine decât toți cât de important fusese Stauffer, cum se bazaseră cu toții pe el ca să facă tot ceea ce trebuia făcut. Cu toate acestea, în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, Stauffer și-a amintit de inelul de nuntă.

Coburn și l-a pus pe deget. S-a gândit mult la mariajul lui, în timpul orelor libere petrecute în Teheran; dar în momentul acela toate acestea i-au ieșit din minte și de abia aștepta să o vadă pe Liz.

Merv i-a spus lui Jay să iasă din aeroport și să urce într-un autobuz care aștepta afară. Coburn a urmat instrucțiunile. În autobuz a văzut-o pe Margot Perot. I-a zâmbit și i-a strâns mâna. Apoi, dintr-odată, aerul a fost umplut cu țipete de bucurie și patru copii extrem de bucuroși s-au aruncat asupra lui: Kim, Kristi, Scott și Kelly. Coburn a râs zgomotos și a încercat să-i îmbrățișeze pe toți în același timp.

Liz stătea în spatele copiilor. Cu grijă, Coburn s-a desprins de ei. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Și-a pus brațele în jurul soției sale și nu a putut să vorbească.

Atunci când Keane Taylor a urcat în autobuz, soția lui nu l-a recunoscut. Soțul său, în mod normal un om elegant, purta o geacă de schi portocalie murdară și o căciulă tricotată. Nu s-a bărbierit de o săptămână și a pierdut în greutate vreo șapte kilograme. A stat în fața ei câteva secunde, până când Liz Coburn a spus:

– Mary, nu ai de gând să-l saluți pe Keane?

Atunci copiii lui, Mike și Dawn, l-au luat în brațe.

În acea zi era aniversarea lui Taylor. Împlinise patruzeci și unu de ani. Era cea mai fericită aniversare din viața lui.

John Howell şi-a văzut soţia, pe Angela, stând în partea din faţă a autobuzului, în spatele şoferului, cu Michael, în vârstă de unsprezece luni, pe genunchii ei. Băiatul purta jeanşi albaştri şi o cămaşă de rugby dungată. Howell l-a ridicat şi a spus:

– Bună, Michael, ţi-l aminteşti pe tati?

S-a aşezat lângă Angie şi şi-a pus braţele în jurul ei. Era cam ciudat, pe scaunul din autobuz, şi Howell era în mod normal prea timid să-şi afişeze în public afecţiunea, dar a continuat să o îmbrăţişeze pentru că se simţea atât de bine.

Ralph Boulware a fost întâmpinat de Mary şi de fete, Stacy şi Kecia. A ridicat-o pe Kecia şi i-a spus:

– La mulţi ani!

Totul era aşa cum ar trebui să fie, se gândea el în timp ce le îmbrăţişa. A făcut ceea ce a trebuit să facă şi familia era acolo unde ar trebui să fie. Se simţea ca şi cum a dovedit ceva, măcar lui însuşi.

Toţi acei ani în Aviaţia Militară, când cârpea aparatura sau stătea într-un avion şi vedea bombele cum cădeau, nu a simţit niciodată că îi era testat curajul. Cunoştinţele lui primiseră medalii pentru lupta pe teren, dar el a avut întotdeauna sentimentul neplăcut că făcea o treabă uşoară, ca tipul acela din filmele de război care trânteşte mâncarea pentru micul dejun înainte ca soldaţii adevăraţi să meargă să lupte. Se întrebase mereu dacă avea calităţile potrivite. În acele clipe se gândea la Turcia şi la cum a rămas blocat în Adana, şi la cum a condus prin viscol în acel blestemat Chevrolet din '64, şi la cum a schimbat roţile pe Aleea Sângeroasă cu fiii verişorului domnului Fish, şi s-a gândit la toastul lui Perot, şi la

oamenii care au spus că urmau să-şi îndeplinească misiunea, şi au reuşit. Oh, da. Avea calităţile necesare.

Fiicele lui Paul, Karen şi Ann Marie, purtau fuste de stofă asortate. Ann Marie, cea mai mică, a venit prima la el, iar el a ridicat-o în braţe și a îmbrăţişat-o cu putere. Karen era prea mare pentru a fi ridicată, dar a îmbrăţişat-o la fel de puternic. În spatele lor era Ruthie, cea mai mare dintre fetele lui mici, toată îmbrăcată în nuanţe de auriu și crem. A sărutat-o lung şi puternic, apoi a privit-o zâmbind. Nu se putea opri din zâmbit nici dacă ar fi vrut. Se simţea vesel. Era cel mai frumos sentiment pe care îl cunoscuse vreodată.

Emily se uita la Bill ca şi cum nu-i venea să creadă că era cu adevărat acolo.

– Doamne, a spus ea fără vlagă, mă bucur să te revăd, dragule.

Autobuzul parcă a încremenit în timp ce a sărutat-o. Rachel Schwebach a început să plângă.

Bill le-a sărutat pe fete, Vicki, Jackie şi Jenny, pe urmă s-a uitat la fiul său. Chris părea foarte matur într-un costum albastru pe care i l-a făcut cadou de Crăciun. Bill a mai văzut costumul acela înainte. Îşi amintea de o fotografie cu Chris în faţa bradului de Crăciun în noul lui costum; acea fotografie fusese deasupra patului lui Bill, într-o celulă de închisoare, în urmă cu mult timp şi foarte departe...

Emily continua să îl atingă ca să se asigure că era cu adevărat acolo:

– Arăţi minunat, a spus ea.

Bill știa că arăta absolut groaznic.

I-a spus:

– Te iubesc.

Ross Perot a urcat în autobuz și a întrebat:

– E toată lumea aici?

– Nu şi tatăl meu! a răspuns o voce tânguitoare.

Era Sean Sculley.

– Nu-ți face griji, a spus Perot. Va veni imediat. Este omul nostru de încredere.

Pat Sculley fusese oprit de un agent vamal și rugat să-și deschidă servieta. El avea toți banii și, desigur, agentul a observat. Mai mulți agenți au fost alertați și Sculley a fost dus într-un birou ca să fie interogat.

Agenții au scos nişte formulare. Sculley a început să explice, dar ei nu au vrut să asculte, ei voiau doar ca el să completeze formularele.

– Aceşti bani sunt ai dumneavoastră?

– Nu, aparțin EDS-ului.

– Îi aveai când ai plecat din State?

– Cea mai mare parte.

– Când şi cum ai plecat din State?

– În urmă cu o săptămână într-un avion particular Boeing 707.

– Unde ai mers?

– La Istanbul, apoi la granița cu Iranul.

Un alt bărbat a venit în birou și a întrebat:

– Dumneavoastră sunteți domnul Sculley?

– Da.

– Îmi pare nespus de rău că ați fost deranjat în felul acesta. Domnul Perot vă aşteaptă afară.

S-a întors către agenți:

– Puteți să distrugeți acele formulare.

Sculley a zâmbit şi a plecat. Nu mai era în Orientul Mijlociu. Ci în Dallas, unde Perot era Perot.

Sculley s-a urcat în autobuz și i-a văzut pe Mary, Sean și Jennifer. I-a îmbrățișat și i-a sărutat pe toți, apoi a întrebat:

– Ce se petrece?

– E o mică primire pentru voi, a răspuns Mary.

Autobuzul a început să se mişte, însă nu a mers prea departe. S-a oprit din nou câțiva metri mai încolo la o poartă diferită; au fost cu toții trimişi înapoi în aeroport şi conduşi la o uşă pe care scria Camera Concorde.

În timp ce intrau, o mie de oameni s-au ridicat în picioare, ovaționând şi bătând din palme.

Cineva a pus un banner uriaş pe care scria:

JOHN HOWELL

CEL MAI BUN TĂTIC

Jay Coburn era copleşit de mărimea mulțimii şi de reacția lor. Ce idee bună fusese să le dea oamenilor şansa să se întâlnească în privat cu familiile lor înainte să vină aici. Cine a plănuit asta? Stauffer, desigur.

Străbătând încăperea înspre partea din față, oamenii din mulțime se întindeau să-i strângă mâna spunându-i: „Mă bucur să te văd! Bine ai revenit!" El a zâmbit şi a dat mâna cu ei – acolo era David Behne, acolo era Dick Morrison, fețele s-au cufundat şi cuvintele s-au topit într-o primire mare şi călduroasă.

Când Paul și Bill au intrat cu soțiile și copiii lor veselia s-a transformat într-un răcnet.

Ross Perot, stând în față, a simțit că îi dădeau lacrimile. Era mai obosit decât fusese vreodată în viața lui, dar extrem de împlinit. S-a gândit la tot norocul și la

coincidențele care au făcut salvarea posibilă: faptul că l-a cunoscut pe Simons, că Arthur a fost dispus să meargă, că EDS a angajat veterani ai războiului din Vietnam și *aceștia* au fost dispuși să meargă, că etajul șapte știa cum să îndeplinească misiunile în jurul lumii, datorită experienței lor cu campania prizonierilor de război, că T.J. a putut să închirieze un avion, că mulțimea a atacat închisoarea Gasr...

Și s-a gândit la toate lucrurile care ar fi putut să meargă rău. Și-a amintit proverbul: „Succesul are o mie de părinți, dar eșecul e orfan". În câteva minute va sta în fața oamenilor și le va spune puțin din ceea ce s-a întâmplat și cum Paul și Bill au fost aduși acasă. Dar era greu de relatat în cuvinte riscurile pe care și le asumaseră, costul îngrozitor care trebuia plătit dacă lucrurile ar fi mers prost și s-ar fi terminat în instanțele de judecată sau mai rău. Și-a amintit ziua în care a părăsit Teheranul, cum s-a gândit superstițios la norocul lui ca nisipul care curge printr-o clepsidră. Dintr-odată, a văzut clepsidra din nou și tot nisipul se scursese. A rânjit în sinea lui, a apucat clepsidra imaginară și a întors-o cu susul în jos.

Simons s-a aplecat și i-a șoptit la ureche lui Perot:

– Îți amintești că te-ai oferit să mă plătești?

Perot nu uitase niciodată. Când Simons îți arunca privirea aceea rece, înghețai.

– Sigur că-mi amintesc.

– Vezi asta? a întrebat Simons, înclinându-și capul.

Paul se îndrepta înspre ei, ducând-o pe Ann Marie în brațe, prin mulțimea de prieteni care ovaționa.

– Văd, a spus Perot.

– Tocmai am fost plătit, a zis Simons şi a tras apoi din trabuc.

În sfârşit, încăperea s-a liniştit şi Perot a început să vorbească. L-a chemat pe Rashid şi şi-a pus braţul în jurul umerilor tânărului.

– Vreau să cunoaşteţi un om-cheie din echipa de salvare, a spus Ross mulţimii. După cum a zis şi colonelul Simons, Rashid cântăreşte doar şaizeci şi trei de kilograme, însă are două sute de kilograme de curaj.

Cu toţii au râs şi au aplaudat din nou. Rashid privea în jurul lui. De multe ori, de multe ori se gândise să meargă în America; dar nici în visurile lui cele mai fantastice nu-şi imaginase că primirea lui va arăta în felul acesta!

Perot a început să spună povestea. Ascultând, Paul s-a simţit în mod ciudat umil. Nu era un erou. Ceilalţi erau eroii. El era privilegiat. Aparţinea doar celui mai bun grup de oameni din întreaga lume.

Bill s-a uitat prin mulţime şi l-a văzut pe Ron Sperberg, un prieten bun şi coleg de ani de zile. Sperberg purta o pălărie mare de cowboy.

„Suntem înapoi în Texas, s-a gândit Bill. Aceasta este inima Statelor Unite ale Americii, cel mai sigur loc din lume; nu ne pot face rău aici. De data aceasta coşmarul s-a terminat *cu adevărat*. Suntem înapoi.

Suntem în siguranţă.

Suntem acasă."

EPILOG

Jay și Liz Coburn au divorțat. Kristi, a doua fiică, cea sensibilă, a ales să locuiască împreună cu tatăl ei. Coburn a fost promovat director de Resurse Umane pentru EDS Federal. În septembrie 1982, el şi Ross Perot Junior au devenit primii oameni care au zburat în jurul lumii cu un elicopter. Vehiculul pe care l-au folosit este în prezent la Muzeul Național al Aerului și Spațiului din Washington, DC. Este numit *Spiritul Texasului.*

Paul a devenit controlor la EDS și Bill, director de vânzări Medicaid la Departamentul pentru Îngrijirea Sănătății.

Joe Poché, Pat Sculley, Jim Schwebach, Ron Davis şi Rashid au continuat să lucreze pentru EDS în diferite părți ale lumii. Soția lui Davis, Marva, a dat naștere unui băiat, Benjamin, în 18 iulie 1979.

Keane Taylor a fost numit director de țară pentru EDS în Olanda, unde i s-a alăturat Glenn Jackson. Gayden a rămas șeful EDS World, așadar, și șeful lui Taylor.

Jaw Howell a devenit asociat permanent în firma de avocatură a lui Tom Luce, Hughes&Hill. Angela Howell a născut un alt copil, Sarah, în 19 iunie 1980.

Rich Gallagher a părăsit EDS la 1 iulie 1979. Provenind din est, nu s-a simțit niciodată de-al casei la EDS. Lloyd Briggs și Paul Bucha, alți doi care proveneau din est, au plecat cam în aceeași perioadă.

Ralph Boulware s-a despărțit și el de EDS.

Lulu May Perot, mama lui Ross Perot, a murit la 3 aprilie 1979.

Ross Perot Junior a absolvit facultatea și a plecat să lucreze cu tatăl lui în toamna anului 1981. Un an mai târziu Nancy Perot a făcut la fel. Ross a continuat să producă din ce în ce mai mulți bani. Averea lui imobiliară a crescut, compania sa de petrol s-a pus pe picioare şi EDS a câștigat contracte din ce în ce mai mari. Acțiunile EDS, cotate la aproximativ 18 dolari bucata când Paul și Bill au fost arestați, valorau de șase ori mai mult patru ani mai târziu.

Colonelul Simons a decedat la 21 mai 1979, după o serie de atacuri de cord. În ultimii ani din viață partenera lui permanentă a fost stewardesa amuzantă din Boeingul 707. Aveau o relație ciudată, tragică: nu au devenit iubiți în sens fizic, dar erau îndrăgostiți. Au locuit împreună în căsuța de oaspeți de la reședința lui Perot din Dallas. Ea l-a învățat să gătească, iar el pe ea să facă jogging, cronometrând-o. Se țineau de mână mult. După ce Simons a murit, fiul său, Harry, și soția acestuia, Shawn, au avut un băiețel. L-au numit Arthur Simons Junior.

În 4 noiembrie 1979, Ambasada Statelor Unite ale Americii la Teheran a fost din nou invadată de militanți iranieni. De data aceasta au luat ostatici. Cincizeci şi doi de americani au fost ținuți prizonieri mai mult de un an. O misiune de salvare organizată de preşedintele Carter a avut un final înjositor în deşertul din partea centrală a Iranului.

Dar atunci, Carter nu a avut ajutorul lui Bull Simons.

ANEXĂ

ÎN TRIBUNALUL MUNICIPAL AL STATELOR UNITE ALE AMERICII PENTRU DISTRICTUL DE NORD AL TEXASULUI, DIVIZIA DALLAS

CORPORAȚIA EDS IRAN

VS.

ORGANIZAȚIA DE SECURITATE SOCIALĂ A GUVERNULUI IRANULUI,

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII ȘI ASISTENȚEI SOCIALE AL GUVERNULUI IRANULUI, GUVERNUL IRANULUI

Nr. CA3-79-218-F

(Extrase din Constatarea Faptelor)

Nici EDSCI, nici altcineva în numele ei nu au obținut contractul ilegal. Nicio dovadă nu a arătat mituirea vreunui oficial sau angajat al Acuzatului pentru securizarea contractului, și dovezile nu arată nici existența fraudei sau a corupției publice pentru obținerea contractului...

Prețul contractului nu a fost exorbitant, mai degrabă dovezile au arătat că prețul era rezonabil și în acord cu sumele cerute de EDS pentru servicii similare. Prețul nu era dezavantajos în comparație cu sumele pretinse de alții din industria de sănătate pentru servicii similare...

Eroarea făcută de SSO şi Minister de a da o înştiinţare scrisă a neacceptării de facturi neplătite a fost de neiertat şi deci a constituit o breşă în contract. Numirea dr. Towliati la SSO ca director general adjunct nu a cauzat această problemă. Nu am dovezi că serviciile dr. Towliati au influenţat procesul aprobării facturilor, nici nu am dovezi că dr. Towliati nu şi-a îndeplinit atribuţiile în timpul contractului. Mai degrabă, dovezile au arătat că Ministerul şi SSO au avut şansa deplină şi continuă de a monitoriza performanţa EDSCI.

Mai mult, nu găsesc dovezi de tertipuri sau faptul că EDSCI a conspirat cu cineva pentru a câştiga aprobarea ilegală de plată a facturilor sale sau de a interzice Inculpaţilor oportunitatea dreaptă de a evalua performanţa EDSCI în timpul contractului...

EDSCI nu şi-a încălcat material obligaţiile din timpul contractului; mai degrabă EDSCI realmente a acţionat în acord cu descrierea şi îndeplinirea la timp a îndatoririlor sale pentru fiecare fază aplicabilă până în 16 ianuarie 1978, data terminării contractului...

Recuperarea în timpul contractului nu este îngrădită de cererile Acuzatului, nesprijinită de dovezi, că EDSCI a procurat contractul prin fraudă, mituire sau corupţie publică. Anume, dovezile nu au demonstrat că legătura lui EDS cu Mahvi Group era ilegală. Îndeplinirea sarcinilor EDSCI şi performanţa din timpul contractului nu au intrat în conflict cu nicio lege iraniană...

Reclamantul a prezentat o serie de dovezi arătând faptele şi rezultatele serviciilor lor; declaraţii de la cei care au condus şi implementat sistemele de procesare a datelor, dovezi fotografice ce ilustrau aspecte ale rolurilor

pregătirilor de date dezvoltate, precum şi rapoarte pregătite de EDSCI împreună cu Ministerul ale beneficiilor realizate în urma contractului. Dovezi credibile au eşuat să respingă direct aceasta arătând că...

(*Extras din Verdictul Final*)

ESTE ORDONAT, ADJUDECAT ŞI DECRETAT că Reclamantul Electronic Data Systems Corporation Iran au recuperat de la acuzații Guvernul Iranului, Organizația pentru Securitate Socială a Guvernului Iranului și Ministerul Sănătății și Asistenței Sociale al Guvernului Iranului, împreună şi separat, suma de cincisprezece milioane, o sută şaptezeci şi şapte de mii patru sute patru dolari ($ 15 177 404), plus două milioane opt sute doisprezece mii două sute cincizeci și unu de dolari ($ 2 812 251) ca dobândă preliminară, plus un milion şaptezeci şi nouă de mii opt sute şaptezeci şi cinci de dolari ($ 1 079 875) ca taxe juridice, plus dobândă pe toate sumele la o rată de nouă procente (9%) pe an de la data actuală, plus toate taxele de judecată aferente...

BIBLIOGRAFIE

Beny, Roloff: *Persia, Podul de turcoaz,* Londra: Thames and Hudson, 1975

Carter, Jimmy: *Păstrarea credinței – Memoriile unui Președinte,* New York: Bantam, 1982

Forbis, William H: *Căderea tronului păunului,* New York: Harper & Row, 1980

Ghirshman, R. *Iran* New York: Penguin, 1978

Graham, Robert: *Iran: Iluzia puterii,* New York: St. Martin's Press, 1980

Helms, Cynthia: *Soția unui ambasador în Iran,* New York: Dodd, Mead, 1981

Keddie, Nikki R. și Richard Tann: *Rădăcinile revoluției,* New Haven: Yale University Press, 1981

Ledeen, Michael și William Lewis: *Dezastru: Eșecul american în Iran,* New York: Knopf, 1981

Maheu, René și Bruno Barbey: *Iran,* Paris: Editions J.A., 1976

Pahlavi, Mohammed Reza: *Răspunsul la istorie,* New York: Stein & Day, 1980

Roosevelt, Kermit: *Contralovitură: Lupta pentru Controlul Iranului,* New York: McGraw-Hill, 1979

Schemmer, Benjamin F. *Raidul,* New York: Harper & Row, 1976

Stempel, John D.: *În culisele revoluției iraniene,* Bloomington: Indiana University Press, 1981

Sullivan, William H. *Misiune în Iran,* New York: Norton, 1981

Romanul relatează povestea adevărată a unui colonel de la Beretele Verzi, care, după ce se pensionează, este chemat să conducă un raid secret, organizat de magnatul H. Ross Perot. El este pus în fruntea unui comando care are misiunea de a scoate dintr-o închisoare iraniană doi angajați americani ai lui Perot, directori executivi specializați în computere din cadrul unei corporații texane, luați ostatici în timpul Revoluției iraniene, mai exact în timpul crizei ostaticilor din anul 1979.

www.ken-follett.com

„O LUCRARE MAGNIFICĂ, RARĂ, REMARCABILĂ... O ADEVĂRATĂ POVESTE CARE TE ȚINE CU SUFLETUL LA GURĂ ȘI ESTE TULBURĂTOARE CA ROMAN."

USA Today

ISBN 978-606-609-885-4

editura rao

